

COLECȚIE COORDONATĂ DE **BOGDAN-ALEXANDRU STĂNESCU**

Anansi
CONTEMPORAN

DEEPA ANAPPARA

Patrula djinnilor

Traducere din limba engleză și note de
Daniela Rogobete

EDITORI:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:
Ion Mărculescu, 1994

DIRECTOR EDITORIAL:
Bogdan-Alexandru Stănescu

REDACTOR:
Maria Ghiurțu

DESIGN:
Andrei Gamaț

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Dan Crăciun

CORECTURĂ:
Oana Apostolescu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consințământul editorului, sunt interzise.

Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Pandora Publishing SRL.

Titlul original: *Djinn Patrol on the Purple Line*
Autor: Deepa Anappara

Copyright © 2020 by Deepa Anappara

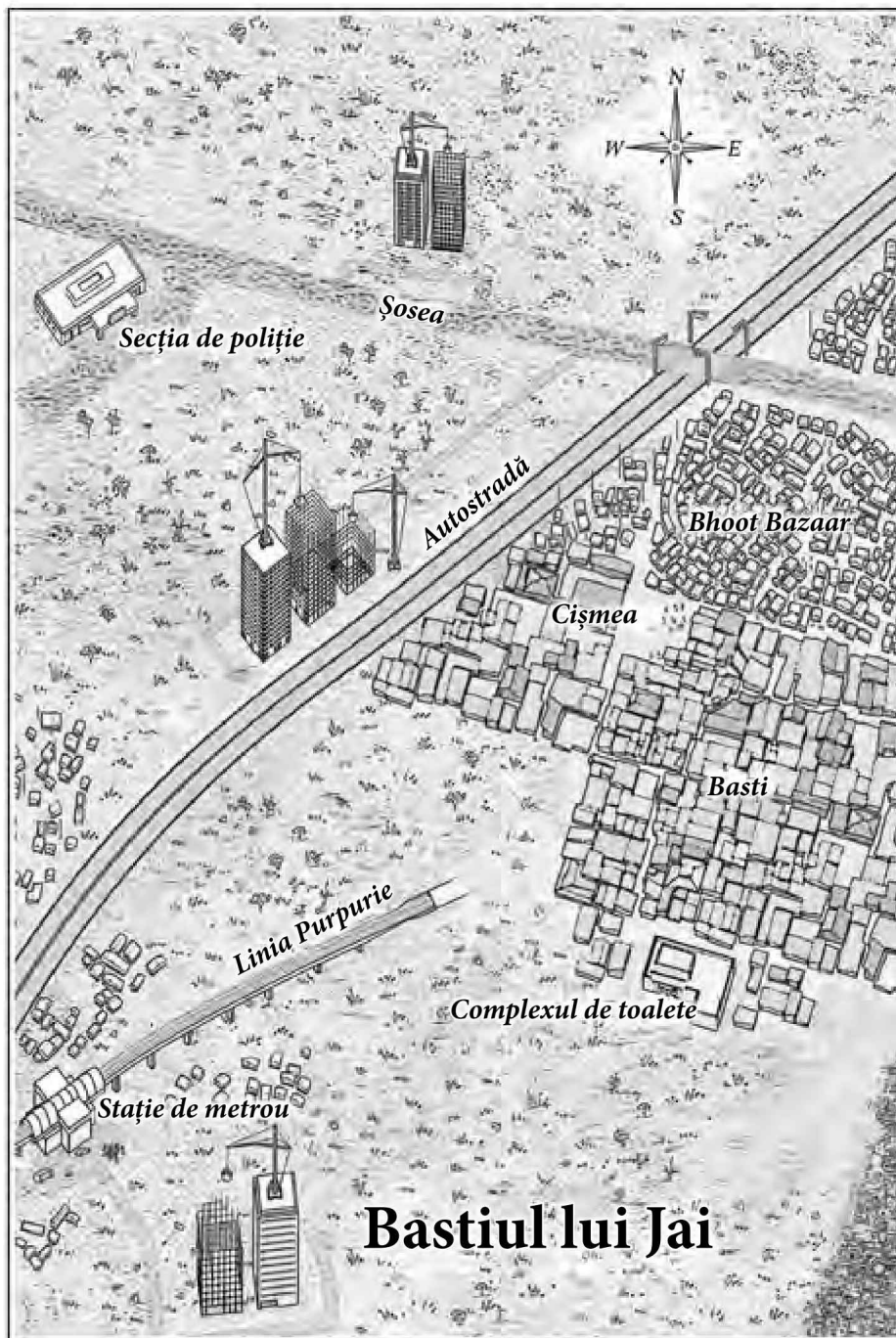
Copyright © Pandora M, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN (print): 978-606-978-332-0
ISBN (PDF): 978-606-978-378-8

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

*Pentru
Divya Anappara
și
Param*

Secția de poliție

Șosea

Autostradă

Bhoot Bazaar

Cișmea

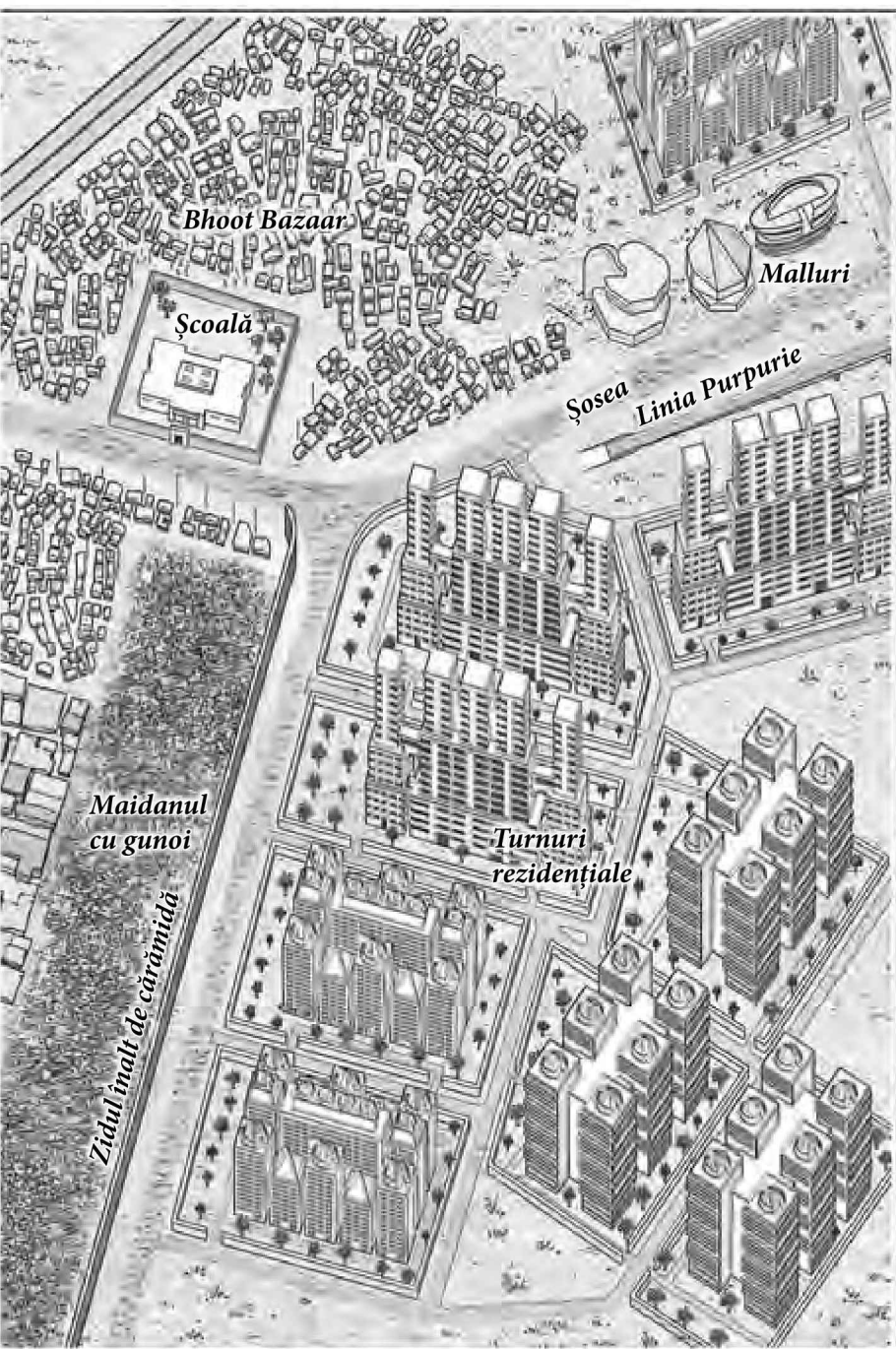
Basti

Linia Purpurie

Stație de metrou

Complexul de toalete

Bastiul lui Jai

Unu

Această poveste îți va salva viața

Pe când trăia, Țăcănitul era șef peste optsprezece sau douăzeci de copii și mai niciodată nu ridica mâna asupra vreunuia dintre ei. În fiecare săptămână le dădea batoane de 5 Star pe care să le împartă între ei sau pachete de Gems și îi făcea invizibili în fața poliției și a evangheliștilor care voiau să-i salveze de pe străzi și a bărbaților care îi urmăreau cu ochi flămânzi în timp ce copiii se repezeau pe calea ferată, adunând sticle de plastic înainte ca trenul să dea peste ei.

Țăcănitului nu-i prea păsa dacă micii lui gunoieri îi aduceau cinci sticle de Bisleri în loc de cincizeci sau dacă, atunci când ar fi trebuit să muncească, îi prindea în fața cinematografului, îmbrăcați în hainele cele mai bune și așezați la rând pentru bilete de Premieră pe care nici măcar nu și le puteau permite. Dar se lua de ei când apăreau cu nasurile roșii, cu vorbele împleticindu-li-se ca atunci când amesteci sângele cu apă, cu ochii umflați ca luna plină de la atâta înălbitor tras pe nas. Atunci Țăcănitul își stingea țigările Gold Flake Kings pe încheieturile și pe umerii lor și îi ocăra că-l fac să-și strice pe ei bunătate de țigară.

Mirosurile înțepătoare de carne arsă îi urmăreau pe băieți și spălau florii dulci, repede trecători dați de Dendrite sau Eraz-ex. Le băga mințile în cap, asta făcea Țăcănitul.

Noi nu l-am întâlnit niciodată, pentru că a locuit în cartierul acesta cu mult înainte să ne naștem noi. Dar oamenii care l-au cunoscut, cum ar fi frizerul care bărbierește obraji țepoși de zeci de ani și nebunul care își dă cu cenușă pe piept și își zice sfânt, încă mai vorbesc despre el. Spun că băieții Țăcănitului nu se luau niciodată la harță pentru cine să se urce primul într-un tren în mișcare sau care să ia o jucărie de pluș sau vreo mașină de curse înțepenită în spatele vreunei banchete. Țăcănitul își învățase copiii să fie altfel. Iată de ce, dintre toți copiii care munceau în toate gărilor din țară, ei trăiau cel mai mult.

Dar într-o bună zi Țăcănitul a murit. Băieții știau că nu plănuse asta. Era tânăr și sănătos și promisese să închirieze un Ford Tempo și să-i ducă până la Taj Mahal înainte de venirea musonului în oraș. L-au plâns zile întregi. Au răsarit buruieni din pământul sterp udat de lacrimile lor.

Apoi băieții au fost nevoiți să muncească pentru oameni care nu semănau câtuși de puțin cu Țăcănitul. În viețile lor nu mai erau nici ciocolată, nici filme, doar mâini pârlite de șinele de cale ferată care luceau ca aurul în soarele de vară, la o temperatură de patruzeci și cinci de grade la unsprezece dimineața. Iarna, temperatura cobora până pe la unu sau două grade și uneori, atunci când ceața era albă și granulatată ca praful, ascuțișul ca de lamă al șinelor înghețate le jupuia pielea de pe degetele pline de băți.

În fiecare zi, după ce adunau gunoaie, băieții își spălau fețele cu apa care se prelingea de la o țeavă spartă din gară și i se rugau în grup Țăcănitului să-i salveze înainte ca vreun tren să le facă praf și pulbere brațele și picioarele sau ca vreo curea să șuiere prin aer și să le despice în două spinările încovoiate, ca să nu mai meargă niciodată.

În lunile care au urmat morții Țăcănitului, au pierit doi băieți în timp ce fugeau după trenuri. Ulii au dat ocol cadavrelor lor spulberate, iar buzele negre-vineții le-au fost sărutate de muște. Oamenii care îi angajaseră au considerat că nu merită să pună să li se ridice trupurile și să le fie incinerate. Trenurile nu s-au oprit, iar motoarele au scrâșnit până târziu în noapte.

Într-o seară, la scurt timp după aceea, trei dintre băieții Țăcănitului au traversat strada care despărțea gara de mulțimea de magazine și hoteluri cu terase înțesate de antene alb-roșii de telefonie mobilă și canistre Sintex negre. Firme cu neon pâlpâiau afișând **MÂNCARE VEGANĂ PURĂ** și **BELVEDERE** și **INCREDIBILA INDIE** și **CONFORTUL FAMILIEI**. Băieții vizitau un loc aflat nu departe de aici: un zid de cărămidă cu balustrade din fier pe care Țăcănitul își uscase hainele și sub care dormise noaptea cu tot ce avea adunat într-o boccea pe care o ținea strâns la piept de parcă i-ar fi fost nevastă.

În lumina galben-rozalie a literelor care formau cuvintele **HOTEL ROYAL PINK**, au zărit micii zei de lut pe care Țăcănitul îi aranjase într-o nișă din perete, pe Ganesha cu trompa ridicată și pe Hanuman ridicând un munte într-o mână și pe Krishna cântând din fluier, cu flori de gălbenele uscate de soare și fixate cu pietre la picioarele lor.

Băieții s-au dat cu frunțile de perete și l-au întrebat pe Țăcănit de ce trebuise să moară. Unul dintre ei a șoptit numele adevărat al Țăcănitului, un secret doar de ei cunoscut, și o umbră a tremurat pe alee. Băieții s-au gândit că e vreo pisică sau vreo vulpe zburătoare, deși au simțit aerul încărcat, gustul metalic de electricitate pe limbă, pâlpăirea unui fulger în culorile curcubeului, dispărut atât

de repede, încât ar fi putut crede că și l-au închipuit doar. Erau extenuați de goana după sticle și amețiți de foame. Dar în ziua următoare, scotocind prin gunoiul de pe podeaua unui tren, fiecare dintre cei trei băieți a găsit sub altă banchetă o bancnotă de cincizeci de rupii.

Și-au dat seama că banii sunt un dar din partea stafiei Țăcănitului, pentru că aerul din jurul lor vibra de răsuflarea lui caldă, cu miros de trabucuri Gold Flake Kings. Venise pentru că îl chemaseră pe numele lui adevărat.

Băieții au început să-i lase țigări Țăcănitului lângă perețele lui și castroane de staniol pline cu năut condimentat, acrișor de la suc de lămâie și garnisit cu frunze de coriandru și solzișori de ceapă roșie. Făceau glume deochete despre mirosurile și sunetele pe care le scosese Țăcănitul în după-amiaza în care mâncase dintr-un foc un sfert de kilogram de năut. Fantomei nu i-au plăcut poantele lor și după asta s-au pomenit că au cămășile arse cu țigara.

Băieții Țăcănitului sunt împrăștiați acum prin oraș și umblă vorba că unii dintre ei sunt oameni în toată firea, s-au căsătorit și au copii lor. Dar, chiar și în ziua de azi, un băiat înfometat care adoarme cu numele adevărat al Țăcănitului pe buzele crăpate se va trezi descoperind că un turist alb îi cumpără înghețată sau că vreo doamnă cu aer de bunicuță îi strecoară o paratha în mână. Nu-i mare lucru, dar Țăcănitul nu a fost un om bogat, așa că nu a devenit o fantomă bogată.

Ce e ciudat la Țăcănit e că băieții fuseseră cei care-i dăduseră numele ăsta. Când l-au cunoscut, au văzut că era dur în multe privințe, dar că ochii i se umezeau dacă îi arătau vreun deget lipsă la picior sau vreo cicatrice ca un pește mort în spatele coapsei, unde fuseseră biciuiți cu

lanțuri din fier înroșite în foc. Hotărâseră că doar un om care era Țăcănit putea să fie cât de cât bun în lumea asta nenorocită. Dar mai întâi l-au numit *Frate* și cei mai mici dintre ei îl strigau *Unchiu'* și mult mai târziu au început să-l strige *Țăcănitule, uite cât de multe sticle am găsit azi*, iar el nu se sinchisea de asta, pentru că știa de ce aleseseră acel nume.

Luni de zile după ce a devenit Țăcănit, într-o noapte de primăvară în care golise câteva pahare de bhang, le-a cumpărat băieților phirni cremos în cești de lut și le-a șoptit numele pe care i-l dăduseră părinții. Le-a povestit că fugise de acasă când avea șapte ani pentru că îl bătuse maică-sa după ce renunțase la școală ca să se înhăiteze cu acei Romeo ai Străzilor din oraș, care începeau să cânte ascuțit de fiecare dată când vreo fată trecea pe lângă ei.

În primele lui săptămâni în oraș, Țăcănitul a trăit în gară, înfulecând resturi din pachetele pe jumătate mâncate pe care pasagerii le aruncau pe ferestrele trenurilor, și se ascundea de poliție în firidele de sub pasarele. Simțea fiecare pas mai apăsător de deasupra lui ca pe o lovitură în cap. O vreme a crezut că părinții lui aveau să vină cu trenul să-l caute, să-l certe că i-a speriat și să-l ia acasă. Noaptea dormea iepurește, auzind-o pe mama sa strigându-l pe nume, dar era doar vântul, zdrăgănitul vreunui tren sau vocea limpede a unei femei care anunța că Expresul de Nord de la Shillong are o întârziere de patru ore. Țăcănitul s-a gândit să se întoarcă acasă, dar nu a făcut-o, pentru că i-a fost rușine de el însuși și pentru că orașul îi transforma pe băieți în bărbați, iar el se săturase să mai fie copil și voia să fie bărbat.

Acum, că Țăcănitul e fantomă, și-ar dori să mai aibă șapte ani. Presupunem că ăsta e motivul pentru care vrea

să-și audă vechiul nume. Îi amintește de părinți și de băiatul care fusese înainte de a face acea călătorie cu trenul.

Numele adevărat al Țăcănitului e secret. Băieții lui nu-l vor dezvălui nimănui. Credem că trebuie să fie un nume atât de bun, încât, dacă Țăcănitul s-ar fi dus la Mumbai în loc să vină aici, i l-ar fi suflat o vedetă de cinema.

Sunt mulți Țăcăniți în oraș. Nu ar trebui să ne fie teamă de ei. Zeii noștri sunt prea ocupați ca să ne audă rugăciunile, dar fantomele — fantomele nu au altceva de făcut decât să aștepte și să răăcească, să răăcească și să aștepte și ne ascultă întotdeauna cuvintele pentru că sunt plictisite și așa-i un fel de a-și omori timpul.

Amintiți-vă că ele nu muncesc pe gratis. Ne ajută doar dacă le oferim ceva în schimb. În cazul Țăcănitului, e o voce care-l strigă pe numele adevărat, iar pentru alții e un pahar de ceva pileală sau o ghirlandă de flori de iasomie sau un kebab de la Ustad. Nu e ceva diferit de ceea ce le cer zeii oamenilor să facă pentru ei, doar că majoritatea fantomelor nu vor ca noi să postim sau să aprindem lampioane sau să le scriem numele iar și iar în vreun caiet.

Cea mai grea parte e să găsești fantoma potrivită. Țăcănitul e potrivit pentru băieți pentru că el nu a angajat niciodată fete, dar există și femei fantome și babe fantome și chiar bebelușe fantome care să le ocrotească pe fete. Dar poate că noi avem nevoie de fantome mai mult decât oricine altcineva, pentru că noi suntem băieții gării, fără părinți și fără casă. Dacă suntem încă aici e pentru că știm cum să chemăm duhurile după bunul nostru plac.

Unii oameni au impresia că noi credem în supranatural pentru că inhalăm adeziv și tragem heroină pe nas și bem desi daru suficient de puternic cât să facă să-i dea

mustața unui bebeluș. Dar oamenii ăștia, oamenii ăștia cu podele din marmură și calorifere electrice nu au fost acolo, cu băieții Țăcănitului, în noaptea aceea de iarnă în care poliția i-a luat la goană prin toată gara.

În noaptea aceea, bătea un vânt rece peste oraș, lăsând dăre în piatră. Băieții nu au reușit să strângă douăzeci de rupii ca să închirieze o saltea pentru opt ore și wallah care vindea saltele i-a ocărât atunci când l-au întrebat dacă le putea închiria una pe credit. Au rămas tremurând sub un felinar fără lumină, cu abajurul spart, din fața unui adăpost care nu mai avea paturi libere pentru noaptea aceea. Mâinile și picioarele le erau străpunse de junghiuri. Când nu au mai putut îndura, l-au chemat pe Țăcănit.

Ne pare rău că te deranjăm din nou, au spus ei. *Dar ne e teamă că o să murim.*

Felinarul cel spart a trosnit și s-a aprins. Băieții au ridicat privirea. Raze de lumină ca siropul și galbene de căldură s-au revărsat peste ei.

— Așteptați, le-a zis fantoma Țăcănitului, stați să văd ce mai pot face.

Privesc casa noastră cu...

...capul în jos și număr cinci găuri în acoperișul de tablă. S-ar putea să fie mai multe, dar nu le văd, pentru că smogul negru de afară a șters toate stelele de pe cer. Îmi imaginez un djinn ghemuit pe acoperiș, cu ochi care i se răsucesc precum o cheie în ușa în timp ce ne privește printr-o gaură, așteptând ca mama, tata și Runu-Didi să adoarmă, ca să-mi poată lua sufletul. Djinnii nu există, dar, dacă ar exista, ar fura doar copii, pentru că avem sufletele cele mai gustoase.

Coatele îmi tremură pe pat, așa că-mi sprijin picioarele de perete. Runu-Didi încetează să numere secunde de când stau cu capul în jos și spune:

— Arrey, Jai, sunt chiar aici și tu tot trișezi-trișezi. Nu ți-e rușine deloc, kya?

Are vocea ascuțită și răstită, pentru că e prea fericită că nu pot sta cu capul în jos la fel de mult ca ea.

Eu și Didi facem concurs de stat în cap, dar nu e unul corect. În școala noastră, orele de yoga sunt pentru elevii de la a Șasea Normală în sus, iar Runu-Didi este în clasa a Șaptea Normală, așa că învață cu un profesor adevărat. Eu sunt în clasa a Patra Normală, așa că trebuie să mă bazez pe Baba Devanand de la televizor, care spune că, dacă stau în cap, copiii ca mine:

- nu vor avea nevoie de ochelari toată viața;
- nu vor avea fire albe de păr și nu vor avea carii;
- nu vor avea pete pe creier sau amorțeală în brațe și picioare;
- vor fi întotdeauna Nr. 1 la Școală + Facultate + Birou + Casă.

Îmi place mai mult să stau în cap decât să fac exercițiile de respirație huff&puff pe care le face Baba Devanand cu picioarele încrucișate în poziția lotus. Dar în momentul ăsta, dacă mai stau cu susul în jos, o să-mi frâng gâtul, așa că mă trântesc pe patul care miroase a pudră de coriandru și ceapă crudă și a mama și a cărămizi și ciment și a tata.

— S-a dovedit că Baba Jai e un păcălici, strigă Runu-Didi precum crainicii ale căror fețe se înroșesc în fiecare seară de la știrile furioase pe care trebuie să le citească la televizor. Oare națiunea noastră va sta pe margine și va privi?

— Off, Runu, îmi dai dureri de cap cu țipetele tale, zice mama din colțul în care e amenajată bucătăria la noi acasă.

Întinde rondele perfecte pentru roti cu același făcăleț cu care mă altoiește pe spinare atunci când strig vorbe urâte, în timp ce Didi vorbește cu Nana-Nani la telefonul mobil al mamei.

— Am câștigat, am câștigat, am câștigat, cântă Didi acum.

Țipă mai tare decât televizorul vecinilor de alături și decât bebelușul urlător al vecinilor de alături, și decât vecinii care se ceartă în fiecare zi pentru cine a furat apă din al cui butoi.

Îmi bag degetele în urechi. Buzele lui Runu-Didi se mișcă de parcă ar vorbi limba plină de bule de aer a peștelui de acvariu. Nu aud nicio vorbă din trăncăneala ei. Dacă aș locui într-o casă mare, mi-aș lua căștile și aș fugi pe scări, urcând două trepte deodată, și m-aș cuibări într-un dulap. Dar stăm într-un basti, așa că locuința noastră nu are decât o cameră. Tatei îi place să spună că această cameră are tot ce ne trebuie pentru ca fericirea noastră să sporească. Se referă la mine și la Didi și la mama, și nu la televizor, care e lucrul cel mai bun pe care-l avem.

Din locul în care stau întins în pat, văd bine televizorul. Se uită în jos spre mine de pe un raft care mai are pe el și farfurii de inox și cutii din aluminiu. Literele rotunjite de pe ecranul televizorului spun **Dilli: Pisica pierdută a Comisarului-șef, reperată**. Uneori, știrile în hindi sunt scrise cu litere care arată ca sângele împrăștiat, mai ales atunci când oamenii de la știri ne pun întrebări grele, la care nu putem să răspundem, de felul:

Oare o fantomă poate locui la Curtea Supremă?

sau

Oare porumbeii teroriști sunt antrenați de Pakistan?

sau

Este taurul cel mai bun client al acestui magazin de sariuri Varanasi?

sau

Oare o rasgulla să fi stricat mariajul actriței Veena?

Mamei îi plac astfel de povești, pentru că ea și tata pot dezbate apoi pe tema lor cu orele.

Emisiunile mele preferate sunt cele pe care mama spune că nu sunt destul de mare să le urmăresc, cum ar fi *Patrula de poliție* și *Crime în direct*. Uneori mama închide televizorul chiar în mijlocul unei crime, pentru că, spune ea, ne afectează prea tare emoțional. Dar alteori îl lasă aprins, pentru că îi place să ghicească cine sunt oamenii cei răi și să-mi spună că polițiștii sunt niște papă-lapte pentru că niciodată nu descoperă criminalii la fel de repede ca ea.

Runu-Didi a tăcut ca să-și întindă mâinile la spate. Se crede Usain Bolt¹, însă doar face parte din echipa de ștafetă a școlii. Ștafeta nu e un sport adevărat. Acesta-i motivul pentru care mama și tata o lasă să participe la competiții, în ciuda faptului că mulți chacha și multe chachile din basti spun că alergatul le dezonoarează pe fete. Didi spune că oamenii din basti nu vor mai spune nimic atunci când echipa ei va câștiga turneul interregional și campionatele naționale.

Degetele îmi amorțesc în urechi, așa că le scot și le șterg de pantalonii cu buzunare deja pătați de cerneală și noroi și grăsime. Toate hainele mele sunt la fel de murdare ca pantalonii ăștia și la fel e și uniforma.

Am rugat-o pe mama să mă lase să port uniforma cea nouă pe care am căpătat-o gratis de la școală iarna asta, dar mama o ține pe raftul de sus, astfel încât să nu pot ajunge la ea. Zice că doar oamenii bogați aruncă haine care au încă viață în ele. Dacă-i arăt cum pantalonii mei cafenii se termină cu mult deasupra gleznelor, mama o să spună că până și staturile de cinema poartă haine aiurea, pentru că așa e moda.

¹ Atlet jamaican care deține mai multe recorduri mondiale.

Încă mai inventează chestii cu care să mă păcălească, așa cum făcea pe vremea când eram mai mic. Nu știe că, în fiecare dimineață, Pari și Faiz râd când mă văd și-mi zic că arăt ca un bețișor de joss, dar unul care miroase a bășini.

— Mamă, te rog, uniformă..., zic eu și mă opresc, pentru că de afară se aude un zgomot atât de puternic, încât am impresia că o să ne dărâme pereții casei.

Runu-Didi se sperie și mâna mamei se atinge din greșeală de o tigaie fierbinte, iar fața i se asprește și se crispează precum coaja de tărtăcuță.

Cred că e tata, care încearcă să ne sperie. Întotdeauna cântă vechi cântece în hindi cu vocea lui aspră care se rostogolește pe aleile din basti ca un cilindru de GPL gol pe dinăuntru, care trezește câinii vagabonzi și bebelușii și-i face să urle. Dar mai apoi țipătul ne izbește iarăși pereții, iar mama stinge focul din sobă și ieșim în fugă din casă.

Frigul îmi cuprinde picioarele goale. Umbre și voci freamătă peste alee. Smogul îmi piaptăună părul cu degete pline de fum, dar și umede în același timp. Oamenii strigă *Ce se întâmplă? S-a întâmplat ceva? Cine țipă? A țipat cineva?* Capre pe care stăpânii lor le-au îmbrăcat în pulovere și fuste vechi ca să nu le tragă curentul se ascund pe sub câte un charpai de ambele părți ale aleii. Luminile din clădirile fițoase de lângă basti pâlpâie ca niște licurici și apoi dispar. S-a luat curentul.

Nu știu unde sunt mama și Runu-Didi. Femei cu brățări zdrăgănitoare de sticlă țin în mâini telefoane mobile cu lanternele pornite și lămpi cu gaz, dar lumina lor e chioară în tot acel smog.

Toți cei din jurul meu sunt mai înalți decât mine, iar șoldurile și coatele lor mă lovesc peste față în timp ce se întreabă unii pe alții de unde vin țipetele. Acum deja ne putem da seama că vin din casa Bețivanului Laloo.

— Se întâmplă ceva rău acolo, spune un chacha care locuiește pe aleea noastră. Soția lui Laloo fugea de colo-colo prin basti, întrebând dacă i-a văzut cineva fiul. S-a dus până și la maidanul cu gunoi ca să-l strige.

— Și Laloo ăla, na, își bate tot timpul nevasta, își bate copiii, spune o femeie. Așteaptă doar și-o să vezi, într-o bună zi și nevastă-sa o să dispară. Ce-o să se facă atunci fără bani neisprăvitul ăsta? De unde o să mai facă rost de pileală, ha?

Mă întreb care anume dintre fiii lui Laloo Bețivanul lipsește. Cel mai mare, Bahadur, e bălbăit și e în aceeași clasă cu mine.

Pământul se cutremură când un metrou trece zdrăgănind pe dedesubt, undeva în apropierea noastră. Va ieși dintr-un tunel, va trece pe lângă clădirile neterminate și va urca pe un pod până la o gară la suprafață înainte să se întoarcă în oraș, pentru că aici este locul unde se sfârșește Linia Purpurie. Stația de metrou e nouă, iar tata a fost unul dintre oamenii care i-au construit pereții strălucitori. Acum construiește un turn atât de înalt, încât trebuie să-i pună în vârf lumini roșii intermitente care să-i avertizeze pe piloți să nu zboare prea jos.

Țipetele au încetat. Mi-e frig și dinții mei vorbesc între ei. Apoi mâna lui Runu-Didi țâșnește din întuneric, mă prinde și mă trage în față. Aleargă repede, ca și când ar participa la o cursă de ștafetă, iar eu aș fi ștafeta pe care urmează s-o predea unei colege de echipă.

- Oprește-te! spun eu, punând frână. Unde mergem?
- N-ai auzit ce ziceau oamenii despre Bahadur?
- Că s-a pierdut?
- Nu vrei să afli mai multe?

Runu-Didi nu-mi poate vedea fața în smog, dar dau din cap că da. Urmărim lumina unei lămpi care se leagănă în mâna cuiva, dar nu e destul de puternică încât să ne arate bălțile unde s-au strâns zoaie, așa că tot călcăm în ele. Apa e rece ca gheața, iar eu ar trebui să mă întorc, dar vreau să știu ce i s-a întâmplat lui Bahadur. Profesorii nu-i pun niciodată întrebări la ore din cauza bâlbâielii sale. Când eram în clasa a Doua Normală, am încercat să fac și eu ka-ka-ka, dar tot ce am primit a fost una peste degete cu rigla de lemn. Bătăile cu rigla dor mai tare decât cele cu bățul.

Aproape mă împiedic de bivolul lui Fatima-ben, care zace în mijlocul aleii, o pată neagră uriașă care nu se distinge din smog. Mama spune că bivolul e ca un înțelept care meditează de sute și sute de ani în soare și ploaie și zăpadă. Eu și Faiz ne-am prefăcut odată că suntem lei și am urlat la Bivolul-Baba și l-am bătut cu pietre, dar el nici măcar nu și-a întors ochii mari de bivol și nici nu și-a scuturat coarnele întoarse către noi.

Lămpile și lanternele telefoanelor s-au oprit în fața casei lui Bahadur. Noi nu vedem nimic din cauza mulțimii. Îi spun lui Runu-Didi să aștepte și-mi croiesc drum printre picioarele îmbrăcate în pantaloni și în sariuri și în dhoti și mâinile care miros a gaz și sudoare și mâncare și metal. Mama lui Bahadur stă în pragul ușii, plângând, adusă de spate ca o coală de hârtie, cu mama într-o parte și vecina Shanti-Chachi în cealaltă. Bețivanul Laloo e ghemuit lângă

ele, mișcând din cap dintr-o parte în alta atunci când își mijește ochii injectați în sus, la fețele noastre.

Nu știu cum a ajuns mama aici înaintea mea. Shanti-Chachi mângâie părul mamei lui Bahadur, o freacă pe spinare și rostește lucruri precum *E doar un copil, trebuie să fie pe undeva pe aici. Nu se poate să fi plecat prea departe.*

Mama lui Bahadur nu se oprește din suspinat, dar pauza dintre suspine devine tot mai mare. Asta pentru că Shanti-Chachi are mâini fermecate. Mama spune că chachi este cea mai bună moașă din lume. Dacă un copil se naște albastru și tăcut, chachi îi poate aduce roșeala în obraji și tipetele pe buze doar frecându-i piciorușele.

Mama mă zărește în mulțime și mă întreabă:

— Jai, Bahadur a fost azi la școală?

— Nu, spun eu.

Mama lui Bahadur e atât de tristă, încât mi-ar plăcea să-mi pot aminti când l-am văzut ultima dată. Bahadur nu vorbește prea mult, așa că nimeni nu observă dacă e în clasă sau nu. Atunci Pari își scoate capul din marea de picioare și spune:

— Nu a mai venit la școală. Joi l-am văzut ultima dată.

Azi e marți. Așa că Bahadur lipsește de cinci zile. Pari și Faiz murmură *la o parte, la o parte, la o parte* ca niște ospătari care cară tăvi din sârmă pline cu pahare cu chai aburind, iar oamenii le fac loc să treacă. Apoi rămân lângă mine. Amândoi sunt încă în uniformă. Mama mi-a spus să mă schimb în hainele de casă imediat ce intru în casă, pentru ca uniforma mea să nu se murdărească și mai rău. E prea severă.

— Unde ai fost? întreabă Pari. Te-am căutat peste tot.

— Chiar aici, spun eu.

Pari și-a prins bretonul atât de sus, încât arată ca o jumătate din domul în formă de ceapă al unei moschei. Înainte să pot întreba de ce nu și-a dat nimeni seama până azi că Bahadur lipsește, Pari și Faiz îmi și răspund, pentru că sunt prietenii mei și-mi pot vedea gândurile din cap.

— Mama lui, na, a fost plecată timp de o săptămână sau cam așa, șoptește Faiz. Iar tatăl său...

— Este Cel mai Mare Bewda al Lumii, Nr. 1. Dacă un peramel îi roade urechile, el nu-și va da seama, pentru că e îngrozitor de beat tot timpul, spune Pari cu voce tare, ca și când ar vrea ca Bețivanul Laloo s-o audă. Chachile de lângă ei ar fi trebuit să observe că Bahadur lipsește, nu crezi?

Pari e întotdeauna gata să dea vina pe ceilalți, pentru că se crede perfectă.

— Chachile aveau grijă de fratele și de sora lui Bahadur, îmi explică Faiz. Au crezut că Bahadur e la un prieten.

Îi dau un ghiont lui Pari și-mi îndrept privirea către Omvir, care se ascunde în spatele adulților și răsuțește pe deget un inel care strălucește alb în întuneric. E singurul prieten al lui Bahadur, deși Omvir este în clasa a cincea și nu vine la școală prea des, pentru că trebuie să-și ajute tatăl, un wallah care calcă rufe, netezind cutele din hainele oamenilor cu fițe.

— Ascultă, Omvir, tu știi unde e Bahadur? îl întreabă Pari.

Omvir se ghemuiește în puloverul lui cafeniu, dar urechile mamei lui Bahadur au prins deja întrebarea.

— Nu știe, spune ea. A fost prima persoană pe care am întrebat-o.

Pari arată cu bretonul ei ca o ceapă înspre Bețivanul Laloo și spune:

— Probabil e vina lui.

În fiecare zi îl vedem pe Beṭivanul Laloo poticnindu-se prin basti, cu balele curgându-i din gură, fără să facă altceva decât să mănânce aer. E genul de om milog și care uneori ne întreabă până și pe Pari și pe mine dacă nu cumva avem câțiva bănuți în plus ca să-și poată și el cumpăra un pahar de kadak chai. Mama lui Bahadur e cea care câștigă bani muncind ca dădacă și femeie de serviciu într-una dintre clădirile de fițe de lângă basti. Mama și multe alte chachi din basti lucrează și ele pentru oamenii fițoși care trăiesc acolo.

Mă întorc ca să privesc clădirile cu nume fistichii precum Palm Springs și Mayfair și Golden Gate și Athena. Se înalță aproape de basti, dar par departe din pricina maidanului de gunoi care ne desparte de ele, ca și a zidului celui înalt de cărămidă cu sârmă ghimpată deasupra, despre care mama zice că nu e suficient de înalt să țină la distanță putoarea care vine dinspre movilele de gunoi. Sunt mulți adulți în spatele meu, dar prin spațiul dintre căciulile lor ca niște cagule pot să văd că în clădirile cele fițoase s-au aprins luminile. Probabil pentru că au generatoare diesel. La noi în basti e tot întuneric.

— De ce am plecat? o întreabă mama lui Bahadur pe Shanti-Chachi. N-ar fi trebuit să-i las singuri.

— Familia cea fițoasă a plecat la Neemrana și au luat-o și pe mama lui Bahadur cu ei. Ca să aibă grijă de bebeluși, îmi spune Pari.

— Ce e Neemrana? întreb eu.

— E un palat-fortăreață în Rajasthan, spune Pari. Pe culmea unui deal.

— S-ar putea ca Bahadur să fie cu nana-nani a sa, îi zice cineva mamei lui Bahadur. Sau vreun chacha sau vreo chachi.

— Le-am sunat, spune mama lui Bahadur. Nu e la niciuna.

Bețivanul Laloo încearcă să se ridice în picioare, cu o mână sprijinită în pământ. Cineva îl ajută, iar el, legănându-se într-o parte și alta, vine șontâc-șontâc către noi.

— Unde e Bahadur? întreabă. Voi vă jucați cu el, nu-i așa?

Facem un pas înapoi, ciocnindu-ne de oameni. Omvir și puloverul lui cafeniu dispar în mulțime. Bețivanul Laloo îngenunchează în fața noastră, aproape prăvălindu-se, dar reușește să se ridice astfel ca ochii lui de om bătrân să fie la același nivel cu ochii mei de copil. Apoi mă prinde de umeri și mă zgâlțâie în față și-n spate ca și când aș fi fost o sticlă de apă minerală și ar vrea să mă facă să fâsâi. Încerc să scap din strânsoarea lui. În loc să mă salveze, Pari și Faiz își iau tălpășița.

— Tu știi unde e fiul meu, nu-i așa? mă întreabă Bețivanul Laloo.

Cred că aș putea să-l ajut să-l găsească pe Bahadur, pentru că știu multe chestii despre munca de detectiv, dar răsufarea lui puturoasă îmi inundă fața și tot ce-mi doresc e să o iau la fugă.

— Lasă băiatul în pace! strigă cineva.

Nu cred că Bețivanul Laloo o să-l asculte, dar îmi ciufulește părul și murmură *Bine, bine*. Apoi îmi dă drumul.

Tata pleacă întotdeauna devreme la muncă, când eu mai dorm încă, dar în dimineața următoare mă trezesc în mirosul de terebentină al cămășii lui și cu mâinile lui aspre atingându-mi ușor obraji.

— Fii atent! Să mergi și să te întorci de la școală cu Runu, mă auzi? spune el.

Strâmb din nas. Tata mă tratează ca pe un copil mic, deși am nouă ani.

— După ore, vino direct acasă! spune el. Fără să te plimbi pe la Bhoot Bazaar de unul singur!

Mă sărută pe frunte și spune iarăși:

— O să ai grijă?

Mă întreb ce-și imaginează că i s-a întâmplat lui Bahadur. Crede oare că l-a furat vreun djinn? Dar tata nu crede în djinni.

Ies să-i spun bine-pa-pa-drum-bun, apoi mă spăl pe dinți. Bărbații de vârstă tatei își dau cu săpun pe față și tușesc și scuipă ca și când ar spera ca tot ce e în interiorul gâtulejului lor să sară de acolo, direct pe pământ. Vreau să văd cât de departe poate ajunge scuipatul meu alb ca spuma, așa că îmi fac gura să slobozească niște explozii bum-bum.

— Încetează în momentul ăsta, Jai! o aud pe mama zicând.

Ea și Runu-Didi cară niște oale și canistre pline cu apă pe care au strâns-o de la singura cișmea din basti care curge, însă doar între șase și opt dimineața și uneori timp de o oră și seara. Didi deschide capacele a două butoiașe de apă care stau de-o parte și de alta a ușii, iar mama golește oalele și canistrele în ele, împrôșcându-se cu apă din cap până-n picioare în graba ei.

Termin spălatul pe dinți.

— De ce ești încă aici? se răstește mama. Vrei să întârzii din nou la școală?

De fapt, mama e cea care întârzie la muncă, așa că fuge aranjându-și părul, care s-a desprins din cocul de la ceafă.

Doamna cea fițoasă căreia îi face mama curățenie în apartament e o doamnă rea, care i-a dat deja două avertismente pentru întârziere. Într-o noapte, în timp ce mă prefăceam că dorm, mama i-a spus tatei că doamna a amenințat-o că o taie în bucăți mărunte și că aruncă bucățile de la balcon ca să le prindă uliii ce dau târcoale clădirii.

Eu și Runu-Didi mergem la complexul de toalete din apropierea maidanului cu gunoi, cărând cu noi găleți în care am aruncat săpunuri, prosoape și câni. Smogul cel negru încă zăbovește deasupra noastră. Îmi înțepă ochii și face ca lacrimile să-mi curgă pe obraji. Didi mă necăjește și-mi zice că probabil mi-e dor de Bahadur.

— Plângi pentru amicul tău? mă întreabă ea, iar eu i-aș zice să-și țină gura, dar sunt cozi lungi la toalete, chiar dacă te costă două rupii să intri, și trebuie să mă concentrez asupra felului în care-mi mut greutatea de pe un picior pe celălalt astfel încât să nu mi se frângă spinarea.

Îngrijitorului, care stă în spatele unui birou de la intrarea în toalete, acolo unde se despart în Doamne și Domni, îi ia o veșnicie să încaseze banii și să le permită oamenilor să intre. Ar trebui să lucreze de la cinci dimineața până la unsprezece noaptea, dar el încuie complexul când are chef și pleacă. Atunci trebuie să mergem la maidanul cu gunoi. E gratis, dar acolo toată lumea ne poate vedea fundurile, colegii și porcii și câinii și vacile ca Nana-Nani de bătrâne, care ne-ar mânca și hainele de pe noi dacă ar putea.

Runu-Didi stă la coada pentru doamne. Eu stau la domni. Didi spune că bărbații tot încearcă să facă pipi la Doamne. Probabil ca să vadă dacă toaletele și băile lor sunt mai curate.

Bărbații din rândul meu vorbesc despre Bahadur.

— Băiatul ăla trebuie să se fi ascuns pe undeva, spune un chacha, și așteaptă ca maică-sa să-i facă vânt lui taică-său.

Toată lumea murmură încuviințând. Hotărâsc că Bahadur se va întoarce acasă imediat ce se va plictisi să se bată cu câinii vagabonzi pentru o roti veche dintr-o grămadă de gunoi.

Bărbații vorbesc despre cât de tare a țipat mama lui Bahadur noaptea trecută, destul de tare încât să sperie fantomele care trăiesc în Bhoot Bazaar, și glumesc între ei despre cât le-ar lua să-și dea seama că le lipsesc copiii. Ore, zile, săptămâni, luni?

Un chacha spune că, și dacă ar observa, n-ar pomeni o vorbă despre asta.

— Am opt copii. Ce contează unul în plus sau în minus? spune el și toată lumea râde.

Smogul îi deranjează și pe ei la ochi, așa că plâng în același timp.

Ajung la capătul rândului, îi plătesc îngrijitorului și-mi fac treaba repede. Mă întreb dacă Bahadur a fugit într-un loc cu toalete frumoase și curate și cu băi care miros a iasomie. Dacă aș avea o astfel de baie, aș face băi cu găleata în fiecare zi.

Acasă, Didi îmi dă chai și pesmet la micul dejun. Pesmetul e tare și nu are gust de nimic, dar îl mestec ascultător. Nu voi mai primi nimic altceva de mâncare până după-amiază. Apoi mă schimb în uniformă și plecăm la școală.

Deși tata mi-a zis să n-o fac, plănuiesc să scap de Runu-Didi cu prima ocazie. Dar în jurul Bivolului-Baba e o mare de oameni, dintre care unii sunt așezați pe scaune

de plastic sau pe câte un charpai și-și lungesc gâturile să vadă mai bine. Ne blochează drumul. Aud o voce pe care o recunosc de seara trecută.

— Găsește-mi fiul, baba, găsește-mi fiul. Nu mă mișc de aici până când nu-l găsiți pe Bahadur, strigă Bețivanul Laloo.

— Accha, acum nu mai poți trăi fără fiu-tău? exclamă o femeie. Nu te-ai gândit la asta atunci când dădeai în el?

— Doar poliția ne poate ajuta, spune o altă femeie. De șase nopți nu a mai dat pe acasă. E prea mult.

Cred că cea care vorbește e mama lui Bahadur.

— O să întârziem, zice Runu-Didi.

Își ține ghiozdanul în față și se împinge cu el în oameni ca să se dea la o parte, iar eu fac la fel. Până să ieșim din mulțime, părul ne e ciufulit și uniformele ne sunt boțite.

Runu-Didi își îndreaptă kameezul. Înainte să mă poată opri, sar peste șanț și o iau la sănătoasa pe lângă vaci și găini și câini și capre care poartă pulovere mai bune decât ale mele, pe lângă o femeie care mătură aleea în timp ce ascultă la căști o muzică zgomotoasă de pe telefonul mobil și pe lângă o bunicuță cu părul alb care curăță fa-solea. Ghiozdanul meu se izbește de un bătrân care stă pe un scaun din plastic cu un picior mai scurt decât restul, diferența de înălțime fiind compensată cu cărămizi. Scaunul se răstoarnă și omul aterizează pe pământ cu spinarea în noroi. Îmi frec genunchiul stâng, care mă doare un pic, apoi o iau din nou la fugă și ocările bărbatului mă urmăresc până ajung la o altă alee, care miroase a chole-bhature.

Aici mă așteaptă Pari și Faiz, în fața unui magazin care vinde Tau jee și Chulbule și alte gustări sărate, învelite în masala. Nuanțele aprinse de roșu, verde și albastru

ale ambalajelor de namkeen arată jalnic în smogul de azi, iar soțul și soția care dețin magazinul stau în spațele tejghelei cu șaluri înfășurate în jurul feței. Pe mine smogul nu mă deranjează atât de tare, probabil pentru că sunt puternic.

— Faiz ăsta, na, zice Pari imediat ce ajung lângă ei, e un idiot.

Bretonul ei ca un minaret pare că stă să se prăbușească.

— Tu ești idioata, zice Faiz.

— Ați văzut? îi întreb. Bețivanul Laloo se roagă la Bivolul-Baba, ca și când baba ar fi un zeu adevărat.

— Mama lui Bahadur spunea că merge la poliție, zice Pari.

— E ekdum-nebună, zice Faiz.

— Poliția o să ne alunge dacă ne plângem, zic eu. Mereu ne amenință c-o să trimită buldozere care să ne dărâme basti.

— Nu au ce să facă. Avem cartele, spune Pari. Le mai plătim și o hafta. Dacă ne alungă, de la cine vor mai stoarce bani?

— De la o mulțime de oameni, răspund eu. India are mai mulți locuitori decât orice altă țară din lume. Cu excepția Chinei.

Mi-a rămas niște pesmet între dinți și încerc să îl scot cu limba.

— Faiz crede că Bahadur e mort, spune Pari.

— Bahadur e de vârsta noastră. Nu suntem destul de bătrâni ca să murim.

— N-am zis că a murit, protestează Faiz și apoi tușește.

Proiectează scuipatul în aer și apoi se șterge la gură cu mâinile.

— Poate că ce s-a întâmplat e că astmul lui Bahadur s-a înrăutățit din cauza smogului, iar el a căzut într-un șanț și nu a mai putut ieși de acolo, spune Pari. Vă amintiți când n-a mai putut să respire, când eram în a doua?

— Ai plâns, spun.

— Eu nu plâng niciodată, spune Pari. Mama da, dar eu nu.

— Dacă Bahadur ar fi căzut într-un șanț, cineva l-ar fi scos de acolo. Ia uitați-vă câți oameni sunt pe aici! zice Faiz.

Mă uit la oamenii care trec pe lângă noi, ca să îmi dau seama dacă sunt genul care să ajute. Dar fețele le sunt pe jumătate ascunse de batistele pe care le folosesc ca să nu le intre smogul în urechi și nas și gură. Unii dintre acei bărbați și femei urlă în mobile prin măștile improvizate. Pe drum e un vânzător de chole-bhature și fața lui, deși nu e acoperită de vreo eșarfă, e înfășurată într-un nor de fum care se ridică dintr-un cazan cu ulei încins sfârâind, în care prăjește bhatura. Clienții lui sunt muncitori care se îndreaptă spre fabrici și șantiere, măturători și tâmplari, mecanici și paznici la mall care se întorc acasă după tura de noapte. Oamenii înfulecă porția de chole cu linguri de oțel și clefăie, cu batistele trase în jos, sub bărbie. Ochii le sunt fixați pe farfuriile cu mâncare fierbinte. Dacă vreun demon ar veni tropăind spre ei chiar în momentul ăsta, nu ar observa.

— Ascultați, zic eu, de ce nu-l căutăm pe Bahadur? Fie zace bolnav în vreun spital...

— Mama lui s-a dus la toate spitalele de pe lângă basti, spune Pari. Femeile de la complexul de toalete vorbeau despre asta.

— Dacă a fost răpit, am putea rezolva și un caz de răpire, spun eu. *Patrula de poliție* îți spune exact cum să găsești pe cineva care a dispărut. Mai întâi...

— Poate l-a luat vreun djinn, zice Faiz, atingând un tawiz auriu care-i atârnă de o sfoară neagră și deșirată legată în jurul gâtului.

Amuleta îl ferește de deochi și de djinnii cei răi.

— Până și bebelușii au mai multă minte decât tine și nu cred în djinni, spune Pari.

Faiz își încruntă fruntea, iar șanțul făcut de cicatricea albă care-i străbate tâmpla stângă, trecându-i pe lângă ochi, se adâncește ca și când cineva i-ar trage de piele din interior.

— Hai să mergem, zic eu. Să-i văd pe ăștia doi certându-se e cel mai plictisitor lucru din lume. O să întârziem la adunare.

Faiz merge repede, chiar și când ajungem la aleile din Bhoot Bazaar, înșesate de prea mulți oameni și câini și ricșe-triciclete și ricșe cu motor și ricșe electrice. Ca să țin pasul cu el, nu mai pot face lucrurile pe care le fac de obicei la Bazaar, cum ar fi să număr copitele însângerate de capră aflate la ofertă în prăvălia lui Afsal-Chacha sau să ciordesc o felie de lubeniță de la vreun vânzător de chaat cu fructe.

N-o să mă creadă nimeni, dar sunt sută la sută pakka de faptul că, atunci când sunt la Bazaar, mi se lungește nasul din cauza mirosurilor lui de ceai, de carne crudă și chifle și kebab și roti. Și urechile mi se lungesc, din pricina sunetelor, a polonicelor care râcăie tigăile, a cuțitelor măcelarilor care lovesc de tocătoare, a ricșelor și a scuterelor care claxonează și a puștilor și a sudălmilor care bubuie ieșind din sălile de jocuri video ascunse în spatele perdelelor negre de funingine. Dar azi nasul și urechile mele rămân

la dimensiuni normale, pentru că Bahadur a dispărut, prietenii mei sunt îmbufnați, iar smogul face ca totul să fie încețoșat.

În fața noastră, din încâlceala de fire electrice care atârna deasupra bazarului cad scânteii pe pământ.

— E un avertisment, zice Faiz. Allah ne spune să fim atenți.

Pari mă privește și sprâncenele i se cațără pe frunte.

Eu mă uit atent prin șanțuri pe tot restul drumului nostru către școală, în caz că Bahadur o fi căzut în vreunul din ele. Tot ce văd sunt ambalaje goale și pungi din plastic găurite și coji de ouă și șobolani morți și pisici moarte și oase de pui și de oaie curățate de guri flămânde. Nici urmă de djinni, nici urmă de Bahadur.

Școala noastră e zăvorâtă...

...În spatele unui zid de un metru optzeci, cu sârmă ghimpată deasupra și o poartă din fier cu o ușă vopsită violet. Din exterior, arată ca închisorile pe care le-am văzut în filme. Avem până și un paznic, deși nu e niciodată la poartă pentru că are de făcut comisioane pentru director: să ia bluza doamnei directoare de la croitoria din Bhoot Bazaar sau să umple cutia de pachețel pentru școală cu gulab jamun pentru fiii nr. 1 și nr. 2 ai ei și ai directorului.

Nici azi paznicul nu e prin preajmă. În schimb, e o coadă care începe de la poartă, prea strâmtă să putem intra cu toții în același timp. Directorul nu vrea să deschidă complet poarta principală, pentru că are impresia că străinii vor da năvală în școală împreună cu noi. Îi place să ne spună că 180 de copii dispar *în fiecare zi* pe teritoriul Indiei. Spune că *Străin egal pericol*, ceea ce e un vers al unui cântec dintr-un film în hindi. Dar, dacă chiar ar fi îngrijorat din cauza străinilor, nu l-ar mai tot trimite pe paznic la plimbare.

Probabil că directorul ne urăște. Nu există alt motiv pentru care ne-ar face să așteptăm în fața porții în diminețile încețoșate de iarnă cum e cea de azi, când frigul ne face răsufălările albe. Nici măcar porumbeii cu penele umflate care stau deasupra noastră, înșirați pe un cablu electric curbat, nu au deschis încă ochii.

— De ce oare copiii ăștia nu pot forma și ei un rând ca lumea? spune Pari încruntându-se la numeroasele rânduri mai mici care se desprind din cel principal. O să stăm aici o veșnicie.

Spune asta în fiecare zi.

Rândul cel mai scurt avansează clătinându-se ca să-i arate că se înșală. Eu mă strecor repede și mă așez în spatele unui băiat care e în clasă cu Runu-Didi. Un pieptăn de culoarea ceaiului cu lapte îi iese din buzunarul de la spate al pantalonilor. Își ia pieptănul, și-l trece prin păr, scoate firele prinse între dinții foarte deși și-l împinge la loc în buzunar. Fața îi e pătată ca o banană stricată.

Pari și Faiz se așază în fața mea la rând.

— Cum îndrăzniți? le spun, dar ei zâmbesc larg pentru că știu că glumesc, iar eu le întorc zâmbetul.

Mă uit de jur împrejur ca să văd dacă a apărut Bahadur. Poate că nu știe că la noi în basti mama lui e cât pe ce să cheme poliția. Dar nu e aici, iar eu nu vreau să vorbesc despre el, pentru că asta le va alunga lui Pari și Faiz zâmbetele de pe față. Au uitat deja că se ciondăneau cu câteva minute în urmă.

Îl observ pe Sfert cum ajunge la poarta școlii. El e într-a noua normală, dar a repetat clasa de două sau de trei ori. Tatăl lui este pradhan la noi în basti și membru în Hindu Samaj, un partid gălăgios care urăște musulmanii. Nu-l prea mai vedem pe pradhan, pentru că și-a cumpărat un apartament de fițe și nu se mai întâlnește decât cu oameni de fițe. Nu știu dacă e adevărat sau sunt doar vorbe de-ale mamei aruncate când cișmeaua din basti rămâne uscată zile întregi și toată lumea trebuie să facă chetă pentru o cisternă de apă.

Sfert stă acum lângă poartă, dirijând mișcarea rândurilor ca un polițist de la circulație pe un drum aglomerat. Își ridică mâna dreaptă cea lungă în aer, cu palma deschisă înainte, pentru ca rândul nostru să se oprească la STOP. Mă conformez fără ezitare și așa face toată lumea.

În școala noastră, Sfert conduce o bandă care bate profesorii și le închiriază părinți falși elevilor atunci când intră în necazuri și directorul insistă să le întâlnească mamele și tații. Sfert nu lucrează pe gratis și nu știu de unde au elevii bani să-și cumpere un tătic sau o mămică. Faiz face multe treburi ocazionale și-i dă lui ammi a lui cea mai mare parte din bani, dar pune câte ceva deoparte ca să-și cumpere săpunurile lui preferate, Lux Purple Lotus and Cream, și o sticlă de șampon Sunsilk Stunning Black Shine. Faiz spune că mamele și tații costă mai mult decât o duzină de săpunuri și șampoane.

Unii băieți țin rândul în loc vorbind vrute și nevrute cu Sfert. Îi povestesc întotdeauna despre acel moment în care au țipat și ei la vreun profesor sau la vreun polițist, ca să arate că și ei pot să fie mari și tari. Dar nu mai e nimeni ca Sfert pentru că:

- în primul rând, în fiecare zi, se oprește la un theka în Bhoot Bazaar ca să bea un sfert de daru, de unde i s-a tras și numele de Sfert. Ochii îi sunt mereu roșii și umflați și miroase și el a daru;
- în al doilea rând, nu poartă niciodată uniformă;
- în al treilea rând, se îmbracă numai în negru: tricou negru, pantaloni negri și un șal negru înfășurat în jurul umerilor dacă îi e frig;
- în al patrulea rând, în fiecare dimineață, chiar după adunare, directorul îl dă afară pe Sfert pentru că nu e

îmbrăcat în uniformă. Profesorii îl tot amenință cu exmatricularea pentru că are zero prezență, dar până acum nu au dat curs amenințării.

În loc să vină la ore, Sfert pierde timpul prin Bhoot Bazaar până când se face vremea pauzei de prânz. Apoi pășește țațoș înapoi în școală și rămâne în picioare sub un copac neem de pe terenul de joacă, înconjurat de elevii care vor să se alăture găștii lui sau să-i angajeze pe membrii găștii lui și niște idioate mai mari care se împușcă cu degetele una pe alta și își zic Rani Revolvere. Totuși, cele mai multe fete stau departe de Sfert, pentru că întotdeauna le face ochi dulci.

Sfert e singurul răufăcător pe care l-am văzut vreodată de aproape. Nu a fost niciodată arestat, poate pentru că tatăl lui, pradhan fiind, îi mituiește pe polițiști. Mă întreb dacă nu cumva cineva l-a plătit pe Sfert să-l facă dispărut pe Bahadur. Dar cine ar face așa ceva?

Coadă înaintează.

Hotărâsc că Sfert e principalul meu suspect. El și djinnii, dar pe djinni nu-i pot lua la întrebări. S-ar putea să nu existe.

Când ajungem la poartă, îmi adun curajul și-i zic lui Sfert:

— Un băiat de la noi din basti a dispărut.

Nu am mai vorbit cu el până acum, însă stau drept ca și când ar urma să cânt imnul național la adunare. Privesc atent fața lui Sfert ca să văd dacă se dă de gol, pentru că polițiștii și detectivii pricepuți își pot da seama din felul în care cineva clipește sau strânge din buze dacă minte sau nu.

Sfert îi zâmbește mios unei fete mai mari din spatele meu. Își mângâie părul care-i răsare deasupra buzei și pe obraji, prea rar ca să poată fi numit mustață și barbă, chiar dacă trebuie să aibă deja o vârstă, șaptesprezece ani sau ceva de genul. Apoi spune:

— Chalo, chalo, chalo, împingându-mă ușor spre poartă.

— Băiatul dispărut, numele lui e Bahadur, spun eu.

Sfert își pocnește degetele prea aproape de urechile mele, făcându-le vârfurile să ardă.

— Chal-hut, mormăie el.

Fug pe terenul școlii.

— Ești nebun sau ce? întreabă Faiz. De ce vorbeai cu tipul ăla?

— Sfert ar fi putut să-ți taie brațul și să-l arunce într-una dintre pubelele astea, spune Pari, arătând înspre o pubeză în formă de pinguin de lângă noi.

Ciocul galben al pinguinului e deschis atât de larg, încât ar încăpea și capetele noastre acolo. Burta cea albă urlă **FOLOSEȘTE-MĂ. FOLOSEȘTE-MĂ.** Ambalajele de caramelle împânzesc pământul din jurul pubelei, pentru că elevii tot încearcă să arunce lucruri în gura pinguinului de la mare distanță și ratează.

— Făceam muncă de detectiv, îi spun lui Pari.

Următorul război între India și Pakistan, despre care știrile spun că poate izbucni în orice moment, a început în clasa noastră. A pornit de la cine merită să câștige *Campionii Sa Re Ga Ma Pa L'il*. Partea indiană spune că cel mai bun

cântăreț din competiție este Ankit, un băiat dolofan pe care toată lumea îl strigă Jalebi pentru că vocea lui e dulce-lipicioasă. Partea pakistaneză o vrea drept câștigătoare pe Saira, o musulmană purtătoare de hijab cu cel puțin un cap mai scundă decât mine, pentru că merge la școală dimineața, iar după-amiaza cântă pe străzile din Mumbai pentru a strânge ceva bănuți cu care să-și hrănească familia. Eu și Pari încercăm să le spunem tuturor că Bahadur a dispărut. Jumătate dintre colegii mei știu deja asta, pentru că locuiesc în același basti ca noi. Dar nu le pasă de Bahadur, nu chiar acum, în mijlocul războiului.

— Neamul lui Saira omoară vaci și mai omoară și hinduși, spune Gaurav, a cărui mamă îi imprimă în fiecare dimineață cu vârful degetului un tilak roșu în frunte, de parc-ar pleca la război.

Faiz nu m-ar omorî niciodată. Chiar mai uită câteodată că e musulman.

— Gaurav e măgar, îi șoptesc lui Faiz.

În clasa noastră sunt nouă sau zece copii musulmani în afară de Faiz. Stau liniștiți, ținându-și manualele deschise în fața ochilor.

Eu și Faiz ne ocupăm locurile într-o bancă de pe rândul al treilea. Pari stă lângă noi. E colegă de bancă cu Tanvi, care are un rucsac în formă de felie de lubeniță, roz, cu semințe negre.

— Dar dacă Sfert chiar l-a răpit pe Bahadur? o întreb pe Pari. Poate mai nou se ocupă cu răpitul copiilor. Poate că le furnizează copii falși unor părinți în același fel în care ne închiriază nouă părinți falși.

— Sfert nici măcar nu știe cine e Bahadur, de ce ar face-o? spune Pari.

— L-am văzut pe Sfert bătându-și joc de Bahadur, anunță Tanvi, mângâindu-și rucsacul ca și când ar fi fost o pisică. Îl striga Ba-Ba-Ba-Bahadur.

Domnul-Kirpal intră în clasă.

— Liniște, liniște, strigă el în timp ce se întoarce la tablă, luând o bucată de cretă între vârfurile degetelor.

Mâna îi tremură pentru că și-a frânt-o anul trecut și nu i s-a vindecat cum trebuie. Scrie **HĂRȚI** sus de tot pe tablă și **INDIA** dedesubt și apoi începe să deseneze o hartă nesigură a Indiei.

— Bachao, bachao, îi șoptesc lui Pari. Sunt doar o biată bucățică de cretă și profesorul ăsta mă sugrumă de tot.

Toți ceilalți șușotesc între ei, dar fața lui Pari se încruntă, iar ea îmi șoptește *Şşş, şşş!*

Îmi arcuiesc mâna dreaptă ca și când ar fi capul unei cobre și și-ar înfige colții în umărul ei stâng.

— Domnule, domnule-profesor, strigă Pari.

Alunec în scaun până ajung aproape cu totul sub bancă. Domnul-Kirpal nu mă mai poate vedea. Clasa e mai întunecată decât de obicei din cauza smogului.

Pari se ridică în picioare cu mâna sus și strigă *domnule profesor* din nou.

— Ce e? întreabă profesorul cu voce iritată, poate pentru că nu-i place să deseneze.

— Nu credeți că ar trebui să faceți prezența mai întâi? întreabă Pari.

Unii elevi râd nervos. Faiz strănută fără să-și ridice privirea de la cuvântul urât pe care îl scrijelește pe banca noastră cu compasul.

— Domnule, spune Pari, dacă ați face prezența, atunci am ști dacă suntem cu toții aici sau nu.

Mă ridic la loc. Bineînțeles că Pari n-avea cum să mă pârască.

Domnul-Kirpal pune creta la loc pe tablă, iar aceasta se rostogolește spre catalogul pe care nu-l deschide nicio dată. Nasul îi zvâcnește ca atunci când se pregătește să ia rigla de lemn ca să dea cu ea prin aer.

— Domnule, vi-l amintiți pe Bahadur, obișnuia să stea acolo, spune Pari, întorcându-se să se uite spre un scaun de pe ultimul rând din spatele ei. Ieri am descoperit că n-a mai trecut pe acasă de cinci zile.

— Ce ar trebui să fac? Să mă duc să-l caut la piață? Părinții lui ar trebui să depună plângere la poliție.

— Dacă un elev nu apare timp de două, trei zile, oare școala nu ar trebui să înștiințeze familia?

Pari face ochii cât poate de mari și vorbește cu voce melodioasă, dar jocul ei nu-l păcălește pe Domnul-Kirpal.

— O-ho, murmură Faiz, scrijelind încă litere cu compasul. Pari a încurcat-o. A încurcat-o rău.

Știm de ce îi pune Pari întrebările astea Domnului-Kirpal. N-ar trebui să ne ia cinci zile să ne dăm seama când cineva lipsește. Dar strigarea catalogului de către Domnul-Kirpal nu-l mai poate ajuta acum pe Bahadur. E prea târziu.

Sunt singurul care poate să facă ceva în privința asta. Pot să-l găsesc pe Bahadur, pentru că am văzut sute de programe la televizor și știu exact cum fac detectivii precum Byomkesh Bakshi ca să-i prindă pe răufăcătorii care fură copii și aur și neveste și diamante.

Cu capul plecat, Domnul-Kirpal face ocolul catedrei ca și când ar fi un templu, iar el s-ar ruga în tăcere.

— Dacă fac prezența în fiecare dimineață, de predat cine mai predă? Tu? O să predai tu? Tu?

Domnul-Kirpal arată cu degetul înspre fiecare elev din primul rând, apoi își freacă încheietura mâinii drepte.

Pari și-a răsfrânt buza de jos ca și când ar fi gata să plângă. Faiz pune la loc compasul în trusa de geometrie, deși nu a terminat de scrijelit *ha-ra-mi* pe bancă, cu o săgeată îndreptată spre băiatul din stânga lui.

— Câți sunteți aici? Patruzeci? Cincizeci? Întreabă Domnul-Kirpal. Știți cât mi-ar lua să vă strig pe toți pe nume?

Pari se așază și își înțeapă domul din păr cu un creion. Câteva șuvițe se desprind. Încearcă să-și ascundă lacrimile. E ceva nou. Nu e obișnuită să se țipe la ea, ca noi ceilalți.

— Să nu mai zic că părinții voștri vă tot iau de la școală ca să vă vizitați locurile natale, fără să ne spună un cuvânt, spune Domnul-Kirpal, deși Pari nu a lipsit nicio zi de la școală. Niciunul dintre voi nu ar mai fi aici dacă ar fi să respect regulile de la guvern.

— Domnule, noi nu vă facem nimic dacă ne puneți absență, spun eu. Suntem mici.

— Arrey, paagal, spune Faiz în barbă, nu știi când să-ți ții gura?

Întreaga clasă se cufundă în liniște, se mai aud doar smârcâieli și accese de tuse. Îi aud pe profesorii din celelalte clase punând întrebări și vocile ascuțite ale elevilor răspunzând în cor. Sprâncenele Domnului-Kirpal coboară formând un V. Apoi își ia creta sfărâmicioasă și se întoarce către tablă.

— Oricine altcineva ți-ar fi dat o ciomăgeală bună, șoptește Faiz.

Nu prea cred. Nu am zis nimic greșit.

Anul trecut, Sfert i-a făcut o vrajă domnului și l-a transformat într-un șoarece. S-a întâmplat după ce domnul a tăiat din registru numele a trei elevi mai mari care nu mai trecuseră pe la școală de patru luni. O săptămână mai târziu, când Domnul-Kirpal se îndrepta spre casă pe motocicletă lui cea veche Bajaj Chetak, băieții lui Sfert l-au urmărit și, imediat ce a oprit la un semafor, l-au lovit în cap cu bare de fier. Purta cască, așa că nu cred că voiau să-l omoare; a fost un avertisment, ca atunci când mama se uită urât la mine timp de câteva secunde ca să vadă dacă mă opresc din ceea ce o înfurie pe ea sau trebuie să încep să urlu la mine.

Băieții lui Sfert au sfârșit prin a-i rupe domnului un os de la mâna dreaptă. Nu am mai făcut școală câteva zile după asta, pentru că profesorii au intrat în grevă, cerând guvernului să-i protejeze, dar apoi au revenit, așa că și noi a trebuit să ne întoarcem la școală. Cei doi băieți pe care poliția i-a arestat într-un final pentru atac nu erau din școala noastră, așa că Sfert nu a fost exmatriculat. Din ziua aceea, Domnul-Kirpal a încetat să mai facă prezența, dar poartă cu el catalogul peste tot, bine înfipt sub braț. Nu e un secret. Până și directorul știe că domnul profesor nu va mai exmatricula niciodată pe nimeni din cauza absențelor.

Creta Domnului-Kirpal scârțâie din nou. Câțiva dintre băieții din primul rând își lungesc gâturile ca să se uite la mine. Îmi răsfâng buza de sus și îmi dezgolesc dinții din față. Ei rânjesc și se întorc.

Pari mângălește pe ziarul în care e învelit manualul ei de științe sociale. Pe Faiz îl lovește o criză de strănut. Eu mă trag într-o parte, astfel încât să mă feresc de ghiulelele lui de muci.

— Liniște! strigă Domnul-Kirpal întorcându-se.

Cred că rostește *liniște* mai des decât oricare alt cuvânt; probabil că-l urlă și în somn. Aruncă cu bucata de cretă în direcția mea. Aceasta mă ratează și cade între banca mea și cea a lui Pari.

— Dar, domnule, spun eu, n-am făcut nimic.

Ia catalogul cu mâna stângă și întoarce grăbit paginile cu mâna dreaptă.

— Iată-te și pe tine! spune el.

Ridică din sprâncene spre mine atunci când zice *tine*. Apoi ia stiloul prins de buzunarul cămășii, scrie ceva pe pagină, închide catalogul și-l aruncă pe catedră:

— Gata, s-a rezolvat. Ești mulțumit?

Nu știu de ce ar trebui să fiu mulțumit.

— Ce mai cauți aici? întreabă Domnul-Kirpal. Haide, Jai, strânge-ți lucrurile! Ți-am pus absență pe ziua de azi, așa cum ai vrut. Huzoor, asta înseamnă zi liberă — acum flutură din ambele mâini înspre ușa clasei — ieși afară!

— Când îți pică din cer o chutti, spune Faiz, ia-l, yaar.

Nu vreau o zi liberă. Nu vreau să pierd masa de prânz, pentru că atunci voi flămânzi până la cină, care e la mai multe ore distanță decât pot număra pe degete.

— Ieși afară odată! spune Domnul-Kirpal.

E liniște în întreaga clasă. Toată lumea e șocată că domnul își arată mânia în loc s-o înăbușe, cum face de obicei.

— Domnule...

— Mai sunt și alți elevi aici, care, spre deosebire de tine, vor să învețe. Speră să devină doctori și ingineri și alte asemenea. Dar — cu clăbuci de salivă în colțul gurii — chemarea ta e să fii un goonda. E mai bine să înveți asta dincolo de zidurile școlii.

Furia din stomac îmi sare în piept și în brațe și în picioare. Îmi doresc ca băieții lui Sfert să-l fi omorât pe Domnul-Kirpal. E un profesor groaznic.

Îmi trântesc lucrurile în ghiozdan, ies pe coridor și mă înalț pe vârful picioarelor ca să privesc peste zidul școlii. Poate că Sfert e pe acolo. O să-l întreb dacă m-aș putea alătura găștii lui.

Domnul-Kirpal se năpustește pe coridor, cu fața pătată cu o sudoare ciudată, de iarnă, și spune:

— Hei, loază, nu ți-am zis să pleci? Nu pupi prânz pe gratis astăzi.

Am mai fost dat afară din clasă pentru că am uitat să-mi fac tema sau m-am încăierat cu cineva, dar din școală nu am mai fost niciodată izgonit. Pornesc către poartă, mă opresc să dau cu piciorul în pinguini și nu mă uit deloc în urma mea. O să mă las de școală pentru totdeauna și o să îmbrățișez viața de răufăcător, întocmai ca Sfert. O să fiu cel mai de temut mafiot din India și tuturor o să le fie frică de mine. O să-mi apară chipul la televizor, dar o să mă ascund în spatele unor ochelari mari, închiși la culoare și o să semăn puțin cu mine, dar nimeni n-o să știe sigur, nici măcar mama sau tata sau Runu-Didi.

Merg prin Bhoot Bazaar, imaginându-mi viața...

...de răufăcător. Nu va fi ușor. Va trebui să devin mai înalt și mai solid, pentru că doar atunci oamenii mă vor lua în serios. În momentul de față, până și vânzătorii mă tratează ca pe un câine răpciugos. Când îmi turtesc nasul de dulapurile cu vitrine în care-și etalează bunătățile — șiruri portocalii de halwa Karachi și gujiya în formă de semilună, decorate cu cardamom verde măcinat — mă pocnesc în cap cu cozi de mătură și mă amenință că aruncă pe mine apă rece cu cana.

Picioarele îmi alunecă prin gropile din caldarâm.

— Beta, ai grijă pe unde calci, spune un chacha a cărui față e la fel de boțită precum cămașa mea.

Soarbe chai într-o ceainărie care se întinde pe alee. De la radioul din magazin se aude un vechi cântec dintr-un film în hindi, care e preferatul tatei. *Călătoria asta, atât de frumoasă*, cântă eroul principal.

Bărbații de lângă chacha cel amabil, așezați pe butoiașe scunde și lăzi din plastic răsturnate, nu mă văd. În ochi li se citește tristețea de a nu fi fost luați la muncă azi. Probabil că au așteptat toată dimineața la intersecția de lângă autostradă ca angajatorii care vin în jeepuri și camioane să cheme la muncă oameni pe post de zidari sau zugravi. Sunt

prea mulți oameni și prea puțini angajatori, așa că nu toată lumea primește de lucru.

Și tata obișnuia să aștepte la autostradă până să obțină o slujbă bună la stația de metro de pe Linia Purpurie și apoi pe șantier. Mi-a povestit despre angajatorii cei nemiloși care fură bani de la muncitori și-i obligă să se legene atârnați de sfori zdrențuite ca să curețe ferestrele clădirilor de fițe. Tata spune că nu-și dorește genul ăsta de viață periculoasă pentru mine, așa că trebuie să învăț bine și să fac rost de o slujbă de birou și să fiu eu fițos.

Mă ustură ochii când mă gândesc ce rușine l-ar încerca dacă aș ajunge răufăcător. Mă hotărâsc că nu vreau să fiu un al doilea Sfert, până la urmă.

Mă întorc pe alea care duce la noi în basti și tușesc, acoperindu-mi gura cu mâna. În acest fel, dacă vreo doamnă din rețeaua de doamne din basti a mamei mă vede și se duce la ea să mă pârască pentru că chiulesc de la ore, va trebui să mai spună și că păream să mă simt destul de rău.

Îmi dau seama că tusea mea e ca un avion de zgomo-toasă. Ceva nu-i în regulă, dar nu-mi dau seama ce. Mă opresc și mă uit în jurul meu. Îmi țin răsuflarea și ascult. Inima mi se lovește de coaste. Deschid larg gura și-mi las răsuflarea să iasă și apoi respir din nou cum face Baba Devanand la televizor. Încet, golurile din stomacul meu dispar. Apoi înțeleg ce nu-i în regulă.

Aleea e cufundată-n liniște și pustie. Nu-i nimeni afară, nici bunicii care citesc ziarele, nici oamenii fără ocupație care joacă Rummy sau Bluff, nici mamele care

înmoaie rufele în găleți vechi de vopsea, nici copilașii care merg legănat, cu genunchii plini de noroi. Vase murdare, unele pe jumătate spălate, sunt împrăstiate în jurul butoaielelor de apă din plastic care păzesc fiecare ușă din basti. Ceva se aude bâjbâind dincolo de smog. Poate e vreun djinn. Un presentiment rău îmi străbate trupul. Vreau să fac pipi.

O ușă în stânga mea se întredeschide. Tresar. O să fiu înhățat. Dar e doar o femeie în sari. E dată cu pastă roșie pe cărarea din păr și i s-a întins pe față.

— Băiete, nu te duce capul? urlă ea. Sunt polițiști peste tot la noi în basti. Vrei să te prindă?

Dau din cap că nu, dar senzația că trebuie să merg la toaletă dispare. Polițiștii sunt înfricoșători, dar nu la fel de înfricoșători ca djinnii. Vreau s-o întreb pe femeie de ce sunt polițiștii aici și dacă au adus buldozere cu ei ca să ne sperie și dacă nu ar trebui ca cineva să inițieze o colectă ca să-i plătim să plece, în schimb zic:

— Aveți sindoor pe obraji.

— Ce-o să creadă mama ta? întreabă femeia. Muncește atât de mult, încât nu mai are timp nici să se roage la templu, și tu, numai uită-te la tine! Chiulești de la ore și te distrezi, haan? Nu face asta, băiete! Nu-ți dezamăgi mama! Întoarce-te la școală acum! Altminteri o să regreti într-o bună zi. Înțelegeți ce-ți spun?

— Înțeleg, zic eu. Nu cred că ea și mama sunt prietene.

— Să nu te mai prind, spune ea și-mi închide ușa în față.

Nu pot să cred că mama lui Bahadur a reușit să convingă poliția să vină la noi în basti. De-asta se ascunde toată lumea. Ar trebui să mă ascund și eu, dar în același timp vreau să aflu ce fac polițiștii. Se presupune că ne oferă *Pază*

și *Protecție*, dar polițiștii pe care-i văd pe la Bhoot Bazaar nu fac decât pe dos. Îi hărțuiesc pe comercianți, își umplu burțile cu mâncare gratis din cărucioarele vânzătorilor și le cer tuturor celor care au întârziat să plătească hafta să aleagă între o bătă pe spinare și o vizită cu buldozerul.

Smogul se dovedește folositor de data asta, pentru că îmi oferă o ascunzătoare bună. Stau pe marginea aleii, aproape de butoaiile cu apă, chiar dacă pământul de acolo e moale de la spălatul vaselor. Trec pe lângă doi vânzători care-și acoperă cu o prelată cărucioarele cu legume și fructe. Trei cârpaci stau ghemuiți în apropiere, iar părul negru al periilor lor de lustruit pantofii iese din sacii aruncați peste umeri. La prima adiere de pericol, sunt deja pe locuri, pregătiți pentru *fiți gata, start*.

Nu sunt speriat, ca oamenii aceștia. Nici nu sunt pământ-pălău, ca soțul de-al doilea al lui Shanti-Chachi. Toată lumea spune că face orice îi cere chachi să facă: îi gătește, îi spală jupoanele și le întinde la uscat chiar și atunci când toată aleea se uită la el. Ca moașă, chachi câștigă mult mai mulți bani decât soțul ei, deși el are două slujbe.

Îl văd pe Bivolul-Baba la locul lui obișnuit din mijlocul aleii și un polițist într-o uniformă kaki. Cei care-l urmăresc pe polițist sunt Fatima-ben, îngrijorată poate că polițiștii îi vor face ceva rău bivoului ei, bunici cu mâinile încrucișate la piept, mame cu bebeluși sprijiniți pe șold, copii care nu merg la școală ca să poată să facă broderii sau pachetele pentru acasă și mama lui Bahadur și Bețivanul Laloo, chiar dacă ei nu locuiesc pe aleea asta.

Mă trag mai aproape, pitindu-mă după sârmele cu rufe la uscat, grele de cămășile și sariurile ude, cu poalele atingându-mi părul. La doar două case mai încolo față de

locul în care e adunată toată lumea e un butoi negru cu apă lângă o ușă închisă. E ascunzătoarea perfectă. Las jos ghiozdanul, mă pitesc după butoi și încep să respir încet, în așa fel încât nimeni să nu mă audă. Apoi trag cu coada ochiului.

Polițistul îl împunge pe Bivolul-Baba cu pantofii și-l întreabă pe Bețivanul Laloo:

— Așadar e adevărat? Animalul nu se ridică niciodată? Cum mănâncă?

Poate că polițistul ăsta crede că Bivolul-Baba îl ține ascuns pe Bahadur undeva sub fundul lui murdar de baligă.

Un al doilea polițist iese dintr-o casă. Poartă cămașă kaki având pe mâneci epoleți roșii ca niște săgeți îndreptate în jos.

Doar ofițerii poartă astfel de insigne. Știi pentru că luna trecută am văzut un episod din *Crimă în direct* despre un escroc care a păcălit lumea luând pe el o uniformă de ofițer. Falsul polițist s-a dus chiar și la sediul poliției din Jaipur să bea ceai cu polițiștii adevărați de acolo și a plecat cu portofelele lor.

— Te împrietenești cu un bivol? Bine, bine, îi spune ofițerul polițistului a cărui uniformă kaki nu are niciun fel de insignă cusută pe mânecă, ceea ce înseamnă că are un rang inferior.

Apoi ofițerul pășește peste coada Bivolului-Baba ca să ajungă în fața mamei lui Bahadur.

— Băiatul dumitale are o problemă, asta am înțeles eu, spune ofițerul. E încet la minte, nu-i așa?

— Fiul meu e un elev bun, rostește mama lui Bahadur.

Vocea ei e răgușită de la atâta plâns și țipat, dar are o strălucire roșie, pentru că fierbe de furie.

— Întrebați la școală, asta o să vă spună. Are o mică problemă de vorbire, dar profesorii spun că face progrese.

Ofițerul strânge din buze și îi suflă în față mamei lui Bahadur. Ea nici nu clipește.

— După părerea mea, spune celălalt agent, cel mai bine ar fi să mai așteptăm câteva zile. Am văzut multe astfel de cazuri. Copiii ăștia fug pentru că vor să fie liberi, apoi vin alergând înapoi pentru că își dau seama că libertatea nu le umple burțile.

— Deși, continuă ofițerul, se pare că soțul dumitale... păi... cum să zic — privește înspre Bețivanul Laloo, care își pleacă capul — a fost violent cu fiul dumitale?

O tăcere tensionată se așterne peste alee, ruptă de cloncănitul găinilor care au scăpat din cotețele de sârmă prost încropite și de behăiturile unei capre venind din interiorul unei case.

Nimeni de la noi din basti nu vrea ca Bețivanul Laloo să sfârșească la închisoare. Dar nu ar trebui să mințim, pentru că ofițerul e deștept. Îmi dau seama de asta fiindcă e tânăr ca un student și e deja ofițer și pune întrebări exact ca polițiștii buni de la televizor. Nu vrea banii noștri. Singura lui misiune e să-i trimită pe răufăcători în spatele gratiilor.

— Saab, cine nu-și bate copiii o dată sau de două ori, haan, saab? îi răspunde un bărbat de lângă Bețivanul Laloo. Asta nu înseamnă că trebuie să fugă. Copiii noștri sunt mai inteligenți decât noi. Știu că le vrem binele.

Ofițerul studiază chipul bărbatului, iar acesta râde nervos și privește în altă parte, la interiorul argintiu al cutiilor de namkeen de pe jos și la copiii mici care încearcă să scape din strânsoarea mâinilor mamelor care-i țin pe loc.

Bețivanul Laloo deschide gura. Nu se aude niciun cuvânt. Apoi se cutremură ca și când un curent din pământ i-ar străbate mâinile și picioarele.

Pari și Faiz nu o să mă creadă când o să le spun ce văd acum. Cel mai bun lucru e că uniforma mea cea gri mă camuflează bine în smog.

— Tu, strigă ofițerul, arătând înspre mine. Vino încoace în momentul ăsta!

Mă ghemuiesc repede și mă lovesc cu capul de butoi, dar știu că nu am fost suficient de rapid. *O să-ți îndese tot rahatul pe gât*, mă gândesc eu. E ceva ce l-am auzit spunând pe colegul meu de clasă Gaurav, cel care urăște musulmanii; vorbea despre ce i-ar face Sfert oricui l-ar fi supărat.

— Unde s-a dus? Unde-i băiatul?

Ochii mi se fixează pe farfuria cea albă a unei antene parabolice orientate către cer, atașată de marginea unui acoperiș de tablă de dincolo de alee. Dacă mă uit la ea cu ambii ochi, dacă chiar mă uit bine la ea, nu voi mai putea vedea nimic altceva. Toți vor dispărea, până și polițistul.

Dar iată-l lângă mine, bătând cu degetele în capacul butoiului de apă. Își scoate șapca cea kaki. Banda strânsă de elastic i-a lăsat o linie roșie umflată pe mijlocul frunții.

— Ia să vedem dacă ție ți se potrivește mai bine, spune el, zâmbind și fluturând șapca prin fața mea.

Mă trag înapoi din fața șepcii care miroase a subsuori și poate și a închisoare.

— N-o vrei? Întreabă el.

— Nu, zic eu, iar vocea mea e atât de slabă, încât nici măcar eu nu o aud.

Polițistul își așază șapca la loc pe cap, dar nu o trage în jos. Apoi își răzuiește noroiul de pe pantofii cei negri de

piele de o cărămidă. Talpa pantofului stâng cade ca o gură căscată, iar cusăturile desfăcute tremură ca firele de scuipat. Pantofii lui sunt ruși exact ca ai mei.

— Azi nu ai școală? întreabă el.

Nu am tușit până acum, așa că spun:

— Dizenterie. Profesorul m-a trimis acasă.

— O-ho, zice polițistul. Ai mâncat ceva ce nu trebuia, nu-i așa? Ce gătește mami nu-ți place?

— Ba da, e bun, e foarte bun.

Totul merge prost azi, și numai din cauza lui Bahadur.

— Băiatul pe care-l căutăm, spune el, îl cunoști? E de la tine din școală?

— Suntem în aceeași clasă.

— A zis ceva cum că ar vrea să fugă de acasă?

— Bahadur nu poate să vorbească. Se bâlbâie, bine?

Nu poate rosti cuvintele ca ceilalți copii.

— Dar tatăl lui?

Ofițerul coboară vocea.

— Băiatul a zis ceva cum că-l bate taică-său?

— S-ar putea, poate de-asta a fugit Bahadur. Dar Faiz crede că l-au luat djinnii.

— Djinnii?

— Faiz zice că Allah i-a făcut pe djinni. Există djinni buni și djinni răi, la fel cum sunt și oameni buni și oameni răi. Un djinn rău l-ar fi putut răpi pe Bahadur.

— Faiz e prietenul tău?

— Da.

Mă simt puțin vinovat în rolul de informator al ofițerului, dar îl ajut în investigație. Ceva din ce spun se va dovedi a fi un indiciu important, care-l va ajuta să rezolve cazul. Apoi un copil actor va juca rolul meu

în *Patrula de poliție*. Se va numi *Misterioasa dispariție a unui băiat nevinovat din mahala* — *Partea 1* sau *În căutarea bălbâitului dispărut: o saga înduioșătoare* sau *Viața într-o mahala*. Episoadele din *Patrula de poliție* au titluri nemaipomenite.

— Nu avem spațiu suficient să ținem oamenii în închisoare. Dacă începem acum să arestăm și djinni, unde o să-i mai băgăm? Întreabă polițistul.

Mă ia la mișto, dar nu mă supăr. Aș vrea să știu ce așteaptă să-i spun, astfel încât să-i spun și el să-l poată găsi pe Bahadur. Mă mai și doare gâtul pentru că mă uit în sus la el.

Polițistul își scarpină obrazii. Stomacul îmi ghiorțăie. De obicei Faiz mă ajută să-l potolesc dându-mi din buzunar niște saunf învelit în zahăr, furat de la dhaba unde lucrează ca ospătar în unele duminici.

— Crezi că Bahadur se plictisea aici? Întreabă polițistul.

Stomacul îmi ghiorțăie din nou și-l împing cu mâinile așa încât să tacă.

— Mama lui a zis asta? Întreb eu. V-a sunat, nu-i așa? Noi nu mergem niciodată la poliție.

Am spus prea multe, dar fața polițistului e goală de orice expresie. Își trage pantalonii kaki, își îndreaptă șapca și se întoarce să plece.

— E un cizmar două alei mai încolo, zic în urma lui.

Se oprește și mă privește de parcă acum m-ar fi văzut pentru prima dată.

— Pentru pantofii dumneavoastră, spun. E foarte bun. Îl cheamă Sulaiman și după ce coase pantofii o să arate de parcă n-ar avea deloc cusături și...

— I-a acordat președintele Premiul Padma Shri¹ pentru serviciile aduse? întreabă ofițerul.

Nu răspund pentru că e o glumă, însă nu una amuzantă.

Se întoarce cu pași mari spre locul în care se află toată lumea. Îi face un semn din cap agentului, trei mișcări scurte ce fac parte dintr-un semnal secret ca și cele dintre aruncători și cei care prind mingea pe un teren de crichet. Eu, Pari și Faiz ar trebui să ne găsim și noi un semnal secret.

— Nu-i nimic de văzut aici, strigă agentul. Întoarceți-vă în case cu toții, dar absolut cu toții!

Tații și mamele și copiii fug înăuntru, dar o capră maro, îmbrăcată într-un pulover cu picățele care o face să arate de parcă ar fi pe jumătate leopard, iese dintr-o casă și se izbește cu capul de picioarele polițistului de rang inferior.

— Drăcia dracului, spune el, lovind capra cu piciorul.

Râd. Râd mai tare decât aș fi vrut.

— Tu la ce te uiți? întreabă polițistul. Mă filmezi cu telefonul?

— N-am telefon, strig înainte să mă aresteze.

Ies încet de după butoiul ce-mi servește drept scut, întocmai ca un erou dintr-un film care are o pușcă ațintită asupra lui, și îmi întorc pe dos buzunarele ca să vadă că nu am decât un pion de la jocul de carrom de la școală, pe care am uitat să-l înapoiez.

— Chokra trebuie să facă treaba mare, îi spune ofițerul polițistului. Lasă-l să se ducă!

Apuc ghizdanul și o zbughesc după colțul casei unde mă ascunsesem, pe o alee atât de îngustă, că doar copiii și

¹ Premiu anual acordat de guvernul indian de Ziua Republicii.

caprele și căinii pot să încapă. Sunt în siguranță aici, chiar dacă pământul e acoperit cu căcăreze de capră.

Umerii mi se freacă de pereți. Uniforma mi se murdărește. Mama o să fie foarte supărată pe mine astăzi.

Mă târăsc către ieșire, cu urechile ciulite la maximum ca să prind orice șoaptă și mă uit afară. Agentul flutură un băț pe care trebuie să-l fi cules de pe jos.

— Toată lumea înăuntru, strigă el la oamenii aflați încă pe alee. Voi doi rămâneți! le spune el mamei lui Bahadur și Bețivanului Laloo.

Ofițerul se apropie de ei și le spune ceva ce eu nu aud. Mama lui Bahadur își răsuțește lanțul de aur de la gât și încearcă să-i desfacă închizătoarea. Bețivanul Laloo întinde mâna s-o ajute, dar mama lui Bahadur îl împinge. Adoră lanțul ăla de aur.

Când s-a zvonit în basti acum câteva luni că mama lui Bahadur are un lanț din aur de douăzeci și patru de karate și că nu e fals ca lanțurile strălucitoare care se vând în Bhoot Bazaar, tata a spus că mama lui Bahadur trebuie să-l fi furat de la doamna ei cea fițoasă. Dar mama lui Bahadur le-a spus tuturor că doamna ei i-l dăruise.

Mama mi-a zis că mama lui Bahadur a avut ghinion în căsnicie și noroc la slujbă și că toată lumea are ceva ce merge bine și ceva ce merge prost în viață — copii buni sau răi, vecini de treabă sau nesuferiți ori o durere de oase pe care un doctor o poate trata mai ușor sau deloc — și că asta ne spune că zeii măcar au încercat să fie drepti. Mama i-a spus lui tata că preferă să aibă un soț care n-o bate decât un lanț de aur adevărat. Tata a crescut în ochii mei după faza asta.

Acum mama lui Bahadur își desface lanțul, îl ține în palmă și i-l oferă ofițerului. El sare în spate de parcă

ar fi vrut să-i pună jar în palmă. Femeia se întoarce către Beșivanul Laloo, dar acesta începe din nou să tremure. Nu e bun de nimic. Pun pariu că și-ar dori ca în locul lui să fie doamna pentru care lucrează.

— Cum să accept un dar de la o femeie? întreabă ofițerul. Nu pot să fac asta, nu.

Vocea lui strălucește ca merele pe care vânzătorii le dau cu ceară dimineața.

Mama lui Bahadur trage aer în piept printre dinții încheștați, îl lovește pe Beșivanul Laloo peste încheietura mâinii și îi întinde lanțul de aur. Ofițerul se uită în jur, poate ca să se asigure că nu-i vede nimeni. Nu suntem decât agentul de rang inferior, care trage linii pe pământ cu bățul, Bivolul-Baba și eu, dar pe mine nu mă vede.

— Bahadur ki mama, ești sigură? vorbește într-un final Beșivanul Laloo, agitând pumnul încheștat în care ține lanțul deasupra capului ei.

— E-n regulă, spune ea. Nu-i nimic.

— Dacă vreți să vă certați, faceți-o în casă, le spune ofițerul. Nu sunt aici ca să vă rezolv problemele miya-biwi. Dar ce pot să fac, ceea ce va trebui să fac, este să te arestez pe dumneata pentru că deranjezi liniștea publică.

— Iertați-ne, saab, spune Beșivanul Laloo și-i oferă lăntșorul de aur ofițerului, care-l vâă repede în buzunar.

Polițiștii de la *Crimă în direct* nu iau niciodată șpagă, nici măcar de la bărbați. Mă simt ca un detectiv prost, pentru că nu am intuit ticăloșia ofițerului.

— Fiului vostru, spune el acum, mai dați-i câteva săptămâni. Dacă nu se întoarce între timp, anunțați-mă.

— Saab, spune mama lui Bahadur, dar n-ați zis c-o să-l căutați imediat?

— Toate la timpul lor, spune ofițerul.

Apoi îi spune agentului:

— Fișele alea de constatare n-o să se completeze singure. Chalo, bhai, să ne grăbim!

— Sunteți niște scandalagii, cu toții, îi spune polițistul Bețivanului Laloo, furați curent din linia principală, faceți pileală acasă, jucați toți ce aveți la pariuri. Continuați să vă purtați așa și municipalitatea o să trimită buldozere să vă radă casele.

Fatima iese din casă după ce pleacă polițiștii, îl scarpină pe Bivolul-Baba între coarne și îi dă o mână de spanac.

Nu vreau ca buldozerele să ne distrugă bastiul. Când o să-l găsesc pe Bahadur, o să-i trag o palmă zdravănă pentru necazurile pe care ni le face. Nici măcar n-o să mă oprească, pentru că, în inima lui, o să știe că e exact ceea ce merită.

Bahadur

Băiatul îi privea de la distanță pe cei trei oameni înveliți în pături, strânși în jurul unui foc. Flăcările cu firi-cele de cenușă în vârf se înălțau dintr-un vas mare de metal, folosit odată la căratul cimentului pe un șantier. Bărbații își treceau mâinile pe deasupra focului ca într-un ritual solemn. Scânteii galbene săreau mai sus de fețele lor, însă nu-și retrăgeau mâinile în cutele păturilor.

Între bărbații aceștia exista o camaraderie tăcută care-l făcea pe Bahadur să-și dorească să fi fost mai mare, ca să poată și el să stea alături de ei. Dar era doar un băiat care se ascundea sub un cărucior ce mirosea a fructe de guava, ca o părere dulce ce pătrundea până la el prin aerul afumat al iernii.

Stăpânul căruciorului dormea pe aleea din apropiere, cu trupul întors spre obloanele zăvorâte ale unui magazin și acoperit ca un cadavru, din cap până-n vârful degetelor de la picioare, de un cearșaf prea subțire ca să-i acopere sforăitul. Bahadur căutase fructe de guava, cu grijă, pe sub prelata împăturită și printre sacii din cărucior, dar nu găsisese niciuna. Probabil proprietarul mersese-n lung și-n lat ca să-și vândă fructele.

Bahadur nu știa sigur de cât timp îi privea pe bărbații aceia. Era trecut cu mult de miezul nopții și știa că ar trebui să doarmă, dar era frig și voia să meargă ca să-și încălzească sângele-n vine. S-a târât afară și s-a întors să se uite iarăși

înspre bărbați. Aceștia beau din aceeași sticlă, fiecare din ei luând câte o gură, apoi ștergându-i buza cu mâneca puloverului înainte de a o da mai departe. Peste o oră, aveau să moșăie lângă foc, cu cărămizi pe post de perne, cu picioarele pe jumătate acoperite de păturile întinse pe alee.

Aleile de lângă Bhoot Bazaar se întindeau în jurul lui Bahadur ca gurile deschise ale unor demoni. Nu-i era frică. Obişnuia să-i fie, când a început să doarmă afară, în nopțile în care mama sa rămânea la apartamentul unde lucra ca să aibă grijă de copilul doamnei când acesta avea febră sau să servească musafirii la vreo petrecere dată de doamna. Până atunci, Bahadur văzuse Bazaarul doar ziua, când gema de oameni și animale și vehicule și de zeii care erau invocați în rugăciunile ce se revărsau din difuzoarele unui templu, ale unui gurudwara sau ale unei moschei. Toate miresmele și sunetele acestea erau atât de dense, încât se prelingeau în ființa lui de parcă ar fi fost făcut din tifon.

Așadar, la vârsta de șapte ani, când s-a strecurat prima dată până la Bazaar noaptea târziu ca să scape de tatăl lui, liniștea l-a înspăimântat. Cerul se tulbura negru-albăstrui deasupra cablurilor încâlcite și a stâlpilor de iluminat cu becuri prăfuite. Piața era mai mult goală, în afară de siluetele ghemuite ale oamenilor adormiți. Apoi urechile i s-au obișnuit cu zgomotul îndepărtat și monoton al autostrăzii. Nasul a învățat să perceapă până și cele mai vagi mirosuri rămase din orele de mai înainte — ghirlandele de flori, feliile de papaya cu un strop de pudră de chaat pe deasupra, puri prăjite în ulei — care să-i călăuzească pașii la dreapta sau la stânga prin colțurile întunecate. Ochii săi învățaseră să distingă siluetele câinilor vagabonzi de pe alei după curba cozilor sau forma petelor albe de pe blănilor lor cafenii sau negre.

Acum are aproape zece ani, e destul de mare să se descurce singur, deși nu i-ar spune niciodată mamei sale lucrul acesta. Ea nu știa că vine aici. Lumea devenise de mult atât de neînsemnată pentru ochii pătați de alcool ai tatălui său, încât nu mai putea distinge între vis și realitate.

În nopțile în care mama lui era plecată, frații lui le înduplecau pe mătușicile din cartier să-i ia la ele acasă. Credeau că vreun prieten de familie făcea la fel și în cazul lui. Dar Bahadur nu voia un colț de podea aglomerată din casa nimănui. În fiecare casă — chiar și în casa singurului său prieten, Omvir — era câte o chachi care plescăia din limbă prea des și le cerea zeilor să ridice blestemul pe care-l aruncaseră asupra lui și copii care rânjeau amuzați de felul în care literele rămâneau lipite de limba lui, indiferent cât s-ar fi străduit să le scuipe afară. Pentru ei era întotdeauna Idiotul sau Prostul sau Ka-Ka-Ka-Ka sau He-He-He-Ro-Ro. Îl numeau Mâncătorul de Șobolani și îl întrebau dacă mama lui curăța rahatul întărit de pe toaletele din basti. Noaptea, în Bazaar, nu avea de-a face cu astfel de lucruri. Nu trebuia să vorbească cu nimeni. Dacă voia, putea chiar să pretindă că e un prinț care se plimbă prin regatul său deghizat într-un copil al străzii.

Obloanele trase ale magazinelor erau ondulate ca valurile. Frigul îi intra în oase, indiferent cât de repede mergea. Se opri aproape de un șofer de ricșă care dormea sub o pătură pe scaunul pasagerului. Agățată de ghidon era o pungă albă de plastic pe care omul o folosisese ca să-și învelească prânzul sau cina, cu ceva întunecat și gros adunat băltoacă pe fundul ei. Bahadur dezlegă punga cât de repede putu, apoi o luă la fugă înainte și-i inspectă conținutul. Un polonic de dal negru, pe care-l înfulecă cu gâtul dat pe spate către cer.

Era a treia noapte de când rătăcea prin Bazaar. Șansa lui cea mai bună la o masă adevărată avea să fie marți, când mama lui avea să se întoarcă acasă, dar era abia sâmbătă și orele se întindeau în fața lui la fel de întunecate și nesfârșite precum cerul. Aruncă punga din mână într-un șanț, apoi îngenunche și scotoci într-un morman de gunoaie de lângă standurile unde, pe timpul zilei, se vindeau papdi chaat și tikki glazurat cu lapte prins și chutney din tamarin. Dar animalele din Bazaar ajunseseră la mâncare înaintea lui. Și-a șters mâinile de fundul unui castron din staniol aruncat și s-a ridicat.

O greutate i s-a așezat pe piept. Aerul era înțepător din cauza fumului și în curând mâncărimea din nas avea să se transforme într-o tuse care îl lăsa fără aer. Știa că avea să treacă, poate în câteva minute. I se părea nedrept că îi puneau probleme lucruri care pentru toți ceilalți erau normale, lucruri precum a vorbi și a respira. Dar se săturase să-i mai blesteme pe zei, se săturase să încerce să-i atragă de partea lui cu rugăciuni.

Merse puțin mai departe spre Magazinul de Electronice și Reparații Electrice al lui Hakim, locul lui preferat din Bazaar. Hakim-Chacha nu se aștepta niciodată ca el să vorbească și-l învâța, în schimb, despre condensatoare stricate și cabluri neconectate și îl plătea pentru munca pe care o făcea prin magazin, deși Bahadur ar fi făcut-o pe nimic. Mama lui Bahadur angajase odată doi băieți ca să aducă acasă un frigider rablagit și un televizor pe care doamna cea fițoasă le aruncase la groapa de gunoi de lângă basti. Bahadur le reparase imediat, le făcuse ca noi. Chacha a spus că Bahadur are un dar. Apoi, când va crește, se va face inginer și va trăi într-un apartament fișos.

Bahadur își dorea ca un om precum chacha să-i fi fost tată. În ultimele zile, de câte ori a trecut pe la magazinul de electronice, chacha i-a cumpărat câte un con de ziar umplut cu alune calde tăvălite prin sare. Făcuse asta fără să știe că lui Bahadur îi e foame. Bahadur păstrase câteva alune în buzunarele blugilor pentru mai târziu, deși acum se terminaseră. Mai verifică o dată, fără speranță, vârându-și mâna adânc în buzunare. Când le scoase, câteva coji subțiri îi erau lipite de vârful degetelor. Le linse, gustând sarea, amintindu-și prea târziu că o să i se facă sete.

Smogul începea să se adune în jurul felinarelor. Sorbi aerul cu înghițituri mari și se ghemui pe o platformă mai înaltă de lângă magazinul de reparații, cu mâinile strânse în jurul lui, cu genunchii ridicați la piept. Încă îi era frig. Se ridică și găsi două lăzi roșii pline de mizerie stivuite lângă ușa magazinului de alături și le puse în echilibru deasupra picioarelor, dar erau incomode și nu-i potoleau frisonul. Le împinse deoparte și se întinse iarăși pe jos.

Smogul părea a fi însăși răsuflarea diavolului. Ascundea felinarele stradale și făcea ca întunericul să fie și mai întunecat. Ca să se liniștească, Bahadur se gândi la toate lucrurile pe care îi plăcea să le facă: să tragă de urechile roz ale unei mămici-elefant albastre de jucărie, cu un pui de elefant de mărimea unui gol-gappa cuibărit în trompă, cumpărată dintr-un capriciu de pe marginea drumului, din Bhoot Bazaar, să se legene pe roți de cauciuc legate de copaci și să țină în brațe cărămida încălzită și învelită în cârpe pe care i-o dădea mama lui în nopțile reci cu lună. Și-o imagina ungându-l pe piept cu VapoRub de la Vicks, deși văzuse asta doar la televizor, iar ei nici măcar nu aveau un tub

cu alifie de-asta în casă. Dar îl liniștea, așa că se hotărî să rămână la imaginea aceea până avea să adoarmă.

Apoi: o mișcare pe alee pe care o simți în pământ. Ciuli urechile ca să audă sunetul de pași, dar nu era nimic.

Amintiri pe care nici nu se sinchisea să și le amintească îi năvăliră în minte. Într-o noapte de vară, acum doi ani, un bărbat care mirosea a țigări și cu o mustață la fel de groasă precum coada unei veverițe îl ținutise de un perete cu o mână și cu cealaltă își desfăcuse nodul șalvarilor. Bahadur se cutremură puțin, simțind încă apăsarea mâinii acelui bărbat. Un grup de muncitori care se întorceau acasă au văzut ce se întâmpla și l-au gonit pe acel bărbat, dându-i lui Bahadur timp să fugă. Încetase să mai hoinărească prin Bazaar luni întregi după aceea, până când temerile i-au dispărut și pe tatăl său l-au apucat iar năbădăile.

Bahadur se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-și aleagă un alt loc de somn. În fața magazinului de reparații, aleea era prea pustie. În oricare altă noapte totul ar fi fost în regulă, dar cine știe ce monstru pândea din ceață, așteptând să-și înfigă colții în picioarele lui? De unde venea tot smogul ăsta? Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Deasupra lui, pe streșină, porumbeii gângureau și se foiau. Apoi, ca și când ar fi fost neliniștiți, și-au luat zborul.

Se ridică în capul oaselor și privi în întuneric, cu palmele lipite de podea, cu pietricelele înțepându-i pielea. Mieună o pisică și un câine lătră ca pentru a o face să tacă. Se gândi la fantomele care dăduseră numele bazarului Bhoot Bazaar, spiritele prietenoase ale oamenilor care trăiseră în aceste locuri cu sute de ani în urmă, pe vremea când Mughalii erau regi. *Allah ki kasam*, îi spusese odată Hakim-Chacha lui Bahadur, *nu ne vor face rău niciodată*.

Dacă vreo fantomă chiar se apropia de Bahadur, poate că voia să-l ajute să respire sau să-i spună că nu e bine să doarmă afară într-o noapte ca asta. Poate dacă îi arăta fantomei chipul său, dacă-i arăta urma mâinii tatălui său pe piele, fantoma l-ar fi lăsat să stea. Hakim-Chacha n-a zis niciodată nimic despre rănilor lui sau despre plasturii cu care i le acoperea mama lui. Dar cu numai o zi în urmă, Bahadur își zărise reflexia în ecranul unui televizor vechi din magazinul de reparații, în spatele căruia ascunsese lucrurile de preț pe care nu le putea ține acasă, iar vânătaia din jurul ochiului lui era neagră și strălucitoare ca râul care despărțea orașul în două.

Bahadur își spusese că exagerează. Fantomele și monștrii trăiesc doar în poveștile pe care și le spun oamenii unii altora. Dar aerul vibra de teamă, palpabilă precum electricitatea statică. I se păru că poate să distingă membre conturate în alb, guri fără buze atrase de zgomotul respirației lui.

Poate ar fi trebuit să se ridice și să fugă spre casă. Poate că în seara asta ar fi trebuit să bată la ușa lui Omvir. Dar frigul îi înțepenea oasele, pe care și le simțea atât de firave, încât îi era teamă să nu i se frângă. Își dorea ca întunericul să se desfacă, luna să strălucească și bărbații pe care-i văzuse adunați lângă foc să vină alergând pe alee. Smogul i se înfășura în jurul gâtului ca un colac de funie aspră.

Îi putea auzi acum: lipăitul peramelilor care caută firimituri, nechezatul unui cal pe undeva, zdrăgănitul unei găleți răsturnate de vreo pisică sau de vreun câine și apoi pașii domoli făcuți de ceva sau cineva care cu siguranță venea spre el. Deschise gura să țipe, dar nu putu. Sunetul îi rămase înțepenit în gât, ca toate cuvintele pe care nu reușise niciodată să le rostească.

Astăzi e ultima noastră seară...

...în *basti*, spune mama. Nu-i nevoie de *drama-baazi*, zice tata. Dar dacă pierdem totul, întreabă Runu-Didi.

Eu stau cu picioarele încrucișate pe pat și o privesc pe mama cum face loc pe podea. Așază în grămezi sprijinite de perete cărțile noastre, taburetele din plastic și oalele pe care ea și Didi le folosesc ca să aducă apă de la cișmea. În locul nou eliberat, așterne un cearșaf roz cu flori negre, decolorat până spre gri de la atâtea spălări. Apoi alege lucrurile de care nu ne putem lipsi și le strânge grămadă pe cearșaf: hainele noastre cele mai bune, inclusiv uniforma mea învelită în plastic, sucitorul și tocătorul pentru roti și o statueta mică a lui Ganesha pe care Dada i-a dat-o lui tata cu ani în urmă. Televizorul rămâne pe raft. E prea greu să-l luăm cu noi.

— Când a devenit casa noastră decor pentru un film în hindi, haan, Jai? întreabă tata, așezat lângă mine cu telecomanda în mână.

Eu îi îndrept gulerul strâmb al cămășii. E jerpelit acolo unde Runu-Didi și mama l-au frecat prea tare ca să scoată murdăria și petele de vopsea.

Didi încearcă s-o ajute pe mama, dar o tot încurcă. Mama nu o ceartă. În schimb, bombăne întruna că mama lui Bahadur nu a făcut bine că s-a dus la poliție.

— Nu-i funcționează creierul, zice mama. Toată alergătura asta pe la spitale presupun că ar înnebuni pe oricine.

Arrey, l-a rugat până și pe Baba Bengali să-i zică unde e băiatul ei. I-a plătit o avere. Toată lumea vorbea despre asta când am mers cu Runu la cișmea ca să luăm apă seara.

Baba Bengali arată de parcă tocmai ar fi ieșit dintr-o peșteră din Himalaya, cu părul ca niște funii și picioarele murdare, dar știe să folosească computerul. Odată l-am văzut în față la centrul de copiere Dev Cyber din Bhoot Bazaar, ținând în mână un vraf de postere pe care le-a lipit apoi prin tot bazarul. Posterele pretindeau că deține răspunsuri la probleme grave cum ar fi soțiile infidele, soții infideli, soacrele furioase, fantomele flămânde, magia neagră, datoriile și bolile.

Mama se plimbă prin casă hotărând ce altceva mai trebuie să meargă la cearșaf. Ridică ceasul deșteptător, care nu arată niciodată timpul corect, dar îl așază la loc pe raft.

— Ce-a zis Baba Bengali? întreb eu.

— A zis că Bahadur nu o să se întoarcă niciodată, spune Runu-Didi.

— Baba ăla e un șarlatan, spune tata. Face bani din nefericirea oamenilor.

— Ji, nu crezi în el, nu-i nimic, zice mama. Dar nu-l vorbi de rău. Nu vrem să ne blesteme.

Apoi se urcă pe un taburet și ia de pe raftul cel mai de sus un tub de Parachute 100% Ulei de Cocos Pur. Uleiul dinăuntru s-a terminat. În schimb, sunt câteva bancnote de o sută de rupii pe care mama le păstrează „pentru orice Eventualitate“, deși nu spune niciodată care este acea Eventualitate. Pune tubul deasupra cutiei cu pudră de mango, de unde ne va fi mai ușor să-l luăm dacă va trebui să fugim din casă pe întuneric. Tubul e ca geanta mamei, doar că n-am văzut-o niciodată deschizându-l.

— Ascultă, îi spune tata mamei, Madhu, meri jaan, poliția n-o să ne facă nimic. Soția Bețivanului Laloo le-a dat lanțul de aur. N-o să vină nimeni cu excavatoarele JCB să ne dărâme basti.

Îl privesc pe tata cu gura deschisă, pentru că doar ce-a ajuns acasă și a și aflat de lanțul de aur. Dar dacă știe și că Domnul-Kirpal m-a dat afară de la școală?

Până acum nu m-a întrebat nimeni de ce am ajuns acasă atât de devreme, nici Shanti-Chachi, care mi-a dat o farfurie de khadi pakora și orez gătit de soțul ei, nici Runu-Didi, a cărei sarcină nr. 1, zice tata, e să stea cu ochii pe mine. Mama nici măcar nu a observat petele cele noi de pe uniforma mea, probabil pentru că la noi în basti nu se vorbește decât despre Bahadur și despre poliție, vorbe șoptite și înfricoșătoare care i-au făcut pe oameni să uite de mine.

— Ce avem de pierdut dacă ne pregătim? spune mama acum. Poate o să vină cu buldozerele, poate nu. Cine știe ceva sigur?

Înfășoară două dupatta de bumbac în jurul unei diplome înrămate obținute de echipa lui Runu-Didi atunci când a luat locul întâi la o cursă națională de ștafetă și o așază cu grijă în vârful grămezii. Alunecă într-o parte și nimerește strâmb, peste sucitor. Mama îndreaptă rama din nou, mușcându-și interiorul obrazului și respirând greu.

Becul atârnat deasupra mea bâzâie de la electricitatea incandescentă și umbra lui cade peste rafturi, peste crăpăturile din perete și peste semnele lăsate de apă în timpul inundațiilor provocate de muson, pe care le văd acum pentru că mama a mutat cutiile și farfuriile. Mamei îi place să fie curat în casă și mă ceartă dacă nu-mi pun cărțile de

școală și hainele acolo unde mi-a spus să le pun, iar acum ea e cea care face o mare dezordine.

Tata mă ia de umeri și mă trage mai aproape de mirosurile lui de vopsea și smog.

— Femeile, na, zice el. Își fac griji din nimic.

— Nu chiar din nimic, zic eu.

— Jai, poliția nu poate să înceapă pur și simplu demolările. Trebuie să ne dea un avertisment mai întâi, spune tata. Trebuie să lipească înștiințări, să vorbească cu pradhan. Acest basti e aici de ani de zile. Avem buletine, avem drepturi. Nu suntem în Bangladesh.

— Ce drepturi? întreabă mama. Oamenii ăștia de pe la ministere nu-și aduc aminte de noi decât cu o săptămână înainte de alegeri. Și cum să ai încredere în escrocul ăla de pradhan? Nici măcar nu mai locuiește aici.

— Chiar e adevărat? întreb eu.

Mi-e greu să mi-l imaginez pe Sfert într-un apartament fișos. Arată de parcă locul lui ar fi în pușcărie.

— Madhu, dacă poliția ne demolează bastiul, de la cine mai ia mită? spune tata, lucru pe care-l spusese și Pari. Cum o să mai mănânce nevestele lor cele grase pui în fiecare zi?

Tata se preface că sfâșie cu dinții carnea de pe pulpa unui pui. Plescăie și-și linge degetele.

Râd, dar mama strânge din buze și continuă să împacheteze. Când, într-un final, termină, așază bocceaua la ușă. Are nevoie de ambele mâini ca s-o ridice, pentru că a înghesuit prea multe lucruri înăuntru. Doar tata o să poată fugi cu ea aruncată pe umăr.

După asta, luăm cina.

— Dacă se demolează bastiul, spune Runu-Didi, o să ne pui să locuim cu Dada-Didi? N-o să merg acolo, bine, îți

spun de-acum. N-o să fac toată prostia aia cu purdah-vurdah. Într-o bună zi o să câștig o medalie pentru India.

— În ziua aia un măgar o să cânte ca Geeta Dutt, îi zic eu.

Geeta Dutt e cântăreața preferată a tatei. Cântă pentru oamenii simpli.

— Copii, spune tata, cel mai rău lucru care urmează să se întâmple e că nu o să mai putem să mâncăm roti până când mama voastră cea foarte înțeleaptă și foarte frumoasă nu-și va despacheta sucitorul. Asta-i tot. Înțelegeți?

O privește pe mama și zâmbește. Mama nu-i întoarce zâmbetul.

Tata îmi dă părul pe după ureche cu mâna stângă.

— Am plătit poliției hafta la timp. Și acum au și un lanț de aur în plus. Ca un al doilea bonus de Diwali. N-o să ne deranjeze o vreme.

Când cina se sfârșește și vasele sunt gata spălate, mama își șterge mâinile de sari și îmi spune că pot să dorm în pat la noapte. Tata pare speriat.

— De ce? întreabă. Ce-am făcut?

— Mă doare spatele, răspunde mama fără să-l privească. Mi-e mai ușor să dorm pe podea.

Didi trage salteaua, pe care de obicei o împărțim, de sub pat. O face atât de repede, încât pungile pe care le are mama depozitate acolo se revarsă.

— Ai grijă, spune tata și o expresie mânioasă i se așterne pe față.

O ajut pe Didi să pună totul la loc în pungă, o pușcă de plastic și o maimuță din lemn cu care nu m-am mai jucat de mult și hainele rupte care și mie, și lui Didi ne-au rămas mici. Întindem împreună salteaua pe podea. Marginile

îi sunt pentru totdeauna răsucite acolo unde se lovesc de picioarele patului.

Tata dă drumul la televizor. La știri nu e nimic interesant azi. Numai politică. Stau la ușa, ascult cum vecinii noștri se ceartă pe teme legate de poliție și șpagă și dacă bastiul va fi demolat sau nu.

Când o să-l găsesc pe Bahadur, oamenii nu o să mai poarte discuțiile astea prostești. În schimb vor vorbi despre mine, Jasoon Jai, cel mai mare Detectiv de pe Pământ.

Măine o să-i propun lui Faiz să fie asistentul meu. O să fim ca Byomkesh Bakshi și Ajit și o să investigăm aleile întunecate și năpădite de smog ale Bazaarului. Vom avea până și propriul nostru semnal secret, care va fi mult mai bun decât al polițiștilor.

Tata se plictisește de știri și îmi spune să trec în pat. Închid ușa și sting lumina. Mama se întinde pe saltea, lângă Didi. Tata începe să sforăie imediat, dar mă ciupesc ca să rămân trează. Dacă tata se înșală în privința excavatoarelor? În minte, desenez o hartă care să reprezinte bastiul nostru și mă gândesc la calea cea mai rapidă pe care o putem apuca pentru a scăpa.

Mă întorc înspre posterele cu zeul Shiva și zeul Krishna pe care le-a lipit tata cu scotch pe perete. Nu le pot vedea în întuneric, dar știu că sunt acolo. Le cer lor și tuturor celorlalți zei pe care-i pot numi să ne ajute. Hotărâsc să spun aceeași rugăciune de nouă ori, astfel încât zeii să știe cât de tare îmi doresc asta. Mama spune că nouă e numărul preferat al zeilor.

Te rog, Doamne, nu trimite buldozerele la noi în basti.

Te rog, Doamne, nu trimite buldozerele la noi în basti.

Te rog, Doamne, nu trimite buldozerele la noi în basti.

Când o să-l găsesc pe Bahadur, o să-i îndes toată mizeria pe gât.

Îmi trag o palmă peste frunte pentru că mă gândesc la lucruri rele în timp ce mă rog.

— Țânțari? întreabă mama.

— Haan.

Aud clinchetul brățărilor mamei și foșnetul păturii pe care probabil și-o trage până la nas.

Doamne, Dumnezeu, fără buldozere. *Te rog, te rog, te rog.*

În dimineața următoare, întârziem la școală și trebuie să fugim, așa că nu mai apuc să vorbesc cu Faiz despre ideea mea cu detectivii. La adunare sunt obosit și mi-e somn. În clasă, la fel, mi se tot închid ochii, așa că trebuie să-i țin deschiși cu degetele. E mai ușor să rămâi treaz dacă arunci cu avioane de hârtie sau iei parte la competiții de skanderbeg, așa cum face toată lumea.

Domnul-Kirpal nu încearcă să ne oprească. Se preface că tot ce a fost ieri nu s-a întâmplat; ca și când nu ar fi certat-o pe Pari sau nu m-ar fi dat afară din școală. Și eu pot să mă prefac. Când aud vrum-vrum-ul unei motociclete Bullet pe drumul de afară, îmi cade creionul din mână și mă aplec să-l ridic. Cu capul pe sub masă, imit motocicleta, *taca-taca-taca-taca*. E ca și când o sută de artificii mi-ar exploda în gură, umplând-o cu scânteii. Mă trezește de-a binelea. Ceilalți din clasă râd. Domnul-Kirpal urlă *liniște, liniște*, dar râsetele nu fac decât să se întetească.

Gaurav imită și el ca mine sunetul motocicletei Bullet. Domnul-Kirpal scoate rigla și bate în masă. Încet, în clasă se așterne liniștea.

Domnul ne predă științe sociale o oră, apoi matematică încă o oră; el ne predă totul pentru că nu-l mai lasă la

clasele mari. Se oprește din vorbit doar atunci când sună clopoșelul, anunțând masa de prânz.

Pe coridor, stăm cu picioarele încrucișate, cu spinările lipite de perete. Mă uit după Omvir, ca să-l întreb de Bahadur, dar nu-l văd nicăieri.

Responsabilii cu prânzul ne așază farfurii de inox în față.

— Harta aia pe care a desenat-o Domnul-Kirpal, cu soarele la răsărit? Întreb eu. Cât de proastă era! Soarele lui arăta ca un ou cu coaja spartă.

— Sper să ne dea ouă azi, zice Faiz.

— Când ne-au mai dat ouă? Întreb eu.

Mă enervează că nu mă lasă să termin ce am de zis, dar nici pe mine nu m-ar deranja un ou.

Adulmec aerul ca să ghicesc ce ne-au adus de mâncare responsabilii cu prânzul, dar peste tot miroase doar a smog acum.

— Vreau puri-subzi, spune Pari.

Apoi cântă *puri-subzi, puri-subzi, puri-subzi* și ceilalți elevi chicotesc și i se alătură până când oamenii cu prânzul ne aruncă niște daliya cu legume în farfurii. E atât de apos, că trebuie să-l bem ținând farfuriile sus, la gură, ca și când ar fi fiertură. În curând farfuriile ni se golesc, dar burțile noastre tot chiorăie de foame.

— Țștia cu prânzul îi iau de proști pe cei de la guvern, spune Pari. Țin toată mâncarea bună pentru copiii lor și nouă ne dau asta.

Mereu vorbește așa, dar în farfuria ei nu rămâne nici odată măcar un bob de orez.

— Nu te mai plânge, yaar, spune Faiz. Cel puțin nu are pesticide, ca în Bihar.

În privința asta, Pari nu-l poate contrazice, pentru că ea a fost cea care ne-a povestit despre copiii din Bihar care au murit după ce au luat masa de prânz. Știe atât de multe pentru că citește tot, ziarele pline de grăsime în care sunt învelite bucățile de naan și pappad, copertile revistelor care atârnă pe rafturile chioșcurilor și cărțile de la centrul de lectură de lângă moscheea din Bhoot Bazaar, unde merge Faiz să se roage.

Didi de la centru i-a spus odată mamei lui Pari că ar trebui să o dea pe Pari la o școală privată pe „locurile pentru săraci”, pentru că Pari e prea deșteaptă pentru o școală de stat. Mama lui Pari i-a spus că au încercat și nu au reușit. Pari zicea că nu contează unde învață. La știri văzuse un interviu cu un băiat dintr-un basti ca al nostru care reușise printre primii la examenul pentru intrarea în administrație, iar acum era percepător zonal. Dacă el a putut, o să poată și ea, a spus Pari. I-am dat dreptate, dar nu am spus-o cu voce tare.

Acum cerșim un pic de daliya în plus, dar responsabilitățile cu prânzul se fac că nu aud, așa că ne spălăm pe mâini și o pornim în ceață către locul de joacă. Dinspre Bhoot Bazaar vin zgomote, dar noi suntem și mai gălăgioși.

Runu-Didi stă pe coridor, vorbește cu prietenele ei. Nu pare somnoroasă, ca mine. Ea e în stare să sforăie și dacă se cutremură pământul și se despică. Dar ce e nemai-pomenit la ea e că imediat ce intrăm în școală se poartă de parcă nici nu m-ar cunoaște. Îmi convine, pentru că nici nu mă părăște niciodată.

Patru băieți se uită spre grupul lui Runu-Didi cu priviri șagalnice și rânjete largi. Unul dintre ei e băiatul cu coșuri care stătea la rând să intrăm în școală ieri. Prietenii

lui râd la ceva din ce spune. Runu-Didi și celelalte fete le aruncă priviri furioase.

Lângă copacul neem unde Sfert își ține ședința de după-amiază, găsesc o crenguță pe care o pot mesteca așa încât să-mi păcălesc stomacul și să-l fac să creadă că i se mai dă ceva mâncărică. Câțiva băieți sunt strânși în jurul lui Sfert, cu mâinile vârate la subțiori ca să le încălzească. Paresh, care e într-a șasea și e de la noi din basti, îi povestește lui Sfert despre poliștii de sector și despre Bahadur. Dar Paresh nici măcar nu era acolo, ca mine, când s-a întâmplat.

— Agenții i-au cerut fiecărei femei din basti să le dea ce poate, aur sau bani, zice el. Poliștii l-au lovit cu bastoanele și pe Bivolul-Baba.

Aș vrea să-l corectez pe Paresh, dar pauza se termină în curând, iar eu am ceva important de făcut. Le zic lui Pari și lui Faiz să mă urmeze într-un loc liber de sub copacul de amaltas ale cărui flori pictează primăvara pământul în galben. Tanvi și rucsacul ei în formă de lubeniță pe care-l cară peste tot încearcă să ni se alăture, dar o gonesc cu un zât.

— Toată chestia asta cu sărmanul-Bahadur-a-dispărut, le zic lui Pari și Faiz, e ca un film în hindi prost, durează de prea mult timp.

Trebuie să ridic vocea, pentru că puștii cei mici care se joacă kabbadi-kabbadi-kabbadi țipă prea tare, iar picioarele lor repezi-ca-ale-gheparzilor ridică praful de pe jos în vârtejuri mari, maronii.

— O să fiu detectiv și o să-l găsesc pe Bahadur, spun eu, luându-mi vocea cea mai matură de care sunt în stare. Faiz, tu vei fi asistentul meu. Orice detectiv are un asistent. Așa cum Byomkesh îl are pe Ajit și Feluda, pe Topshe.

Pari și Faiz se privesc unul pe celălalt.

— Feluda e detectiv, iar Topshe e verișorul lui, le explic. Sunt bengalezi. Bengalezul wallah de la dulciuri din Bhoot Bazaar, de lângă magazinul lui Afsal-Chacha, l-ai văzut doar. Bătrânul care agită o mătură la noi dacă ne apropiem prea mult de dulciuri? Tipul ăla. Fiu-său citește benzi desenate cu Feluda. El mi-a spus odată o poveste cu Feluda.

— Ce nume mai e și Feluda? întreabă Faiz.

— Cum se face că tu ești detectivul? întreabă Pari.

— Foarte adevărat, spune Faiz. De ce să nu fii tu asistentul meu?

— Arrey, ce știi tu despre ce înseamnă să fii detectiv? Tu nu te uiți la *Patrula de poliție*.

— Am auzit de Sherlock și Watson, spune Pari. Voi doi nici n-ai auzit de ei.

— What-son? întreabă Faiz. E și ăsta un nume bengalez?

— Las-o baltă, spune Pari.

— Doar pentru că citești cărți nu înseamnă că știi totul, îi spune Faiz. Eu muncesc. Viața e cel mai bun profesor. Toată lumea zice asta.

— Doar oamenii care nu citesc spun astfel de lucruri, zice Pari.

Ăștia doi se ciondănesc mereu ca un cuplu căsătorit de prea mult timp. Dar ei nici măcar nu o să se poată căsători când o să ne facem mari, pentru că Faiz e musulman. E prea periculos să te căsătorești cu un musulman dacă ești hindus. La știrile de la televizor, am văzut fotografii pătate de sânge ale unor oameni uciși pentru că se căsătoriseră cu cineva dintr-o religie sau castă diferită. Și Faiz e și mai scund decât Pari, așa că oricum nu s-ar potrivi.

— Slujba asta de asistent, spune Faiz, cu cât se plătește?

— Nu ne plătește nimeni, zic eu. Mama lui Bahadur e săracă. Avea și ea un lanț de aur și acum nici pe ăla nu-l mai are.

— Atunci de ce-aș face-o? spune Faiz.

— Mama lui Bahadur se va tot duce la poliție, iar poliția se va supăra și ne va demola bastiul, îi explică *Pari raționamentul meu* lui Faiz. Dar o putem opri dacă îl găsim.

— Nu am timp, spune Faiz. Trebuie să merg la muncă.

— Ca să-ți faci părul Silky Soft? întreabă *Pari*. Sau Stunning Black?

— Ca să miros a Purple Lotus and Cream, spune Faiz.

— Nu există așa ceva. E o chestie inventată. Profesorul tău de viață a uitat să-ți spună asta sau ce? îl șicanează *Pari*.

— Ascultați, spun eu ca să-i fac să nu se mai certe. O să pun câteva întrebări. Cine dă cele mai multe răspunsuri corecte devine asistentul meu.

Amândoi gem zgomotos, ca și când și-ar fi lovit degetele de la picioare de vreo piatră uriașă.

— Jai, na, spune *Pari*.

— E nebun, încuviințează Faiz.

— O.K., prima întrebare. Cei mai mulți copii din India sunt răpiți de: a) oameni pe care-i cunosc sau b) oameni pe care nu-i cunosc?

Pari nu răspunde. Faiz nu răspunde.

Clopoțelul sună.

— Îl putem căuta împreună pe Bahadur, îmi spune *Pari*, dar n-o să fiu asistenta ta sau ceva de genul. Nici gând.

Sunt trist că Faiz nu vrea să fie asistentul meu, dar și o fată poate face treabă bună. Poate. Tata mi-a povestit

despre un serial cu detectivi, *Karamchand*, care a fost dat la televizor acum mult timp. Karamchand avea o asistentă pe nume Kitty, dar din nefericire Kitty nu era deșteaptă, așa că Karamchand își petrecea cea mai mare parte a emisiunii spunându-i să tacă. E genul de poveste care ar înfuria-o pe Pari. Dacă eu i-aș spune lui Pari să tacă, mi-ar trage una în fluierile picioarelor.

— Care să fie semnalul nostru secret? o întreb pe Pari. Detectivii trebuie să aibă semnale secrete.

— Ăsta e primul lucru pe ordinea de zi? Un semnal secret? întreabă Pari. Fii serios!

Pari își dă ochii peste cap. Mergem înapoi spre clasă.

— Dacă un copil lipsește de mai bine de douăzeci și patru de ore, poliția trebuie să întocmească un dosar de răpire, spun eu.

— De unde știi? întreabă Pari.

— De la televizor, răspund eu. Poliția nu a făcut asta în cazul lui Bahadur.

— În cărțile tale nu apare regula asta? o întreabă Faiz pe Pari.

— Cei mai mulți copii din India sunt răpiți de necunoscuți, le spun eu.

Nu am nicio siguranță, dar mie-mi sună adevărat.

Prima noastră treabă de detectivi...

...este să-l interogăm pe Omvir. El ar trebui să știe mai multe despre Bahadur decât oricine altcineva. Asta e regula; prietenii noștri știu lucrurile pe care le ascundem de părinți. Mama habar nu are că, înainte de Diwali, profesorul m-a lovit peste urechi atunci când, la adunare, am cântat „Twinkle Twinkle Little Star“ în loc de „Jana Gana Mana“. Dar Pari și Faiz știu. M-au strigat Twinkle timp de câteva zile și apoi au uitat de asta. Mama n-ar uita niciodată. De-asta nu pot să-i spun nimic.

Faiz, care nici măcar nu face parte din echipa noastră de detectivi, îmi respinge planul cu interviul de îndată ce deschid gura.

— Mai întâi ar trebui să-l iei la întrebări pe Sfert, spune el în timp ce ne îndreptăm spre casă de la școală.

Smogul îi intră în gură și-i iese, făcându-l să tușească.

— Sfert e suspectul nr. 1, nu-i așa, Jai? De asta ai vorbit ieri cu el.

— Ce știi tu? Tu crezi că un djinn l-a luat pe Bahadur.

Vorbesc în șoaptă. Dacă djinnii există, nu vreau să mă audă.

— Putem să-i interogăm pe toți, spune Pari. Hai să ne oprim la theka și să-i întrebăm pe oameni despre Sfert! Dacă sunt beți, există o șansă să ne spună adevărul.

— Accha, acum ești expertă și în bețivi? Întreabă Faiz.

E treaba mea să hotărâsc ce e de făcut, dar, înainte să pot protesta, Faiz lovește aerul cu pumnul strâns și strigă:
— Theka chalo!

O să intre cu întârziere în tura de la kirana, unde aranjează mărfurile pe rafturi și pune orezul și linte în punji, dar nu-i pasă. Speră să dea peste frații lui mai mari la theka.

Se presupune că musulmanii nu beau, iar Tariq-Bhai și Wajid-Bhai sunt niște buni musulmani care se roagă de cinci ori pe zi, dar care mai și împart pe furiș câte o sticlă de daru. Dacă Faiz îi prinde, îi plătesc o sumă frumușică să țină secretul față de ammi. Altminteri Faiz îi cere lui ammi seara să le miroasă fețele fraților lui. *E ceva negru în dal, nu crezi, Ammi?* va spune Faiz tendențios.

A mai făcut așa.

Faiz și Pari merg pe aleea care duce către theka, fără ca măcar să mă mai aștepte. Munca mea de detectiv nici măcar nu a început și deja am fost deturnat.

Aleea e plină de oameni și mirosuri suspecte. O doamnă cu aer de bunică cu o gălbenea după ureche are un stand de beedi-pan, dar, atunci când băieții și bărbații îi dau banii, în loc de țigări le dă niște punji de plastic pline cu ceva uscat și maro-verzui.

— Concentrează-te, îmi șuieră Pari la ureche și mă trage deoparte.

Bețivanii stau pe vine sau se întind pe jos în fața magazinului de băuturi alcoolice, cântând și pălăvrăgind. Bătăile puternice care răsună din theka fac aerul să tremure.

— Nu putem vorbi cu idioții ăștia, spune Pari.

Faiz face semn înspre un bărbat care vinde ouă și pâine din cărucior.

— Întreabă-l pe anda-wallah! El e mereu aici.

Stăm lângă cărucior pentru că anda-wallah are cofraje de ouă îngrămădite în fața lui; nu suntem destul de înalți ca să ne vadă din spatele lor.

— Îl știți pe Sfert? întreb eu.

Anda-wallah își ascute cuțitele, iar clinc-clincul pe care-l face se aude mai tare decât muzica ce urlă din theka. Nu-și ridică privirea.

— Sfert se îmbracă numai în negru. E fiul lui pradha, spune Pari.

Apoi se întoarce spre Faiz și-i șoptește:

— Care-i numele lui adevărat?

Faiz strânge din umeri. Nici eu nu-i știu numele lui Sfert.

— Fă-l repede-repede, spune un client din fața căruțului.

Anda-wallah își lasă cuțitele jos și aruncă o bucată de unt în tigaie, apoi un pumn de ceapă tocată, roșii și ardei iuți verzi. Presară sare și pudră de ardei iute și garam masala. Îmi lasă gura apă prea tare ca să mai pun întrebări. Chiar în după-amiaza asta vorbeam despre ouă, iar acum mă aflu lângă un stand de ouă. Mă întreb dacă lui Byomkesh Bakshi i-a fost vreodată prea foame ca să mai investigheze.

— Sir-ji, zice Faiz, îl căutăm pe Sfert.

De fapt ochii lui Faiz scanează aleea în căutarea fraților lui, dar azi nu are noroc, pentru că frații săi nu sunt aici.

— O să ne binecuvânteze cu prezența lui în curând, spune anda-wallah.

— A fost pe aici — întreabă Pari și se oprește ca să numere ceva pe degete — acum șapte nopți? Joia trecută?

Mă enervează că e o întrebare bună; dacă Sfert era la theka în noaptea în care a dispărut Bahadur, n-ar fi putut să-l răpească.

— Probabil, răspunde anda-wallah, spărgând două ouă deodată într-o tigaie. Ce vă pasă unde era?

— Îl căutăm pe un prieten de-al nostru care a dispărut, spune Pari. Ar fi putut fi cu fiul lui pradha. Ne facem griji pentru el.

Chiar pare îngrijorată. Stă cu ochii mijiți și cu buzele tremurând, ca și când ar fi gata să plângă.

Anda-wallah își sprijină polonicul de umăr. Cămașa îi e pătată de gălbenuș de ou.

— Sfert și gașca lui sunt pe-aici chiar și când plec eu, pe la două sau trei dimineața. Dar nu am văzut niciun copil cu ei. Sunt prea mari ca să aibă prieteni copii.

— Dar Sfert a fost pe aici săptămâna trecută în fiecare zi? întreb eu.

— Bineînțeles că a fost aici. El nu trebuie să plătească pentru daru. Dacă voi ați primi ceva gratis, n-ați profita?

Mă uit la ouă plin de speranță. Anda-wallah mută bhurji pe o farfurie de hârtie, bagă o linguriță în vârful muntelui de ouă și o înmânează clientului nerăbdător.

— Ia uite cine-i aici, șoptește Faiz.

Sfert trece clătînându-se, ca și când ar fi fost deja beat, pe lângă cărucior, uitându-se curios la noi. Nu-i mai putem întreba pe oameni despre el atâta vreme cât e prin preajmă, așa că plecăm.

Faiz știe totul despre Bhoot Bazaar, pentru că-și petrece mai mult timp aici decât mine sau Pari.

— Pradhan ține theka pe piață, spune el când ne aflăm la distanță sigură de Sfert. E ilegal, dar le-a zis celor de la poliție să nu se atingă de el.

Mâna acestui pradhan mânjește fiecare alee de la noi din basti. Are o rețea de informatori prin care-i parvin știrile din basti douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile din șapte. Mama îi disprețuiește pe oamenii care urmăresc tot ce facem ca să fugă la pradhan cu povești despre vreun televizor sau frigider nou-nouț din basti sau cu bârfe despre a cui doamnă fițoasă a fost generoasă la bacșiș cu ocazia Diwaliului. Mama zice că pradhan trimite polițiștii peste oameni ca să-i despartă de micile fericiri pe care le au.

Faiz pleacă la kirana. A avut o zi proastă. N-a căpătat nici ouă, nici pe bhai nu i-a zărit la theka, nici muncă de detectiv nu mai face alături de noi.

— Dacă Sfert își petrece fiecare noapte la theka, asta înseamnă că nu el l-a răpit pe Bahadur? întreb eu, trăgând-o pe Pari din calea unei ricșe care virează și se clatină pe alee.

— Anda-wallah nu era sută la sută sigur, răspunde Pari. A spus că *de obicei* Sfert e pe acolo noaptea. Nici nu știm la ce oră a dispărut Bahadur. S-ar fi putut întâmpla chiar și la patru dimineața.

Asta înseamnă munca de detectiv; la început totul e pe ghicite, chiar și pentru Byomkesh Bakshi și probabil și pentru Sherlock.

Mergem către casa lui Omvir. Un băiat cu un câine vagabond în lesă trece pe lângă noi. Se preface că are cal în loc de câine: ține lesa ca pe niște frâie, plescăie din limbă și scoate sunete asemănătoare cu ale copitelor unui cal.

— Ar trebui să ne luăm și noi câine, îi spun lui Pari. O să ne conducă la răufăcători.

— Concentrează-te, zice Pari. De ce ar vrea Sfert să-l răpească pe Bahadur?

— Poate vrea o răscumpărare.

— Dacă cineva i-ar fi cerut mamei lui Bahadur vreo răscumpărare, am fi auzit deja.

— Nu i-o fi spus nimănui, zic eu.

Nu putem vorbi cu Omvir pentru că nu e acasă.

— De când a dispărut prietenul ăla al lui, tot dă târcoale pe la Bhoot Bazaar, sperând să dea de Bahadur pe undeva, ne spune mama lui Omvir.

Ține în brațe un bebeluș care o tot lovește cu pumnii lui mici peste față.

Fratele lui Omvir face pișu în canalul din fața casei. Dacă faci treaba mică și treaba mare chiar acolo unde locuiești, poți să te alegi cu niște viermi lungi în stomac, motiv pentru care mama insistă să folosesc toaleta de la complex. Mama lui Omvir obosește de la loviturile bebelușului boxer și intră în casă pentru a-l adormi, trăgând draperia care ține loc de ușă în urma ei.

Băiatul, care e mai mic decât noi, termină de făcut pipi și-și trage fermoarul la pantaloni.

— Omvir are mobil? îl întreabă Pari. Trebuie să vorbim cu el.

— Bhaiyya e cu tata. Tata are mobil. Vreți numărul lui?

— Nu, spun eu.

O să ne fie greu să-i explicăm unui adult munca noastră de detectivi.

— Omvir nu vine la școală sau ce? întreabă Pari.

— Bhaiyya e ocupat. Trebuie să-l ajute pe tata toată ziua. Adună rufe de călcat de la clienți și, când sunt gata, le duce înapoi. Dacă mai are ceva timp liber, și-l petrece dansând, nu învățând.

— Dansând? întreabă Pari.

— Numai despre asta vorbește. Se crede noul Hrithik¹.

Băiatul fredonează notele dintr-un cântec al lui Hrit-hik, își leagă mâinile, își clatină capul, bătaie din picioare. Îmi ia ceva să-mi dau seama că dansează.

— De ce sunt așa? se vaită el, ținându-se de cap. De ce sunt așa?

Pari zâmbește larg. Îi place spectacolul.

— Treaba noastră nu s-a terminat, îi amintesc eu.

Ușa din fața casei lui Bahadur e deschisă. Când tragem cu coada ochiului înăuntru, e exact ca la mine acasă, doar că sunt mai multe lucruri: mai multe haine care atârnă de sârmele de rufe de deasupra noastră, mai multe oale cu gura în jos și tigăi pe un postament în colțul alocat bucătăriei, pe pereți mai multe fotografii înrămate cu zei, cu geamul murdar din cauza bețișoarelor de joss vârate prin colțurile ramelor, un televizor mai mare și chiar și un frigider, ceea ce noi nu avem, așa că în timpul verii tot ce gătește mama trebuie mâncat în aceeași zi. Mama lui Bahadur câștigă probabil mult mai mult decât mama și tata.

Bețivanul Laloo doarme într-un pat care pare a fi un pat de fițe. O pătură îi e trasă pe umeri. Fratele mai mic

¹ Hrithik Roshan este un actor indian recunoscut pentru talentul de dansator.

și sora lui Bahadur stau așezați pe podea și aleg pietricelele din boabele de orez împrăștiate pe o farfurie de tablă.

— Namaste, spune Pari, stând în pragul ușii.

Ea nu salută niciodată pe nimeni în felul acesta.

— Puteți veni afară? Vrem să aflăm câte ceva despre Bahadur.

— Bhaiyya nu e aici, răspunde sora lui Bahadur în timp ce se ridică ascultătoare în picioare, căscând gura la noi, deși și Pari, și eu purtăm aceeași uniformă pe care probabil că l-a văzut și pe Bahadur purtând-o.

Iese și fratele ei.

— Știți unde e Bahadur? întreabă Pari, ceea ce e o întrebare prostească.

I-ar fi spus mamei lor dacă ar fi știut.

— Cum te cheamă? o întreb pe fată, pentru că detectivii buni se împrietenesc cu toată lumea la început ca să obțină adevărul.

Fata se bățaie. Poartă pantaloni de băiat cu câteva măsurii prea mari, adunați în talie cu un ac de siguranță lung și gros.

— Suntem colegii lui Bahadur, spune Pari. Eu sunt Pari și el e Jai. Încercăm să-l găsim pe fratele vostru. E vreun loc unde-i plăcea să meargă după ore?

— La Bhoot Bazaar, răspunde băiatul.

Poartă o bluză de fată cu volane albe și broderie roz. Poate a făcut schimb de haine cu sora lui și mama lor nu a observat.

— Unde la Bazaar? întreabă Pari.

— Bahadur-Bhaiyya lucra la Magazinul de Electronice al lui Hakim-Chacha. El ne-a reparat televizorul și frigiderul și chiar și răcitorul de aer.

— Bahadur repară lucruri? întreb eu.

Un răcitor de aer roz, plin de pânze de păianjen, e trântit peste niște cărămizi, astfel încât să fie orientat spre o gaură ca o fereastră în perete, de unde poate să sufle aer rece în casă.

Pari se uită fix la mine, cu ochii mari cât cepele, în semn de avertisment. Dacă am fi avut un semnal secret, l-ar fi folosit chiar în acest moment ca să mă facă să tac.

— Noi credem că Bhaiyya a fugit de-acasă, spune băiatul.

— Unde? întreb eu.

Fata își apasă vârful nasului cu mâna, turtindu-l.

— Pe mine mă cheamă Barkha, zice ea.

Apoi își bagă degetul în nas.

— Bhaiyya obișnuia să spună că o să fugă la Manali, spune băiatul. Cu fiul lui wallah care calcă rufe, Omvir.

— Nu la Manali. La Mumbai, spune fata.

— Păi la Manali sau la Mumbai? întreabă Pari.

Băiatul se scarpină în ureche. Fata își scoate degetul din nas și-și privește unghiile.

— Omvir vrea să meargă la Mumbai ca să-l vadă pe Hrithik Roshan, spune băiatul. Dar Bhaiyya vrea să vadă zăpada în Manali. Acum e iarnă, na, așa că e multă zăpadă.

— Omvir e tot aici, spun eu.

— Haan, poate că Bhaiyya a plecat singur la Manali, răspunde băiatul. O să se întoarcă după ce se joacă în zăpadă.

— Acasă lucrurile mergeau bine? întreabă Pari. Ultima dată când l-am văzut pe Bahadur la școală părea să aibă câteva — fața i se încruntă în timp ce caută cuvântul corect — vânătași?

— Tata ne plesnește des, spune fratele lui Bahadur foarte firesc. Bhaiyya ar fi fugit de mult dacă l-ar fi deranjat.

— Îi mai făcea cineva probleme lui Bahadur? întreabă Pari.

— Avea dușmani? am reușit într-un final să pun întrebarea.

— Bhaiyya nu intră niciodată în belele, spune băiatul.

— Ai o fotografie de-a lui? întreabă Pari.

Îmi reproșez că nu m-am gândit eu primul la asta. Fotografiele sunt cea mai importantă parte a investigației. Polițiștii trebuie să încarce o fotografie a copilului dispărut în calculatoarele lor, de unde Internetul o va prelua și o va duce la alte secții de poliție în același fel în care venele ne poartă sângele către brațe și picioare și creier.

Acul de siguranță cu care erau strânși pantalonii fetei se desface. Ea începe să plângă. Băiatul rânjește. Îi lipsesc trei sau patru dinți din față.

Pari scoate un „uff” exasperat, dar îi spune fetei:

— Nu plânge. Îl repar imediat. Imediat.

Îl prinde la loc în două secunde.

— Tata trebuie să aibă o fotografie, spune băiatul, trecându-și mâna peste volanele bluzei-cămăși.

Intrăm în vârful picioarelor în casa lui Bahadur. Înăuntru miroase acru, a boală, și dulce, a fructe putrede. Fratele și sora lui Bahadur se așază pe podea, departe de pat. Aș vrea să-l trezească pe Bețivanul Laloo, dar ochii lor sunt deja fixați pe orez, împărțit în două grămezi: una curățată de pietricele și alta care așteaptă să fie aleasă.

— Fă-o tu, îmi șoptește Pari.

Doar fața Bețivanului Laloo nu e acoperită cu pătura. Gura îi e pe jumătate deschisă și la fel și ochii. E ca și când ne-ar urmări în somn.

— Nu fi laș, îmi șoptește Pari.

Ușor de zis. Ea nu e atât de aproape de el ca mine.

Nu mai e nimic altceva de făcut. Sunt și Byomkesh, și Feluda, și Sherlock, și Karamchand în același timp. Îl scutur pe Bețivanul Laloo de brațul drept acoperit cu pătură. E aspru și țepos. Pătura alunecă și, atunci când îi ating mâna, e prea caldă, ca și când ar avea febră. Se întoarce pe-o parte.

Îl zgâlțâi pe Bețivanul Laloo din nou, mai puternic de data asta.

Bețivanul Laloo sare.

— Ce e? strigă el, iar ochii speriați îi ies din orbite pe fața suptă. Bahadur? Te-ai întors?

— Colegii lui de la școală, spun eu. Aveți o poză cu el?

— Cine-i acolo? întreabă o voce de femeie.

E mama lui Bahadur, ținând în mâini niște pungi de plastic, care trebuie să fie pline cu mâncarea delicioasă pe care am auzit că doamna ei fițoasă i-o dă în fiecare zi. Aprinde lumina, iar Bețivanul Laloo mai întâi clipește, apoi își acoperă ochii cu mâna ca și când razele becului ar fi sulițe care l-ar săgeta.

— Suntem prietenii lui Bahadur, spune Pari. Ne întrebam dacă aveți cumva o poză de-a lui. O să întrebăm la Bazaar dacă l-a văzut cineva. Dacă avem o poză, o să ne fie mai ușor.

Poate că lui Pari îi e atât de lesne să inventeze minciuni pentru că a citit atât de multe cărți și are în minte toate poveștile din ele.

— Am întrebat deja prin bazaar, spune mama lui Bahadur. Nu-i acolo.

— Dar la gară? întreabă Pari.

— La gară?

Sora și fratele lui Bahadur se uită în sus către noi, cu groaza sfârâindu-le în ochi. Presupun că nu i-au spus mamei lor despre planurile lui Bahadur, poate pentru că se tem să nu-i ocărăască că nu l-au pârât pe Bahadur din prima clipă când a început să bălămească despre Mumbai-Manali.

— O să mai încercăm o dată, spune Pari. E bine să mai verificăm o dată, nu?

Mă gândesc că mama lui Bahadur o să ne ia la goană, dar lasă pungile jos, deschide un dulap, scoate un carnețel din învelitori și îl răsfoiește până găsește o fotografie, pe care i-o dă lui Pari. Mă trag într-o parte ca să văd fotografia. E Bahadur într-o cămașă roșie, cu părul dat cu ulei și cu cărare pe mijloc. Roșul cămășii pare aprins și vesel pe fundalul monoton crem. Zâmbește.

— O să mi-o dai înapoi? întreabă mama lui Bahadur. Nu am prea multe poze cu el.

— Bineînțeles, spun eu.

Pari atinge un colț al fotografiei lui Bahadur și-și trece degetul într-o parte și alta de parcă ar vrea să se taie în hârtie.

— Lumea crede că a fugit de acasă, spune mama lui Bahadur, dar băiatul meu nu mi-ar da niciodată motive de îngrijorare. Știți, lucrează la magazinul lui Hakim și ne cumpără tuturor dulciuri cu banii pe care-i câștigă. Dacă sunt prea obosită ca să gătesc, zice *Mami, așteaptă*, aleargă la bazaar și se întoarce cu pachete de chow mein pentru toată lumea. O inimă de aur, asta are băiatul meu.

— E cel mai bun, spune Pari, ceea ce e o altă minciună.

— Dacă ar fi fugit de acasă, așa cum spun polițiștii ăia, nu și-ar fi luat ceva la el, bani, mâncare? Nu lipsește nimic din casă. Hainele îi sunt aici, ghiozdanul la fel. De ce ar fugi în uniformă?

Mama lui Bahadur se uită undeva deasupra noastră, la ceva de pe perete poate, un punct fix în care îi zăbovesc ochii înainte de a se umezi. Se leagănă într-o parte și alta. Mă uit la podea să văd dacă se mișcă. Dar sub picioarele noastre pământul e solid și neclintit. În spatele nostru, Bețivanul Laloo râgâie.

— Nu v-a cerut nimeni nimic, nu, chachi? întreabă Pari. Cum ar fi bani, pentru a vi-l înapoia pe Bahadur?

— Credeți că l-a răpit cineva? întreabă mama lui Bahadur. Baba acela, Baba Bengali, a spus...

— Chachi, spune Pari, chiar și baba se mai poate înșela câteodată. Așa zice mama.

— Nu mi-a cerut nimeni bani, răspunde mama lui Bahadur.

— Sunt sigură că Bahadur se va întoarce, spune Pari.

— Cine știe dac-o fi mâncat ceva? spune mama lui Bahadur. Probabil că-i e foame.

Apoi se îndreaptă cu mișcări șovăielnice spre patul pe care stă Bețivanul Laloo. Acesta își mișcă picioarele ca să-i facă loc.

Pari deschide gura ca să zică ceva, dar eu strig:

— Bine-pa-pa-la-revedere, plecăm.

Apoi o iau la fugă cât de repede pot, pentru că în casa aceea tristețea se lipește de mine ca o cămașă umedă de sudoare într-o zi fierbinte de vară.

Mai e timp până...

...să se facă prea întuneric ca să mergem la Bhoot Bazaar și să-l căutăm pe Hakim de la magazinul de reparații TV al lui Hakim. Picioarele mele refuză să mai meargă cu mine. Trebuie să le trag după mine.

Bazaarul pare să crească văzând cu ochii. Trec pe alei pe care n-am mai fost niciodată. Și Pari e obosită, iar mersul nostru e ca de broască țestoasă.

— Când mai învățăm? întreabă.

E ceva tipic pentru ea să-și facă griji pentru astfel de prostii.

Îmi pregătesc în minte o listă de întrebări, astfel ca Pari să nu-și închipuie iar că e șefă. Dar când ne întâlnim cu Hakim, chacha de la reparații TV, ne vorbește despre Bahadur fără să-l întrebăm nimic.

— L-am văzut vineri, poate chiar și sâmbătă, dar cu siguranță nu l-am văzut duminică, spune el, mângâindu-și barba ascuțită și vopsită cu henna, portocalie la capăt și albă sus, întocmai ca și părul. Asta era la două zile *după* ce l-au văzut fratele și sora lui, am aflat mai târziu. A fost îmbrăcat în uniformă în tot acest timp. Am presupus că evita să meargă la școală din pricina celor care-l hărțuiau — probabil că i-ați văzut necăjindu-l pe Bahadur? Bietul copil. Să vă aduc câte un ceai? Faceți bine că-l căutați. Meritați o răsplată.

Înainte să putem răspunde, cere ceai de cardamom de la un stand învecinat, iar acesta vine în pahare înalte, cu spumă deasupra. După gust, e ceai scump. Vălătuci de abur prețios ne încălzesc obraji în timp ce bem.

— Bahadur nu-i aici, nici în basti, nici în Bazaar, ne spune chacha care repară televizoare. Dacă era, ar fi venit să mă vadă până acum.

Îl cred, pentru că chacha e cea mai de treabă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Chiar ia în serios investigația noastră. Ne spune că Bahadur:

- nu s-a bătut niciodată cu nimeni, nici măcar cu copiii care-și băteau joc de bălbâiala lui;
- nu a luat nimic de la magazin;
- nu avea niciun plan să fugă la Mumbai-Manali.

Îl întreb pe chacha reparatorul TV dacă Sfert era unul dintre cei care-l hărțuiau pe Bahadur, dar chacha nu-l știe pe Sfert, doar pe pradhan.

— Omul acela, spune chacha, strâmbând din nas ca și când i-ar fi mirosit a ceva urât, ar face orice pentru bani.

— Chiar și să răpească copii? întreb eu.

Chacha pare încurcat. Pari mă privește furioasă din spatele aburilor de cardamom.

— E posibil ca vreun djinn să-l fi răpit pe Bahadur? întreb eu.

— Există djinni răi, răspunde chacha, care îți iau suflul în stăpânire. Foarte rar răpesc copii. Însă nici nu poți să excluzi cu totul posibilitatea. Unii djinni sunt puși pe rele.

Apoi zarva de pe o alee îi distrage atenția. Sunt doi cerșetori pe care i-am mai văzut, dar sunt speciali, pentru că unul e în scaun cu roțile și celălalt e amicul crăcănat

care își târâie picioarele în spatele lui, împingând scaunul. Înregistrarea vocii unei femei se aude dintr-o boxă fixată pe partea din spate a scaunului cu roțile. *Amândoi avem probleme cu picioarele. Vă rugăm, ajutați-ne cu niște bani. Amândoi avem probleme cu picioarele*, continuă înregistrarea. *Vă rugăm...* Nu obosește niciodată.

— Aici, aici!

Chacha le face semn amândurora să se apropie și le cumpără ceai și lor.

— Cred că s-a făcut târziu, spune Pari când stâlpii de iluminat formează petice galbene în smogul cel negru.

Ne luăm la revedere de la chacha și ne îndreptăm spre casă.

— Instinctul îmi spune că Bahadur a fugit de acasă.

Pari vorbește ca un detectiv.

— Nimeni de la noi din basti nu are motive să-l răpească. Probabil că a făcut mulți bani muncind pentru chacha, iar acum a plecat să lucreze la un alt magazin de reparații TV. Unul departe de aici și de Bețivanul Laloo.

— În Manali?

— De ce nu? Și oamenii din Manali se uită la televizor.

Ne fac cu mâna colegi și colege care se joacă pe alee. Eu nu le răspund. Nu vreau să-i încurajez să se alăture echipei noastre de detectivi.

— Fie îi spunem mamei lui Bahadur despre planurile lui legate de Manali, spune Pari, fie mergem în gara principală, le arătăm oamenilor fotografia și îi întrebăm dacă l-au văzut.

— Nu le putem spune mamei lui Bahadur și Bețivanului Laloo. O să se înfurie pe sora și fratele lui Bahadur, poate chiar o să-i ia la bătaie.

— Atunci va trebui să mergem la gară, spune Pari. Să-l oprim pe Bahadur înainte să se urce în tren.

— Arrey, dar dacă e deja în Manali?

— Dacă aflăm sigur că a luat trenul către Manali, o să-l caute poliția de acolo. Nu pot fi la fel de răi ca polițiștii din basti, nu? În clipa de față nu știm dacă Bahadur e aici sau în altă parte. Avem nevoie e un indiciu bun, atât.

Îmi amintesc că în gară sunt camere de supraveghere; polițiștii din *Patrula de poliție* caută prin înregistrările de pe camere pentru a identifica infractori și copii fugiți de-acasă. Nu-i zic asta lui Pari. În schimb, spun:

— Ai uitat că, mai întâi, trebuie să ajungem la gară, care e atât de departe, în oraș. În al doilea rând, trebuie să luăm Linia Purpurie până acolo, iar fără bilet nu poți să ajungi nici măcar pe peronul metroului. Metroul nu seamănă cu Căile Ferate Indiene.

— Știu asta.

— Taică-tău e cumva crorepati, să ne plătească biletele?

— Îi putem cere bani lui Faiz.

— Niciodată.

— Nu ziceai tu că, după primele patruzeci și opt de ore, devine din ce în ce mai greu să găsești un copil dispărut?

Nu-mi amintesc să fi spus asta, dar sună a ceva ce-aș spune eu.

E întuneric când ajung acasă, dar am noroc, mama și tata nu s-au întors încă. Runu-Didi vorbește cu Shanti-Chachi și se întinde, stând ca un cocostârc în piciorul drept. Stângul îi este îndoit de la genunchi.

— N-ar fi cazul să pregătești cina? o întreb pe Didi.

— I-auzi cum vorbește cu mine! îi spune ea lui Shanti-Chachi. Crede că e vreun prinț și că eu ar trebui să-i stau la dispoziție zi și noapte.

— Când o să se facă mare, spune chachi, cu ceva noroc, o să aibă o soție ca mine, care o să-l învețe că are de ales între a-și găti singur și a muri de foame.

Poate că de-asta primul soț al lui Shanti-Chachi i-a zis bine-pa-pa-la-revedere și cei trei copii mari pe care-i are nu o vizitează niciodată. Dar am destulă minte încât să nu aduc asta în discuție.

— N-o să mă însor niciodată, îi spun lui Runu-Didi când intrăm în casă.

— Nu-ți face griji, orice fată o să-ți simtă mirosul de la o milă distanță și o s-o ia la fugă.

Îmi miros subsuorile. Nu miros chiar atât de rău.

Mama și tata se întorc târziu, însă împreună. Se opresc pe alee, discutând cu vecinii. Chipurile lor sunt prea pline de îngrijorare și supărare ca să-i mai întreb unde anume s-au întâlnit.

Runu-Didi termină de făcut orez cu dal și îi strigă pe mama și pe tata. Dar ei îi zic *nu acum, Runu*.

— Arrey, un om moare de foame aici, zic eu, apăsându-mi stomacul.

Runu-Didi iese din casă. Eu mășăluiesc în spatele ei cântând „De ce sunt așa?“. Din case se strecoară dăre de fum, încărcate de mirosul de dal și baingan-bharta.

Tata arată spre mine și zice:

— Dacă nu avem grijă de micul shaitan de aici, o să fie următorul care dispare.

— Ce? întreb eu.

— Fiul lui wallah care calcă rufe a dispărut, spune mama.
L-am văzut chiar acum două zile, haan, Jai, îți amintești?

Apoi se întoarce către ceilalți și spune:

— L-am întrebat pe băiatul acela *știi cumva unde e Bahadur?* El a spus că nu știe. Cum a putut să mintă cu atâta seninătate e ceva ce nu pot să înțeleg.

— Omvir a dispărut? întreb eu.

— El și Bahadur trebuie să fi plănuit asta de la bun început, spune mama.

— Ce copii egoiști, spune o chachi. Nici măcar nu s-au oprit să se gândească cât de îngrijorați o să fie părinții lor. Acum o să se amestece și poliția. O să vină aici cu utilajele. O să ne pierdem casele cu toții.

— Hai să nu ne pierdem cu firea, spune Shanti-Chachi.

— Da, adevărat, încuviințează mama de parcă nu ar fi strâns toată casa într-o boccea pe care a lăsat-o la ușă.

— Oamenii noștri îi caută pe copii, zice Shanti-Chachi. O să-i aducă acasă în seara asta, sunt sigură.

— Poate s-au dus la Mumbai, spun eu cu voce șoptită. Poate la Manali.

Dau la iveală un secret, dar nu pe de-a-ntregul.

— Ce-ai spus? întreabă tata, cu mâinile în șolduri.

— Pot să merg la Pari? o întreb pe mama.

În *momentul de față* nu e o întrebare bună. Îmi dau seama de asta imediat ce-o rostesc.

— Orice treabă ai avea cu ea, poate să aștepte până mâine, zice mama.

— Ar trebui să-mi cumperi un telefon mobil, spun eu și dau să mă întorc în casă.

— Stai așa! zice tata, cu mâna pe umărul meu. Ți-a zis Bahadur că se duce la Manali?

— Nu am vorbit niciodată cu el, spun eu.

— Asta-i adevărul. Ar trebui s-o rog pe Pari să mă învețe să mint.

Degetele tatei îmi străpung oasele.

— Omvir nici măcar nu e în clasă cu mine, zic eu.

— Cum o să-i găsim pe copiii ăștia dacă s-au dus atât de departe? spune o chachi, cu ochii mijiți, cu degetele lipite de frunte ca și când i-ar fi zvâcnit de durere.

— Fiul meu vrea să vadă Dubaiul. Asta nu înseamnă că o să ajungă acolo prea curând, zice o altă chachi.

— Probabil că băieții se ascund prin vreun parc din apropierea vreunei clădiri fițoase, spuse o chachi. Până și iarba de pe acolo e mai moale decât charpaiul nostru.

— Tema, îi zic în șoaptă tatei cu gând să nu mă mai interogheze.

Îmi dă drumul.

În casă, stau în fața raftului de bucătărie pe care mama a pus tubul de Parachute. Acum, că i-a schimbat locul, pot ajunge ușor la el. Pe capacul lui e un bindi de forma unei lacrimi negre, pe care mama trebuie să-l fi lipit acolo cu gândul să-l poarte din nou și să fi uitat de el. Înainte să mergă la culcare sau să se spele pe față, mama și Runu-Didi își dau jos bindi de pe frunte și le lipesc pe orice le vine la îndemână, pe marginile patului, pe butoiul de apă, pe telecomanda televizorului, chiar și pe manualele mele.

Răsucesc capacul până se deschide și pescuiesc toate bancnotele. Sunt 450 de rupii, cea mai mare sumă pe care am văzut-o vreodată. Pun la loc 50 de rupii, închid bine capacul și pun tubul înapoi pe cutia de pudră de mango. Ascund restul de bani în buzunarul pantalonilor.

Măinile mi-au devenit lipicioase și-mi simt limba fierbinte în gură. Te simți groaznic când furi bani. Dar când ai 400 de rupii în buzunar te simți excelent. Pot să mănânc anda-bhurji și pâine cu unt timp de un an întreg cu banii ăștia. Poate nu chiar un an întreg. Poate o lună.

Ar trebui să pun banii înapoi. Simt o bancnotă în buzunar, nouă și netedă și plină de putere și fițe. Îmi trimite un fior electric prin vârful degetelor, mă face să mă legăn precum Bețivanul Laloo.

— Când se vor sfârși toate astea? întreabă mama când intră în casă. De parcă nu am avea destule probleme.

Se uită la mine. Sunt problema ei nr. 1.

— Haide să mâncăm acum, beta, zice ea zâmbindu-mi. Probabil că ți-e foame.

Mă gâdilă pe ceafă. Îi împing mâna.

Sunt detectiv și tocmai am comis o infracțiune.

Deși e pentru o cauză bună. Dacă eu și Pari îi aducem înapoi pe Bahadur și pe Omvir, nu o să ne pierdem casele. Casa noastră valorează mai mult de 400 de rupii.

În dimineața următoare, vorbim despre Omvir în timp ce ne facem drum prin smog spre școală. Încă nu e de găsit. Îi spun lui Pari că am împrumutat bani de la Runu-Didi.

— A câștigat o cursă și a primit bani, mint eu.

— Cât? întreabă Pari.

— Îmi ajung pentru un bilet pe Linia Purpurie, spun eu.

Nu știu cât e biletul, dar nu poate fi mai mult de 400 de rupii. Nu împart banii cu nimeni, nici măcar cu Pari.

— Runu-Didi e bună, spune Pari. Mi-ar fi plăcut să am și eu o soră.

Apoi se uită la Faiz.

— Ești norocos că ai frați și o soră.

— Sunt O.K., spune Faiz, încercând să-și netezească părul.

Azi nu s-a spălat. Trebuie să fi lucrat până târziu, astfel că de dimineață, când ammi sau sora lui, Farzana-Baji, au încercat să-l scuture ca să-l trezească, n-a făcut decât să se întoarcă pe cealaltă parte și să se culce la loc.

Pari mi-a crezut minciuna prea ușor. Poate că știu să mint. Doar că n-am știut asta. Partea cu Runu-Didi care a câștigat o cursă a fost adevărată. Doar că, în loc de bani, a obținut diploma pe care mama a pus-o acum în boccea de lângă ușă și o medalie placată cu aur pe care mama a dat-o la schimb pe o sticlă de doi litri de ulei de floarea soarelui. Runu-Didi a plâns multe nopți din cauza medaliei și de aceea i-a înrămat mama diploma.

— Jai, ascultă, spune Pari, ar trebui să chiulim azi de la ore și să luăm Linia Purpurie.

— Ce? zic eu. Vrei să chiulim?

Nu cred că Pari a lipsit vreo zi de la școală.

— A intrat un djinn în ea, se pare, spune Faiz.

— Taci, spune Pari, ciupindu-l pe Faiz de braț.

— Dar tu ai bani de bilet? o întreb pe Pari.

Mă întreb dacă a ghicit suma pe care am furat-o.

— Nu avem timp de pierdut, zice ea. Poate asta a fost planul de la bun început — Bahadur merge primul la gară, apoi Omvir. Cred că de acum a ajuns și Omvir.

Vorbește grăbit, mâncând câteva litere, așa încât cuvintele să îi iasă și mai repede pe gură.

— Poate că Bețivanul Laloo l-a bătut prea mult de data asta și Bahadur a hotărât că nu mai poate sta nicio zi în plus la noi în basti.

— Dar biletul...

— Faiz ne ajută să investigăm, spune Pari.

Faiz se încruntă.

— Ba nu, zice el.

— M-am întâlnit cu Faiz la complexul de toalete azi dimineață, spune Pari. A zis că ne dă el banii pentru biletele de metrou. Așa ai zis, nu, Faiz?

— Poate.

— Ce *poate*, idiotule?

Se uită la mine.

— A venit la aleea cu chole-bhature cu 120 de rupii în buzunar. Ar trebui să-i fie oricui de ajuns pentru a ajunge până la gară și înapoi.

— Sunt mulți bani, spun eu.

— E scump, pentru că locuim prea departe de oraș. Și nici nu avem reducere la metrou.

Știam deja asta. Tata mi-a spus de mult că numai cei care au sub nouăzeci de centimetri înălțime pot circula gratis cu metroul.

— Mă gândeam că o să merg singură la gară, dar Didi a ta ți-a dat bani, așa că putem merge amândoi, spune Pari.

— Asistentele nu pot face pe cont propriu muncă de detectiv, zic eu.

— Nu vă mai certați, spune Faiz, sărind peste treaba mare a unui câine.

— De ce-ți irosești banii? îl întreb. Cum o să-ți mai iei șampoanele și săpunurile alea scumpe ale tale?

— N-am nevoie, spune Faiz. Miros frumos de la natură, nu ca tine. Vrei să verifici?

— Niciodată.

— O să-ți dau banii înapoi, îi spune Pari lui Faiz.

— Cum? întreb eu.

Pari nu are un răspuns.

Faiz are dreptate, se comportă ciudat. Ea nu încalcă regulile niciodată și face întotdeauna ceea ce îi zic adulții, chiar și când e vorba despre ceva prostesc, cum ar fi să se ciupească de nas un minut, în timpul nopții, doar pentru că așa vrea mama ei. Mama ei zice că Pari are nasul prea mare și că ciupindu-l îl face mic și subțire. Pari spune că astea-s prostii, dar o face.

Ajungem la cozile de la poarta școlii. Un bărbat într-o cămașă din bumbac albă și șifonată și cu o pereche de pantaloni kaki, la fel de boțiți, merge clătinându-se dintr-o parte în alta a șirurilor de elevi, ținând strâns în mână o fotografie pe care o trece prin fața fiecăruia dintre noi.

— L-ați văzut pe fiul meu? L-ați văzut? întreabă el, agitat, cu vocea răgușită, ca și când ar fi strigat ore întregi. Omvir, îl cunoașteți?

Este wallah care calcă rufe.

Încerc să mă uit la fotografia lui Omvir, dar lui wallah care calcă rufe îi tremură mâinile și nu văd decât o pată de albastru și maro. Înainte să-i pot spune să o țină nemișcată, se îndepărtează ca să vorbească cu altcineva.

— E dus, șoptește Faiz.

Wallah care calcă rufe chiar pare să se micșoreze la fiecare pas.

— Trebuie să punem capăt situației ăsteia, spune Pari. Haan, Jai?

— Hai să vorbim mai întâi cu colegii de clasă ai lui Omvir, spun eu, în mare parte pentru că mi-e frică să cheltuiesc banii mamei. Poate le-a spus lor unde avea de gând să plece. Așa se fac investigațiile.

Îl privesc pe wallah care calcă rufe, mă gândesc la rupiile *pentru orice eventualitate* ale mamei, pe care le-am făcut sul și le-am băgat în trusa de geometrie. Am un nod în gât de care nu pot să scap tușind.

Colegii de clasă ai lui Omvir nu-l văd foarte des, pentru că nu prea dă pe la școală. Pari își scoate un carnețel și scrie ce ne spun aceștia. Trag cu coada ochiului la notițele ei, care sunt pline de semne de întrebare:

- dansator?
- Hrithik?
- Juhu? Mumbai?
- *Puștii Boogie-Woogie?*

Puștii Boogie-Woogie este un concurs de dans la televizor, dar Omvir nu trebuie să se ducă la Mumbai ca să participe la preselecții. Se organizează preselecții peste tot, până și în orașelele cu un singur mall de pe lângă satul în care locuiește Nana-Nani.

Colegii lui Omvir spun că dispariția lui e cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată.

— Data viitoare când o să-l vedem, o să fie la televizor. La opt și jumătate, sâmbătă seara, spune un băiat cu răsuflarea tăiată.

— O să poarte o cămașă argintie, se bagă în vorbă alt băiat, și pantalonii aurii.

Sunt mai mari decât noi, dar și mai proști. Faiz nu ne ajută. Joacă crichet pe coridorul din fața clasei, aruncând o minge de crichet imaginară înspre un jucător invizibil.

La adunare, directorul ne spune care sunt consecințele atunci când fugi de-acasă.

— O epidemie cuprinde școala noastră, tună el. Copiii au impresia că vor avea parte de stilul de viață al celebrităților dacă iau trenul spre Mumbai. Poate că o viață fără învățătură, fără examene, fără profesori vă sună ca o vacanță — cineva aclamă, iar capetele se întorc ca să repereze sursa sunetului —, dar nu aveți habar câte orori vă așteaptă dincolo de aceste ziduri.

Mă gândesc la carnețelul lui Pari. Poate că mi-ar trebui și mie unul, dar nu-mi place să scriu și mai greșesc cuvinte.

— Guvernul a ordonat închiderea tuturor școlilor începând de azi și până marți din cauza smogului, spune directorul. Smogul ne omoară.

Studentii aclamă.

— Liniște, strigă directorul, nefăcând altceva decât să-i întărească pe cei gălăgioși.

De asta nu și-a început discursul cu anunțul cel mai important.

Când adunarea ia sfârșit, plecăm spre clasele noastre în șiruri alandala, ca să ne luăm ghiozdanele.

— Jai, azi trebuie să mergem în oraș, spune Pari. O să ne întoarcem înainte ca părinții să ajungă acasă. Nu mai prindem o șansă ca asta.

— Mama ta o să plângă și o să strige dacă își dă seama că ai plecat, îi zic eu lui Pari.

E adevărat. Mama lui Pari plânge din orice: când cineva e trist într-un serial TV; când Pari ia note foarte

bune; când tatăl lui Pari răcește; când vreo chachi sau vreun chacha de la noi din basti moare de TBC sau de febră Dengue sau de febră tifoidă. O mulțime de boli bântuie pe la noi prin basti, așteptând să-i prindă pe oameni și să-i ucidă.

— N-o să afle, spune Pari.

— De ce nu vii cu noi? îl întreb pe Faiz, deși nu vreau să-i plătesc biletul.

— Eu v-am zis că e un djinn, spune Faiz. N-o să-l prindeți pe Linia Purpurie.

— Ce să facă un djinn cu Bahadur și Omvir? întreabă Pari.

— Djinnilor le plac locurile întunecoase, așa că-i târăsc pe copii în vreo peșteră pustie, își scot dinții cei lungi și haț, haț, haț, spune Faiz.

— Asta e o prostie prea mare, chiar și pentru tine, îi spune Pari lui Faiz și se întoarce înspre mine. Jai, ai șansa de a participa la o investigație adevărată, iar tu te sperii.

— Nu mă sperii de nimic pe lumea asta, zic eu, ceea ce e o altă minciună.

Mi-e teamă de excavatoare, de examene, de djinni, care probabil că există, și de palmele mamei.

Omvir

Uneori uita că Maple Towers era o clădire de fițe, din cauza felului în care interioarele i se degradau. Lifturile scârțâiau, de pe pereți se desprindeau bucăți de vopsea, iar scutecele murdare revărsate din toboganele de gunoi împânzeau capetele coridoarelor. Scara, pe care o folosea atunci când brațele nu îi erau pline de grămezi de rufe boțite sau călcate, mirosea a șoarece mort. Fugind acum în jos pe scări, Omvir zări smogul care se strâmba la el prin geamurile ferestrelor. În spatele hainei întunecate a acestuia, n-ar fi putut să spună dacă lumea era moartă sau vie.

La porți, un gardian îl pipăi într-o doară din cap până-n picioare ca să se asigure că nu furase nimic, un ritual rămas de pe vremea când Maple Towers își începuse viața ca prim turn rezidențial al cartierului, amețitoare prin mirosul ei de vopsea proaspătă și mirajul bogăției. Acum, în clădire locuiau tineri ranchiunoși, cu slujbe de birou pentru care se simțeau probabil insuficient remunerați și pensionari, bărbați și femei, ai căror copii lucrau în străinătate și, prin diverse agenții, angajau femei care să treacă în fiecare săptămână să vadă ce mai fac.

Omvir trăsesese cu ochiul și în locuințele celor tineri, și în cele ale vârstnicilor și, deși nu erau bogați, nici săraci nu erau. Puteau fi corpolenți sau slabi, puteau pocni din degete nerăbdători sau își puteau încleșta degetele în jurul

bastoanelor, cu ochii albi împăienjeniți de cataractă sau albaștri de la lentilele de contact, dar majoritatea îl expediau nervoși imediat ce prelua hainele șifonate pentru a le călca sau le returna pe cele calde încă de la talpa încinsă a fierului de călcat cu cărbuni al tatălui său. De puținele ori când îl rugaseră să aștepte la ușă, o făcuseră doar ca să-și inspecteze pantalonii, cămășile și bluzele, dar și lenjeria intimă și maiourile, pe care unii dintre ei le voiau călcate din motive pe care Omvir spera să nu ajungă să le descopere vreodată. Imediat ce se convingeau că nu sunt urme de arsuri sau pete de cenușă pe lucrurile lor, îl lăsau să plece.

Tatăl lui își făcea griji că meseria de a călca rufe se va demoda, la fel cum se întâmplase cu telefoanele fixe și cu Doordarshan și cu casetofoanele, și i-a spus lui Omvir să nu bage în seamă excentricitățile lor. De la standul lui șubred, expus intemperiilor, concura cu eleganța mașinilor de spălat convenabil amplasate în mallurile în care se găseau de toate, cinematografe și restaurante și magazine, dar și cu Dhobi Ghat și Dhobi Haat, localizate în mod misterios pe internet, oferind servicii nonstop de spălare și călcare și împăturire atentă.

Pentru a le păstra bine, tatăl lui învelea hainele călcate în cearșafuri curate, dar uzate, precum cel pe care și-l legase Omvir în jurul umerilor ca pe o capă. Uneori, tatăl lui le promitea clienților umerase și ambalaje biodegradabile, promisiuni pe care Omvir știa că nu le va putea onora. Veșnic un om melancolic, tatăl lui, vârat în datorii până la gât, își aștepta ruina totală cu o răbdare de stârc ce stă neclintit în mijlocul apelor tulburi.

Dacă nu avea să scape, Omvir își imagina că urma să-și petreacă și el viața în umbra unor clădiri fițoase precum

Maple Towers. Simțea povara speranțelor năruite ale tatălui său pe umerii lui firavi, de copil de zece ani. Înțelegea de ce fugise Bahadur, dacă asta era într-adevăr ceea ce făcuse.

Dându-și capa pe spate, Omvir se gândea la felul în care ceilalți vedeau bălbăiala lui Bahadur ca pe o slăbiciune, ținta perfectă a unei batjocuri nemiloase, un semn al păcatelor comise într-o altă viață. Dar Omvir o văzuse ca pe un semn de putere, cam ca cele două degete mari pe care le avea Hrithik Roshan la mâna dreaptă. Credea că ritmul actorului, agilitatea cu care își putea răsuci picioarele și trunchiul și mâinile urmând tempoul cântecului — ca și când nu ar fi avut nici coloană vertebrală, nici oase — veneau din acest apendice pe care alții îl considerau ciudat. Ceea ce era dat de la Dumnezeu nu putea fi o simplă imperfecțiune; era un dar. Omvir voia să creadă că există un motiv pentru orice. Altminteri, care mai era rostul?

O haită de câini vagabonzi trecură în goană pe lângă el și rămaseră să mârâie pe sub unul dintre copacii de neem care mărginesc drumul. Întoarse partea strălucitoare a inelului pe care-l purta pe arătătorul stâng către interior, către palmă, speriat că strălucirea lui i-ar putea întărâta. Păsări cârâitoare se ridicau în smog, lăsând în urmă frunze moarte care cădeau plutind pe pământ. O maimuță căsca gura la el prin frunziș, făcându-l să tresară și apoi dispărând repede.

Era atent la câini, încercând să aprecieze ascuțimea dinților lor în comparație cu grosimea materialului blugilor lui. O mașină trecu pe lângă el. Câinii se luară după roți și, din fericire pentru el, nu se întoarseră să-l facă bucăți.

Păsările zburară înapoi în cuiburile lor. Nu-și dădea seama cât era ceasul, dar ziua părea să fi dispărut, repede

și tăcută precum Bahadur. Omvir se întreba unde era oare Bahadur. De luni de zile glumeau făcându-și planuri să fugă într-un oraș mare, unde tații lor să nu-i poată găsi. Un nou început în Mumbai, un oraș în care doi băieți în plus pe stradă nu ar fi făcut valuri, în care aerul avea gust de sare din cauza mării și în care chiar și copiii care vindeau aparate electrice împotriva țăntarilor pe la intersecții puteau să-și lipească nasurile de ferestrele mașinilor și să vadă actori înăuntru, probabil chiar pe Hrithik însuși într-o bună zi. De ce nu-l chemase Bahadur și pe el?

Ceva groaznic probabil că se întâmplase acasă la Bahadur. Omvir trebuia să admită că propriul lui tată, deși se demoraliza ușor și scâncea noaptea și-l trezea pe frățiorul cel mic, și ca urmare mama ajungea să fie epuizată, nu avea niciunul dintre viciile Bețivanului Laloo. Tatăl lui nu ridica mâna asupra lor și nici nu-și irosea veniturile pe băutură. Era în picioare din zori până seara târziu și nu se plângea niciodată de jarul care îi lăsa semne de arsură pe brațe sau de cenușa care-i ardea sprâncenele sau de smogul și frigul și furtunile de praf care-i străpungeau nasul și gâtul și urechile de o mie de ori în fiecare zi.

Dar, pe de altă parte, tatăl lui îl încuraja să chiulească de la școală pentru ca afacerea lui de călcat de haine să nu aibă de suferit, folosind un ton rugător și înalt ori de câte ori Omvir se arăta îngrijorat din pricina examenelor sau că ar putea fi exmatriculat.

— Fac asta pentru tine, îi zicea tatăl său, arătând cu degetul înspre stand, care, ca și proprietarul lui, părea pe punctul de a se prăbuși.

Nu-l lăsa inima să-i spună tatălui că nu-l interesează câtuși de puțin să devină un wallah care calcă rufe. El avea

să devină un dansator atât de faimos, încât oamenii aveau să-l recunoască pe stradă.

Omvir își întinse mâinile în aer. Voia să imite pașii pe care-i văzuse în cântecele date la televizor — felul în care Hrithik sărea în aer cu picioarele și brațele întinse sau se rotea pe podea cu susul în jos, păstrându-și echilibrul stând în cap —, dar toate astea încă îl depășeau. Pentru moment, se mișca pe melodia unui cântec pe care doar el îl putea auzi, lăsând ca ritmul să-i cuprindă tot trupul. Brațele i se încordau și i se relaxau ca și când ar fi fost trase de niște sfori invizibile. Își împingea pieptul înainte și înapoi, se lăsa pe călcâie și-și mișca genunchii în așa fel încât picioarele i se legănau ca niște rufe la uscat în vânt. Îl străbătu sentimentul că e altcineva, mai ușor și mai liber și mai fericit.

— Ai crize? îi strigă un paznic din spatele unei porți, întrerupându-i dansul.

Omvir flutură din mână nepăsător la întrebarea bărbatului. Acum se afla într-un cartier de lux. Drumuri laterale în pantă duceau către clădiri importante care erau mai înalte și mai strălucitoare decât Maple Towers și cu nume mai sonore, Sunset Boulevard și Palm Springs și Golden Gate. Mai departe pe această stradă probabil că-l aștepta tatăl lui, încălzindu-și mâinile la lumina portocalie a cărbunilor aprinși din fierul de călcat, întrebându-se de ce naiba întârzie Omvir atât de mult.

Pe strada principală nu erau stâlpi de iluminat. Oamenilor cu fițe nu le trebuiau; aceștia mergeau în sus și-n jos cu mașinile lor cu faruri aprinse și lumini de ceață. Nu mergeau pe jos decât ca să facă mișcare și doar în parcurile bine iluminate din incinta complexelor lor închise cu garduri.

Privind în sus la aceste apartamente fițoase, imaginându-și confortul unor existențe duse într-o asemenea strălucire, nu observă la timp câinii care-l urmăreau cu gurile deschise, cu limbile scoase, cu răsuflări sonore și accelerate. Unul dintre ei lătră, iar ceilalți i se alăturară. Omvir se trezi fugind.

Papucii lui loveau pământul. Pietrele îi tăiau tălpile. Capa din cearșaf îi atârna grea de gât, încetinindu-l. Câinii își scrâșneau dinții. Fugea în direcția greșită, îndepărtându-se de standul tatălui său. Capa se tot îngreuna. Voia să o desfacă, să lase cearșaful să cadă la pământ, să se împiedice în ea vreun câine sau doi. Dar tatăl său ar fi fost furios, furios că întârziase, furios că pierduse un cearșaf, furios că ar trebui să dea banii pe injecții antirabice.

Câinii îl ajungeau. Îl simți pe unul din ei sărind, sfâșiind aerul din jurul lui și picăturile de bale care îl stropeau pe ceafă. Dacă ar fi fost un supererou precum Hrithik din filmele *Krrish*, ar fi sărit până la cer și s-ar fi prins de aripa vreunui avion, iar pelerina lui cea neagră și lucioasă ar fi plutit în aerul din spatele lui. Dar picioarele îi atingeau încă pământul, plămânii i se goleau de aer și ochii i se împăienjneau.

Niște faruri galbene despicară ceața și un SUV argintiu se opri în fața lui. Șoferul claxonă. Câinii lătrară furioși la această întrerupere bruscă. Ușa din spate a vehiculului se deschise și rămase deschisă, ca un braț întins, așteptând să-l culeagă de pe jos și să-l ia din calea pericolului. Inima îi bătea ca și când ar fi stat să-i plesnească de oboseală, iar gura îi era atât de uscată, încât păreau să-i crească țepi din limbă, dar, pentru că nu era ca tatăl său, în acel moment a simțit și speranță.

Eu și Pari nu o spunem cu voce tare, dar...

...mai departe de școală n-am mers niciodată singuri. Cel puțin Pari a mai fost în oraș. Dada ei, care locuiește dincolo de râu, a luat-o odată. Spune că nu-și mai amintește nimic, pentru că s-a întâmplat când avea doi ani și Linia Purpurie nici nu funcționa.

Ne-am oprit la stația de ricșe de lângă autostradă. Șoferii își așteaptă clienții stând pe locurile pasagerilor, vorbind între ei, fumând beedi și bând chai de la magazinele de chai de pe marginea drumului. Pari scoate fotografia lui Bahadur din rucsac. Îi întreabă pe șoferi dacă vreunul dintre ei l-a dus pe băiatul din poză până la metrou.

— Hai să facem asta mâine, îi zic lui Pari.

Dar ea nu mă ascultă și îi întreabă și pe șoferii de ricșe cei trândavi despre Bahadur. Nimeni nu l-a văzut. Întrebările ei ne întârzie atât de tare, încât trebuie să luăm o ricșă-tricicletă până la stația de metrou, pentru că ne-ar lua de două ori mai mult să mergem pe jos. Mama spune că ricșele sunt pentru oameni cu bani și că e un lucru bun că picioarele noastre pot face același lucru ca niște roți. Îmi fac griji că o să mă vadă din apartamentul doamnei ei fițoase, dar apoi îmi aduc aminte ce mi-a spus odată: de acolo, de sus, și un uriaș ar părea o furnică.

Ricșa noastră trece zdrăngănind pe lângă oameni care curăță cartofi și taie ceapă și roșii la standurile de pe marginea drumului. Mașinile care au autocolante cu inscripții ciudate cum ar fi NU TE APROPIA PREA MULT, SUNT BRUCE LEE și HINDUS MÂNDRU LA BORD claxonează și scârțâie și frânează la o intersecție unde semafoarele luminează roșu, galben și verde în același timp. Un pitic care ar putea călători gratis cu metroul pentru că nu are mai mult de nouăzeci de centimetri cerșește în mijlocul străzii, stând pe vârfuri ca să poată bate în geamurile mașinilor.

Strada e plină de cratere ca pe lună, iar eu trebuie să mă prind de marginile ricșei ca să nu cad.

— Cum de au loc accidente când se circulă atât de greu? spune Pari privind o Honda City răsturnată în mijlocul refugiului.

Roțile ricșei trec greoaie peste o cioară moartă turtită pe asfalt.

La finalul călătoriei, Pari îmi cere să plătesc, pentru că ea are bani doar pentru bilete. Trebuie să fi ghicit că am mai mulți bani decât am spus. Rupiiile mamei mă privesc acuzatoare atunci când i le întind acelui wallah-șofer de ricșă. Dispar în buzunarul lui. Patruzeci de rupii dispar ca și când n-ar fi fost.

Trebuie să urcăm un șir de scări ca să ajungem la stația de metrou. Am ochii deschiși și urechile ciulite ca să prind toate imaginile și sunetele pe care nu le-am mai văzut și nu le-am mai auzit până acum. În capătul scărilor, îi arăt lui Pari clădirile de fițe.

— Tot terenul ăsta, na, zic eu, a fost odată liber.

Asta e ceva ce mi-a zis tata. Mi-a spus că terenul a fost la început acoperit de bolovani, pe care fermierii i-au nivelat

cu tractoarele ca să cultive muștar. Dar, după ce au muncit din greu ani de zile, și-au vândut pământul unor constructori de la oraș, așa că acum fermierii stau acasă, iar plictiseala li se scurge șerpuiind din gură și din nas în nori de fum de hookah.

— Cum ne luăm bilete? întreabă Pari.

Nu-i pasă de fermieri.

Ghișeele sunt zăvorâte, iar pe biletele lipite pe geam se citește ÎNCHIS. Automatele de bilete, mai înalte și mai grase decât noi, arată ca niște jocuri complicate de puzzle cărora nici Pari nu le poate da de cap. Cere ajutorul unui bărbat într-o cămașă cu dungi roșii și negre, iar acesta ne ia banii și ne pune multe întrebări: *Nu sunteți la școală? De ce sunteți singuri? Unde mergeți? Știți cât e de periculos orașul? Dacă vă ia cineva banii? Dacă vă fură cineva?*

E bine că Pari e cu mine, pentru că scornește minciuni cu aceeași rapiditate cu care bărbatul acela pune întrebările.

— Mergem la bunica, spune Pari, iar ea-și va trimite băiatul să ne ia de la gară.

Doar oamenii bogați angajează *băieți* care să le administreze gospodăriile, dar Pari o face pe bunica să pară atât de reală, încât pot să-i simt mirosurile de femeie în vârstă, să îi văd pielea ca hârtia și pudra de talc strânsă în ridurile de pe față și de pe gât. Bărbatul e convins într-un târziu. Apasă niște taste. Pe ecran apare o hartă a stațiilor, iar el ne întreabă unde vrem să coborâm. Apoi apasă alte taste. Mașina ne înghite banii și scuipe niște monede de plastic despre care bărbatul spune că sunt un fel de bilete. Ne spune să ascultăm anunțurile ca să știm când să coborâm.

— Fiți pe fază! ne spune el înainte să plece.

Sunt foarte pe fază. Mă uit de jur împrejurul stației, dorindu-mi să fi știut care sunt elementele la care a muncit

tata. Poate că amprentele lui sunt ascunse sub vopsea, imprimate în ciment. Zgomotul străzii se scurge înăuntru la stației, dar zidurile îl înăbușă. Parcă am fi într-o țară străină. De aici până și smogul pare mai blând.

Pari mă apucă de mânecă și spune:

— De ce te tot holbezi la lucruri ca un dhakkan? Și tocmai când nu avem timp de pierdut. Concentrează-te!

Imităm ce fac oamenii din fața noastră și introducem fisele în niște mașinării scunde, ca niște stâlpi, care ne lasă să trecem. Bagajele noastre sunt scanate, apoi trecem printr-o poartă cu detector de metale care nu încetează să țiuie. O polițistă le controlează pe doamne în spatele unei perdele, iar un polițist îi controlează pe domni la poartă.

— Ce-i acolo? îl întreabă un polițist pe un bărbat, lovind într-un portofel care-i iese din buzunarul blugilor.

Dar pe noi ne lasă să trecem fără să ne controleze, pentru că știu că cei mici nu pot fi teroriști care transportă bombe.

Ca să ajungem pe peron, putem folosi fie o scară rulanta, fie una obișnuită. O femeie în vârstă care poartă un sari roșu și multe brățări de aur se oprește în fața scării rulante și spune *nu, e prea mult pentru mine, nu pot*, dar soțul ei, al cărui spate e încă și mai gârbovit decât al ei, o ia de mână și o trage pe trepte. Apoi o iau în sus, fericiți ca niște păsărele care tocmai ce-au învățat să zboare.

Și eu, și Pari ne urcăm pe scările rulante.

— Poți să mă ții de mână dacă vrei, spune ea.

— Nici gând, zic eu și mă prefac că-mi vine să vomit.

Un tren se oprește lângă peron și ne urcăm în fugă pe ușa cea mai apropiată. Înăuntru, podeaua e la fel de curată cum îi place mamei. Toți cei din tren își fac de lucru

cu telefoanele mobile: vorbesc, fac poze, ascultă muzică și urmăresc clipuri sau filme sau rugăciuni ca Gayatri Mantra, mișcându-și buzele în sincron cu cuvintele care apar pe ecran. Un bărbat face anunțuri în hindi la un difuzor fixat undeva pe plafon și o femeie traduce ce spune el în engleză.

Eu și Pari ne uităm prin geamurile de la ușile trenului, pătate de amprente de oameni. Trenul intră sub pământ pentru o scurtă bucată de vreme, timp în care nu mai vedem nimic, iar apoi iese din nou la suprafață. Trecem pe lângă clădiri fițoase, care dispar până să apucăm să le privim ferestrele, un turn cu ceas, un parc de distracții cu *roller coastere* uriașe despre care auzisem și vârfurile copacilor, cenușii din cauza smogului. Trei pete verzi se apropie de tren și dispar.

— Papagali, îmi spune Pari.

Simt că mă aflu într-un vis.

E cea mai tare călătorie. Merită o sută de palme de la mama și de la tata. Poate nu o sută. Mai degrabă vreo zece sau cinci.

Din pălăvrăgeala din compartiment înțeleg că trenurile au întârziere din cauza smogului, dar nu-mi dau seama cât. Bărbatul cu anunțurile și femeia-translator nu vorbesc despre întârzieri, în schimb tot enumeră lucruri pe care trebuie sau nu trebuie să le facem:

- asigurați-vă că nu sunt obiecte suspecte în apropierea dumneavoastră atunci când vă așezați. O jucărie, un termos sau o servietă ar putea fi o bombă;
- nu mâncați, nu beți și nu fumați în tren;
- nu ascultați muzică tare în tren;
- cooperați cu personalul în timpul controalelor de securitate;

- cedați locul dumneavoastră invalizilor, femeilor însărcinate sau cetățenilor în vârstă;
- nu blocați ușile;
- nu circulați fără bilet.

Apoi spun că ușile se vor deschide pe partea stângă la următoarea stație. Un grup de femei îmbrăcate în salwar-kameezuri strălucitoare, cu fețele decorate ca și când ar fi mers la nuntă se ridică de pe locuri și se apropie de ușă. Parfumurile lor îndulcesc aerul.

— Burta îi iese prea mult în evidență, spune una.

— Dar face yoga și tot restul, zice o alta.

— Mai și sare coarda, spune o a treia femeie.

— Nimeni nu poate sări coarda atât de mult, adaugă o a patra. Nu e suficient ca să slăbești.

Trenul oprește în stație, ușile se deschid ca prin farmec și femeile coboară, luându-și parfumurile cu ele. Eu și Pari ne așezăm pe locurile lor. În jurul nostru se desfășoară mai multe conversații la telefon în același timp. Prind câteva cuvinte din fiecare.

În cincisprezece minute. Mai durează cinci minute? Te rog, schimbă-ți atitudinea. Alo. Alo. Alo. Serios îți zic. Lasă ho gaya. No, nu, arrey, ce zici acolo? Alo?

Trenul alunecă din nou sub pământ.

Coborâm într-o stație de metrou care arată ca un tunel bine luminat. Anunțurile și vocile răsună cu ecou de jur împrejurul nostru. Ne uităm la oamenii care trec pe lângă noi, cu pantalonii fâlfâind și cu pantofii tropăind pe podea. Trag de poalele kurtei unui bărbat și îl întreb:

— Pe unde o luăm către gară?

Râde.

— Unde crezi că te afli acum? spune el.

— Către gara principală, se răstește Pari. Nu cea de metrou.

Omul ne indică o scară rulantă. Mă întreb cât de departe sub pământ ne aflăm. Pari mă ține de mână.

— Ai degetele ca niște țurțuri, zic eu.

Pari îmi dă drumul la mână.

Ieșim în smogul care s-a strecurat în fiecare colț al orașului și ne învelește limbile în cenușă. Iar trebuie să întrebăm străini încotro s-o luăm. Gara se află peste drum, ne spune un om, indicându-ne să o luăm pe o pasarelă care se află dincolo de un post de poliție și un stand de ricșe-taxi. Vocea îi e groasă ca a unui răufăcător, pentru că poartă o mască neagră cu cranii albe care să-i împiedice nasul să respire aerul cel poluat. Măștile din oraș sunt de fițe, roz cu nasturi negri, roșii și verzi cu dungi împletite, albe cu boturi și curele galbene. Îi fac pe oameni să pară niște insecte gigantice cu două picioare.

— Școlile de stat de aici, de la oraș, na, sunt foarte bune, spune Pari atunci când ne aflăm pe pasarelă. Elevii lor iau note mai bune decât cei de la școlile private, care plătesc taxe de mii și mii de rupii.

Sper să nu vedem nicio școală. Altfel, Pari o să insiste să intrăm.

Coborâm pasarela, ferindu-ne de bărbații și femeile care ne lovesc cu umerii, cu trupurile încovoiate din pricina plaselor grele. Gara principală se află la stânga noastră. E uriașă; la fel de mare ca mallurile pe care le-am văzut de afară și la fel de aglomerată. Mă întreb de ce toți oamenii

aceștia nu sunt la muncă și, dacă nu muncesc, cum de au bani să meargă cu trenul. Mama spune același lucru despre cei care merg la mall în timpul săptămânii.

Ne plimbăm prin gară, căutându-i pe Bahadur și pe Omvir sub panourile care anunță orele la care sosesc sau pleacă trenurile. Între mine și Pari e un loc gol, care are forma lui Faiz. Dacă ar fi fost și el cu noi, ar fi văzut djinni în câinii care zac prin jurul gării. Spune că djinnii se schimbă adesea în câini și șerpi și păsări.

Pe tavan zăresc camere de supraveghere care-și vârnasurile în treburile tuturor, dar nu mă uit prea mult la ele, ca polițiștii care urmăresc imaginile de la celălalt capăt să nu mă ia drept un personaj dubios. Sunt polițiști și aici, în gară, pe lângă intrările principale, controlând bagajele pasagerilor.

— Îi putem întreba pe polițiști dacă i-au văzut pe Bahadur sau pe Omvir, spun eu.

— Vor vrea să știe ce faci atât de departe de casă și te vor aresta, răspunde Pari.

Planul ei pare a fi să continuăm să mergem, ceea ce e un plan tâmpit. Analizăm chipurile bărbaților și femeilor din gară, care stau pe valize sau dorm pe prosoape întinse pe podea, cu lucrurile legate în genți mari din plastic sau pânză, așezate la capetele sau la picioarele lor. Sunt un milion de oameni pe aici și ne-ar lua luni de zile să-i întrebăm pe fiecare despre Bahadur și Omvir. Dar poliția poate să încetinească sau să grăbească filmările de pe camerele de supraveghere care sunt peste tot și să facă zoom cu ușurință pe Bahadur sau Omvir.

Văd o construcție păraginită, cu două etaje, care e separată de gară, dar în cadrul aceleiași clădiri. O tăbliță agățată pe o latură spune:

FUNDAȚIA COPIILOR

*Copiii mai presus de toate
De la copii, de copii, pentru copii*

— Ar trebui să mergem acolo, îi zic eu lui Pari.

— Pare a fi o grădină zoologică cu diferite tipuri de copii.

— Copiii sunt copii, zic eu, fără să fiu chiar atât de sigur.

Lui Faiz o să-i pară rău că nu a venit cu noi dacă chiar se dovedește a fi o grădină zoologică cu copii.

Trecem pe lângă macheta unei locomotive, pe lângă o fetiță care păzește un șir de bagaje, un hamal cu cămașă roșie care duce trei valize în echilibru pe cap, un bărbat care latră într-un celular pe care-l ține aproape de gură, și nu de ureche. Voci sonore dau buzna din difuzoarele ascunse peste tot prin gară, avertizându-i pe oameni în legătură cu amenințările cu bombe.

Apoi ajungem la clădire. Are ușa zăvorâtă și o tăbliță pe care scrie Ghișeu Rezervări. Lângă ușa e o baltă unde două mynah se spală pe față așa cum fac și eu: intră și ies din apă în câteva secunde. Urcăm pe o scară exterioară năpădită de mușchi până la o terasă care înconjoară o încăpere mare cu ferestre imense. Aud murmure, dar nu văd pe nimeni.

Un bărbat cu părul pieptănat pe frunte iese din încăpere și ne întreabă:

— V-ați pierdut? De unde sunteți?

— Căutăm doi băieți de la noi din basti, spune Pari, arătându-i fotografia lui Bahadur. Acesta-i unul dintre ei. Fratele și sora lui cred că a fugit de acasă ca să ia un tren spre Mumbai.

— Sau chiar spre Manali, adaug eu.

— Celălalt băiat probabil că i s-a alăturat ieri. Sau astăzi, spune Pari.

— Și voi ați fugit? Întreabă bărbatul.

Nici măcar nu se uită la fotografie.

— Bineînțeles că nu, spune Pari.

— Am plecat să ne găsim prietenii. Credem că sunt în gară, spun eu.

E greu să strecorei și tu două vorbe atunci când ai ca asistentă o moară stricată.

— Achha-achha, am crezut că ați fugit și voi, spune el. Unde vă sunt părinții? De ce nu sunteți la școală?

— Părinții noștri sunt la muncă. Azi nu facem școală. Guvernul a declarat zi liberă. Din cauza smogului, spune Pari.

— Serios?

— Da, de dimineață, confirmă Pari. Puteți să întrebați pe cineva dacă nu ne credeți.

Nu cred că omul va verifica, dar își scoate mobilul, își trece degetele dintr-o parte în alta a ecranului și exclamă:

— Aveți dreptate. E zi liberă.

— Noi v-am spus. Nu ne-ați crezut.

— Și-mi pare rău că nu v-am crezut, îmi spune el cu un zâmbet. Lucrez aici, pentru Fundația Copiilor. Centrul nostru îi ajută pe copiii ca voi, care vin în oraș, indiferent de motiv. Copii care nu sunt însoțiți de părinții lor. Copii care se pot afla în pericol. Din cauza asta, când v-am văzut, am crezut că v-ați pierdut.

Nu știam că există o slujbă ca asta; să stea prin gară ca să ajute copiii. E o slujbă ciudată. Dacă Faiz ar fi fost aici, ar fi întrebat cu cât e plătit.

— Orașul ăsta e periculos, spune bărbatul. Aici locuiesc tot felul de oameni îngrozitori. Nici măcar nu pot să vă spun...

— Am auzit de cei care fură copiii, spune Pari.

— Eu i-am și văzut, zic eu. La *Patrula de poliție*.

Pari își dă ochii peste cap.

— E mult, mult mai rău, spune bărbatul. Lucrurile stau atât de rău, încât nici nu pot fi date la televizor. O să vă spun, pentru că nu ar fi trebuit să veniți aici fără părinți. Vă spun ca să nu mai faceți asta niciodată. Știți că există oameni care vă pot face sclavii lor? Puteți să fiți închiși într-o baie și să vi se dea drumul doar ca să faceți curățenie în casă. Sau puteți fi trecuți peste graniță în Nepal și forțați să faceți cărămizi în cuptoare unde nici nu ați putea respira. Sau ați fi vânduți găștilor criminale care forțează copiii să fure celulare și portofele. Credeți-mă pe cuvânt, am văzut tot ce-i mai rău în viața asta. De-asta copiii nu ar trebui să călătorească niciodată neînsoțiți. De-asta vă fac morală. Ce faceți voi e iresponsabil. E foarte periculos.

— L-ați văzut pe băiatul acesta? Întrebă Pari, cu o voce la fel de rece ca mâinile ei înghețate, ridicând fotografia lui Bahadur. A fost pe aici? I-ați văzut prietenul?

— Poliția ar trebui să facă lucrul ăsta, nu voi, spune bărbatul.

— Poliției nu-i pasă de noi, pentru că suntem săraci, spun eu.

Bărbatul cu morala plescăie din limbă ca o șopârlă, dar ia fotografia din mâna lui Pari și o analizează.

— Câți ani are? Întrebă.

— Nouă, spune Pari. Poate zece.

— N-aș putea spune că l-am văzut. Așa era îmbrăcat când a plecat de acasă?

— Purta uniforma de școală. Aceeași pe care o poartă și el acum, spune Pari, trăgând de puloverul meu.

Uniforma lui Pari are aceleași culori ca a mea, dar, în loc de pantaloni, ea poartă fustă și șosete lungi. Când o să ajungem într-a șasea, uniforma ei o să fie un salwar-kameez, ca cea a lui Runu-Didi. Uniformele băieților nu se schimbă, așa că mama o să mă forțeze să iau aceiași pantaloni și când o să fiu suficient de înalt să culeg fructe de jamus din copaci.

— N-am văzut niciun copil în uniformă pe aici în afară de voi, spune bărbatul. Dacă ar fi așteptat trenul la vreun peron, singur, vreun chai-wallah sau vreun hamal ne-ar fi dat de știre.

Îi dă înapoi fotografia lui Pari.

— Să fiu sincer, mii de copii trec zilnic pe aici și nu apucăm să vorbim cu fiecare din ei. Încercăm, bineînțeles. Dar numărul lor mare, logistica, sunt un coșmar.

Faiz ar spune că bărbatul e ekdum-inutil.

— Dacă tot ați bătut drumul până aici, haideți înăuntru și întrebați-i pe copiii de aici! Poate vreunul dintre ei i-a văzut pe prietenii voștri.

Eu și Pari ne uităm unul la celălalt, pentru că nu-l cunoaștem pe bărbatul acesta și poate că încăperea aceasta de pe terasă e o cursă.

— Avem cursuri pentru copii, dacă vor să le frecven-teze. Dar uneori nu le predăm nimic și îi lăsăm să se uite la televizor.

Pare a fi genul de școală la care mi-ar plăcea și mie să merg, dar e imposibil să fie o școală adevărată.

— E un loc unde copiii străzii se pot simți în siguranță timp de câteva ore, spune bărbatul. Dacă le place, se pot

muta într-unul din adăposturile noastre. Dacă nu, pot pleca acasă. Noi îi ajutăm să facă ce vor ei.

— Vom vorbi cu ei, spune Pari.

În încăpere, așa cum ne-a spus bărbatul, un mic televizor e fixat în perete, dar acum e închis. Sub el, copiii — unii de vârsta mea, alții mai mari, alții mai mici — stau pe cearșafurile întinse ca niște covorașe pe jos. Ridică privirea atunci când ne văd și unul zice:

— Turist? Un dolar, vă rog.

Dar își dau seama repede că arătăm ca ei, așa că ochii li se îndreaptă din nou spre profesor. Nu sunt decât două fete în clasă.

— Copiii aceștia caută niște prieteni care au dispărut, spune bărbatul cu morala.

Se întoarce către noi și ne spune:

— Arătați-le fotografia!

Apoi îi spune profesorului:

— Luați o pauză!

Profesorul oftează, își scoate ochelarii și se freacă la ochi.

Eu și Pari ne așezăm cu picioarele încrucișate pe podea și ne prezentăm. Pari vorbește cu cele două fete. Să vorbesc cu băieții cade în sarcina mea. Sunt vreo cincisprezece sau douăzeci, așa că nu-i ușor. Fotografia lui Bahadur trece dintr-o mână în alta.

— Bună fotografie, spune un băiat, dar pe Bahadur nu l-a văzut.

— De unde ești? îl întreb pe băiatul care stă cel mai aproape de mine.

— Bihar, răspunde el.

— Cum ai ajuns aici?

— Cu trenul, cum altcumva? Crezi că am bani să-mi iau bilet de avion?

— De ce? Întreb eu, deși băiatul e prea nepoliticos.

Seamănă cu Faiz și are o cicatrice pe față, care e mai recentă decât a lui Faiz și care se întinde de la vârful urechii stângi până în colțul gurii.

— De ce ai venit aici? Întreb eu iarăși.

El își atinge cicatricea și spune:

— Baba.

Răspunsul lui mă lasă fără cuvinte. Nu mai am întrebări. Investigația noastră e o pierdere de timp. Am cheltuit banii mamei degeaba.

— Vorbește cu Guru și o să vezi! îi spune o fată lui Pari chiar când ne pregătim să plecăm. Îl găsești lângă ghișeul principal de rezervări cu băieții lui. El știe tot ce mișcă pe aici. El ne vede chiar dacă noi nu-l putem vedea. E ca Dumnezeu!

Gara pare și mai aglomerată...

...atunci când ne întoarcem de la Fundația Copiilor. Un tren aglomerat urmează să oprească aici în curând sau un astfel de tren tocmai a sosit. Mă întreb de ce unele trenuri sunt aglomerate și altele nu sunt. Probabil pentru că trenurile aglomerate merg spre orașe în care lucrează milioane de oameni, iar cele goale merg spre locuri precum satul în care locuiește Nana-Nani, unde sunt mai mulți bivoli decât oameni și aproape nimeni nu are televizor.

Aproape de casele de bilete, eu și Pari nu-i găsim nici pe Guru, nici pe băieții lui, dar asta pentru că nu prea putem vedea mare lucru; doar trupurile oamenilor, subțiri, pline, drepte ca riglele sau îndoite precum secerile.

— Încep să cred că am avut dreptate în ceea ce-l privește pe Sfert, îi zic lui Pari. Poate că fură copii și îi forțează să fure lucruri, așa cum a zis băiatul cu morala. Poate că-și face o gașcă nouă.

Pari deschide gura să vorbească, dar, chiar atunci, o mână mă înșfacă strâns de umăr. E o femeie cu două lanțșoare de aur la gât și cu cercei de aur mari care i se leagă în urechi.

— Te-ai pierdut, băiete? întreabă ea. Veniți, vă duc eu la părinții voștri.

— Nu, suntem bine, spune Pari. Prietenii noștri trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

Femeia zâmbește. Dinții și gingiile îi sunt pătate în roșu sângeriu de la paan.

— Pare că ți-e foame, beta, zice femeia și mă ciupește de obraji cu unghiile ei ascuțite. Și ție la fel, îi zice lui Pari.

Scoate o trăistuță îndesată în centura sariului și-i desface băierile. Am auzit de hoți care poartă în buzunare fiole de parfum amețitor ca să-i strophească pe oameni înainte de a le fura portofelele. Femeia asta pune ceva la cale. Mă dau într-o parte și o împing și pe Pari departe de ea.

— Uite, zice femeia, scoțând din traistă un jeleu de portocale învelit în celofan.

E încrețit ca o felie de portocală adevărată și alb de la zahărul pudră.

— Nu ne trebuie, spune Pari.

— Nu-i nevoie să vă certați, spune femeia. Am și pentru tine.

— Nu vă atingeți de dulciuri, ne șoptește o voce și, în clipa următoare, vocea e lângă noi, certând-o pe femeie. Mătușică-ji, nu-i timpul să te retragi? Nu e timpul să mergi la Varanasi și să te arunci în Ganga? Nu ai de recitat numele Zeului Ram zi și noapte?

Femeia scuipă într-o parte cu dezgust, aruncând o șuviță subțire de salivă roz, dar se îndepărtează de noi.

— Ar trebui să știți să nu luați dulciuri de la străini, spune vocea, care îi aparține unui băiat însoțit de alți doi băieți, câte unul de fiecare parte, de parcă i-ar fi fost bodyguarzi. E cea mai veche șmecherie din lume.

— I-am spus că nu ne trebuie, spune Pari. Nu suntem proști.

Băiatul zâmbește ca și când ar fi fost impresionat că i-a întors vorba.

Are față îngustă, păr ruginiu și ochi verzi-cenușii ca de pisică. În jurul gâtului are înfășurat un fular negru cu dungi roșii. La încheietura mâinii are o fașă de tifon, maro de la mizerie și sânge uscat.

— Tu ești Guru? întreb. O fată de la Fundația Copiilor ne-a zis să vorbim cu tine.

— Ați fugit de acasă, nu-i așa? ne întreabă ca toți ceilalți.

Încep să mă satur de întrebările astea.

— Nu, n-am fugit, spune Pari.

— Femeia aia cu care vorbeați lucrează pentru un traficant. Știi ce e acela un traficant? întreabă Ochi-de-Pisică.

— Transformă copiii în cărămizi, spun eu, lucru care nu e deloc ceea ce am vrut să spun.

Ochi-de-Pisică râde, dar e un râs scurt, tăcut.

— Dulciurile ei te adorm și apoi șeful ei te duce și te vinde ca sclav. Aveți noroc că am venit la timp.

— Dacă știi că femeia aia e rea, de ce nu te-ai dus la poliție s-o reclami? întreabă Pari. De ce nu e la închisoare? Probabil că dă dulciuri altcuiva în momentul ăsta.

— Poliția o poate aresta doar dacă o prinde făcând ceva greșit, îi explică Ochi-de-Pisică lui Pari cu răbdare, în același fel în care și Pari îmi explică mie unele lucruri.

Până și tonul e la fel ca al ei; cu nuanțe negre de enervare, dar calm și superior.

— N-o pot băga la închisoare doar pentru că are jeleuri de portocală în geantă. E deșteaptă femeia aia. Și vicleană. Nu va fi niciodată arestată, pentru că știe cum să dispară înainte ca cineva să-și dea seama că a răpit un copil.

— De unde știm că nu lucrezi pentru ea? întreb eu.

— Sunteți niște puști deștepți, spune Ochi-de-Pisică. Ce faceți într-o gară atât de mare ca asta fără părinți?

— Am venit după prietenii noștri, să-i ducem înapoi, în basti, spune Pari. S-ar putea să fie aici.

— Cu Guru trebuie să vorbiți, zice unul dintre băieții-bodyguarzi. Aici e teritoriul lui.

— Tu ești Guru? îl întreabă Pari pe Ochi-de-Pisică.

El dă din cap. Pari îi dă poza lui Bahadur.

— L-ai mai văzut pe băiatul ăsta? Avea pe el aceeași uniformă ca cea pe care o purtăm noi.

Guru se uită un timp îndelungat la fotografia lui Bahadur, mușcându-și pielița albă care i se desprinde de pe buzele uscate.

El și tovarășii lui par mult mai mari decât noi, de paisprezece sau șaisprezece sau poate chiar șaptesprezece ani, e imposibil de ghicit. Fețele le sunt arse de anii petrecuți afară, bărbiile le sunt țepoase și mustățile li se ivesc deasupra colțurilor buzelor ca niște petice de miriște.

— E fratele tău?

— Bahadur e colegul nostru de clasă, spune Pari.
COLEG DE CLASĂ.

Trebuie să-și facă mâinile pâlnie la gură, pentru că șirurile de oameni de la casele de bilete sunt lungi și gălăgioase, iar oamenii se agită și se suduie unii pe alții încercând să ajungă în față. Aerul miroase a picioare transpirate și fum. Cozile din școala noastră sunt mai puțin zgomotoase și ne purtăm mult mai frumos și nu avem nici măcar jumătate din vârsta oamenilor ăstora.

Guru ne indică să ne îndepărtăm de case și ne întreabă:

— Când a dispărut colegul vostru?

— Săptămâna trecută, spune Pari.

— De unde a dispărut?

— De la școală, zic eu. Nu, de la Bhoot Bazaar.

— E un târg în apropiere de bastiul în care locuim, răspunde Pari. Bahadur a dispărut primul și apoi a mai dispărut un prieten de-al lui, Omvir. Chiar ieri. E posibil să fi plănuit să fugă împreună la Mumbai sau Manali.

Guru se uită din nou la fotografie și i-o dă înapoi lui Pari.

— Nu l-am văzut, spune el. N-am văzut pe nimeni în uniformă ca a voastră. Suntem siguri. Dar putem cere poliției gării să se uite la filmările de pe camerele de supraveghere. Ele ar fi putut surprinde ceva ce nouă ne-a scăpat. Ați vorbit cu ei?

— Nu a vrut Pari, spun eu.

— Fată deșteaptă, răspunde Guru. Pot fi răi cu străinii. Dar îl cunoaștem bine pe unul dintre ei. Și el a fost ca noi, înainte să-l preia Fundația Copiilor. A trăit într-unul din adăposturile lor ani întregi până să devină polițist.

Mergem împreună cu Guru până la intrarea în gară, acolo unde l-am văzut mai devreme pe polițist. Pe drum, îi zice lui Pari că trebuie să fie un om foarte bun; nimeni altcineva nu ar călători atât de departe ca să caute prieteni dispăruți. Îi duce chiar și ghiozdanul. Ghiozdanul meu devine din ce în ce mai greu, ca și când aerul mi-ar îndesa cărți în el.

Guru ne cere să așteptăm și vorbește cu unul dintre polițiști, care inspectează bocceaia unei femei care poartă burka.

— De ce Guru vorbește despre el la plural, *noi*? o întreb pe Pari. Se crede vreun rege?

— Ești supărat că nu s-a oferit să-ți care și ție ghiozdanul, spune Pari.

Polițistul cu care vorbește Guru se întoarce să ne privească. E tânăr, poate cu un an sau doi mai mare decât Guru. După ce o lasă pe femeia musulmană să plece, îi spune ceva altui polițist, sugerând prin gesturi că se întoarce în cinci minute.

— Uitați, nu pot să verific o săptămână întreagă de filmări doar pentru că vouă v-au dispărut prietenii, ne spune el din start. Faceți o plângere la secția de poliție. Ei ne vor cere înregistrările și noi le vom da. Așa se procedează.

— Poliția de la noi din basti refuză să ne ajute, spune Pari.

— Ne amenință cu buldozerele, spun eu.

— Regulile sunt reguli, spune polițistul.

— Bhaiyya, trebuie să poți face ceva ca să-i ajutăm pe copiii ăștia care au călătorit de atât de departe, spune Guru.

Polițistul îl privește trist pe Guru. Apoi spune:

— Păi, adevărul este că — își coboară privirea și vocea — camerele din gară nu mai merg de o lună. Am depus o cerere la departamentul de întreținere, dar, ei bine, știi cum merge treaba.

Nu știu cum merge treaba, dar nu îndrăznesc să-i cer polițistului să explice.

— N-avem ce face, spune Guru. Nu-i vina ta.

— E secret de stat, zice polițistul. Dacă mai spui cuiva, dacă află vreunul din oamenii ăștia de la știrile de la ora nouă, o să-mi pierd slujba.

— Noi nu spunem, zice Guru.

— Nici noi nu spunem, zice Pari.

După ce pleacă polițistul, spun:

— Ar trebui să plecăm acasă acum.

— Fiți atenți când umblați pe la voi prin basti, îi spune Guru lui Pari.

Sprâncenele lui groase se unesc, iar ochii îi lucesc gri, îi lucesc verde.

— S-ar putea să fie un răpitor printre voi. Aveți părinți care să aibă grijă de voi, așa că nu știți de ce sunt în stare oamenii. Noi știm, pentru că noi trăim pe stradă.

— Haan, să faci totul de unul singur trebuie să fie foarte greu, spune Pari.

Asta face și în clasă; îi ascultă pe profesori cu ochii cât cepele, încuviințează la tot ce spun și le răspunde la întrebări de îndată ce le formulează, astfel încât să devină preferata lor.

— Vrei să știi cum supraviețuim? Întreabă Guru. E un secret pe care nu-l împărtășim nimănui, dar ne dăm seama că sunteți oameni buni aflați la ananghie și vrem să vă ajutăm.

— Mama lui Bahadur trece prin momente foarte grele, spun eu. La fel și tatăl lui Omvir. Nu noi.

— Guru spune povești frumoase, zice Lacheul nr. 1.

— Niște povești foarte bune, spune Lacheul nr. 2.

— Jai, nu trebuie să plecăm chiar acum, spune Pari. Ultimul metrou pe Linia Purpurie este la 11.30 seara. Acum e de-abia după-amiază. Avem destul timp.

E ceva tipic pentru Pari să știe totul, chiar și programul metroului.

— Nu ne putem întoarce acasă atât de târziu, spun eu.

— Nu o să dureze mult, spune Guru. Și cum să vă lăsăm să plecați fără să vă oferim un chai la noi acasă?

— Nu mai avem chai, spune Lacheul nr. 1, părând îngrijorat.

— Avem totuși Parle-G, zice Lacheul nr. 2.

Nu cred că ar trebui să avem încredere în ei, dar Pari merge deja alături de Guru și îi povestește despre Bhoot Bazaar și îl invită pe la noi. Acum e cel mai bun prieten al ei. Lacheii lui Guru își bagă degetele mari în buzunare și sar în urma lui precum cangurii pe care i-am văzut la televizor, schimbându-și poziția de gardă de la dreapta la stânga sau de la stânga la dreapta. Ar trebui să fiu fericit că văd locuri noi, dar ceva mă gădilă în piept, un vierme care-mi roade măruntaiele. Poate sunt îngrijorat că irolesc banii mamei. Poate sunt îngrijorat că femeia cu jeleul de portocale mă urmărește. Mă întorc și-mi confirm că nu e acolo.

Ridicăm mâinile așa încât vehiculele de pe stradă să nu ne lovească atunci când traversăm. Claxoane furioase îmi asurzesc urechile. Ricșele cu motor se opresc lângă oameni albi care poartă măști, cu rucsaci mari cât ei atârându-le pe umeri. Șoferii le strigă turiștilor:

— Unde mergeți? Vă iau eu. Eu, eu.

Unii aleargă în spatele străinilor strigând:

— Taj, madam? Avem o ofertă bună pentru dumneavoastră. O ofertă foarte bună.

Cealaltă parte a drumului e plină de hoteluri cu firme cu neon care strălucesc în smog anunțând **HOTEL ROYAL PINK** și **INCREDIBILA INDIE**. Guru și chela ai lui o iau pe o alee încălцитă și întunecoasă ca noaptea. Magazinele își împing mărfurile în calea noastră: șiruri de pachete de paan și chipsuri de cartofi, nankhatai, kebab și ursuleți de pluș roz cu *Te iubesc* și *Doar pentru tine* brodate pe piept.

Guru o apucă pe o alee îngustă între două clădiri cu mai multe etaje, unde cineva a lipit niște plăci cu fotografii de-ale zeilor pe ambele laturi pentru a-i împiedica pe oameni să mai urineze pe pereți. E un Iisus cu tenul închis la culoare, un guru sikh, un pir musulman, o Durga-Mata care stă pe un tigru și zeul Shiva. La capătul aleii este un loc viran.

— Aici trăim noi, spune Guru. Casa noastră. Bine ați venit.

Mă uit de jur împrejur. Nu există casă, nu există acoperișuri sau pereți de cărămidă, doar cutii de carton tur-tite îngrămădite lângă niște cauciucuri de mașină dezumflate sub un banian răsturnat cu rădăcinile în sus. O sârmă de rufe e întinsă între două dintre rădăcini și de ea atârnă cinci cămăși crem, cu gulerele cu pete ruginii. Frunzele banianului tremură în smog. Lacheii lui Guru întind bucăți de carton pe jos și ne roagă să ne așezăm. Lacheul nr. 1 se urcă în copac și, dintr-o scorbură, ia un sac pe care-l aduce jos.

Pari arată înspre un bărbier, care stă sub banianul ce se întinde în toate părțile și se ocupă de barba plină de spumă a unui client. În spatele lui e o masă înaltă, pe care stau aranjate o oglindă și tuburi și sticle și perii și piepteni. Clientul se ține strâns de brațele scaunului, ca și când s-ar teme ca bărbierul să nu-i taie gâtul.

Lacheul nr. 2 scoate un pachet de biscuiți Parle-G din sacul pe care îl ține Nr. 1 în mână.

— Luați unul, zice el ca și când ne-ar provoca.

— Nu mi-e foame, spune Pari, ceea ce trebuie să fie cea mai mare minciună pe care a spus-o vreodată.

Și eu zic nu, dar nu pentru că aș crede că biscuiții au în ei pastile de dormit. Au pete negre de mucegai.

— Noi spunem povești aici noaptea, zice Guru. Vin copiii de peste tot ca să ne asculte.

— Nu au unde să se uite la televizor? întreb eu.

Pari mă lovește cu cotul în coaste.

— Lui Guru îi place să spună povești, spune Lacheul nr. 1. Uneori vorbește singur sau cu ciorile și pisicile și copacii, dacă nu are pe nimeni prin preajmă care să-l asculte. Copiii îi dau întotdeauna ceva atunci când termină o poveste.

Lacheul nr. 2 mijește ochii înspre noi ca pentru a verifica dacă am înțeles ce spune. Apoi își freacă degetul mare de arătător ca să șteargă orice urmă de îndoială. Nu pot să cred. Ne cere să plătim pentru o poveste pe care nici măcar nu vrem să o ascultăm. E mai rău decât ofițerul cel corupt care a venit la noi în basti. Toată lumea e nebună după bani.

— Dați-ne cât credeți voi că face, spune Guru.

Mă întreb ce o să se întâmple dacă nu plătim. Am putea fugi la gară; ne-ar lua mai puțin de zece minute ca să ajungem acolo. Guru nu ne poate face nimic acum, atâta vreme cât bărbierul și clientul lui sunt prin preajmă.

— Avem bani doar cât să ajungem acasă, spune Pari cu o voce slabă.

Bănuiesc că acum nu mai este cel mai bun prieten al ei.

— Nu vă puteți lipsi de cinci rupii? întreabă Lacheul nr. 1.

— Nu contează, spune Guru.

Miroase tifonul din jurul încheieturii ca și când ar fi un șirag de flori de iasomie.

— V-am adus aici ca să puteți afla de Țăcănit. Trebuie să fie cineva ca el și la voi în basti. Trebuie să găsiți acel spirit și să-i cereți să vă ajute.

Guru stă așezat cu picioarele încrucișate pe o bucată de carton în fața noastră, cu mâinile pe genunchi, cu palmele în jos ca într-una dintre pozițiile de yoga ale lui Runu-Didi.

— Chiar și acum câțiva ani ați fi putut vizita locul unde trăia cândva Țăcănitul, dar acum a fost transformat într-o frizerie, spune Lacheul nr. 1.

— Ce fel de nume e Țăcănitul? întreb eu.

Și Faiz ar fi vrut să afle răspunsul.

— Pe când trăia, spune Guru, Țăcănitul era șef peste optsprezece sau douăzeci de copii...

Doi

Această poveste îți va salva viața

Noi îi spunem Intersecție-ki-Rani, dar pe când era mamă...

Cum adică pe când era mamă? Nu încetezi să fii mamă doar pentru că ți-au murit copiii.

Acum uite ce-ai făcut! Ai dezvăluit sfârșitul poveștii.

Cum să fie asta sfârșitul? Nu te supăra pe mine, baba. Pur și simplu începe cu începutul!

Cu ce altceva să încep? Poate că ar trebui să spui tu povestea. Pari să fi devenit expert în toate lucrurile astea.

Arrey, meri jaan, nu te enerva. Nu te mai întrerup. Așteptăm. Vrem să te auzim pe tine vorbind. Doar pe tine.

Noi îi spunem Intersecție-ki-Rani, dar pe când era mamă... asta nu sună bine.

Jaan, nu ai mai spus niciodată povestea în felul ăsta. Dar, pe de altă parte, nu ai spus-o niciodată fără un pahar de ceva tare și închis la culoare care să-ți ungă gâtul mai întâi.

Lăsați-mă să mai încerc o dată!

Se zice că numele ei adevărat era Mamta, dar noi o știam doar ca Intersecție-ki-Rani. Stătea la intersecțiile autostrăzilor ca o sperietoare de ciori pe care cineva o scosese de pe câmp și o plantase sub un semafor ca să se distreze. Brațele ei subțiri se întindeau larg precum aripile unei

Jatayu¹ și blestemele i se revărsau din gură precum niște cicloane care zguduie parbrizele.

Cicloane! Eram acolo, chiar în spatele scaunului tău cu rotile, și nu am văzut niciun ciclon, dar le spui atât de frumos, că vreau să te cred.

Taci din gură.

Prima dată când am văzut-o pe Intersecție-ki-Rani, am crezut că descoperise un mod nou de a cerși și eram invidioși. Oamenii apăsau pe butoane ca să deschisă ferestrele mașinilor, îi făceau fotografii cu telefoanele și râdeau și se fereau atunci când ea slobozea arcuri de scuipat înspre ei ca și când fețele lor ar fi fost niște canale. Dar o priveau cu toții.

Era un miracol.

Vedeți voi, nimeni nu mai are timp să ne privească pe noi, cerșetorii, să simtă milă la vederea chipurilor noastre brăzdate de timp și foame, a picioarelor noastre bandajate care se sfârșesc la genunchi, a bebelușilor cu muci la nas pe care-i ținem în brațe ca pe niște buchete de flori. Noi amândoi îi rugăm pe oameni să ne dea bani printr-un difuzor, nici mai mult, nici mai puțin — aici, vezi, fixat de scaunul meu cu rotile —, dar, indiferent cât de tare am cere, uneori pare că toată lumea din jurul nostru a surzit.

Facem lucruri desperate pentru a atrage privirile oamenilor. Ne strecurăm în trafic ca să le batem în capotele mașinilor; ne lipim fețele de geamurile reci ale portierelor ca și când ar fi din apă, iar lacrimile noastre se preling pe sticlă, în speranța că vreun copil care urmărește desene

¹ Pasăre sacră din epopeea hindusă *Ramayana*; Jatayu este cea care asistă la răpirea Sitei de către demonul Ravana și încearcă s-o protejeze cu aripile ei imense, dar demonul îi taie una din ele.

animate pe tabletă o să-și ridice privirea și o să exclame
Mami, ia uite la omul acela! Hai să-i cumpărăm o înghețată!

V-am spus, suntem disperați.

În vremurile bune, cerșetorii mergeau din ușă în ușă, zdrăngăneau un zăvor și spuneau *Coniță, aveți ceva de dat?*, iar oamenii le dădeau resturile de roti uscate de la cina de cu seară sau vreo kurta veche pe care erau gata să o folosească ca pe o cârpă ca să șteargă blatul de bucătărie sau monede, dacă fiul lor luase note bune la examene sau dacă îi găsiseră fiicei lor un soț bogat. Dar acum, cei cu destui bani cât să ne hrănească pe toți locuiesc în comunități împrejmuite cu porți mari, cu ziduri de două ori mai înalte decât noi, cu plăcuțe pe care scrie FERIȚI-VĂ, CÂINI MARI sau NICI SĂ NU TE GÂNDEȘTI SĂ PARCHEZI AICI sau NU PARCA ALTMINTERI RĂMÂI FĂRĂ CAUCIUCURI. Vilele lor sunt păzite de santinele care stau pe scaune din plastic dincolo de porți în după-amiezile de iarnă, astfel încât soarele să-și trimită căldura până-n măduva oaselor lor.

Asta e o lecție despre cerșetori? Dar ce s-a mai întâmplat cu Intersecție-ki-Rani?

Mă-ntrerupi. Din nou.

Mii de scuze.

Credeam că Intersecție-ki-Rani e cerșetoare ca și noi, până când cineva ne-a corectat. Stătea dreaptă într-un sari verde cu dungi albe și am urmărit cum marginile i se destramă cu timpul și culorile se înnegresc de la fumul scos de mașini. Părul îi era pe alocuri alb ca lumina zeilor și pe alocuri negru ca umbra nopții. Vorbea clar și tare, trăgându-nănd fiecare sudalmă, astfel încât să lase o pauză ciudată între „soră“ și „nenorocit“ sau „fiu“ și „cățea“ — adevărul

e că termenii folosiți de ea erau mult mai deocheați, dar ar fi nepotrivit să-i repet aici și chiar inutil.

Dar sunt amuzanți.

Nu acum.

Te rugăm, continuă. Ignoră pălăvrăgelile idiotului ăstuia.

Lui Intersecție-ki-Rani nu-i păsa de etichetă și uneori își ridica sariul și jupa, își dădea jos chiloții și-și făcea treaba chiar pe stradă, iar cei care se simțeau ofensați chemau poliția. A fost arestată și i s-a dat drumul cine știe de câte ori? Poate că luna sau stelele sau uliile de pe cer au ținut socoteala.

De fiecare dată când ieșea din închisoare, se așeza la altă intersecție. Monedele i se adunau la picioare, aruncate înspre ea de cei care îi luau înjurăturile drept binecuvântări sau le înțelegeau drept ceea ce erau și li se făcea milă de ea, recunoscând-o după ce o văzuseră la știrile de la televizor. Dar ea nu se atingea de bani. Niciodată nu cumpăra mâncare sau un pahar de ceai. Oamenii susțineau că se hrănește cu câinii vagabonzi și pisicile și caprele care rățăceau prea departe de casele lor; ziceau că scoate limba și lipăie apa din băltoacele în culorile curcubeului, pline de benzină. Nimic din toate astea nu ne îngrijora. Eram ca niște egrete care ciugulesc căpușe de pe spinările vacilor. Îi luam monedele și ne certam cum să le împărțim între noi. Nu ne păsa de ea.

Până a murit.

Acum ai dezvăluit sfârșitul, prostule.

Dar, jaan, nu-i ăsta sfârșitul.

Cineva ne-a spus...

...a fost cel care trage ricșa sau vânzătorul de alune?

Vrei să taci, te rog?

Nu am întâlnit-o niciodată pe Intersecție-ki-Rani în locurile unde ne ascundeam atunci când Forțele de Ordine Anti-Cerșetorie încercau să ne prindă sau la adăposturile unde stăteam la coadă în nopțile când frigul iernii ne pătrundea în oase sau la șirurile lungi care se formau când oamenii bogați distribuiau mâncare în zilele de Ram Navami¹ sau Janmashtami². Dar am auzit toate poveștile astea despre ea: odinioară lucra ca bucătăreasă în opt sau zece case; și-a pierdut soțul din cauza alcoolului; fiul ei a pornit spre Dubai în ziua când a împlinit optsprezece ani, ascuns printre mărfurile unui vapor care a plecat dintr-un port din Mumbai, și a sfârșit în Nigeria, mort. Se spune că Intersecție-ki-Rani și-a pus toate speranțele în fiica ei, care ziua studia ingineria și seara dădea lecții particulare, dar patru bărbați au răpit-o într-o seară când se întorcea acasă. Bărbații au adus-o înapoi în exact același loc de unde o luaseră, însă asta doar după ce o tăiaseră în bucăți astfel încât să nu mai poată fi pusă la loc.

Intersecție-ki-Rani a fost cea care a aprins rugul funerar al fiicei sale, pentru că nu mai era altcineva — cu siguranță niciun bărbat — care să ia un buștean aprins și să-i elibereze sufletul. După aceea a scotocit cu mâinile goale printre tăciunii aprinși ca să adune cenușă și fragmente de oase, calde încă, ale fiicei sale. Le-a purtat într-un vas până la Varanasi ca să le împrășteie în Gangele cel sfânt.

Mult timp, a crezut că poliția avea să-i găsească pe bărbații care îi atacaseră fiica. Ziarele i-au luat interviuri, iar ea a

¹ Sărbătoare hindusă din timpul primăverii care marchează nașterea lui Rama.

² Sărbătoare hindusă anuală care marchează nașterea lui Krishna.

apărut la televizor ca să vorbească despre fiica sa viitoare-inginer-acum-fără-niciun-viitor, dar ziarele au fost aruncate, mâncate de vaci sau date la o parte cu mătura. O bombă care a omorât și mutilat o sută de oameni a înlocuit chipul fiicei ei pe ecranele televizoarelor. Atunci când au vorbit cu ea, cei de la poliție se întrebau dacă fiica ei nu era cumva de moravuri ușoare; toată lumea știa că doar un anumit tip de femeie umblă singură pe stradă după o anumită oră.

Intersecție-ki-Rani s-a întors la slujba ei de bucătăreasă în cele opt sau zece case unde muncise dintotdeauna, iar doamnele spuneau *ce nenorocire că ți se tot întâmplă lucruri din astea* în limbile lor diferite, bengaleză sau punjabi sau hindi sau marathi și apoi îi cereau să curețe de semințe ardeii iuți pentru că baba sau nana făcuse aciditate la stomac în scurtul răstimp în care ea lipsise. *O aciditate atât de mare, încât am crezut că face infarct.* Dar tot ce gătea Intersecție-ki-Rani avea gustul cenușii fiicei ei. Indiferent cât le freca, degetele ei miroseau a fum și foc și carne arsă. Doamnele au dat-o afară.

Atunci a început să stea la intersecții, blestemând trecătorii. În chipul fiecărui bărbat vedea fața ucigașului fiicei sale.

Noi ne-am îmbogățit din furia ei.

Nu s-a îmbogățit nimeni. Eram cerșetori atunci și suntem cerșetori și acum.

După moartea fiicei ei, Intersecție-ki-Rani a mai trăit un an sau poate doi. Când trăiești ca noi, fără să ai o casă, fără să ai nimic cu care să măsoari trecerea timpului în afara de vreme, care este cam aceeași an după an, poate un pic prea caldă sau prea rece, e greu să-ți dai seama. Nu știm nici măcar când ne-am născut.

Poliția a trimis o dubă ca să ia trupul lui Intersecție-ki-Rani. Am auzit că au tăiat-o la morgă ca pe fiica ei și au ars-o la crematoriul de lângă râu. Măcar atât au făcut și ei pentru ea; au privit cum lemnul trosnește și pocnește în vreme ce flăcările curățau trupul bieteii femeii. Am crezut că și-a găsit liniștea într-un final.

Înțelegem, vă e greu să auziți așa ceva. Nu e genul de poveste pe care părinții s-o spună copiilor la culcare. Dar e bine că o ascultați. Ar trebui să știți cum e lumea noastră.

Dacă ai terminat cu morala...

...sigur, scuzele mele iarăși.

Timp de câteva luni după moartea ei, n-am mai auzit prea multe despre Intersecție-ki-Rani, ca apoi să tot auzim de ea.

La intersecția unde stătea cel mai mult era un mormânt cu o boltă jerpelită din pricina ploii și a noxelor și a rahatului de porumbei; terenul dimprejur era plin de tufișuri țepoase ale căror nume nu le cunoștea nimeni. Oamenii spun că, atunci când trăia, Intersecție-ki-Rani obișnuia să meargă la mormânt între blestemele pe care le arunca bărbaților de pe autostradă, ca să se odihnească atunci când picioarele ei obosite nu o mai puteau susține.

După moartea ei, îndrăgostiții din alte părți ale orașului care dispăreau în cavou după-amiezi întregi nu mai stăteau nici pe jumătate atât de mult. Era ceva aspru în aer, spuneau bărbații. Auzeau voci care-i strigau. Mirosurile le aduceau în minte momentele în care păcătuiseră, sticlele de parfum sparte la mânăie, assa-fetida¹ din farfuriile răsturnate

¹ Rășină cu miros puternic și respingător folosită în bucătăria indiană drept condiment, pentru proprietățile sale digestive și pentru decongestionarea căilor respiratorii.

de masoor dal, curcuma din laptele cald pe care soțiile li-l dădeau în nopțile când simțeau că-i apucă vreo răceală sau febra — și iată-i, veniți aici cu femeii care nu erau soțiile lor. Aerul avea o energie stranie, ca în clipa de dinainte ca un pumn strâns să întâlnească un obraz.

Bănuielile le-au fost confirmate într-o seară de noiembrie, când întunericul s-a lăsat repede, așa cum se întâmplă în fiecare iarnă. Cerul era întunecat în ziua aceea, deși mai avea nuanțe portocalii-aurii spre apus, unde mai dăinuia amintirea ultimelor raze de soare. Prin case, tații își încrucișau picioarele în fața televizoarelor, paharele de whisky sau de ceai se ridicau la buze, iar mamele tăiau suficiente felii de okra cât să le ajungă pentru cină și pentru prânzul de a doua zi.

La o intersecție, un grup de tineri au încetinit atunci când au trecut pe lângă o fată, au întrebat-o dacă are nevoie să fie dusă undeva și nu au plecat atunci când ea le-a răspuns că nu. Fata și-a strâns geanta la piept, a sunat o prietenă și i-a zis: *Nu-i nimic, yaar, doar niște bărbați care fac bak-bak, de-asta am sunat.*

Poate că prietena a rămas la telefon. Poate că a zis *Sun la poliție* și a întrerupt convorbirea ca să sune la Numerele de urgență pentru femei în pericol cărora poliția le face reclamă prin ziare, dar nu a răspuns nimeni.

Dupatta fetei mătura pământul. Nu a ridicat-o; dacă vreo mișcare ușoară a încheieturii mâinii, o dezvelire scurtă a pielii de pe mână i-ar fi făcut cumva pe bărbați să atace?

Poate că simțea mirosul de aftershave al bărbatului aflat cel mai aproape de ea, îi vedea șuvițele de păr aranjate cu grijă cu mult gel, așa încât vântul să nu îi strice coafura. Poate că se gândea la examenele pe care nu le dăduse încă,

la băiatul cu care nu se căsătorise încă, la apartamentul care nu era încă pe numele ei și la copiii pe care nu-i va avea niciodată.

Poate că și-a adus aminte de Intersecție-ki-Rani și s-a întrebat dacă nu cumva și mama ei va începe să stea în soarele dogoritor și în ploaia de iarnă. Cine ar avea grijă de fratele și sora mai mici și cine i-ar mai aduce aminte tatălui ei să-și ia medicamentele de tensiune la timp?

Atunci a auzit-o, o palmă care avea în cele cinci degete forța unui tunet. Bărbatul cu gel în păr a țipat. Obrazul i s-a înroșit. Ștergătoarele mașinii au început să se miște pe parbriz. O urmă înfundată a apărut pe mașină ca mâna unui uriaș. Șoferul a apăsat pe accelerație, dar mașina nu s-a clintit; roțile se învârtteau în gol ca și când mașina ar fi fost înțepenită în noroi.

Bărbații au fost pălmuiți și loviți în mod repetat. Degete invizibile îi strângeau de gât. Sângele le țâșnea din gură, iar lacrimile și muciile le curgeau pe față.

Scuze! îi strigau ei fetei. Oprește chestia asta! Te rugăm, ne pare rău.

Roțile s-au mișcat. Fata, încă tremurând, a privit cum luminile farurilor din spate dispar în zare. Apoi a fugit acasă.

După aceea, când a înțeles grozăvia celor întâmplate, le-a povestit prietenilor despre cum o salvase Intersecție-ki-Rani. Prietenii aceștia au povestit altora și aceștia din urmă au vorbit despre asta în fața unui patron de magazin, care i-a spus unui chai-wallah, care la rândul lui a povestit unei persoane pe care o cunoaștem și noi.

Intersecție-ki-Rani ar trebui venerată ca o zeiță, ca Durga-Mata, dar aproape tuturor le e frică de ea. Sunt nopți

în care o poți auzi plângând și după-amiezi când soarele luminează pieziș pereții mormântului și poți vedea urmele lăsate de lacrimile ei. Foarte puțini oameni vizitează mormântul sau poate doar acei băieți care vor să-și facă poze cu el ca să-și impresioneze prietenii.

Dar, din când în când, vreo fată de undeva de prin oraș, care locuiește poate dincolo de râu, poate în vreun basti de pe aici, mai simte frica pe care o simte orice fată care merge singură pe o stradă pustie în țara asta. Poate că frica vine din zgomotul înfundat al motoarelor de motocicletă din spatele ei sau din faptul că vede vreo mână păroasă care deschide geamul vreunui jeep ca să o tragă înăuntru sau din putoarea de transpirație a vreunui bărbat. Își va aminti de Intersecție-ki-Rani, iar spiritul lui rani va veni s-o apere. Bărbatul va primi o lecție.

Intersecție-ki-Rani nu este o poveste. Ea trăiește...

...vrei să spui că spiritul ei trăiește.

Trăiește pentru că încă îi mai caută pe ucigașii ficei ei. Și, dacă ar putea, ar spune fiecărei femei, fiecărei fete din oraș: *Nu te teme. Gândește-te la mine și voi veni.*

Sperăm să nu fie niciodată nevoie s-o chemați, dar — Doamne ferește —, dacă vreun astfel de moment se ivește, vă asigurăm că vă va ajuta.

Povestea asta e un talisman. Țineți-o strâns la inimă.

Nu-i așa că e o poveste bună? V-a plăcut, nu-i așa, chiar dacă pe alocuri a fost cam violentă? Acum, gâturile ne sunt uscate din cauză că am vorbit atât de mult. Ce-ar fi dacă ne-ați lua câte un pahar de chai, poate cu malai deasupra? Și o farfurie de samosa? Samosa din Bhoot Bazaar e celebră până și la oraș. O împărțim. Nu ne deranjează, nu-i așa, jaan?

Acum trei săptămâni eram doar un școlar, dar...

...acum sunt detectiv și băiat de ceainărie. Sunt foarte, foarte ocupat, dar Faiz spune că el muncește un pic mai mult decât mine. Asta pentru că nu lucrez la ceainăria Duttaram decât în zilele de duminică, ca azi. Totuși e o muncă grea. Îmi ia o veșnicie să curăț chiar și numai una dintre tigăile lui Duttaram. Fundurile lor sunt lipicioase de la ceaiul ars și de la condimente și zahăr. Trebuie să frec și să frec, iar vârfurile degetelor mi se fac albastre de la apa înghețată și picioarele mă dor de la atâta stat ghemuit la spălat de vase.

Faiz mi-a spus că mușchii mi se vor obișnui. Astăzi e doar cea de-a doua duminică de muncă la ceainărie. Faiz mi-a mai spus că nu ar trebui să mă vait pentru un pic de durere, pentru că sunt un hoț și hoții trebuie pedepsiți. Nu-i pot spune să tacă pentru că el mi-a făcut rost de slujba la Duttaram. A jurat pe abbu al lui că n-o să-i spună lui Pari că am furat tubul de Parachute al mamei sau despre noua mea slujbă. Abbu al lui e mort de mult, dar lui Faiz încă îi mai e frică de el, așa că știu că secretul meu e în siguranță.

Termin de freat o tigaie, dar Duttaram îmi face semn să nu mă ridic și îmi dă să spăl o strecurătoare de ceai și

pahare. Prăvălia lui e doar o masă pe roți pe o alee din Bhoot Bazaar, dar ceaiul lui are o aromă atât de puternică, încât îi îmbie și pe croitorul care coase bluzele nevastei directorului și pe vânzătorii care se tocnesc asupra prețului frunzelor de fân grecesc, și pe măcelarii din celălalt capăt al Bazaarului care au întotdeauna pe pleoape picături de sânge și resturi roz de carne de animale pe sub unghii.

Dacă Pari m-ar vedea acum, ar spune că din cauza asta India nu va fi niciodată la înălțimea unor țări precum America sau Anglia. În țările astea e ilegal să pui copiii să muncească. Și aici e ilegal, dar toată lumea încalcă regulile. Uneori Pari amenință că îi va denunța la poliție pe cei care-l angajează pe Faiz, dar n-o va face, pentru că asta l-ar face pe Faiz ekdum furios.

Sunt fericit că am slujba asta. Am pus la loc în tubul de Parachute cele 200 de rupii pe care nu le-am cheltuit în ziua în care eu și Pari am călătorit pe Linia Purpurie. A fost cea mai frumoasă zi, am avut o aventură adevărată, dar, dacă nu fac repede rost de 200 de rupii, mama o să afle că i-am luat banii puși deoparte *pentru orice Eventualitate*. Am calculat că voi face banii aceștia lucrând la ceainărie cinci duminici, dar duminica trecută, în prima mea zi de muncă din viață, Duttaram mi-a plătit douăzeci de rupii în loc de cele cincizeci promise. Mi-a zis că am spart prea multe pahare. Cred că e doar zgârie-brânză.

Totuși, să fii băiat de ceainărie e o acoperire excelentă pentru un detectiv. Urechile mele pot asculta bârfele și mărturiile tuturor. După ce oamenii cumpără un pahar de ceai, se adună laolaltă plângându-se de toate relele din lume. Uneori o bombăne pe mama lui Bahadur, care îi tot bate la cap pe polițiști, polițiști care, la rândul lor, ne-au mărit

hafta cu zece rupii de casă, și pe tatăl lui Omvir, care plânge tot timpul. Toată lumea e mai supărată de hafta decât de băieții dispăruți. Mama spune că liniștea sufletească merită zece rupii în plus, dar nu cred că sufletul ei e liniștit. A scos sucitorul și tocătorul de roti din bocceaua de lângă ușă, dar restul lucrurilor noastre bune sunt încă împachetate.

— Chhote, cât mai durează? mă întreabă Duttaram și încearcă să mă pocnească peste cap, dar mă feresc, așa că mâna lui lovește doar aerul îmbâcsit.

Nu mă pricep la curățat la fel de bine ca Runu-Didi, dar clienților lui Duttaram nu le pasă dacă pe marginea vreunui pahar e vreo amprentă soioasă, așa cum îi pasă mamei.

După ce termin de spălat, servesc ceai și nankhatai. Mi-e frig, așa că mi-ar prinde bine și mie un pahar de ceai, dar Duttaram nu-mi dă nimic. Ceaiul fierbinte mi se varsă pe încheieturile mâinilor în timp ce alerg de colo-colo. Un câine maro cu botul negru încearcă să-mi pună piedică și rânjește ca și când ar fi făcut ceva amuzant. Apoi se ascunde sub un cărucior de samosa din apropiere.

Cineva mă întreabă dacă sunt fratele lui Runu-Didi. Nu mai văd chipuri, doar mâinile pline de praf, pline de vopsea, pline de ciment în care pun paharele de chai. Trebuie să ridic privirea să văd cine vorbește. E băiatul plin de coșuri care o urmărește pe Runu-Didi pretutindeni.

— Sora ta, celebra atletă, zice el.

Nu-și bate joc de ea; tonul lui e plin de admirație, ca al mamei când vorbește despre zei.

— Nu știi despre ce vorbești, zic eu ferm.

Și dacă m-ar vedea mama, tot m-aș preface că sunt altcineva.

Începe aglomerația de după-amiază. Sunt în mare parte cerșetorii, cărora li se pare că ceaiul lui Duttaram este mult mai ieftin decât acele roti-subzi pe care le cumpără pentru prânz oamenii cu bani. Îi întreb despre găști care răpesc copii și îi antrenează să fure mobile și portofele.

— Băieții de vârsta ta se uită la prea multe filme în hindi, spune un cerșetor cu părul ridicat ca vârfurile unei stele și dinți maro care se curbează în lături și în spate precum coarnele Bivolului-Baba. Du-te și mai adu-ne niște chai în loc să pierzi timpul!

Muncesc și muncesc. Obosesc, mă supăr, dar nimeni nu observă supărarea mea. În momentul ăsta ar trebui să joc chor-poliția sau crichet sau șotron. Îmi doresc să nu fi furat niciodată banii mamei. Vreau să mă prefac că n-am făcut-o, dar, de fiecare dată când îmi amintesc tubul de Parachute, sudoarea îmi umezește subsuorile și-mi împăienjenește ochii.

Seara, Faiz apare la ceainărie cu degetul mare bandajat și o mască în jurul feței, făcută dintr-o cârpă.

— Tăiam ghimbir, dar cuțitul era prea ascuțit, mi-a explicat el ca și când n-ar fi vrut deloc să explice și s-a așezat lângă mine în timp ce spălam paharele.

— Mai nou, ospătarii trebuie să și taie chestii? întreb eu.

— S-a îmbolnăvit bucătarul. Cu toții a trebuit să ajutăm la bucătărie.

Astăzi Faiz a muncit la dhaba de lângă autostradă, acolo unde șoferii de camioane se opresc să ia prânzul și cina. Întotdeauna adună răni și cicatrici, pe post de bacșiș,

în locurile unde muncește. Nimeni nu mi-a dat bacșiș azi. La ceainărie nu faci bacșiș.

— Mă gândesc să-l recrutez pe câinele ăsta în misiunea noastră, îi spun lui Faiz, arătând cu degetul spre câinele de sub căruciorul de samosa. Un câine ne poate ajuta să le dăm de urmă lui Bahadur și Omvir.

Faiz își dă jos masca, care îi rămâne agățată de gât ca o eșarfă.

— Căinii sunt proști, spune el. Aleargă spre hingheri de parcă oamenii ăia ar avea cu ei shammi kebab ca să le dea.

— Căinii își pot umfla nările și pot adulmeca putoarea picioarelor unui bărbat sau a uleiului de cocos din păr dintre alte mii de milioane de mirosuri din lume, spun eu. Nasul tău nu poate să facă asta.

— E loc de joacă aici sau loc de muncă? mă întrebă Duttaram, ceea ce nu e corect.

Chiar dacă vorbesc, mâinile mele continuă să spele pahare.

— Du astea oamenilor de acolo! spune el, arătându-mi mai întâi o tavă de sârmă plină cu pahare de chai și apoi un grup de bărbați care stau în jurul unui cărucior gol.

— Fac eu asta, spune Faiz.

— Bine, zice Duttaram.

Faiz oferă paharele oamenilor care trăncănesc despre o femeie frumoasă care vine la ceainărie într-un nor înmiresmat de ittar în fiecare dimineață, imediat ce se deschide. Folosesc cuvinte despre care mama spune că nu sunt potrivite pentru urechile copiilor.

— Duttaram, ai început să angajezi copii ca să reduci cheltuielile? întrebă un bărbat înalt, hatta-katta, cu un piept care pare mai lat decât ușa casei noastre.

Probabil că e vreun luptător care se hrănește cu ouă și ghee și care merge la vreo akhara în fiecare dimineață și poate că mai e și genul de om care sună la poliție pentru exploatarea copilului prin muncă.

Tipul cu alură de luptător mă ochește în timp ce primește paharul de chai pe care Duttaram îl împinge ezitant în direcția lui. Mâneca puloverului i se ridică. Un ceas din aur îi împodobește încheietura mâinii păroase. Nu-mi dau seama dacă e aur adevărat sau fals. Pe partea interioară a încheieturii, acolo unde e mai puțin păr, iar pielea e atât de palidă încât e aproape albă, are dungi roșii-galbene ca puroiul pe la margini, cu care probabil că s-a ales atunci când l-a mușcat un țânțar în somn și a încercat să se scarpine până să-și potolească mâncărimea cu totul.

— E totul în regulă? mă întreabă. Omul ăsta nu-ți face necazuri, nu?

— E șeful meu, zic eu. Unul bun.

— Ar trebui să înveți. Sau să te joci.

— Fac și asta.

— Mergi la școală?

— Bineînțeles.

— Îți faci temele în fiecare zi? Sau stai pe afară până noaptea târziu, ca să joci crichet?

Omul ăsta nu-i directorul școlii, ca să-mi pună astfel de întrebări. Clatin din cap. Poate sugerez că da. Poate sugerez că nu. N-are decât să se întrebe!

— Mănânci o ciocolată? spune omul cu blândețe, strecurându-și mâna cu ceasul de aur în buzunarul pantalonilor.

— Nu, saab, zic eu.

Nu e bine să luăm dulciuri de la străini. Guru m-a învățat asta în gara din oraș.

— Cum vrei, spune bărbatul.

— Jai, tu lucrezi în ceainăria mea, spune Duttaram atunci când luptătorul se îndreaptă vioi către grupul de oameni care o bârfesc pe doamna dată cu ittar. Asta face ca standul meu de ceai să fie al tău?

— Ce vreți să spuneți, malik?

— Exact. Tipul ăsta muncește te miri ce pentru proprietara unui apartament de fițe și crede că asta-l face și pe el fițos.

— Ce muncește? întreb eu.

Nu cunosc niciun bărbat de la noi din basti care să facă curățenie și să gătească pentru oameni fițoși.

— Cine știe? spune Duttaram.

— În ce clădire? întreabă Faiz.

Pune tava goală de sârmă pe masa lui Duttaram.

— Golden Gate. Se spune că apartamentele din clădirile alea sunt atât de mari, încât ocupă câte un etaj întreg.

Fac ochii mari și mă uit la Faiz. Mama nu-mi spune niciodată aceste lucruri uimitoare despre viața de fițe. Nu face decât să bak-bak despre cât de rea e șefa ei.

În mai puțin de o oră, Duttaram îmi dă douăzeci de rupii și îmi spune s-o iau din loc. Faiz nu mă lasă să protestez și mă trage de acolo.

— Nu-i mai sparge paharele când le speli și o să te plătească cum trebuie, spune Faiz.

— Am spart un pahar. Nu poate să coste douăzeci de rupii.

Totuși am furat un nankhatai de pe o farfurie. Mă asigur că Duttaram nu mă vede, apoi îi arunc câteva firimituri câinelui de sub căruciorul cu samosa.

— Aici, băiete, aici, îi spun.

Are ochi apoși care arată de parcă ar fi conturați cu kajal și o coadă întoarsă ca un C. Îi lipsesc petice de blană, iar coastele îi ies prin piele, dar îmi zâmbeste și înfulecă mâncarea în câteva secunde.

Las o dâră de firimituri de nankhatai pe pământ, iar câinele mă urmează, lingând mâncarea de la picioarele mele.

— Dar dacă câinele ăla e un djinn rău? întrebă Faiz.

Câinele ăsta în niciun caz nu poate fi ceva rău; e prea drăguț.

— Mă duc cu câinele acasă la Omvir, spun eu. Vrei să mergi s-o iei pe Pari și să ne vedem acolo?

— Nu sunt asistentul tău. Nu-mi spune tu ce să fac!

— Te rog, yaar, te rog, îl implor eu cu mâinile unite ca într-o rugăciune.

— Bine, zice Faiz, dar nu pare prea încântat.

O ia la fugă.

Pe câine hotărâsc să-l numesc Samosa, pentru că trăiește sub un cărucior de samosa și miroase frumos, ca o samosa.

Eu și Samosa avem o lungă discuție. Îl pun la curent cu investigația. Nu am făcut prea multe, pentru că trebuie să mergem la școală și avem teme și părinților noștri nu le place să ieșim după lăsarea întunericului. L-am urmărit pe Sfert de două ori până la theka, dar n-a făcut nimic suspect, doar a băut daru. Spre deosebire de alți bețivi de pe acolo, a devenit tot mai tăcut cu fiecare strop.

— De-asta am nevoie de ajutorul tău, îi spun lui Samosa. Nasul tău poate descoperi unde au plecat Omvir și Bahadur.

Mă întreb dacă mirosurile lor se simt încă pe la noi prin basti sau dacă noile mirosuri le-au îndepărtat cu totul.

Samosa dă din coadă. O să fie un asistent mult mai bun decât Pari. Eu și Samosa o să avem propriul nostru semnal secret de îndată ce îmi vine o idee.

Mama lui Omvir stă pe pragul ușii cu bebelușul-boxer în poală și-i cântă un cântec. Cu mâna dreaptă îl mângâie pe burtică. Întreb dacă pot să iau ceva ce-i aparține lui Omvir, ea spune, *du-te, du-te, du-te*.

— Nu te apropia cu câinele ăla murdar de copilul meu, spune ea.

Cred că e mereu nervoasă pentru că are un copil nervos. Samosa nu e murdar.

Fratele prost dansator al lui Omvir nu e prin preajmă. Probabil că-și ajută tatăl wallah care calcă rufe, așa cum o făcea Omvir. O vecină-nani care stă cu picioarele întinse pe un charpai mă strigă.

— Ești îngrijorat pentru prietenul tău, spune ea cu o voce spartă, poate din cauza bătrâneții.

— Ne rugăm pentru Omvir și pentru Bahadur la fiecare adunare la școală, în fiecare dimineață, spun eu.

Samosa adulmecă picioarele charpaiului pe care stă nani. O găină cotcodăcește și se îndepărtează repede de el.

— Probabil că ai auzit, spune nani, că tatăl lui Omvir nu mai lucrează. Umblă de la o alee la alta cu fotografia lui Omvir, trăgându-l după el și pe fiul celălalt. Nu aduce acasă niciun ban. Ce-o să mănânce? Cum să mănânce?

Ea — nani face semn înspre mama lui Omvir — zice că o să se ducă ea la muncă, dar cine o să aibă grijă de copil? Se așteaptă oare să fac eu asta, la vârsta mea?

Vocea lui nani se înalță cu fiecare întrebare.

Mama lui Omvir vorbește cu bebelușul în limba bebelușilor, iar acesta o trage de păr cu pumnișorii. Nani se mai plânge o vreme de tatăl lui Omvir.

— A tot împrumutat bani, spune ea. În fiecare dimineață le apar cămătarii la ușă și li-i cer înapoi, iar el tot nu se duce la muncă.

E o poveste tristă, dar ascult doar cu o ureche. Mă întreb de ce întârzie atât Faiz și Pari.

— Wallah care calcă rufe a crezut întotdeauna că are să i se întâmple ceva groaznic, spune nani. Era sigur că o să-și piardă slujba, că nevasta și copiii o să-i moară de foame, iar acum iată că toate astea se adevăresc.

— Unde e câinele? aud vocea lui Pari întrebând.

— Uite-l, spun eu, arătând înspre botul cel negru al lui Samosa ieșind de pe sub charpai.

Faiz a adus-o pe Pari, așa cum l-am rugat, dar ea are o carte în mână, ceea ce până și pentru o lăudăroasă ca ea e prea mult. Vrea ca toată lumea să știe că e singura de la noi din basti care a primit de la un centru de lectură un card verde, pe care Didi de la centru le dau celor care au citit peste o sută de cărți. Faiz și cu mine avem zero carduri pentru că am citit zero cărți.

— Totu-i bine, pentru că împărțim mâncarea cu ea, continuă nani, dar cât o mai putem ține așa?

— N-o să taci până nu mă scoți din minți, țipă mama lui Omvir la nani, din pragul ușii.

Bebelușul-bătăuș o lovește peste față.

— Crezi că nu te aud? Nu te mai purta de parcă ai muri de foame pentru că ne-ai dat nouă două roti seara trecută!

— Așa răspătesc oamenii bunătatea în ziua de azi, spune nani, cu faldurile bărbiei tremurându-i.

— Cât au costat alea două roti? Două rupii? întreabă mama lui Omvir.

Mă ridic, merg în vârfurile picioarelor către Pari și Faiz și ne îndepărtăm încet de cele două femei. Țipetele lor îi scot pe oameni din case. Mă tem că Samosa o să fugă, dar rămâne lângă mine.

— Le-ai făcut să se certe, spune Faiz.

— Samosa o să le ia urma lui Bahadur și Omvir, spun eu.

— Samosa? întreabă Pari.

— Câinele meu.

— Căinii ar trebui să aibă niște nume normale, ca Moti sau Heera, spune Pari.

— Câinelui nu-i pasă cum îi zici, răspunde Faiz.

Ajungem la casa lui Bahadur. N-o găsim decât pe surioara lui, Barkha. Spală rufe într-un lighean din plastic plin de apă cu săpun.

— Vrei să-mi dai o cămașă de-a lui Bahadur? întreb eu. Dacă e vreuna pe care n-ai spălat-o încă ar fi și mai bine.

Sună scârbos când spun asta cu voce tare.

Barkha împroască cu apă peste tot. Mă dau puțin înapoi.

— Samosa trebuie să îi învețe mai întâi mirosul lui Bahadur, îi explic lui Pari.

Pari deschide cartea, scoate fotografia lui Bahadur pe care ne-a dat-o mama lui și i-o arată fetei.

— O să o pun înapoi, în dulapul în care o ținea mama ta, e bine? spune ea.

Barkha dă din cap și se ridică, ștergându-și mâinile de blugii de băiat pe care-i poartă.

Pari intră în casă, își așază cartea pe pat, deschide cu un scârțâit bufetul și pune poza lui Bahadur înăuntru. Apoi arată cu degetul înspre ghiozdanul lui Bahadur, sprijinit de frigiderul lor cel șmecher.

— I-am împrumutat fratelui tău o carte, îi spune ea lui Barkha. Trebuie să văd dacă e acolo.

Scoate unul dintre caietele lui Bahadur și mi-l dă. Cuvintele rotunjite ale lui Bahadur plutesc pe deasupra liniilor negre. Îl las pe Samosa să adulmece bine.

— Ce faci? întrebă fata.

— Vrei ca fratele tău să se întoarcă, nu? N-ai vrea să-l vezi? spune Pari.

Lacrimile se preling pe obrajii fetei.

— Arrey, nu plânge, nu plânge, nu, spune Pari.

Îi dau caietul lui Faiz, care-l lasă pe prag.

— Unde e Bahadur? îl întreb pe Samosa. Hai, găsește-l, poți s-o faci.

Samosa latră, se întoarce și o ia la fugă. O pornesc după el, ridicându-mi picioarele în aer când sar peste cărămizi și oale și tigăi și mormane de cenușă de la gunoiul pe care oamenii l-au ars noaptea trecută ca să se încălzească, nu știu cât de repede mergem, poate că alerg mai repede chiar și decât Runu-Didi, e un vânt rece care-mi suflă-n obraji și îmi biciuiește pielea și nu am suficient aer în plămâni, iar ochii îmi sunt înlăcrimați, după care Samosa dispare pe o alee îngustă printre case și trebuie să încetinesc.

Faiz gâfâie în spatele meu. Îi fac cu mâna și strig:

— Ține pasul.

Pari trebuie să fi rămas în urmă să o consoleze pe Barkha.

Cotesc și mă strecor pe alee. Zidurile sunt pătate de mușchi și mizerie. Ies clătînându-mă de pe alee și tot așa face și Faiz. Ne așezăm pe jos cu gurile deschise, așa încât să ne putem trage răsuflarea.

Samosa apare în fața noastră. Și el găfâie.

— A fost Bahadur pe aici? întreb eu.

El latră. Cred că zice că da. Faiz își șterge fruntea cu cârpa din jurul gâtului.

Suntem la margine, acolo unde se termină bastiul nostru, în fața maidanului cu gunoi, care e mult mai mare decât terenul nostru de joacă de la școală. Chiar în fața mea, un bărbat își spală dosul cu apă dintr-o cană. Porcii se aruncă în gunoiul negru-cenușiu, cu burțile alb-roz spoite de murdărie. Vaci cu balegi uscate lipite de dosuri mestecă legume putrede, clipind din ochi ca să alunge muștele. Căinii își vâă boturile prin gunoaie în căutare de oase, iar băieții și fetele strâng tinichele și sticlă. Fumul se ridică din grămezile cele mai împuțite, cărora oamenii le-au dat foc ca să le facă să miroasă mai puțin.

Copiii-gunoieri îmi amintesc de băieții Țăcănitului, care strângeau și ei sticle din plastic, însă de pe șinele de cale ferată. Pari spune că Țăcănitul nu-i decât o poveste scornită de Guru. Nu pot s-o contrazic. Cardul verde de la centrul de lectură o face expertă în povești.

Mă ridic în picioare ca să privesc maidanul cu gunoi și îmi pare rău de copacii de kikar și de arbuștii țepoși care creșteau aici cu mult înainte ca oamenii să înceapă să-și arunce gunoiul în jurul lor. Unii dintre copaci sunt încă în viață, dar au frunzele negre de funingine, iar vântul le-a bandajat ramurile cu ambalaje de Maggi și pungi din plastic.

Dincolo de maidanul cu gunoi este zidul, iar dincolo de zid dispar în smog clădirile fițoase. Oamenii cu fițe încearcă să scape de maidanul cu gunoi, spune mama. Prețurile apartamentelor lor coboară din cauza putorii. Mama spune că municipalitatea trebuia să curețe maidanul cu mulți ani în urmă, când au fost ridicate clădirile fițoase, chiar înainte de a mă naște eu, dar nu a făcut-o. Pe noi guvernul ne ignoră întotdeauna, dar câteodată îi ignoră și pe cei fițoși. Lumea e ciudată.

— Băieți, ne cheamă un bărbat care fumează beedi și sortează gunoiul în grămezi, alegând sticlele de plastic de cele de sticlă.

Trebuie să fie un negustor de deșeuri. Mulți kaba-di-wallah trăiesc pe lângă maidanul cu gunoi și turnurile din plastic și carton se înalță falnice în fața caselor lor. Un papagal negru cu aripi deschise e tatuat pe antebrațul bărbatului; arată de parcă și-ar lua zborul spre cer dintr-un moment în altul.

— O să-ți bage în burtă trei ace lungi cât palmierii dacă te mușcă câinele ăla, spune el, îndreptând vârful roșu de la beedi spre Samosa.

Samosa nu o să mă muște niciodată, pentru că mă place. Și, în plus, Samosa nu are rabie. Nu e un câine turbat.

— Vrei să tragi un fum? Întreabă bărbatul, întinzându-ne beedi.

— Ammi o să mă bată dacă fumez, spune Faiz.

— Pe băieții dispăruți, Bahadur și Omvir, i-ați văzut vreodată pe aici? Întreb eu.

Bărbatul își scarpină barba pufoasă.

— Puștii de pe aici dispar tot timpul, spune el. Într-o bună zi se satură de atâta tras adeziv pe nas și decid să-și

încerce norocul în altă parte. Într-altă zi se trezesc loviți de un camion de gunoi și sfârșesc în spital. În altă dimineață, sunt luați de poliție și trimiși la o casă de corecție. Noi nu facem mare caz dacă dispăre cineva.

— Nici noi nu facem caz, spun eu. Ne căutăm prietenii.

Copii cu saci grei, aruncați peste umeri, vin cu chiu, cu vai prin gunoaie către el. Un copil poartă pe cap un sac atât de mare, încât îi acoperă fața.

— A mers bine treaba pe ziua de azi, haan? îl întreabă bărbatul.

— Haan Badshah, răspunde băiatul.

Câțiva câini maidanezi îi urmează pe copii. Samosa se repede la prietenii lui cu patru picioare.

— Samosa, vino înapoi! îl strig eu, dar nu vine.

Negustorul de deșeuri își stinge țigara. O fată-gunoier își deschide sacul, care începe să se despică pe lături, și scoate un elicopter de jucărie stricat.

— Am găsit asta azi, Sticlă-Badshah, îi zice ea bărbatului.

Sticlă-Badshah e un nume pe cinste. Ar fi trebuit să mă gândesc și eu la un nume șmecher ca ăsta pentru Samosa.

Chiar în acest moment, Samosa adulmecă fundul altui câine, nici măcar nu pot să mă uit la ei.

Ceilalți copii își deschid sacii ca să-i arate lui Badshah ce au găsit. Nu-mi răspund la întrebările despre Bahadur și Omvir.

Sticlă-Badshah îi înapoiază elicopterul fetei-gunoier.

— Și tu ai nevoie de o jucărie, spune el.

Ea zâmbește larg. Bănuiesc că Sticlă-Badshah e un șef bun, ca Țăcănitul.

Faiz o întreabă pe fată dacă a văzut pe cineva rătăcind prin întuneric, încercând să-i prindă pe copii. Cred că se referă la djinni.

— Noi dormim pe afară, îi spune fata lui Faiz, pentru că nu avem părinți sau case. Întotdeauna se găsește vreun idiot care încearcă să ne fure, dar noi ne luptăm și nu-l lășăm.

Probabil că minte; e atât de mică, că n-ar speria nici măcar o furnică.

Lumina s-a schimbat repede din galben în maro și apoi în negru. Sunetele serii se revarsă de prin case, televizoarele urlă, iar femeile tușesc atunci când focurile de lemne le zgârie gâtleurile. Mama o să ajungă acasă în curând.

— De ce crezi că ne-a adus Samosa aici? îl întreb pe Faiz.

— Pentru că e prost?

Îl strig pe Samosa. Acum umblă cu nasul prin gunoaie.

— Lasă-l, yaar, spune Faiz. I-o fi foame câinelui.

Nu-i spun lui Faiz că Samosa tocmai a mâncat un nankhatai întreg, care mi-ar fi potolit și bucurat și mie stomacul.

Fata-gunoier fuge înaintea noastră, scoțând sunete de genul *vâj-vâj* în timp ce pilotează elicopterul cu mâna stângă, sacul cel gol balansându-se acum în mâna ei dreaptă. Eu și Faiz fugim în urma ei. La început noi suntem pasagerii ei, dar apoi întindem mâinile așa încât să pară că zburăm și noi. Zburăm sus, pe cer, pe deasupra clădirilor fițoase și a smogului, și claxonăm *tit-tit*, ca să nu ne ciocnim unii de alții.

Să zbori e cea mai frumoasă senzație.

Eu și Runu-Didi ne facem temele...

...când Shanti-Chachi ne bate la ușă și face semne din ochi și sprâncene că mama și tata ar trebui să iasă. Chachi ne avertizează cu expresia severă de pe chipul ei că noi n-ar trebui să ne ridicăm, dar ne aruncă și un zâmbet care pare pictat, ca acela al unui clown. Își face mușchii faciali să se străduiască prea mult. Apoi adulții se strâng afară, șoptind cu mâinile la gură.

Poate că Bahadur și Omvir s-au întors. Au trecut două zile de când eu și Faiz l-am urmărit pe Samosa până la maidanul cu gunoi și nu am găsit nimic. Până acum, întreaga mea misiune de detectiv a fost un mare eșec. Nu am niciun indiciu și singurul meu suspect, Sfert, nu a făcut nimic care să trezească suspiciuni. Dacă povestea mea ar apărea la televizor, prezentatorii de știri ar spune **Investigația cu privire la copiii dispăruți în impas, recunoaște Copilul Detectiv.**

Afară, tata încearcă să vorbească încet, ca mama și chachi, dar nu îi iese prea bine. Eu și Runu-Didi îl auzim spunând un cuvânt urât: *randi*. Didi clatină din cap cu dezaprobare. În școala mea, randi este cea mai urâtă înjurătură pentru o fată; înseamnă că e ca femeile din acele kotha din Bhoot Bazaar.

Nu am fost niciodată pe aleea-kotha, dar am văzut prin Bazaar doamne de la bordel care-și cumpărau chow

mein și chaat, cu fețele atât de îmbâcsite de machiaj, încât până și dărele de transpirație arătau ca niște cicatrici. Le trimit țocăituri prin aer bărbaților tineri.

— Oye chikna, ciripesc ele, vino și arată-ne ce ascunzi în pantaloni!

Odată am întrebat-o pe mama despre acele kotha și ea mi-a spus că femeile de acolo nu au rușine. M-a făcut să promit în fața lui Dumnezeu că nu voi merge niciodată în părțile rău famate ale bazaarului, iar eu o ascult, dar doar pentru că sunt multe alte locuri de explorat.

Runu-Didi se ridică și amestecă în mâncarea de dal de pe plită. Mi-aș dori să avem niște carne de pus în dal. Faci mușchi dacă mănânci carne. Când o să fiu mare și bogat, eu și Samosa vom mânca carne de oaie la micul dejun, la prânz și la cină și vom rezolva cazuri dintre cele care îi pun în încurcătură pe polițiști, pentru că mințile noastre vor fi de două ori mai deștepte. Mă întreb în ce constă cina lui Samosa în seara asta.

Mama se întoarce înăuntru. Se așază lângă Runu-Didi, ia o bilă de atta și o întinde până obține un roti. Didi îi îndeasă mamei marginea sariului în jupă pentru că e prea aproape de foc.

— Ce s-a întâmplat, mamă? întreabă Didi.

Doar atunci observ că ochii mamei sunt plini de lacrimi. Poate că știe de banii pe care i-am furat din tubul de Parachute. Îmi vine să vomit și totodată să fac treaba mare.

Mă târăsc înspre mama.

— Ce-i? întreb eu.

— Tu, spune mama, apucându-mă prea strâns de încheietura mâinii. Când o să-ncetezi să umbli încolo și-ncoace? O să creadă lumea că nu are nimeni grijă de tine.

O chachi din rețeaua de doamne de la noi din basti a mamei trebuie să mă fi văzut la ceainăria lui Duttaram și să-i fi spus mamei. Încerc să-mi eliberez mâna. Îmi dă drumul și se izbește peste frunte.

— Hei, Bhagwan, de ce ne încerci în felul acesta? spune ea.

Eu tac, pentru că vorbește cu Dumnezeu, și nu cu mine, iar Dumnezeu are lucruri mai bune de făcut decât să-i răspundă ei la întrebări.

— Mami, spune-ne ce s-a întâmplat! zice Didi.

— Aanchal, răspunde mama, Aanchal a dispărut.

— Cine e? întreb eu, dar am ghicit deja că Aanchal este o doamnă de la bordel.

Asta trebuie să-i fi spus Shanti-Chachi mamei și lui tata.

— Aanchal a plecat de acasă duminică și nu s-a întors încă, spune mama. Trei nopți — asta va fi a patra — de când nu s-a mai întors acasă.

Runu-Didi dă la o parte mâncarea de dal de pe foc.

— Tu nu vorbești cu băieții, nu-i așa? o întreabă mama pe Didi, care pare prea nedumerită ca să mai zică ceva. Aanchal asta are un iubit, spune mama și apoi se răstește la mine: Jai, du-te afară.

— Am teme, spun eu, dar mă ridic. Tata și mama ne tot trimit afară pe mine și pe Didi din diverse motive neștiute.

Vara nu-i rău, dar e o dovadă de cruzime să le faci asta copiilor tăi când plouă sau în nopțile geroase ca asta.

Discuția de afară e doar pentru oameni mari. Mama nu s-ar bucura să afle c-o aud; așa-i trebuie dacă m-a dat afară.

— Iubitul ei e la fel de bătrân ca și bunicul, spune o chachi. Dar și mai rău e că e musulman.

— I-a spus mamei ei că se duce la un film cu o prietenă. De unde era să știe biata femeie că fiica ei pierde vremea cu un musulman? spune o a doua chachi.

— Cine știe câți iubiți are o astfel de fată? spune o a treia chachi.

Doamnele de bordel trebuie să fie doamne de bordel pentru că au mulți iubiți.

— Musulmanii ne răpesc fetele și le forțează să se convertească la Islam. Ei fac dragoste-jihad, zice un chacha. După bombe, ăsta-i felul în care ne terorizează.

Acești chacha și aceste chachi nu ar fi spus astfel de lucruri dacă ar fi fost de față și vecinii noștri musulmani, precum Fatima-ben.

Soțul lui Shanti-Chachi îl avertizează pe tata că în fete nu trebuie să ai încredere.

— Una îți zic și alta fac. Ar trebui să fii mai sever cu Runu, zice el. Merge în tot felul de locuri pentru concursurile alea de alergare, nu-i așa?

— Tot ce-și dorește Didi e să câștige competițiile interregionale, spun eu. O să se mărite cu medalia. Tata n-o să trebuiască să-i plătească nicio zestre.

— Cine ți-a zis să ieși din casă? întreabă tata.

— Soția dumitale nu vrea să-mi vadă moaca, spun eu.

Tata oftează, apoi mă împinge să intru în casă, acolo unde Runu-Didi a dat cărțile noastre la o parte ca să putem să luăm cina. Mă întreb cine este iubitul musulman, de vârsta bunicului, al lui Aanchal. Sunt o mulțime de bărbați musulmani în vârstă la noi în basti, dar singurul pe care-l

știu eu e chacha care repară televizoare. Nu poate fi el iubitul lui Aanchal, nu?

Mama azvârle nervoasă niște dal în farfuria fiecăruia dintre noi. Se încruntă la Runu-Didi ca și când Didi ar avea iubiți musulmani secreți.

— Tată, spun eu, mama iar face drama-baazi.

Polonicul mamei îmi pocnește farfuria, cerându-mi să tac din gură.

Până în după-amiaza următoare, eu, Pari și Faiz știm o grămadă de lucruri despre Aanchal, din cuvintele pe care le scot adulții pe gură atunci când uită că suntem și noi prin preajmă și din poveștile pe care i le-au spus lui Fiaz frații lui după ce le-a dat porția lui de subzi la cină. Veștile despre Aanchal au ajuns până la noi; nu a trebuit să luăm Linia Purpurie ca să aflăm despre ea. Aproape nimeni nu-i cunoaște pe Bahadur și Omvir, dar Aanchal este o doamnă de renume mondial în Bhoot Bazaar.

În pauza de prânz, stăm pe terenul de joacă al școlii, cu ochii pe Sfert, care stă cu ochii pe fetele din jurul lui. Colegii noștri de clasă joacă jocuri care par distractive, dar nu ne putem alătura lor, pentru că eu și Pari avem un caz de rezolvat.

Pari scrie un raport de dispariție pentru persoane, în cazul de față Aanchal, pornind de la indicațiile mele. Raportul nostru final este la fel de bun precum oricare dintre cele pe care le-am văzut la *Patrula de poliție*. În el se spune:

NUME: AANCHAL

NUMELE TATĂLUI: KUMAR

VÂRSTA: 19-22

TRĂSĂTURI DISTINCTIVE: PERSOANĂ DE GEN FEMININ CU TEN DE CULOAREA GRÂULUI, FAȚĂ ROTUNDĂ, CONSTITUȚIE ZVELTĂ, ÎNĂLȚIME 1,65 m (1,60 m sau 1,62 m), POARTĂ O KURTA GALBENĂ
VĂZUTĂ ULTIMA DATĂ: BHOOT BAZAAR

Îi dau caietul lui Pari lui Faiz, care mijește ochii citind raportul și întreabă:

— De când are Aanchal nouăsprezece ani? Lumea zice că are douăzeci și trei sau douăzeci și patru.

— Arată profesionist, spun eu.

— Cum o să vă ajute să o găsiți pe Aanchal? întreabă el.

Faiz nu poate să recunoască că suntem buni la ceva. Dar e adevărat că nici eu nu știu cum o să ne ajute raportul de dispariție.

— Hai să facem o listă de suspecti! spune Pari și-și trage caietul din mâinile lui Faiz.

— El e Nr. 1, spun eu, arătând cu privirea înspre Sfert.

— Unele femei de la complexul de toalete dădeau vina pe tatăl lui Aanchal, spune Pari. Înainte conducea o mașină, dar acum nu mai poate, din cauză că are TBC sau cancer sau cam așa ceva. Aanchal trebuie să facă tot felul de chestii pentru bani, cum ar fi să muncească într-o kotha.

Pari lovește ușor stiloul de caiet, ca și când ar da glas gândurilor printr-un cod secret.

— Faiz, vrei să afli mai multe despre chacha reparatorul de televizoare? întreb eu.

— Mai multe ce?

— Păi, dacă o cunoștea pe Aanchal?

— Crezi că chacha e iubitul musulman al lui Aanchal, haan? Știam eu. Voi, hindușii, i-ați acuza pe musulmani de orice.

— Chacha e suspect pentru că Bahadur a lucrat pentru el și probabil că a fost ultima persoană care l-a văzut pe Bahadur, spune Pari. Nu există alt motiv pentru care Jai ar spune asta, nu-i așa, Jai?

— Sigur. Nici măcar nu mă gândisem la asta.

— Faiz, o să-l vezi pe chacha la moschee. Kirana-malik al vostru s-ar putea să-l cunoască, spune Pari. Vânzătorii din Bhoot Bazaar se cunosc între ei.

— Poți să pui întrebări în timp ce muncești, spun eu.

Era să adaug că asta fac eu în zilele de duminică la ceainăria lui Duttaram, dar îmi amintesc la timp că Pari nu-mi știe secretul.

— Eu și Jai, spune Pari, le vom întreba pe doamnele de la kotha despre Aanchal.

— Îl putem lua pe Samosa cu noi, spun eu.

— Nu mai e timp, spune ea. Iar câinele ăla nu va face decât să latre și să enerveze lumea.

— Arrey, de ce te miști la fel de încet precum calul langda al lui Yakub-Chacha? Îmi strigă Pari, deși sunt la doar doi pași în urma ei.

Ghiozdanul mi se lovește de picioare când fug, mă doare. Mă întreb dacă chiar vreau să rezolv misterul dispariției copiilor și a doamnei-de-bordel. Ar fi frumos să iau o pauză ca să mă joc sau să mă uit la programele

TV de după-amiază, care sunt plictisitoare, dar cel puțin nu trebuie să împart telecomanda cu nimeni. La ora asta, mama și tata muncesc, iar Runu-Didi se antrenează.

— Imediat îți distrage ceva atenția, spune Pari. Nu te concentrezi. E ekdum-adevărat ce a spus Domnul-Kirpal despre tine. Iei note proaste pentru că te uiți la o întrebare și apoi vezi o muscă sau un porumbel sau un păianjen și uiți că dai examen.

Nu spun nimic, îmi păstrez răsuflarea pentru alergare. Niciun detectiv de pe pământ nu cred că a trebuit să alerge atât de mult ca mine. Cel puțin sunt îmbrăcat potrivit pentru asta. Byomkesh Bakshi se luptă cu nelegiuirile îmbrăcat într-un dhoti, iar dhotiurile sunt cele mai rele, pentru că pot aluneca ușor, lăsându-te în chaddi în mijlocul bazaarului. Toată lumea ar râde de tine, chiar și infractorul pe care-l urmărești. Poate că pantalonii mei sunt scurți și vechi, dar nu trebuie să-mi fac griji că se vor face grămadă la picioare dacă ajung să mă iau la bătaie cu oamenii cei răi.

Aleea-kotha e îngustă, cu clădiri dărăpănate pe ambele părți. La parterul lor sunt magazine care vând mușama și vopsea și țevi și colaci de closet. Un bărbat musculos își încordează bicepsii pe un panou, ținând în mână o țeavă de PVC în același fel în care cântăreții de la televizor își țin chitarele. O bulă plutește ieșindu-i din gură, iar în aceasta scrie PUTERNIC!!! Pe un alt panou scrie HARDWARE cu litere mari și VOPSITOR, TÂMLAR, INSTALATOR DISPONIBILI AICI cu litere mici. Magazinele sunt atât de plictisitoare, că nici muștele nu se deranjează să le viziteze. Deasupra magazinelor sunt ferestre la care stau doamnele de bordel, bat din palme și fluieră la trecători.

Pari chicotește. Mi se pare curajos din partea ei, dar apoi îi văd fața și îmi dau seama că râde pentru că are emoții. Unor oameni așa li se întâmplă. Runu-Didi zâmbește ca o idioată atunci când o ceartă tata.

Deși e rece și ceață, doamnele de bordel poartă bluze și jupoane, nu sariuri. Au buzele mai roșii decât sângele, iar gâtul le strălucește de la bijuteriile din aur sau argint.

— Aici lucrează Aanchal?

Pari privește în sus și întreabă o femeie care atârnă rufe la uscat pe sârme întinse pe sub obloanele deschise. Pari și-a făcut palmele pâlnie la gură, așa încât strigătul ei să se ducă direct la femeie fără să se împrăștie în urechile negustorilor. Femeia se uită în jos, cu trupul pe jumătate atârnat peste fereastră, și spune:

— Cine întreabă?

Pari se uită la mine. Femeia o să râdă de noi dacă îi spunem că suntem detectivi.

— Ce treabă aveți voi pe aici? ne întreabă un bărbat strălucitor care poartă inele pe toate degetele.

Umple o ceașcă de lut cu apă de la un dozator așezat pe un taburet scund în fața teighelei unui magazin.

— Avem treabă, spune Pari.

Cineva mă ciupește de obraji. E o femeie care duce o sacoșă de pânză plină de legume. Are pielea ca de găină pe mâini din cauză că poartă o cămașă fără mâneci.

— Sunteți prea mici ca să fiți aici, spune ea. Mama ta lucrează într-o kotha?

— Basanti, nu-ți irosi farmecele de la prima oră, îi spune bărbatul. Promit că-ți trimit pe cineva special.

Femeia zâmbește la noi și ne face cu mâna de la revedere. Chappalii aurii pe care-i poartă fac lip-lipa pe trotuar.

— Întrebați de fata dispărută, îi spune bărbatul lui Pari. V-am auzit. De unde o cunoașteți pe Aanchal?

— Ne-a dat lecții particulare, spune Pari.

Asta e o minciună sfruntată. De ce ne-ar preda o doamnă de bordel matematică sau științe ale mediului sau științe sociale?

— Aanchal despre care am auzit eu nu le predă copiilor, spune bărbatul.

Soarbe din ceașcă și face gargară, dar înghite apa în loc să o scuie.

— Unde este centrul de lectură? îl întreabă Pari.

— Știi unde este, îi spun.

— Există un centru de lectură aici, în kotha, nu-i așa? spune Pari, împingându-mă într-o parte.

Omul întinde gâtul, își dă cu apă din ceașca de lut pe ochii închiși, apoi șterge apa cu degetele.

— Două magazine mai încolo, la stânga, spune el. Urcă scările până la primul etaj! Nu știu dacă o să găsești acum pe cineva. De obicei închid după-amiaza până la ora asta.

— Vom verifica, spune Pari. Cunoașteți un băiat pe nume Sfert? E fiul lui pradhan.

— Pui o mulțime de întrebări, zice bărbatul.

— L-ați văzut?

— La ce kotha lucrează? Ce număr?

— Nu lucrează într-un kotha.

— Eu nu le cer numele bărbatilor care vin pe aici. Îi ajut, iar ei îmi dau bani. Asta-i tot.

Mă îndepărtez grăbit de bărbat, care e atât de slinos, încât îngroașă aerul din jurul lui. Din fericire, de data asta Pari vine cu mine.

— Centrul ăla al tău de lectură nu e lângă moscheea lui Faiz? întreb eu. Cum a ajuns aici?

— Trebuie să fi mers pe jos, spune Pari. Sau să fi luat vreo ricșă electrică?

Pe față îi e întipărită cunoașterea. Arată exact ca atunci când notează zgomotos răspunsurile în timpul unui examen. Dacă îi arunc o privire doar, își ascunde hârtia cu răspunsuri cu mâinile, de teamă să nu îi copieze cuvintele strălucite.

Ne oprim la clădirea despre care bărbatul cel sclipitor și slinos a spus că e centrul de lectură. O scară cu trepte crăpate urcă răsucindu-se către întunericul stătut.

— Centrul de aici este pentru copiii doamnelor de bordel. Câteva Didi de la centrul meu lucrează aici în unele zile, spune Pari. Le-am auzit vorbind despre asta.

— Ăsta e genul de lucru pe care un asistent ar trebui să-l știe, spun eu. Bravo!

Pari mă pocnește peste braț.

Urcăm scările. Pereții cei verzi de pe o parte și alta sunt cojiți și maro în unele locuri din cauza petelor de paan. Cu coada ochiului stâng, văd desenată o parte a corpului de băiat îndreptată în sus ca o pușcă spre gura unei femei. Cineva a încercat să mâzgălească peste partea aceea a corpului de băiat ca s-o ascundă, dar n-a făcut o treabă prea bună. Nu râd, lui Pari n-o să-i placă.

Intrăm într-o încăpere pe pereții căreia sunt picturi strâmbe cu lei portocalii și cămile verzi și cocotieri albaștri care arată ca și când ar fi fost făcute de copii mici, poate de cei care chiar acum sunt așezați pe podea, desenând și citind.

— Pari, ce cauți aici? se aude vocea pițigăiată a unei femei.

— Păi, Didi, am venit să te văd, spune Pari. Mi-au spus c-o să te găsesc aici.

— Asha ți-a zis să vii aici?

— Nu, am întrebat în toate părțile și cineva mi-a spus că ești la centrul acesta astăzi. Locul acesta e drăguț, Didi. Mai bun decât ce avem noi.

Mă sprijin de coada pufoasă a unui leu. Pari nu și-a prins bretonul, așa că acesta îi cade pe frunte. Nu-mi dau seama dacă ochii îi sunt plini de rușine de la atâtea minciuni în succesiune rapidă.

— Åsta, spune Didi, care poartă blugi și un pulover roșu, nu e un loc pentru copii.

Dar își dă seama imediat că a spus un lucru prostesc, pentru că două dintre fetițele care stau pe podea își ridică privirea către ea. Chipurile lor spun: „*Atunci noi ce căutăm aici?*“

— Afară, îi spune Didi lui Pari cu un semn scurt din cap.

Asta mă include și pe mine. O urmăsc ascultători până pe palier, care era deja îngust, însă e și mai îngust acum din cauza unui raft plin de sticle goale din plastic, funii și găleți de vopsea cu capac. Tavanul e acoperit de pânze de păianjen.

— Părinții voștri știu că sunteți aici? întreabă Didi.

Asta e cea mai mare problemă când ești copil detectiv. Pun pariu că nimeni nu-i întreabă niciodată pe Byomkesh Bakshi sau pe Sherlock-Watson despre părinții lor.

— Accha, Didi, ai auzit de Anch'al? întreabă Pari. O știi, nu-i așa?

— Am auzit că a dispărut.

— Îți amintești că ți-am povestit despre Bahadur și Omvir, spune Pari. Prietenii noștri care au dispărut, ca Anch'al.

— Sunt sigură că Anch'al n-are nicio legătură cu prietenii tăi, spune Didi. Poate că Anch'al s-a înhăitât cu cine

nu trebuie, poate că s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Ca voi doi.

O apucă pe Pari de umeri și o zgâlțâie.

— Ce-ți trebuie să umbli printr-un loc ca ăsta, pe care părinții ți-au spus în mod sigur să-l eviți?

— Când ați văzut-o ultima dată pe Aanchal? Întreabă Pari ca și când Didi nu ar face clăbuci la gură de mânie. A trecut pe aici în noaptea în care a dispărut? Ar fi trebuit să fie cu o prietenă, dar nu era.

— Aanchal nu lucra într-o kotha, spune Didi și-și coboară privirea ca și când i-ar veni să plângă. A vizitat centrul nostru — centrul de la care împrumuți tu cărți, Pari, nu acesta. A cerut cărți pe care să le citească ca să-și îmbunătățească cunoștințele de engleză. A fost singura dată când am întâlnit-o.

— Nu era doamnă de bordel? Întreb eu, iar Pari mă ciupește de braț atât de tare, încât doare chiar dacă unghiile ei trebuie să treacă prin pulover și cămașă ca să-mi ajungă la piele.

Didi mă privește ca și când nu ar deranja-o să mă ciupească și ea și spune:

— El cine e?

— Un idiot, spune Pari.

— Să nu mai veniți pe aici, bine? zice Didi, rupând o așchie de lemn care iese din raft. Duceți-vă acasă acum!

Noi răspundem *bine-pa-pa-la-revedere* și fugim în jos pe scări, fără să atingem balustradele nici măcar atunci când picioarele noastre sunt gata să alunece. Afară, aleea se umple de bărbați care sosesc în ricșe-triciclete și motorete și scutere.

— N-ar trebui să aflăm dacă chacha reparatorul de televizoare a trecut pe aici? Întreb eu.

— Didi aceea nu minte, spune Pari. Dacă spune că Aanchal nu lucra într-un kotha, asta înseamnă că Aanchal nu e doamnă de bordel.

— Atunci ce este? întreb eu.

— O să vorbim cu vecinii ei. Ei trebuie să știe.

E o idee bună. Aș vrea să-mi fi trecut mie prin minte.

— Chutiye, nici să nu îndrăznești să mă fotografiezi, îi strigă o doamnă de bordel unui băiat care ține un telefon în direcția ferestrei ei.

Un papuc aterizează în capul lui. Îl aruncă înapoi. Bărbații din mașini scot capetele pe geam și fluieră.

Pari mă ține de cot. Să încercăm să ne croim drum afară din mulțime e ca și cum am încerca să înotăm cu niște greutate mari legate la picioare. A trecut multă vreme de când nu am mai înotat. În satul lui Nana-Nani sunt iazuri în care putem să înotăm, dar trebuie să le împărțim cu bivoli.

Acasă, îmi schimb uniforma, mă așez pe podea cu manualul de hindi și subliniez cuvintele dintr-o poezie pe care trebuie s-o învăț pe de rost pentru ora de mâine. Poezia vrea să știe de ce luna e tăiată în jumătate în unele zile și de ce e un cerc în altele. Cel mai rău lucru la poezia asta este că nu răspunde la propria-i întrebare.

Runu-Didi împinge larg ușa și pășește înăuntru. Își ține puloverul ghem în mână, părul îi e ud și pete galbene de sudoare îi colorează subsuorii cămășii. Mă dă afară ca să se poată schimba, apoi pleacă să bârfească cu prietenele ei de la noi din basti. Didi învață chiar mai puțin decât mine.

— Nu-și poate lua ochii de la tine, o aud pe una dintre fete spunându-i lui Didi.

Probabil că vorbește despre băiatul cel plin de coșuri sau despre Sfert, ai cărui ochi urmăresc orice fată care-i trece prin față; l-am văzut uitându-se și după Runu-Didi.

Mama și tata ajung acasă, iar casa noastră începe să miroasă a resturile de bhindi bhaji pe care le-a adus mama cu ea de la apartamentul cel fițos. De-abia aștept să le mănânc. Adulmec pachetul din plastic în care au venit. Mama mă pocnește peste ceafă.

— O să cresc prost dacă mă mai lovești acolo, spun eu.

— Jai, strigă Didi de afară, te caută cineva.

O iau la fugă, întrebându-mă ce minciună gogonată i-a spus Pari mamei sale ca să o lase să iasă noaptea din casă. Dar nu e Pari. Sunt Faiz și fratele lui mai mare, Tariq-Bhai.

— Ai terminat treaba devreme, îi zic lui Faiz.

— Face ce-i convine, spune Faiz despre proprietarul kiranei. Închide când la nouă, când la douăsprezece.

Acum, că am o slujbă, știu că noi, servitorii, trebuie să ne potrivim ceasurile după ceasurile stăpânilor noștri.

Tariq-Bhai rânjește la mine. Are gropițe ca Shah Rukh Khan și e îmbrăcat elegant ca un superstar, cu o cămașă gri cu mânecă lungă și pantaloni negri legați în talie cu o curea lată.

— Theek-thaak? întreabă el.

— Da, bhai, spun eu. E totul bine.

— Luam cina, iar Faiz a insistat că trebuie să vorbească cu tine, spune Tariq-Bhai. M-am gândit să ies cu el la o plimbare. E timpul să vă luați și voi telefoane mobile, nu crezi? Atunci veți putea să vorbiți unul cu celălalt oricând vreți, și la miezul nopții, fără griji. Vă aranjez eu ceva la un preț bun, Jai. La un preț special. Cu reducerea mea de angajat, o să fie ieftin.

— Bhai, nu-i nevoie să faci pe agentul de vânzări și aici. Jai nu are nici cinci rupii. N-o să faci niciun comision cu el.

Tariq-Bhai râde.

— N-o să-mi cumpere mama mobil, spun eu.

— O să-ți ia într-o zi, spune Tariq-Bhai. Și în ziua aceea trebuie să-ți aduci aminte de mine.

— Pot să vorbesc acum? întrebă Faiz, iar Tariq-Bhai spune *scuze, scuze* și pleacă pe alee, îndepărtându-se de noi.

Tariq-Bhai nu-l tratează pe Faiz ca pe un prost, așa cum se poartă Runu-Didi cu mine.

— Astăzi l-am întâlnit pe chacha reparatorul de televizoare, spune Faiz.

— La moschee?

— Arrey, știi că am lucrat azi. Dar după ce malik a închis kirana, m-am dus la magazinul de reparații TV, am vorbit cu chacha. I-am spus că sunt în clasă cu Bahadur. Mi-a zis că săptămâna trecută a găsit un elefant de jucărie pe care Bahadur l-a ascuns în spatele unui televizor vechi. Și un plic cu bani.

— Un elefant de jucărie?

— Era albastru cu portocaliu, mi-a zis. Știu, ekdum-stupid. Dar ascultă, chacha reparatorul tv crede că în plic sunt toți banii pe care i-a plătit el lui Bahadur. Bahadur trebuie să-i fi ascuns acolo. Dacă i-ar fi luat acasă, Bețivanul Laloo i-ar fi găsit și banii aceia s-ar fi transformat în daru în două minute. Ceea ce se poate întâmpla în continuare. Chacha zice că i-a dat totul mamei lui Bahadur.

— Dacă Bahadur ar fi fugit, așa cum ne-am închipuit, ar fi luat banii aceia cu el.

— Așa a spus și chacha reparatorul de televizoare. Doar dacă nu cumva Bahadur a uitat de ei.

— Cine uită de bani? întreb eu.

— Nimeni, spune Faiz. Poți să fii și crorepati.

Stăm amândoi pierduți într-o tăcere gânditoare o vreme, o tăcere care e plină de zgomotele din basti, de cearta soț-soție, de zgomotul asurzitor al televizorului și de țipete de bebeluși.

Apoi țipă cineva. Genunchii mi se lovesc unul de celălalt. Dar e doar Tariq-Bhai, care joacă crichet nocturn cu doi băieți pe alee. Folosesc niște manuale pe post de bâte și o minge mică din plastic. Faiz mă lasă ca să ocupe poziția de prințator. Tariq-Bhai învârte mingea. Reușește o lovitură cu efect. Marginea cărții atacantului atinge mingea, care sare direct în mâinile lui Faiz.

— Afară, strigă Faiz.

El și Tariq-Bhai bat palma în aer, cu niște zâmbete atât de largi, încât le văd dinții strălucind chiar și în lumina pâlpâindă a becurilor care atârnă în fața caselor.

Runu-Didi nu a jucat niciodată crichet cu mine. Uneori mă provoacă la câte o cursă, dar nu-i distractiv deloc să joci un joc pe care ești pakka sută la sută că-l vei pierde.

— Jai, vino și tu cu noi! spune Tariq-Bhai.

— Jai, cina e gata. Mama vrea să intri în casă, spune Runu-Didi.

Didi e distrugătoarea fericirii mele.

Bastiul își pierde forma...

...în smogul în care ieșim de la școală a doua zi. Umbrele se întind peste acoperișurile caselor unde cauciucuri găurite de bicicletă, cărămizi și țevi sparte țin foile de prelată în loc. Ar trebui să fiu sub o pătură în patul mamei și al tatei, uitându-mă la televizor. În schimb, eu fac muncă de detectiv, în frig. Vreau să renunț, dar nu-i pot spune asta lui Pari. Ea tratează acest mister în același fel în care tratează o problemă de matematică imposibil de rezolvat, luându-și un milion de notițe și irosind cerneala a o mie de stilouri. Nu pot s-o las să mi-o ia înainte.

Mergem spre casa lui Aanchal. Faiz a aflat unde locuiește de la vânzători.

— Când ne facem prezentările? bombăne Pari.

Domnul-Kirpal ne-a cerut să strângem poze cu legume și fructe de iarnă ca temă, dar nu o s-o facă nimeni, pentru că nu avem ziare sau reviste prin casă.

— Dacă vreți să învățați, duceți-vă acasă și învățați! spune Faiz. Dar n-o s-o faceți, nu-i așa? Vă place să vă jucați de-a detectivii.

— Nu ne jucăm, răspunde Pari. E treabă serioasă. Sunt vieți în pericol.

— Nu poți să-i ferești pe oameni de djinnii cei răi, spune Faiz. Doar exorciștii pot s-o facă.

— Și noi putem fi exorciști, zic eu.

Faiz mă fulgeră cu privirea.

— Trebuie să reciți versete din Coran ca să te lupți cu djinnii. E suficient să greșești un lucru ca djinnul să te omoare. Din cauza asta o fac doar oamenii instruiți.

— E posibil ca Baba Bengali să fie instruit, spun eu.

— Dacă e hindus, nu cunoaște Coranul și nu știe nimic despre djinni.

Pari scrâșnește din dinți. Discuția noastră despre djinni o enervează.

Casele de pe alea unde locuiește Aanchal sunt case pucca, făcute din cărămidă. Unele au parter și un etaj. Probabil că au și toalete în spate.

Ne oprim lângă o femeie care spală vasele așezată pe o cărămidă și o întrebăm unde e casa lui Aanchal. Femeia ne-o arată cu un deget plin de săpun. O capră cu barbă behăie la noi din pragul ușii.

Pari culege niște frunze ofilite de pe jos și i le dă caprei. Clopoțelul de la gâtul caprei sună de fiecare dată când aceasta mestecă, adică mult prea des. Un băiat care trebuie să fie cam de vârsta noastră, cu o cămașă în carouri alb-roșii, groasă ca un pulover, vine la ușă și împinge capra afară cu genunchii. Fața lui are rotunjimea cuiva care mănâncă prea mult.

— Pe cine căutați? întreabă el.

Claxonul unui camion urlă asurzitor pe autostradă.

— Aanchal, spune Pari.

— Nu e aici. Cine sunteți?

— Ne întrebam dacă Aanchal îi cunoaște pe prietenii noștri, Bahadur și Omvir. Și ei au dispărut, spune Pari.

— Am aflat de ei după ce au dispărut.

— Ajay, cu cine vorbești? latră o femeie din casă.

— Cu nimeni, spune băiatul. Niște copii întreabă de Aanchal-Didi.

— Dă-le papucii, strigă femeia.

Trebuie să fie mama lui Aanchal.

Faiz țățâie în surdina.

— O să plecăm, îi spune Pari băiatului. Dar ne poți ajuta, te rugăm? Suntem disperați să ne găsim prietenii. Poliția nu a făcut nimic.

Pari nu mă lasă să întreb de iubitul mai în vârstă al lui Aanchal.

— Nici pe noi nu ne ajută poliția, spune băiatul.

Ne face semn că ar trebui să ne îndepărtăm de ușă.

— Chiar azi un polițist i-a spus tatei *de ce plângi, ficala a fugit cu iubitul ei mullah*. Dar Didi a mea nu avea iubit. În ziua în care a dispărut, se ducea la lecțiile de engleză, așa cum face de patru ori pe săptămână.

— Didi a ta nu e o..., zic eu, dar Pari mă întrerupe.

— Didi a ta merge la liceu?

— A picat examenul de clasa a zecea acum, în iunie, spune Ajay. Lucrează la un salon de înfrumusețare și mai merge acasă pe la oameni ca să facă mehndi și să le albească fețele și să le vopsească părul și alte lucruri de felul ăsta, dar ce vrea să facă cu adevărat e să lucreze la un *call center*. De asta ia lecții de engleză.

Am prea multe întrebări pe care nu pot să le pun. Mai întâi de toate, de ce ar vrea o doamnă de bordel să lucreze într-un *call center*? În al doilea rând, cum poate avea Aanchal douăzeci și trei de ani dacă era doar în clasa a zecea anul ăsta?

— Cei de la poliție i-au spus mamei lui Bahadur că a fugit. Același lucru i l-au spus și tatălui lui Omvir, spune

Pari. Lor le convine, nu? Nu mai trebuie să miște niciun deget. Dacă ni se întâmplă ceva, e pentru că ne-am făcut-o singuri. Dacă dispare un televizor din casele noastre, înseamnă că noi l-am furat. Dacă suntem uciși, atunci noi ne-am omorât.

Părul îi cade peste față în timp ce dă furioasă din cap atunci când vorbește.

Ajay se agață de fiecare cuvânt al lui Pari, de parcă ar fi făcute din aur sau zahăr.

— Câți ani are Didi a ta? Întreb eu.

— Șaisprezece. E cu șase ani mai mare decât mine.

Pari a greșit vârsta lui Aanchal în raport.

— Oamenii spun niște lucruri atât de urâte despre Didi. Nu a pus niciodată piciorul într-un kotha. Doar pentru că e frumoasă...

— Locul acesta e atât de înapoiat, vă zic eu, spune Pari. Dacă ar fi după oamenii din basti, toate fetele ar sta acasă și ar învăța să gătească și nu ar merge niciodată la școală.

— Exact, spune Ajay.

Nu știi cum reușește Pari să facă asta; oriunde merge, se împrietenește cu oricine îi iese în cale, ca și Guru. Probabil ar fi cea mai bună prietenă a Țăcănitului dacă s-ar întâlni cu fantoma lui.

— Nu te-am văzut prin școala noastră, îi spune Pari lui Ajay.

— Eu și fratele meu mergem la Școala Model, spune el. Aanchal-Didi mergea la un liceu din apropiere.

— Școala asta, Model, nu e una particulară? Întreabă Faiz, frecându-și nasul cu dosul mâinii. Din ce bani plătește tatăl vostru taxele alea mari?

— În niciun caz punând-o pe sora mea să lucreze într-un kotha, spune Ajay amenințător, apropiindu-și fața la câțiva centimetri de cea a lui Faiz.

— Nu asta a vrut să spună, intervine Pari.

— Faiz întreabă pe toată lumea de bani pentru că el nu are deloc, spun eu.

Am spus ceea ce trebuia. Ajay renunță la înfățișarea cea dură.

— Jeepul unui om bogat a lovit-o pe mama, așa că a trebuit să-i plătească daune, spune el. Mama mai face și tricouri de acasă pentru o afacere de import-export. Câștigă bani frumușei. De asta putem să mergem la o școală particulară. Dar nu-mi place acolo. E groaznic.

— Chiar așa? întreabă Pari.

Pare șocată. O școală particulară e ceea ce înțelege Pari prin rai.

— Copiii bogați ne strigă în toate felurile. Bhangi, kabadi-wallah. Mâncători de șobolani. Ucigași de vaci. Ne spun că puțim. Ne spun că o să ne omoare.

— Ce idioți! sare Pari. Dacă nu mai suportați, vă puteți transfera oricând la școala noastră.

— Școala noastră e groaznică, spune Faiz.

— Și îl avem pe Sfert, spun eu. O școală bună ar fi dat afară un goonda ca el.

— Sfert, fiul lui pradhan? întreabă Ajay.

— Da, el. Sora ta îl cunoștea pe Sfert? întreabă Pari.

— Nu cred.

Pari se uită la capra care mănâncă plină de curaj ambalajul unui Kurkure de parcă ar fi o frunză și spune:

— Accha, de ce zic polițiștii că sora ta are un iubit?

Strecoară întrebarea ca și când tocmai i-ar fi trecut prin minte, dar știu că o are de mult pe limbă, din clipa în care Ajay a pronunțat cuvintele *iubitul mullah*.

— La început, tata a tot sunat pe mobilul lui Didi, non-stop. De fiecare dată, *numărul apelat este momentan indisponibil*. Dar o dată a răspuns un bărbat. Acesta a întrebat *ce vrei?* și apoi a închis înainte ca tata să poată răspunde. Tata le-a povestit polițiștilor despre asta, dar ei i-au răstălmăcit cuvintele, iar acum spun cu toții că Aanchal-Didi e cu un bărbat.

— De ce ar răspunde un bărbat la telefonul ei? întreabă Pari.

— Poate i l-a furat, spune Ajay. Asta crede tata.

— Oare a mințit Didi când a spus unde merge? În ziua când a dispărut, întreb eu.

Pari mă privește furioasă. Și ea ar fi pus aceeași întrebare, dar mai frumos. Nu-mi pasă. Ajay răspunde oricum.

— În ziua aceea, Aanchal-Didi ne-a spus că merge la film cu Naina după ora de engleză. Naina e prietena ei de la salonul de înfrumusețare. Când a sunat-o prima dată tata, Naina i-a spus că Aanchal-Didi e cu ea. Dar apoi s-a făcut foarte târziu și tata a sunat-o din nou pe Naina și doar atunci Naina a spus *Nu am văzut-o deloc azi. Aanchal mi-a zis să vă spun că e cu mine*. Tata a luat-o razna după asta. Umblă prin spitale să verifice dacă Didi a fost implicată în vreun accident și zace rănită.

— Lipsește ceva din casă, întreabă Faiz, cum ar fi hainele surorii tale sau portofelul tatălui sau...

— Niciodată nu sunt bani în portofelul tatei, doar în cel al mamei.

Ajay împinge capra de lângă o băltoacă plină de săpun din care încearcă să lipăie.

— Didi nu a luat nimic de acasă.

— Unde învață engleza? întreabă Pari.

— Let's Talk în Angrezi. E cam la douăzeci de minute cu mașina de aici. Sunt și autobuze în direcția aia, dar nu știu care din ele merg la institut.

— E bun de ceva? întreabă Pari ca și când asta ar conta în investigație.

— Didi nu mi-a zis.

Știi că am ceva important de întrebat, dar nu-mi vine în cap în momentul ăsta.

— Didi a ta îl cunoștea pe Hakim, omul care repară televizoare din Bhoot Bazaar? își amintește Faiz în locul meu. Nu-l știa, nu?

Probabil că s-a hotărât să vină cu noi doar ca să poată pune această unică întrebare.

— De ce ar cunoaște un tip care repară televizoare? spune Ajay.

— Bineînțeles că nu are de unde să-l cunoască, spune Pari. Unde e salonul ăsta unde lucrează Didi?

— Salonul de înfrumusețare Shine. Doar pentru doamne și copii.

L-am văzut din exterior. Are ferestre cu geamuri închise la culoare și uși decorate cu fotografiile unor actrițe celebre.

— Ajay, întoarce-te aici, spune o femeie cu părul cărunț care stă în ușa casei, lovind podeaua cu cârjele.

Trebuie să fie mama lui.

Fuge imediat. Ce bebeluș.

— Trebuie să merg la muncă, spune Faiz.

— Întreabă-l pe Tariq-Bhai dacă mai vrea să jucăm crichet diseară, strig eu după el.

Aleea din fața casei lui Aanchal șerpuieste către autostradă și chiar la intrare se află o dhaba și un stand de ricșe cu motor. Un grup de bărbați se sprijină de biciclete pe lângă dhaba, unde puri se umflă crocante și aurii în uleiul încins. Legată de unul dintre cei patru stâlpi care sprijină acoperișul de tinichea al dhabei e o fotografie cu zeul Ganpati într-o ramă șmecheră cu lumini disco ce pâlpâie albastre, verzi și roșii.

Ne oprim la standul de ricșe cu motor și îi întrebăm pe șoferi cât costă până la Let's Talk, chiar dacă eu și Pari nu avem bani deloc. Două sute de rupii, ne spun ei.

— Poți să călătorești sute de kilometri pe Linia Purpurie cu mult mai puțini bani de-atât, zic eu.

— Atunci luați Linia Purpurie, spune un șofer. O, stați, nu puteți, nu-i așa, pentru că nu merge la Let's Talk.

Pari ignoră ironia și îi povestește despre Bahadur și Omvir. Îi întreabă dacă au văzut-o pe Aanchal cu băieții dispăruți.

— Aanchal nu are timp de băieți, poate doar dacă sunt cu zece ani mai mari decât prietenul tău aici de față, spune un șofer, arătând înspre mine.

— A luat o ricșă sâmbăta trecută? întreb eu.

— A fost ziua în care a dispărut, adaugă Pari.

— Nu are nevoie de auto-woto. E o prințesă, are propria ei trăsură, spune un șofer.

— Cu un bărbos ca vizitiu, spune altul, râzând.

— Chacha care repară televizoare? întreb eu. Are barba portocalie și albă?

— Un tip gen mullah, dar tânăr, spune șoferul.

Apoi vorbesc despre tatăl lui Aanchal ca și când noi nu ne-am fi aflat acolo.

— I-am spus chiar săptămâna trecută să vorbească cu ea.

— Fata lui își câștigă singură banii. Nu o întreține el. Ce-i pasă ei ce crede el?

Ceilalți șoferi scot sunete de compasiune.

— Tatăl lui Aanchal mai conduce? întreabă Pari.

— N-a mai muncit de ani de zile. Prea bolnav, spune un șofer, clătinând din cap. Bietul om. Ia uite-l!

O mașină li se alătură celorlalte la stand și un bărbat cu păr sârmos iese din ea. Poartă o cămașă cu mâneci lungi cu pete negre pe la manșete.

— N-ai avut noroc azi? întreabă cineva, în timp ce tatăl lui Aanchal plătește șoferul.

— Nu e în niciun spital. Azi am mers în oraș ca să verific.

— Ați vorbit cu iubitul mullah al lui Aanchal? întreabă eu. S-ar putea să fie cu el.

O tăcere apăsătoare se lasă asupra grupului nostru, scoțând în evidență zgomotele enervante ale vehiculelor pe șosea. Apoi tatăl lui Aanchal ridică mâna și face un salt spre mine, cu ochii aproape ieșiți din orbite. Trag de cureaua ghiozdanului, pregătindu-mă să fug. Dar o tuse îl izbește pe tatăl lui Aanchal și trebuie să se oprească ca să răsuflă adânc, zgomotos. O iau la fugă, Pari e lângă mine.

— Prostule, șuieră ea când trece pe lângă mine.

Polițiștii au secții de poliție și detectivii au locuri ca niște theka șmechere unde pot sta și pot discuta despre

suspecții lor. Dar eu și Pari trebuie să ne ținem ședințele lângă complexul de toalete sau pe terenul de joacă al școlii. Azi, totuși, casa mea poate servi drept birou al Agenției Jasoos Jai, cel puțin până se întoarce Runu-Didi de la antrenament. Eu și Pari o să facem schimb de notițe pornind de la ceea ce ne-a spus Ajay, fratele lui Aanchal. Eu nu am notițe în adevăratul sens al cuvântului. Le am în minte.

Pari mă întreabă dacă am acasă ziare, pe care să le răsfoim căutând poze cu legume și fructe pentru prezentarea ei de la școală. Nici măcar nu mă sinchisesc să-i răspund.

Shanti-Chachi stă pe charpai în fața casei și-și piaptână părul. Îmi dau seama că și l-a vopsit azi pentru că arată mai negru decât arăta de dimineață și e mai negru decât părul nevopsit al mamei.

— Ar fi trebuit să ajungi acasă mult mai devreme, îmi spune chachi.

— Nu-i chiar atât de târziu, răspund eu.

În casă, îi spun lui Pari că trebuie să-i luăm un interviu Nainei, prietena lui Aanchal de la salonul de înfrumusețare, și să-i ținem sub supraveghere pe cei trei suspecți ai noștri: Sfert, chacha reparatorul de televizoare și tatăl lui Aanchal, un om iute la mână, fără rușine, care trăiește pe spinarea nevastei și a fiicei. Bineînțeles, djinnii rămân suspecții mei principali, dar despre ei nu pot să discut cu Pari.

Vorbim despre ceea ce ne-a spus Ajay.

— Cazul ăsta e greu, spun eu, pentru că nu suntem sută la sută siguri că există o infracțiune și un făptaș. Aanchal ar fi putut să fugă de acasă. La fel și Bahadur și Omvir.

— Bărbatul care a răspuns la mobilul lui Aanchal, el ar putea fi un infractor, spune Pari.

— Dar ce-i face lui Aanchal?

— Nu-ți aduci aminte ce ne-a povestit tipul de la Fundația Copiilor? Întreabă Pari. N-ai văzut la *Patrula de poliție*? Sunt oameni care folosesc femei și copii pentru tot felul de lucruri urâte, nu doar să curețe toalete și să cerșească.

Îmi imaginez cum cineva mă obligă să curăț complexul de toalete de la noi și mă cutremur.

Runu-Didi se întoarce de la antrenament. Pari o întreabă cum a fost.

— Didi merge la școală doar ca să se poată antrena, zic eu. Nici măcar pentru masa de prânz. Și cu siguranță nu pentru învățătură.

— Nu pe tine te-am întrebat, spune Pari.

Hainele lui Didi sunt pline de praf și de sânge acolo unde a căzut și unde pietrele i-au zgâriat pielea, dar nu pare s-o doară. Spune că se duce la complexul de toalete ca să facă o baie la găleată. Caută mărunțiș ca să-i plătească îngrijitorului, pe sub pernele de pe pat, în buzunarele pantalonilor lui tata care atârnă agățați în cuie și pe sârma de rufe din casă. Nu se atinge de tubul de Parachute. Apoi se întoarce către mine.

— Mama îți dă bani în plus ca să plătești baia și știu că nu te speli nici măcar pe față, spune ea.

Lui Pari pare să îi fie rușine pentru mine.

Apa de la complexul de toalete e prea rece iarna, așa că uneori nici nu mă ating de ea și ies prefăcându-mă că sunt curat. Dar pe față încerc să mă spăl în fiecare zi.

— De unde știi ce se întâmplă la domni? o întreb pe Didi. Tragi cu ochiul pentru că vrei să-l vezi pe colegul ăla al tău cu coșuri în chaddi?

Pari mă împinge și-mi zice să-mi țin gura, de parcă Runu-Didi ar fi sora ei. Apoi spune:

— Didi, Sfert și Aanchal se cunosc oare?

E o întrebare idioată, dar face ca ochii lui Didi să nu mă mai sfredelească.

— De ce întrebi?

— Așa.

— Sfert obișnuia să cânte de fiecare dată când o vedea pe Aanchal. Îi aducea felicitări de Ziua Îndrăgostiților tot anul, adică și în iunie, și în octombrie.

— Au fost iubit și iubită? întreb eu.

Didi mă privește cu dispreț, apoi spune:

— I-a acceptat felicitările, le accepta pe ale tuturor. Fetele de la cișmea vorbesc despre asta tot timpul. Sfert cânta melodii în care-și declara dragostea pentru Aanchal, dar, pentru Sfert, asta nu e nimic ieșit din comun. Dacă e să ne luăm după cântecele lui, e îndrăgostit de toate fetele din basti.

— Și Aanchal? Ea îl plăcea pe Sfert? întreabă Pari.

— Cine știe? spune Runu-Didi. Ea avea mulți admiratori. Se spune că-i plăcea atenția.

Nu știu ce înseamnă toate astea. Nici nu pot să întreb, pentru că în momentul ăsta Runu-Didi mă urăște fără niciun motiv.

Aanchal

Fata simțea neliniștea bărbaților adunați lângă dhaba de vizavi de centrul Let's Talk Angrezi. Capetele li se întorceau atunci când sandalele ei albastre scârțâiau pe treptele pavate care duc afară din institut, iar privirile li se agățau de ea, mișcându-se în ritmul mersului ei. Își trase dupatta cea galbenă ca să-și acopere brațele. Chiar în dimineața aceea, mama sa o avertizase să nu se îmbrace pentru băieții de la ora de exprimare orală în limba engleză. Nimic bun nu avea să iasă din faptul că purta un costum fără mâneci în toiul iernii, spusese mama ei, pocnind podeaua cu cârjele care au scârțâit în același registru cu vocea. Insistase ca Aanchal să ia pe ea cel puțin o dupatta.

Nu conta, deoarece galbenul era culoarea lui Aanchal, cu atât mai mult în aerul negru al iernii, care i se lipea de piele ca o smolă umedă. În afară de asta, Aanchal era obișnuită cu frigul, cu dorința care răzbătea prin ochii tinerilor ce-i dădeau șpagă recepționistei de la Let's Talk ca să arunce o privire în orarul ei ca să-l poată învăța pe de rost. Eschivându-se de la slujbe sau studii, își făceau apariția în fața institutului exact în momentul în care ora ei lua sfârșit, ca și acum. Cei mai răi dintre ei îi făceau gesturi vulgare. Alții fluierau sau înălțau telefoanele pe ascuns ca să-i facă fotografii. Câțiva aveau numărul ei de telefon; recepționista se ofensase atunci când Aanchal sugerase să-i fie permis ca

măcar anumite amănunte ale vieții ei să rămână private. Telefonul lui Aanchal zbârnâia toată ziua, primind mesaje de la bărbați necunoscuți: *bună! Hai!!! Putem împrieteni? c f? Ai primit sms meu?* Și astea erau doar cele decente.

Știa ce se spune despre ea în basti și pe aleile din Bhoot Bazaar. Bărbați și femei, tineri și bătrâni, până și nevestele care își luau mai mulți iubiți pentru că soții lor nu le puteau satisface sau le băteau prea des, dar și soții care își iroseau agoniseala pe alcool și amante o ponegreau cu răutatea unor câini hămesiți care dădeau din întâmplare peste o pasăre firavă.

N-aveau decât să-și facă damblaua oamenii aceștia care tânjeau după ceva mai real și mai aproape decât dramele pe care le urmăreau la televizor. N-aveau decât să depeze povești despre o fustă care în ochii lor e prea scurtă sau despre băiatul bărbos pe care l-au văzut alături de ea. *Un musulman, până și asta. Tauba, tauba, iată o fată fără rușine. Vă amintiți ce tânără era când a început?* Bârfeau și se întorceau la casele lor, mulțumiți că propriii lor copii, chiar dacă îi dezamăgeau sau se purtau urât sau nu erau cine știe ce frumuseți, cel puțin nu întruchipau o totală prăbușire morală ca ea.

Își urma drumul de la institut, văzând cu coada ochiului silueta amenințătoare a unui bărbat care o urmărea. Refuza să-i recunoască prezența, dar pasul lui constant a ajuns-o din urmă.

Amintește-ți de mine, i-a spus el. Amintește-ți ce am vorbit.

Își amintea de el, de fața lui, de nuanța amenințătoare din vocea lui. A grăbit pasul, dar nu înainte de a-l auzi spunând: *Nu fi sfioasă, știm cum ești de fapt.*

Cu câteva luni în urmă, degetele lui au bătut în geamul ferestrei salonului de înfrumusețare unde lucra până când a ieșit afară și l-a întrebat ce vrea. Și-a formulat propunerea ca și când ar fi fost vorba de a decide de cât material e nevoie pentru a face o lehenga. A luat-o în considerare; cum ar fi putut să n-o ia? Auzise de banii pe care îi câștigau rapid fetele de liceu care lucrau ca escorte. Acei bani ar fi scos-o din basti, departe de tatăl ei mereu furios pe ea și de mama ei veșnic intrigată de o fiică ce nu semăna deloc cu restul familiei.

Poate că bărbatul se întorsese pentru că pauza dintre întrebarea lui și *nu*-ul ei fusese prea lungă.

Bună ziua, doamnă, cu dumneata vorbesc, spuse el acum.

Lângă ea, școlărițele se târguiau cu vânzătorii de brățări. Un negustor ambulant scutura niște căpățâni de usturoi într-un coș de bambus, iar cojile lor desprinseseră răsuceau prin aer ca niște fluturi albi. Un tânăr așeza în echilibru trei castroane goale de metal pe capul unui bărbat mai în vârstă ca să se distreze. Totul în jurul ei era ca de obicei. În afară de bărbatul acesta.

I-a șuierat s-o lase în pace, altminteri avea să cheme poliția. Bărbatul se apropia. A făcut cu mâna cuiva, aiurea, în depărtare, forțându-se să-și pună pe chip un zâmbet vesel, înainte de a se grăbi spre un grup de muncitori adunați în jurul unui vânzător de dosa. Standul lui era în fața unei clădiri care își schimba aspectul în fiecare zi, în spatele pânzelor verzi, poroase și al schelelor.

S-a apropiat de stand și o undă de rușine i s-a revărsat pe piept ca și când cineva ar fi vărsat o ceașcă de ceai fierbinte pe ea. În basti, oamenii spuneau că bărbații se țin după ea din cauza felului în care se îmbrăca sau a felului

în care se purta. Își înrăutățea situația refuzând să-și țină cărțile lipite de pieptul acoperit de dupatta sau să umble cocoșată, ca fetele sfioase care se prefăceau că pot evita dezaprobarea publică făcându-se una cu pământul.

Știa că nu are motive să se rușineze. Dar în momente ca acestea i se părea că poate cei din basti au dreptate. De ce se credea specială? Muzica din capul ei era uneori la fel ca cea de pe aleile din basti.

Pardon, mă scuzați, le spuse ea muncitorilor din jurul standului de dosa. Aceștia s-au dat imediat la o parte, arătând parcă respect față de hainele ei, care erau călcate și curate și încă mai purtau adierea parfumului cu care se dăduse în acea dimineață, și față de fața ei, hidratată de două ori pe zi cu Crema Gel Lakme Absolute Skin Gloss. Bărbații purtau haine zdrențuite, pătate de vopsea și mizerie și ciment.

Vânzătorul de dosa și un copil care îl ajuta să întindă aluatul pe o tavă încinsă o priveau întrebător. Ridicând un deget arătător, ea arată spre farfuria de dosa a unui muncitor și indică faptul că ar vrea și ea una. Copilul întinse aluatul pe tigaie, netezind îndemânatic cocoloașele cu dosul unui polonic și rumenind dosa cu câteva picături de ulei. În ciuda situației, mirosul îmbietor îi lăsa gura apă. Muncitorii o priveau, dar făceau asta fără niciun fel de simț al autorității și mai degrabă cu o expresie surprinsă.

Telefonul îi sună și fu ușurată să vadă numele lui Suraj apărând pe ecran. Răspunse. Se dovedi că venise s-o ia de la Let's Talk, deși își dăduseră întâlnire la un mall, o oră mai târziu. Îi spuse că e mai în față. El îi zise că are s-o găsească. Scoase patruzeci de rupii din geantă și-i dădu copilului, care-i împăturea dosa pe o farfurie. Îi spuse să o dea altcuiva; trebuia

să plece, mimă ea cu mâinile și cu ochii. Copilul păru îngrozit de ideea că cineva refuză mâncarea pentru care a plătit.

Atunci când ieși din mulțime, văzu că bărbatul era încă acolo. Apoi motocicletă veche a lui Suraj se opri lângă ea și bărbatul se retrase.

Sub vizorul căștii lui Suraj, vedea că acesta are ochii roșii. Lucrase toată noaptea și trebuie să fi dormit doar trei sau patru ore. S-a așezat în spatele lui luându-l de mijloc și sprijinindu-și bărbia pe umărul lui drept. N-a simțit frigul nici măcar atunci când Suraj a pornit motocicletă, iar vântul i-a făcut părul să fluture.

A dus-o la mall și a intrat în parcare subterană cu taxarea ei fițoasă. Mai întâi au trebuit să treacă de un portar, care locuia la ea în basti și ai cărui ochi au scânteiat când au recunoscut-o și au judecat-o atunci când i-au întâlnit privirea, și de un paznic, tot din basti, a cărui slujbă era să inspecteze partea de sub mașini cu o oglindă portabilă. Bărbatul zăbovi o bucată lungă de timp până să-i lase să intre.

Înăuntrul mallului, merse la un McDonald's, unde ea îi cumpără lui Suraj un hamburger aloo tikki deși își depășise deja bugetul pe ziua aceea. Se așezară lângă ferestrele imense care dădeau înspre un pod peste care trenurile de pe Linia Purpurie pluteau ca niște apariții albe prin smogul negru. Suraj încercă să-și așeze părul turtit de cască în forma lui inițială, dar nu reuși. Priviră cum copii ai străzii sunt luați la goană de gardienii de lângă detectoarele de metal de la intrarea în mall. Brațele lui se lipiră de ale ei. Îi putea vedea conturul bicepsilor pe sub puloverul mulat.

Degetele lui Suraj scriau L-O-V-E pe coapsa ei. Blugii ei erau strâmți și groși, dar căldura atingerii lui o făcu să freamăte pe scaun. El își trecu brațul stâng pe după spătarul

scaunului ei. Mușca fiecare câte puțin din hamburger, astfel ca celuilalt să-i rămână mai mult. El o întreabă de lecții și-i sugerează să-i vorbească în engleză, dar asta nu duse decât la a o face și mai tăcută. El vorbea cu americanii toată noaptea la *call center*-ul lui. Cunoștințele ei de engleză, în ciuda orelor pe care le frecventa cu conștiinciozitate, nu treceau de *where do you work* și *how was your day*.

El o întreabă despre mama și tatăl și frații ei. Aanchal se întreba ce ar crede despre el părinții ei, dacă s-ar teme că, fiind un băiat din casta superioară, o va abandona atunci când se va plictisi de ea sau dacă ar vedea liniștea din el, pe care ea o admira cel mai mult, calmul din vocea lui, care reflecta lipsa oricărei așteptări. Nu voia nimic de la ea sau voia doar ceea ce ea era dispusă să ofere. Asta era ceva nou pentru ea. Băieții și bărbații ale căror mesaje îi încingeau telefonul zi și noapte erau expliți în privința intențiilor lor, a ceea ce *voiau*, deși unii dintre ei încercau să îmbrace toate acestea în termeni măgulitori.

Până și în propria ei casă, cereri nerostite se scurgeau prin pereți și-i intrau în cameră, unde stătea cu manualele ei TOEFL. Mama ei își dorea ca ea să le plătească taxele de școlarizare fraților ei și, undeva în viitor, să se căsătorească avantajos. Frații ei se purtau de parcă ar fi fost răspunderea ei, ca soră mai mare, să împartă cu ei banii pe care îi câștiga cu slujba de cosmeticiană. Iar tatăl ei? Îi cășuna pe ea atunci când nu-l asculta, o numea prea-proastă-prea-înceată ca să treacă examenul de clasa a zecea. Întotdeauna își cerea scuze imediat, plângând, înghițind flegma pe care tusea i-o aducea în colțurile gurii.

Telefonul lui Suraj sună. *De la birou*, îi făcu el semn și răspunse. Imaginea bărbatului corpulent care o urmărise

mai devreme îi reveni în minte. Se uită de jur împrejur în McDonald's, temându-se că avea să-l vadă sorbind vreun *shake* de căpșuni. Dar nu, erau doar funcționari care luau o gustare, băieți și fete de vârsta ei și mame indulgente care cedau în fața poftelor de hamburger a copiilor lor, dădace care stăteau în vreun colț ținând în mâini cutii Tupperware pline cu mâncare gătită în casă, pentru eventualitatea în care munna-munni se răzgândeau în privința a ceea ce voiau.

Probabil că mama ei, chiar în acest moment, se uita la telefon, întrebându-se unde anume era fiica sa. Aanchal îi trimise un mesaj spunând că e încă cu Naina. *O să întârzie, intru eu.*

Suraj termină de vorbit la telefon și o rugă să mănânce ea ultima bucatăică de hamburger. Îi arătă pe telefonul lui un grup de case care fuseseră scoase la vânzare într-o comunitate exclusivistă la câțiva kilometri distanță de malluri. Înăuntrul porților vopsite în culoarea fildeşului erau de toate, piscine, săli de gimnastică, grădini și supermarketuri. Telefonul zbârâi, iar ea îl închise.

Suraj o duse la cinematograful de la ultimul etaj al mallului și plăti biletele, care erau mult mai scumpe decât hamburgerul. Au văzut un film american despre care spunea că o să-i ajute să-și îmbunătățească cunoștințele de limbă engleză. Actorii vorbeau atât de repede, încât cuvintele lor le treceau pe lângă urechi. Era foarte violent. Nu putea înțelege motivul frecvenței cu care personajele apăreau pe ecran doar ca să fie doborâte cu un pumn sau un glonț. Dar Suraj era prins în acțiune și se prefăcu și ea că-i place.

După film s-au plimbat prin jurul mallului, găsind pe sub șirurile de scări spații unde sperau să nu fie camere de

supraveghere care să-i vadă sărutându-se. Suraj spuse că trebuie să repare o ruptură la un pulover scump cumpărat la reduceri de la Gap, așa că au plecat din mall și au mers către acea parte din Bhoot Bazaar unde o grămadă de croitori erau așezați în șir, cu metrii de croitorie agățați la gât ca niște eșarfe, cu picioarele pregătite pe pedalele mașinilor de cusut, cu tăblițele firmelor lor promițând și cusut, și curățat „fără miros“ în câteva ore.

Deja tremura de frig. Suraj se oferi să-i împrumute jacheta, dar ea refuză. În timp ce așteptau să i se cârpească puloverul, au băut masala chai și au mâncat dal-chawal la un stand unde toată lumea se uita la ei cum se hrănesc reciproc fără rușine, ba chiar cu puțină mândrie.

Când puloverul a fost gata și a venit timpul să intre în tură, Suraj a condus-o până la ieșirea pe autostradă; de acolo, putea să ajungă pe jos acasă în mai puțin de un minut. Părea epuizat, dar și trist că se desparte de ea. Spuse că va aștepta să ajungă acasă și să-l sune. Ea insistă că nu e nevoie. Deși dhaba era închisă, la standul de ricșe mai erau vreo doi sau trei șoferi care dormeau pe locurile pasagerilor în vehiculele lor, cu picioarele pe afară, cu tălpile vârate în șosete găurite.

Telefonul lui Suraj sună din nou. Nu răspunse, ci scoase un șnur laminat din buzunar și și-l trecu pe după gât și-i spuse să-l sune imediat ce ajunge în camera ei. În vocea lui se simțeau nuanțele unei pronunții americane, ca și când s-ar fi aflat deja în birou.

În timp ce mergea spre casă, un câine a lătrat la ea, dar fără prea multă convingere. Aerul trosnea ca și când ar fi fost din lemn. S-a întors, auzind ceva, răsuflările zgomoase ale câinelui, pietre care scârțâiau sub tălpi. O mână

se întinse spre ea în întuneric și ea sări și spuse *Suraj*, dar desigur, el era pe drum deja, probabil depășind limita de viteză. *Fii atent*, îi spuse ea în minte.

Însă apoi aceeași voce pe care o recunoștea de mai înainte îi ceru să se oprească. Se întrebă dacă o urmărise toată ziua.

Lasă-mă în pace, țipă ea. *Vrei să scol întregul basti?*

Stătea în fața ei cu brațele încrucișate la piept, ca și când ar fi provocat-o să încerce. Lucirea unei raze aurii îi atrase atenția când el se mișcă, însă apoi fu înghițită de întuneric.

Aștept la o coadă întortocheată...

...ca să folosesc toaleta, făcându-i cu mâna lui Faiz, care e înaintea mea cu frații săi, când o zăresc pe mama lui Bahadur la rândul pentru femei. E un spațiu gol de vreo jumătate de metru în fața ei, dar și în spate, deși toate celelalte femei și fete se înghesuie unele în celelalte.

Mă vede și renunță la poziția ei excelentă ca să vină la mine. Poate că știe că am intrat la ea în casă fără permisiunea ei și l-am lăsat pe Samosa să adulmece caietul lui Bahadur.

— Nu l-ai găsit pe fiul meu, na? mă întreabă mama lui Bahadur.

Bărbatul din fața mea, care trage bășini întruna, și le reține cât s-o audă limpede.

Mama lui Bahadur mă mângâie pe creștet, iar capul meu tresare sub atingerea degetelor ei.

— Ați făcut un lucru bun, spune ea. Tu și fetița aceea. Doar voi doi ați vrut să mă ajutați.

— Am pus fotografia la loc, șoptesc eu.

— Am văzut.

— Chachi, vrei să stai aici? o strigă Runu-Didi de la rândul ei, pășind înapoi și făcându-i loc mamei lui Bahadur, pentru că locul ei dinainte, deși marcat de cana pe care o adusese cu ea, fusese ocupat de altă femeie.

Mama lui Bahadur încuviințează dând din cap. Mă strânge de umăr, iar eu îi evit privirea pentru că mă face

să mă simt vinovat, ca și când eu aș fi cel care l-a furat pe Bahadur. Apoi pleacă.

— Cu ce-ai ajutat-o? întreabă chacha cel bășinos.

— Cu nimic, răspund eu.

Ceialți chacha din rândul meu vorbesc despre cât de groaznic este să fii nevoit să mergi de la o morgă la alta, ca să verifici dacă copilul tău zace sub un cearșaf alb. Asta e ceea ce au făcut toți părinții copiilor dispăruți.

— Nu e nenorocire mai mare decât să-ți moară copilul, spuse un chacha.

Îmi vine să plâng. Maimuțele de pe acoperișul complexului de toalete se apleacă și-și dezgolesc dinții către noi. Smogul e mai subțire azi, așa că le văd clar.

Îl cert pe Faiz pe drumul către școală.

— Nu te implici deloc în investigație, spun eu.

— De când e asta treaba mea? întreabă Faiz.

— Nici tu nu ajuți, îi spun lui Pari. Nimeni nu ajută. Nici măcar Samosa, tot ce face e să mănânce.

— Ca și tine, spune Pari.

Faiz râde, cu încheieturile degetelor la gură.

— Ți-am cerut să fii cu ochii pe chacha care repară televizoare. Unde-ți sunt rapoartele? urlu eu la Faiz.

— Chacha e mereu la magazinul lui, de la nouă dimineața până la nouă seara. Nu e genul de răufăcător.

— L-ai urmărit ieri? întreb eu.

— Da.

— Dar ai spus că mergi la muncă, spune Pari. De-asta n-ai venit cu noi să vorbești cu wallah șoferii.

— Da.

— Deci n-ai stat cu ochi pe el? întreb eu.
— Ieri nu.
— O să fii cu ochii pe el azi?
— Sigur.
— E vineri. Nu trebuie să mergi la moschee? întreabă Pari.

— Ba da, trebuie să mă rog.
— În ritmul ăsta, cazul nostru n-o să se rezolve nicio-dată, spun eu.

Bat din picioare.
— Calmează-te! spune Pari.
— Tariq-Bhai mi-a dat ieri o idee bună, care te-ar putea ajuta, spune Faiz.

Nu-l cred. Faiz încearcă să mă îmbuneze.

— Tariq-Bhai spune că orice telefon are alocat un număr special care se numește număr IMEI¹. Și ceea ce se întâmplă e că, chiar și atunci când introduci o nouă cartelă SIM, numărul IMEI rămâne același. Poliția poate localiza acel număr cu ajutorul Airtel sau Idea sau BSNL sau Vodafone.

— E sigur? întreb, deși am văzut la televizor cum polițiștii localizează telefoane cu ajutorul numărului IMEI.

Doar că nu mi-am amintit până acum.

— Tariq-Bhai știe totul despre mobile, spune Faiz. E deștept. Singurul motiv pentru care lucrează într-un magazin Idea în loc să facă muncă de inginer e că a trebuit să renunțe la școală atunci când abbu al nostru a murit.

— Cei de la poliție trebuie să descopere care e acel număr special al telefonului lui Aanchal, spune Pari. Știm

¹ International Mobile Equipment Identity, număr unic, specific fiecărui telefon, folosit pentru identificarea aparatului.

că răpitorul îi folosește telefonul. El a răspuns atunci când a sunat tatăl lui Aanchal.

— Dacă e un răpitor, spun eu, de ce n-a cerut răscumpărare?

— Noi, cei din basti, nu putem plăti răscumpărări, știe toată lumea, spune Pari. Răpitorii fac mai mulți bani dacă vând copiii pe care i-au răpit.

— Djinnii nu au nevoie de răscumpărări, spune Faiz. Sau mobile.

Sunt detectiv de mai puțin de o lună, dar mă simt bătrân și înțelept ca un baba din Himalaya atunci când deschid ușa salonului de înfrumusețare Shine în ziua aceea, după ore.

Cosmeticiană îi spune lui Pari că da, ea e Naina. Pare puțin mai în vârstă decât Runu-Didi, dar e sofisticată; sprâncenele îi sunt subțiri și arcuite și o fac să pară permanent surprinsă și are părul moale și drept, ca și când ar fi fost călcat cu un fier cu cărbuni.

— Ai venit să te tunzi? întreabă Naina în timp ce întinde o pastă albă cu o perie pe obrajii singurei ei cliente, o femeie care stă întinsă pe un scaun lăsat pe spate.

Pari își atinge protectoarele moțului ca o jumătate de dom din frunte.

— Bineînțeles că nu, zice ea, ofensată că cineva îndrăznește să sugereze așa ceva.

Eu spun:

— Noi...

— Nu vorbiți, spune Naina, dar i se adresează femeii de pe scaun. Țineți ochii închiși!

Doamna-clientă își decolorează pielea. Mama spune că Runu-Didi o să aibă nevoie de o sută de înălbiri înainte ca cineva să binevoiască s-o ia de nevastă. Didi și-a stricat culoarea alergând prin soare.

— Dacă simțiți că arde, spuneți-mi, îi zice Naina doamnei-cliente.

Faiz inspectează loțiunile și spray-urile de pe teighea, fredonând vesel. Mustrarea mea a avut efect zero; nu face niciun fel de muncă de detectiv. Pari îi explică Nainei că îi căutăm pe Bahadur și Omvir.

— Am spus că Aanchal e cu mine când nu era, și ce-i cu asta? îi spune Naina lui Pari. Voi nu-i mințiți pe părinții voștri? Ei știu că sunteți acum aici? Și, băiete, ține-ți mâinile murdare departe de produsele mele.

Faiz pune un tub pe care-l mirosea la loc pe raft, dar încet.

— Tatăl lui Aanchal e sever, na? întreabă Pari.

— Aanchal a avut vreun prieten bărbos? întreb eu.

Știu că am făcut bine că nu am spus cuvântul „musulman“.

— De ce-ar fi asta treaba voastră? întreabă Naina, punând energic pasta pe fruntea femeii.

— Vrem să aflăm dacă persoana care a luat-o pe Aanchal i-a luat și pe prietenii noștri, spune Pari.

Naina pune peria jos și-și șterge mâinile cu un prosop verde deschis cu pete albe.

— Prietenul lui Aanchal nu e un răpitor, spune ea.

— Repară televizoare? întreb eu.

Sprâncenele cele ciudate ale Nainei se arcuiesc și mai tare.

— Termină cu prostiile astea, spune ea, amenințându-ne cu prosopul. Hai, plecați, am treabă.

— Atunci cine e prietenul lui Aanchal? întreb.

Naina clatină din cap.

— Ce se alege de lumea asta dacă până și copilașii cred că pot să-mi vorbească în felul ăsta? spune ea.

Mă întorc înspre Pari și ridic din umeri. Pari și-i coboară pe ai ei. Cred că acum trebuie să plecăm. Dar apoi Naina se hotărăște să vorbească:

— Prietenul lui Aanchal nu este musulman. Nu știu de unde le vin oamenilor ideile astea.

Faiz se oprește din jupuit loțiunea care s-a întărit în jurul gurii unei sticle. Naina i-a câștigat atenția.

— Aanchal îl știe de ceva vreme. Are o slujbă bună într-un *call center*. Iar în noaptea în care a dispărut lucra. Cei care lucrează în *call center* trebuie să intre și să iasă la ore fixe cu cartele, așa că nu ai cum să minți în privința asta.

Naina o bate ușor pe umăr pe clientă, deși clienta stă nemișcată ca mortul, cu o față albă, fără expresie.

— E îngrijorat pentru Aanchal. Mă sună în fiecare zi să verifice dacă s-a întors.

— Cum îl cheamă? întreabă Pari. E de la noi din basti?

— Lui Aanchal nu-i plac băieții din basti, spune Naina. O deranjează tot timpul.

— Atunci crezi că Sfert a luat-o pe Aanchal? întreabă Pari. Fiul lui pradhan? El o deranjează, așa am auzit.

— De ce ar răpi-o? N-a încercat nimic de felul ăsta până acum.

— E bătrân prietenul lui Aanchal care lucrează la *call center*? întreb eu. La noi în basti se spune că are un prieten bătrân.

— Când au timp oamenii să scornească atâtea minciuni? întreabă Naina. Bineînțeles că prietenul ei nu e bătrân.

— Naina-naina, acum mă arde, spune doamna-clientă.

— O să spălăm fața și totul va arăta mai bine decât înainte, spune Naina, ajutând-o pe doamna-clientă să se ridice, ținând-o de cot. E timpul să plecați, ne spune Naina.

— Vedeți, chacha care repară televizoare e doar atât, un chacha, spune Faiz după ce ieșim. Nu e iubitul nimănui.

— Chiar dacă nu o cunoștea pe Aanchal, chacha rămâne pe lista suspectilor din pricina lui Bahadur, spune Pari.

Faiz nu are timp să se certe cu noi. Trebuie să ajungă la kirana, dar și la moschee. Strig *bine-pa-pa-la-revedere, loază* când pleacă.

— Fazi a aflat de elefantul și banii lui Bahadur, spune Pari atunci când Faiz e prea departe ca s-o mai audă. Nu tu.

Ajay și fratele lui agață rufe proaspăt spălate pe o sârmă fixată pe peretele exterior al casei când eu și Pari ajungem acolo.

— Didi a voastră făcea treaba asta înainte? întrebă Pari.

Cu greu își reține un zâmbet răutăcios; i se pare că băieții de la noi din basti au o viață ușoară pentru că părinții lor le forțează pe fete să facă toate treburile grele. Dar mama și tatăl ei nu-i cer nici măcar să curețe o ceapă.

— Ați aflat ceva despre prietenii voștri? întrebă Ajay.

Pari spune că nu. Apoi îi spune lui Ajay despre numerele IMEI.

— Tata a cerut deja la poliție să localizeze telefonul lui Didi, spune Ajay. Dar nu au făcut-o.

— Mobilul surorii tale, mai ai chitanța de când l-ai cumpărat? întrebă Pari.

— L-a luat la mâna a doua, nu știu de unde. Nu există nicio chitanță. Tata a căutat hârtiile de garanție ca să le arate polițiștilor, dar nu a găsit nimic.

Ajay stoarce stângaci apa dintr-o cămașă și se udă pe picioare.

Mă întreb dacă nu cumva prietenul ei i-a dat lui Aanchal telefonul. Partea asta a investigației s-a dovedit a fi un eșec, ca de altfel și celelalte părți.

— E o ekdum-idioțenie că cei de la poliție nu au localizat încă mobilul lui Aanchal, spune Pari în vreme ce ne târâm picioarele și ghiozdanele cele grele către casă.

— Mi-aș dori să avem tehnologia pe care o au ei, spun eu, deși nu știu nici măcar să folosesc un calculator.

— Crezi că Byomkesh Bakshi folosea tehnologii avansate? Întreabă Pari. Nu se baza decât pe propriul creier.

Din păcate, creierul meu nu e suficient de inteligent cât să-mi spună unde e Aanchal. Încerc să-mi fac urechile să prindă semnale în vreme ce merg către casă, dar nu prind nimic în afară de sunetele obișnuite din Bazaar și basti, al gurilor care se ceartă și al pisicilor care sâsâie și bălăjeala televizoarelor.

Zilele trec ca orele și...

...Aanchal nu se întoarce și nici Bahadur și Omvir nu se întorc, dar la știrile de la televizor zăresc un titlu care spune: **Dilli: Comisarul poliției își regăsește pisica!**

Și tata vede asta. Fața i se înăcrește ca laptele lăsat afară vara, iar degetele lui chinuie butoanele telecomenzii. Volumul ba urcă, ba coboară, prezentatorii de la știri sunt înlocuiți de cântăreți și dansatori și apoi de bucătarii de pe alte canale.

Chiar dacă bastiul meu ar fi mistuit de flăcări, pe noi tot nu ne-ar da la televizor. Până și tata spune asta mereu și încă se mai înfurie pe tema asta.

Îl întreb dacă mă pot uita la *Patrula de poliție*. Mă lasă, deși e un episod doar pentru adulți, despre cinci copii uciși de unchiul cel malefic care se prefăcea că le este cel mai bun prieten.

În dimineața uneia dintre zilele următoare, când noiembrie s-a preschimbat în decembrie și până și apa miroase a fum și smog, eu, Pari și Faiz îl vedem pe tatăl lui Aanchal pe drumul către școală. Cumpără pungi de lapte și spune oricui e dispus să-l asculte că ucigașii și răpitorii bogați îi au pe polițiști în buzunarele lor de mătase.

— Râdeți acum de mine, spune el, dar o să vă aduceți aminte de cuvintele mele când o să dispară alți copii. Și puteți fi siguri că asta se va întâmpla.

Un bărbat urlă ca și când ar fi șocat să audă așa ceva, dar în același timp i se desfundă și curăță urechile de către un curățător de urechi cu o pensetă din alamă și mai multe ghemotoace pufoase de vată. Trecem pe lângă un Moș Crăciun prost dispus cu dăre de mizerie în barba cea albă și într-un costum roșu găurit, îndrumând un grup de muncitori care încearcă să facă un om de zăpadă din polistiren și vată. Trecătorii fotografiază cu telefonul omul de zăpadă pe jumătate construit.

La adunare, directorul îi muștră pe băieții care au fost prinși făcând desene deochete prin băi. Apoi vorbește despre Bahadur și Omvir. Au trecut aproape șase săptămâni de când au fost văzuți ultima dată, ne spune el. Ne avertizează să nu fugim de acasă și ne povestește despre răpitorii de copii care au cu ei injecții cu sedative și dulciuri pline de droguri.

— Nu mergeți nicăieri singuri, ne spune el.

Mă uit la Faiz. El e singur noaptea în bazaar. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte să-mi fac griji în privința lui.

În clasă, când Domnul-Kirpal ne cere să facem o listă cu numele capitalelor, îi spun lui Faiz să nu mai stea pe afară până târziu.

— Când te-ai transformat în abbu? mă întreabă el.

— Bine, lasă să fii răpit atunci, zic eu împingându-i mâna la o parte de pe marginea băncii mele.

Băiatul cu coșuri care este fanul nr. 1 al lui Runu-Didi se ciocnește de mine în pauza de prânz.

— Trebuie s-o aștepți pe sora ta să termine antrenamentul și s-o conduci acasă, spune el, aruncând priviri întunecate peste terenul de joacă spre locul unde Sfert își desfășoară alaiul sub copacul de neem. N-ar trebui să umble singură pe-afară. Sunt vremuri urâte.

Toată lumea crede că Sfert e groaznic și noi tot nu putem să punem răpirile în cârca lui. Fie e prea deștept pentru un răufăcător, fie suntem noi prea proști. Totuși, nu accept sfaturi de la un ratat.

— Singurul om care probabil că o sperie pe Didi ești tu, îi spun băiatului cu coșuri și o iau la fugă.

Când sună clopoțelul pentru ultima dată, Domnul-Kirpal ne strigă pe deasupra zgomotului pe care-l facem să nu uităm să ne terminăm proiectele și să le aducem luni la oră. Proiectul constă în a face felicitări de Anul Nou. E cel mai stupid proiect de care am auzit vreodată.

O zbughim din clasă și apoi până la poarta școlii. E vineri și Faiz ne zorește. Pe drum e o învălmășeală de cărucioare și ricșe-tricicletă și părinți care așteaptă să-și ia copiii mici acasă. Simt mirosul de alune prăjite și de cartofi dulci aburinzi condimentați cu massala și suc de lămâie pe care vânzătorii ambulanți le vând din cărucioare și coșuri.

O mână cu un mănunchi de brățări zăngănindu-i la încheietură împinge deoparte o femeie care poartă burka, iar vocea care aparține mâinii strigă:

— Pari, iată-te!

E mama lui Pari. N-am idee ce face aici; ar trebui să lucreze până mult mai târziu.

— Mami, ce s-a întâmplat? întrebă Pari. Tata e bine? Mama lui Pari suspină.

— Încă un copil, spune ea și o strânge și mai tare pe Pari de încheietura mâinii.

— Mami, mă doare, spune Pari.

— Un alt copil a dispărut seara trecută, spune mama lui Pari. O fetiță. Chachi vecina voastră m-a sunat imediat ce a auzit. O caută toată lumea peste tot. Nu ești în siguranță să vii singură până acasă.

— Nu e singură, spune Faiz. Suntem aici.

O ricșă-tricicletă plină de școlari trece pe lângă noi. Mirosoare înțepătoare de biryani și pui tandoori ajung până la noi. N-ai zice că s-a întâmplat ceva groaznic. Totul împrejurul nostru este zgomotos și normal.

— Jai, unde e sora ta? mă întreabă mama lui Pari.

— Are antrenament.

— A spus mama ta să o iei și pe ea. Am vorbit cu ea la telefon.

Rețeaua de doamne de la noi din basti e prea puternică. Alerg înapoi pe teren. Runu-Didi râde cu colegile ei.

— Didi, îi zic eu, a mai dispărut cineva de la noi din basti și mama a sunat-o pe mama lui Pari și a spus să mergem acasă împreună. Mama lui Pari ne așteaptă la poartă.

— Nu vin, spune Didi.

— A mai dispărut un copil? întreabă Tara, colega ei.

— O să vin acasă cu mama Tarei, spune Didi.

— Nici măcar nu e... spune Tara, dar Didi îi face semn să tacă. Pa, pa! îmi spune Didi.

Dacă o răpește cineva, ea o să fie de vină. Eu am făcut tot posibilul. La poartă, spun minciuna pe care Didi mi-a cerut s-o spun. Mama lui Pari spune că e în regulă, între două smârcăieli.

Mergem pe jos acasă, în șir, neluând în seamă blestemele șoferilor de ricșe care sunt nervoși că blocăm drumul. Faiz pleacă la kirana și nu o lasă pe mama lui Pari să-l împiedice. Îi spune că, dacă nu muncește, familia lui nu o

să aibă ce să mănânce, ceea ce e pe jumătate o minciună. Mama lui Pari îl crede.

Aleile sunt pline de bărbați și femei care arată cu degetele înspre cer (*oare zeii dorm?*) sau în direcția autostrăzii unde este stația de poliție (*când se vor trezi nătângii ăia?*).

— Hai să-i facem un gherao șefului poliției, să-i dăm o lecție, spune cineva.

— Am auzit că e la Singapore, spune altcineva.

Mama lui Pari ne împinge mai departe, fără să se oprească la taclale, fără să ne lase să punem întrebări. Atunci când ajungem la ea acasă, spune:

— Trebuie s-o las pe Pari cu chachi vecina și să mă întorc la muncă.

Bănuiesc că nu-i pasă dacă mă răpește pe mine cineva. Dar apoi o văd acolo pe Shanti-Chachi, care vorbește cu chachi vecina lui Pari. Mama trebuie s-o fi rugat să mă ia de la Pari și să mă ducă acasă. La noi în basti totul a devenit o închisoare. Suntem urmăriți de paznici peste tot.

Shanti-Chachi mă întreabă unde este Runu-Didi. Repet minciuna lui Didi.

După ce chachi mă lasă acasă, îmi scot manualele de științele mediului din ghiozdan și rămân în pragul ușii fără să-mi schimb uniforma. O ascult pe Shanti-Chachi vorbind cu alte chachi. Aflu că:

- numele copilei dispărute este Chandni;
- are cinci ani și nu merge la școală;
- sora mai mare a lui Chandni are doisprezece ani și stă acasă ca să aibă grijă de frații și surorile ei;
- Chandni este al patrulea dintre cei cinci copii din casa ei. Cel mai mic este fratele lui Chandni, un bebeluș de doar nouă luni;

- sunt patru aproape-copii — Aanchal nu e copil, pentru că are șaisprezece ani — care au dispărut de la noi din basti. Cine îi ia? E vreun răufăcător sau avem vreun djinn flămând, rău, în mijlocul nostru?

Pari și-ar fi notat toate astea în carnețel.

Nu știu cât timp stau și ascult. Runu-Didi se întoarce acasă, își lasă ghiozdanul jos și se ghemuiește lângă butoiuș ca să se spele pe față. Când termină, mă dau într-o parte ca să poată intra.

— De ce fură răpitorul atât de mulți copii? întreb eu.

— Poate îi place să-i mănânce, spune Runu-Didi.

Închide pe jumătate ușa, așa încât să se poată schimba în spatele ei. N-o văd, dar ea continuă să vorbească.

— Sunt oameni cărora le place să mănânce carne de om. În același fel în care ție îți place să mănânci rasgulla și carne de oaie.

— Mincinoaso!

— Unde crezi că sunt copiii dispăruți în momentul ăsta? întrebă Didi. În burta cuiva.

— Un copil nu încapă în burta unui bărbat. Și Aanchal? Nici gând. Un răpitor i-ar vinde pe copiii pe care i-a furat ca să facă rost de bani, nu i-ar mânca.

Dacă nu i-au prins cumva djinnii și i-au încuiat în nis-caiva temnițe, Omvir și Bahadur probabil că spală toalete de oameni bogați chiar în clipa de față. Sau cară cu spatele cărămizi grele și ochii și fețele probabil că le sunt roșii de la praful de cărămidă și lacrimi.

După ce se schimbă, Runu-Didi deschide ușa cu totul și iese să vorbească cu prietenele ei din basti. Intru și eu și mă întind pe pat cu manualul pe piept. Privesc înspre

acoperișul nostru, la ventilatorul de perete pe care nu l-am mai folosit de la Diwali și la șopârla care stă lângă el, prefăcându-se că e parte din perete. Mă rog: *Te rog, Doamne, nu lăsa să fiu răpit sau omorât sau luat de djinni.*

Îmi amintesc de băieții din gară și de cum Guru ne-a spus că zeii sunt prea ocupați ca să asculte pe toată lumea. Aș vrea să mă pot ruga Țăcănitului în schimb.

Mă gândesc la toate numele pe care le știu, în caz că acela e numele Țăcănitului. Abilash și Ahmed și Ankit și Badal și Badri și Bhairav, Chand și Changez și Chetan, descopăr că mi-e greu să mă gândesc la nume în ordine alfabetică, așa că le las să-mi vină în minte în ordinea în care vor ele, Sachin Tendulkar, Dilip Kumar, Mohammed Rafi, Mahatma Gandhi, Jawaharlal Nehru...

Mă trezește sunetul semințelor de muștar care țipă în uleiul încins. Probabil că am adormit recitând nume. Le aud pe mama și pe Runu-Didi vorbind în șoaptă despre fata dispărută.

— Runu, trebuie să fii și tu atentă, spune mama. Despre oricine ar fi vorba, nu răpesc doar copii. Aanchal are nouăsprezece sau douăzeci de ani, nu uita.

— Are șaisprezece ani, spun eu, ridicându-mă.

— Ești treaz de mult? întreabă mama.

Aruncă ceapă în tigaie și amestecă, iar polonicul se lovește de margini.

— Mama, e adevărat că cineva răpește copii ca să-i mănânce?

— Kya?

— Pentru că avem carnea dulce.

— Tu i-ai spus toate bakwas astea? o întreabă mama pe Runu-Didi.

Încearcă să o lovească pe Didi cu mâna stângă, dar nu o poate ajunge.

— Nu eu, scâncește Didi.

— Adevărul este, îmi spune mama, că Chandni era pe afară singură noaptea. Voia să mănânce gulab-jamun și mama ei i-a dat bani să-și cumpere. Cine face așa ceva în vremuri urâte ca astea? Nu ar fi trebuit ca femeia să se ducă ea să cumpere?

Mama adună la un loc felii de ghimbir și de usturoi și le aruncă în tigaie, urmate de un vâr de șofran și coriandru și praf de chimion.

— Casa lui Chandni este chiar lângă bazaar, asta spun oamenii, spune Didi, ștergându-și mâinile de kameez. E ca și cum aș merge eu acasă la Shanti-Chachi.

— Nu poate fi chiar atât de aproape, spune mama.

— Poate că mama ei era ocupată cu gătitul, așa ca tine.

— Dacă Vishnu Bhagwan însuși mi-ar cere să te trimit afară noaptea, aș refuza.

Tata intră și mă privește cu o mină serioasă.

— Ce-mi aud urechile? întreabă el. Când noi credem că înveți, tu caști gura prin Bhoot Bazaar?

Polonicul mamei se oprește din amestecat.

— Sunt aici tot timpul, spun eu. Sunt aici chiar acum. Nu mă vedeți?

— Ajunge! strigă tata cu voce tunătoare. Ți se pare amuzant? Nu te-am oprit niciodată să faci ceea ce vrei să faci. Pe niciunul dintre voi, de fapt.

O privește pe Runu-Didi.

— Dar toate au o limită.

— Tată...

— Runu, ascultă cu atenție. Aste e valabil și pentru tine. De acum încolo, gata cu alergatul de colo-colo după școală, ne-am înțeles?

— Dar... concursul interregional... mie...

— Adu-l pe Jai de la școală și stai cu el în casă! Pune-i o lesă dacă trebuie.

— O să mă omoare antrenorul, spune Didi.

— Antrenează echipa națională de crichet? Întreabă tata. E doar un ratat care predă educație fizică.

— Concursul interregional e o chestie importantă, tată. Antrenorul vrea să exersăm în fiecare zi, chiar și duminica.

Ceapa miroase a ars, pentru că mama n-a mai dat niciun fel de atenție tigăii. Mă întreb cum o să mai ajung la ceainăria lui Duttaram poimăine.

— Copiii sunt răpiți doar noaptea, tată, spun eu. Eu și Didi suntem mereu acasă înainte de lăsarea serii.

— Da, e adevărat, spune Didi, cu ochii strălucind din pricina lacrimilor de mânie. Tată...

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt, Runu. Și Jai, o s-o încasezi zdravăn de la mine dacă mai aud că pierzi timpul prin Bazaar de unul singur. Să nu crezi că n-o să aflu.

Ca un leu în cușcă, Runu-Didi...

...se plimbă dintr-o parte în alta a casei noastre duminică dimineața, cu părul proaspăt spălat și fluturându-i în jurul feței ca o coamă.

— Incredibil, spune ea.

— Tata a înnebunit, spun eu.

Am întârziat la muncă și Duttaram poate că a dat deja slujba mea altcuiva. Știu că mama și tata o să mă bată dacă mă prind că am încălcat regula nu-mai-pierde-timpul-prin-Bhoot-Bazaar, dar bătaia va fi cu mult mai aspră dacă află că tubul de Parachute e pe jumătate gol și eu sunt un hoț. Nu vreau să fiu hoț. Sunt detectiv. Jasoos Jai e un om bun.

— Didi, de ce nu te duci la antrenament? N-o să le spun mamei și tatei.

— Ca să poți umbla tu prin Bazaar de capul tău?

— Vreau să merg la Pari. Eu și Pari o să învățăm împreună, promit. O să ne uităm un pic la televizor, dar o să și învățăm.

Didi se gândește, continuând să meargă și făcând po-deaua să tresalte.

— Cei care au fost luați au fost luați noaptea, spune ea, lucru pe care i-l spusese eu tatei. Până atunci, o să fim acasă.

Nu-i atrag atenția că îmi copiază cuvintele.

— Nu-i corect ca proasta de Harini să-ți ia locul, spun eu în schimb.

— Dar mama lui Pari o s-o sune pe mama și o să-i spună ce facem.

— Mama lui Pari lucrează duminica, ca și mama. Iar tatăl ei traversează râul în fiecare duminică ca să se întâlnească cu mama și tatăl lui.

— O lasă pe Pari singură acasă?

— O duc la centrul de lectură dacă e deschis. Dar azi e acasă.

Nu mint. Așa mi-a spus Pari.

Didi mă face să mă așez pe prag ca să se poată schimba în hainele de sport. Am voie înăuntru după ce se schimbă. Își leagă părul într-o coadă la spate cu un elastic alb, ceea ce mama nu i-ar fi permis niciodată. Dacă-ți legi părul când e ud, o să-ți crească în el diverse chestii ca niște fructe urâte și nu mai poți să le scoți de-acolo. Trebuie să-ți razi părul. Asta zice mama.

M-am îmbrăcat deja în pantalonii mei obișnuiți și două tricouri. Acum, peste tricouri îmi iau și un pulover roșu. Apoi ne asigurăm că Shanti-Chanchi și soțul ei nu sunt pe-afară și o luăm la fugă.

Spre norocul nostru, Pari stă în pragul ușii și învață.

— Poți să te asiguri că idiotul ăsta stă aici cu tine? o întreabă Didi pe Pari și, cu mâna pe ceafa mea, mă împinge în față. Nu trebuie să plece niciunde. Mai ales la Bhoot Bazaar.

Vocea ei sună diferit; cu mine, Didi țipă, dar cu Pari vorbește politicos, ca și când ar vorbi cu un adult.

— Promite în fața lui Dumnezeu că n-o să faci nimic aiurea, Jail! spune Pari.

Îmi ating vârful nasului cu buza de sus ca să arăt ca un porc. Apoi spun:

— Promit în fața lui Dumnezeu.

Dumnezeu știe că nu vorbesc serios.

Didi o ia la fugă.

— Trebuie să merg la Bazaar, spun eu.

— Dar ai promis, spune Pari, chiar acum două secunde. Nu ți-e teamă că o să te pedepsească Dumnezeu?

— Doar ca să cumpăr gulab-jamun. Dumnezeu o să înțeleagă.

— De unde ai bani să cumperi gulab-jamun? Stai aici cuminte.

M-am săturat ca oamenii să-mi spună ce pot și ce nu pot să fac.

— Faiz mi-a făcut rost de o slujbă în Bhoot Bazaar, las eu să-mi scape.

— Ce?

— Trebuie să-i dau înapoi lui Didi banii pe care mi i-a dat pentru Linia Purpurie.

— Îi vrea înapoi?

— Nu mi i-a cerut, dar eu am de gând să i-i dau. O să fie o surpriză. Nu știe că muncesc. Să nu spui nimănui!

— Minți prea mult. Despre tot.

— Vino să te convingi!

Pari așteaptă ca chachi vecina ei să se întoarcă cu spațele și apoi o zbughim către Bhoot Bazaar.

E aglomerat ca întotdeauna. Mulțimea cea mai mare e strânsă în fața unui magazin care vinde niște Moș Crăciuni mici și ursuleți de jucărie ce poartă șepci rotunde cu margini deșirate.

Duttaram îmi aruncă o privire și îmi spune:

— Pe unde-ai umblat? Azi ai jumătate de leafă. Asta e tot ce-o să primești.

— Nu e bine să angajezi copii, îmi șoptește Pari.

— Du-te, îi spun eu.

Ea-și dă ochii peste cap la vederea lui Samosa, care-și linge părțile de băiat sub căruțul de samosa. Face asta ca să mă facă pe mine de rușine în fața lui Pari.

— Întoarce-te înaintea lui Didi, spune Pari.

Ea e dintre cei care respectă regulile, dar înțelege și de ce regulile trebuie să fie încălcate.

Duttaram îmi cere să cumpăr scorțișoară de la o tarabă din apropiere, pentru că el și-a terminat rezervele.

— Frigul iernii constipă pe toată lumea, spune el, așa că beau întruna ceai pentru alinare.

— Psyllium e mai bun, spun eu.

— Nu te apuca să le spui și altora chestia asta, mă avertizează Duttaram.

Îi aduc un mănunchi de bețișoare de scorțișoară. Ascult știrile din basti care plutesc mereu prin jurul ceainăriei. Știrile de azi sunt pline de teamă. Oamenii spun că le e teamă să-și lase copiii singuri. Dau vina pe polițiști, care le-au cerut mită în loc să le ceară să depună plângere. Unii vor să organizeze un protest împotriva poliției, alții spun că asta nu poate conduce decât la utilaje care le vor demola casele. Un bărbat spune că pradhan și partidul lui, Hindu Samaj, pun la cale o demonstrație. N-au fost răpiți decât copii hinduși; ca atare, răpirile trebuie să fi fost opera unor musulmani. Un alt bărbat spune că prietenul lui Aanchal este hindus; o știre de ultimă oră care a pornit probabil de la Naina sau de la clienta ei care trăgea cu urechea în timp

ce-și albea pielea. Asta nu-i oprește totuși pe oameni să dea vina pe musulmani.

Cei mai mulți dintre clienții lui Duttaram sunt hinduși. Ei spun că musulmanii au prea mulți copii și se poartă urât cu femeile. În final spun că nu poți să ai încredere în oamenii care scriu de la dreapta la stânga, așa cum fac musulmanii în limba lor *demonică*.

Nimeni nu spune că Chandni a fugit de acasă; e prea mică să se ducă undeva de una singură. Asta înseamnă că există un răpitor adevărat la noi în basti, poate chiar mai mulți, și nici măcar nu avem vreun Țăcănit care să ne salveze.

Cândva târziu în după-amiaza aceea, Duttaram îmi dă un ceainic greu, plin cu ceai, cu o cârpă groasă înfășurată în jurul mânerului și pahare puse unul peste altul. Îmi spune să le duc clienților de la un magazin de bijuterii de pe alea următoare; are multe apeluri pe mobil cu astfel de comenzi de livrări de ceai. O iau pe jos gândindu-mă la cât de bun am devenit la căratul ceaiului fără să-l vărs, când dau cu ochii de Runu-Didi, iar ea mă vede înainte să mă pot ascunde. Didi a apucat-o pe o scurtătură către casă prin Bazaar. Așa mi-e norocul.

E atât de surprinsă, încât nu poate să vorbească. Ochii i se învârt în cap ca unei bufnițe, deschide și închide gura, dar nu scoate niciun sunet și până și sudoarea care-i curge pe față, pentru că aleargă oriunde în loc să meargă, pare să înghețe pentru o clipă. Se apropie, îmi ridică bărbia și-mi cercetează atent fața, ca și când ar fi avut nevoie de confirmarea că sunt eu, Jai. Apoi privește ceainicul și paharele din mâinile mele.

— Muncesc, mai nou, dar doar duminica, îi spun repede lui Didi. Îți dau jumătate din cât câștig. Poți să-ți cumperi pantofii de care ai nevoie pentru alergat și să scapi de ăștia.

Arăt înspre pantofii ei de sport bărbătești ponosiți, albi cu negru, pe care i i-a cumpărat mama, second-hand, de la paznicul unei clădiri de fițe.

— Ce...

— Nu pot să stau de vorbă. Oamenii își așteaptă ceaiul.

— Jai, spune-mi ce se întâmplă.

— Muncesc, spun eu, mergând înainte.

— Dar de ce muncești? Acasă nu miști un deget.

— Plătește-mă și o să mă scol de dimineață și o să strâng apă pentru tine.

— De ce-ți trebuie bani?

Nu spun nimic, pentru că suntem în fața magazinului de bijuterii. Împart paharele de ceai femeilor cu burka așezate pe pernele de pe podea, arătând înspre colierele și brățările pe care vor să le încerce. Proprietarul probabil că speră să facă vânzare bună pe seama acestor cliente, de vreme ce le plătește ceaiul.

— Nici hotelurile de cinci stele nu servesc ceai de calitate asta, le spune el femeilor.

Eu și Runu-Didi așteptăm afară ca ele să termine.

— De când durează chestia asta? întreabă Didi.

— O să mă spui mamei și tatei?

— Doar dacă tu le spui că îmi continui antrenamentul.

Încerc să fluier ca să par șmecher, dar nu-mi iese din gură decât aer.

— E periculos să stai pe-afară după lăsarea serii, spune Didi. Până și un idiot ca tine știe chestia asta, nu?

— Duttaram merge la film în fiecare duminică seara, așa că închide ceainăria la cinci, cel târziu. Se uită la toate rebuturile. Săptămâna trecută a văzut...

— Nu te lăsa răpit, în regulă?

Runu-Didi îmi dă o palmă ușoară peste cap. Mă prefac că m-a atins o fantomă și mă scutur puternic. Ea se prefacă că-mi trage un pumn în nas. Apoi o ia din nou la fugă, lovindu-se de oameni. Aceștia o suduie și o întreabă dacă se crede vreo cucoană de fițe care trebuie să prindă un avion.

În dimineața următoare, nu apuc să le zic lui Pari și Faiz despre ceea ce s-a întâmplat la standul de ceai, pentru că Pari ne ceartă non-stop pentru că i-am ascuns că lucrez.

— Voi doi aveți un club al băieților, haan? întreabă ea. Bine, n-am nevoie de voi. Voi fi prietena cea mai bună a lui Tanvi de acum înainte.

— Lui Tanvi îi pasă doar de rucsacul ei în formă de lubeniță, spune Faiz.

Pari se enervează și mai tare și ne-o ia înainte. Îi șoptesc lui Faiz că ea nu știe că am furat banii mamei.

— Am ghicit asta, spune el.

Pari nu vorbește cu noi nici la adunare, nici după. Domnul-Kirpal își începe lecția de studii sociale, care are ca temă crichetul, dar noi știm mai multe despre asta decât el. Apoi un sunet ciudat se aude în clasă.

— Buldozere! strigă cineva.

— Nu! strig eu.

Nu știu ce e sunetul acesta, dar nu vreau să fie de buldozere.

— Liniște! chițăie Domnul-Kirpal.

Sunetul devine muget. Năvălim pe ușă afară și pe coridor. Domnul-Kirpal nu încearcă să oprească pe nimeni. În afara zidurilor școlii, mugetul devine șuvoi de cuvinte pline de furie: *Dați-ne copiii înapoi, altminteri...* O voce pe care o recunoaștem strigă într-o portavoce: *Nu uitați, India ne aparține, India aparține hindușilor.* E Sfert.

— Vorbeau despre demonstrația asta la ceainărie, le spun lui Pari și lui Faiz. Dar nu știam că e azi.

— Musulmanii i-au luat pe Bahadur și pe Omvir, ca și pe ceilalți copii, anunță Gaurav pe coridor. Hindu Samaj îi va opri.

— N-ar trebui să protesteze împotriva poliției? întreabă Faiz.

— Au zis că e și împotriva poliției, spun eu.

Domnul-Kirpal vorbește cu alți profesori pe coridor. Când sunetele demonstrației se îndepărtează, ne cere să ne întoarcem în clasă. Ne ia o veșnicie să ne așezăm. Un băiat chiar face baloane de săpun, cufundând un inel din plastic într-o sticlă cu lichid cu săpun.

— Nu încercați să vă furișați afară în pauză, ne spune domnul atunci când ne oprim din vânătoria de clăbuci. Suntem norocoși dacă asta nu se transformă într-o revoltă.

— O să fie o revoltă? întreabă Gaurav fără să-și poată ascunde fericirea de pe față.

— Vezi să nu începi tu una acum, spune supărat Domnul-Kirpal.

— Revoltă, revoltă, revoltă, intonează Gaurav, uitându-se la Faiz.

Tikka roșie de pe fruntea lui pare să fie în flăcări.

— Nu-ți poate face nimic, îi zic lui Faiz.

— Să încerce numai, spune Faiz.

Ceilalți elevi musulmani din clasa noastră se foiesc pe scaune ca și când ar fi făcut ceva greșit.

— Oamenii ăștia nu știu ce spun, îi spune Pari lui Faiz.

Nu mai pare supărată pe noi.

Faiz netezește paginile caietului. Îi tremură mâinile.

Chandni

Zei erau buni, demonii erau răi. Spanacul era bun, tăieștii erau răi. Ieri fusese o zi bună ca zeii și ca spanacul, dar azi era o zi rea ca demonii și tăieștii. Chandni își dădea seama de asta pentru că toată seara Nisha-Didi tropăise prin casă în loc să meargă, iar Didi tocuse o căpățână de conopidă ca și când ar fi tăiat un copac și îl legănase pe Bebe prea tare în timp ce încerca să-l adoarmă. Chiar acum, când Chandni a încercat să i se așeze în poală așa cum făcea în fiecare seară, Nisha-Didi a împins-o și i-a zis *Du-te și fă altceva*.

Chandni nu știa ce era acel *altceva*. În fiecare seară, după ce bebelușul prea-gălăgios și prea-mic adormea, Didi le cerea fraților ei să-și facă temele, dădea drumul la televizor cu sunetul dat încet și se uita la un serial în care o femeie dormea într-un salon de spital de săptămâni de zile și nu s-a trezit nici când soțul ei a venit s-o vadă. Mai întâi a venit s-o vadă în fiecare zi și apoi n-a mai prea vizitat-o.

Nisha-Didi nu voia să dea pe *Chhota Bheem* sau pe *Tom și Jerry*, chiar dacă Chandni o implora *te-rog-na-te-rog-na-te-rog-na*. Dar Didi o gâdila pe Chandni și se prefăcea că-i mănâncă mâinile lui Chandni, șoptind *gustos-așa-gustos*, până când lui Chandni începeau să-i curgă lacrimile pe obraji de la cât se abținea să râdă ca să nu-l trezească pe Bebe și să-l facă să plângă. Bebe plângea mereu, uneori chiar și în timp ce bea lapte de sub bluza mamei,

după care laptele îi intra în nas și tușea și plângea și mai rău. Mama spunea că și Chandni făcea așa când era bebeluș, dar lui Chandni îi plăceau acum lucrurile de oameni mari, kurkure și Kit Kat și aloo-tikki și până și vederea laptelui care-i uda mamei bluza era *câhhhh*.

Acum casa era tăcută, iar tot ce auzea Chandni era scrâșnetul stilourilor fraților ei pe hârtie și vocile joase de la televizor. Didi stătea cu telecomanda într-o mână, dând televizorul mai încet atunci când bărbații și femeile strigau și mai tare atunci când șopteau. Apoi Bebe a început să scâncească. Chandni și-a vârât degetele în urechi. Mirosul de caca al lui Bebe îi intra în nas. Caca lui Bebe putea, ca peștele stricat.

Didi îl luă pe Bebe afară să-i spele fundul murdar. Frații ei se opriră din învățat și apucară telecomanda și schimbă canalele până când crichetul umplu ecranul televizorului. O traseră de păr pe Chandni și râseră când ochii i se umplură de lacrimi. Ea se ridică și merse până-n pragul ușii și o privi pe Nisha-Didi cum îl liniștește pe Bebe. Gura lui Bebe se prindea de puloverul lui Didi și-i lăsa acolo un cerc umed.

Chandni întinse mâinile, cerând să-l țină în brațe pe Bebe. Didi i-l puse pe Bebe în brațe, dar Bebe o lovi și încercă să rupă colierul drăguț din plastic roz pe care Chandni îl purta la gât. Didi îl luă înapoi și spuse *ssss-ssss, sssss-ssss*. Didi încercă să-l pună pe pat, dar el voia ca Didi să-l țină în brațe. Era țâfnos, așa că Didi era și ea țâfnoasă.

Frații ei vorbeau despre crichet. Vorbeau în același timp, două voci, aceleași cuvinte. Erau născuți la un an distanță, dar mama spunea că se poartă ca niște gemeni. Didi se răsti la ei să facă liniște. Frații ei îi spuseră lui Didi să nu se mai poarte ca o șefă. Bebe a urlat.

— Putem să-i tăiem sonorul, cum facem cu televizorul? întrebare frații.

Didi a mormăit niște cuvinte pe care Chandni nu le-a înțeles.

— Nu înjura! spuseră frații, apăsând un buton la telecomandă până când televizorul se auzi mai tare decât Bebe.

— Voi toți o să mă înnebuniți, strigă Didi, mergând prin casă, legănându-l pe Bebe ca și când ar fi vrut să-l arunce afară, pe alee.

Picioarele lui Didi se izbiră de o oală cu dalul de ieri, pe care îl reîncălzise adăugând apă. Oala se clătină. Dalul se vărsă pe podea. Lui Chandni nu-i plăcea când Didi era nervoasă. Se întâmpla foarte rar. În fiecare zi Didi le spăla rufe, le pregătea prânzul și cina și arunca cu pietre în câinii care veneau să muște zdravăn de șezut atunci când își dădeau jos pantalonii sau își ridicau fustele ca să facă pipi sau caca la maidanul cu gunoi. Didi făcea toate astea fără să se încrunte sau să țipe.

Chandni știa un mod de a face seara mai frumoasă. Se ridică pe un taburet și, întinzând mâna în spatele unei fotografii înrămate a lui Durga-Mata care atârna de ușă, găsi o bancnotă de douăzeci de rupii împăturită, pe care Nana i-o dăduse de ziua ei când îi vizitase. I-a spus să țină banii secret. Mama și tata i-ar fi luat și i-ar fi folosit într-un scop bun, cum ar fi să cumpere legume. Nana voia ca Chandni să-i cheltuiască pe ceva nu-atât-de bun precum buddi ka baal. Doar când auzea numele ăsta râsul i se strângea în burtă ca o bulă. Un nor de zahăr roz înfășurat în jurul unui băț nu arăta deloc ca părul unei doamne în vârstă.

Era întuneric afară. Chandni a ieșit pe furiș din casă și a început să meargă repede. Nimeni nu a chemat-o înapoi. A țopăit până la Bazaar, unde unele magazine erau închise,

altele nu. Se întreba ce oră e. Nu o învățase nimeni să citească ceasul.

Nenea cu vata pe băț plecase, așa că se întristă, dar apoi văzu că magazinul cu gujiya și gulab-jamun era încă deschis. I-a dat vânzătorului de dulciuri bancnota de douăzeci de rupii și a arătat înspre niște gulab-jamun care se înecau într-o tavă cu sirop de zahăr, înăuntrul unei vitrine de sticlă. Omul puse gulab-jamun într-o pungă de plastic și se aplecă peste tejghea ca să i-o pună în mâini. Nu-i dădu înapoi din bani. Dar era în regulă. Gulab-jamun urma să facă jantar mantar jadu mantar cu toanele proaste ale lui Didi. Doar o înghițitură mică din acel dulce și fericirea avea să curgă pe limba lui Didi și să-i lumineze ochii.

Aleea era aproape goală. Noaptea scotea sunete ca un fel de trosc-pleosc și sunete de tip lipa-lipa și clic-clac și sunete ca de pași înfundați. Se poate ca unele dintre ele să fi fost rămase din timpul zilei, când prea mulți oameni au vorbit înăuntrul magazinelor și nu toate vocile s-au putut face auzite. Acum ieșeau prin tavanele acoperite cu pânză de păianjen și din spatele ușilor și de sub frigiderele bâzâitoare și erau cât se poate de puternice.

Lui Chandni nu-i plăceau sunetele, care se strecurau în urechile ei ca niște viermi și înțepau ca niște pături.

Apoi i-a venit o idee bună. A făcut cotcodac ca găina și ham-ham ca un câine și miau-miau ca o pisică, așa încât sunetele care o urmăreau în întuneric să nu știe dacă e găină sau fată sau câine sau pisică. Țopăia și sărea, iar coada de pisică i se zbârlea, cu ciocul de găină ciugulea în pământ, cu limba de câine lîngea siropul lipicios din punga de plastic care pic-pic i se prelingea pe lăbuțe.

Era aproape de casă.

Demonstrația Hindu Samaj...

...a trecut de mult, dar a lăsat semne peste tot. Când ne întoarcem de la școală, pantofii noștri calcă pe fluturași cu chipurile copiilor dispăruți tipărite pe ei. Ridic unul. Fotografia lui Bahadur de pe fluturaș este aceeași cu cea pe care ne-a dat-o mama lui, dar imaginea asta este alb-negru, așa că nu-ți dai seama că are o cămașă roșie. Omvir are părul frumos pieptănat, într-o parte, și zâmbește larg către aparatul de fotografiat. Aanchal poartă un salwar-kameez cu o dupatta pe cap; nu arată deloc ca o doamnă de bordel. Chipul lui Chandni este mic și neclar. Sub fotografia se pot citi cuvintele: *Eliberați-ne copiii acum.*

— Au văzut ei vreun musulman răpind un copil ca să facă — degetul lui Pari lovește fluturașul pe care-l țin în mână — toată nebunia asta?

— Byomkesh Bakshi ar fi râs de ei, spun eu.

— Ar trebui să mergem acasă la Chandni, spune Pari. Poate vedem pe cineva sau ceva suspect. Nu putem lăsa ca Samaj să dea vina pe oameni buni pentru lucruri rele.

Încearcă să-l facă pe Faiz să se simtă mai bine, pentru că e într-o pasă proastă.

Pari întreabă o femeie care stă pe marginea drumului înconjurată de saci plini cu condimente dacă știe unde e casa lui Chandni. Vânzătoarea de condimente ne arată la

stânga sau la dreapta, nu sunt chiar sigur, dar Pari pare să fi înțeles.

Trecem de magazinul lui chacha care repară televizoare, care este închis, așa cum sunt toate magazinele musulmanilor din Bhoot Bazaar. Dacă eram musulman, nici eu nu aș fi ținut magazinul deschis, atâta vreme cât Sfert și gașca lui urlă amenințări pe afară.

— Faiz, de ce nu te duci acasă? spune Pari, trăgând cu ochiul la obloanele zăvorâte cu lacăt. Ai fi mai în siguranță.

— Vrei să taci? spune Faiz.

Aleile se termină într-un loc viran de mărimea a vreo trei case de-ale noastre, mărginit pe o parte de grămezi de gunoi, care stau acolo de atât de mult timp, încât totul s-a întărit ca piatra. Caprele încearcă să găsească înăuntrul pungilor vechi și rupte din plastic lucruri pe care să le mănânce. De cealaltă parte a terenului e un transformator electric, o cutie din metal mare, cu tabla îndoită, care aparține departamentului de electricitate, care e înconjurat de un gard înalt de fier. Capul retezat al zeiței Saraswati, cu o crăpătură în zigzag care-i străbate chipul șocat, zace printre buruienile care cresc nestingherite în jurul transformatorului. E un semn extrem de rău.

O pancartă albă prinsă de gard anunță cu litere roșii PERICOL CURENT ELECTRIC, cu un craniu dedesubt; craniul are o gură imensă cu dinți strâmbi. Zâmbește, dar e un zâmbet demonic.

Șiraguri de iasomie și gălbenele sunt legate de stâlpii gardului. Poate locul acesta e un templu al zeiței sparte. Mama mă duce la templele de lângă Bhoot Bazaar în timpul sărbătorilor de Diwali sau Janmashtami, dar aici nu m-a adus niciodată. Bastiul nostru e destul de mare, iar

oamenii spun că are peste 200 de case, așa că nici măcar mama, cu rețeaua ei de telefonie mobilă preaputernică, nu cunoaște totul și pe toată lumea.

Doi băieți aleargă pe teren, ținându-se unul la celălalt. Unul îl lovește pe celălalt cu un băț, iar urmele de pe pielea celui de-al doilea băiat își schimbă culoarea din alb în roșu în câteva secunde.

— Știți unde e casa lui Chandni? îi întreabă Pari. Chandni, fata dispărută?

Băiatul cu bățul arată în direcția caselor care se întind dincolo de teren.

— Luați-o drept, spune el.

Apoi începe iarăși să-și lovească prietenul.

Mergem până la marginea terenului, acolo unde aleea se desparte în două, o alee care merge drept în față spre locul în care băiatul a spus că se află casa lui Chandni, iar cealaltă care o ia la dreapta spre autostradă.

— Pare că totul se întâmplă în jurul acestui templu-transformator, spune Pari.

— Care totul? întreb eu.

— Bahadur lucra la magazinul de reparații TV, care e aproape de locul acesta. Iar casele lui Aanchal și Chandni sunt și ele în zona asta.

— Casa lui Omvir nu este, îi amintesc.

— Poate a venit aici ca să vorbească cu chacha reparatorul de televizoare, la fel cum am făcut și noi. E un loc bun în care un răpitor să răpească. Probabil că e gol noaptea. Deja e aproape gol.

— Poate, spun eu, dar o spun trist.

Aveam toate indiciile, dar nu am făcut legătura. Pari a făcut-o, creierul ei a pus lucrurile cap la cap cu viteza

luminii. Pari este Feluda și Byomkesh Bakshi și Sherlock. Eu sunt doar asistentul, un fel de Ajit sau Topshe sau Watson.

— Iar îl învinovățești pe chacha reparatorul de televizoare? întreabă Faiz. De unde știi că răpitorul e om și nu vreun djinn rău?

— Poate că djinnii hălăduiesc pe aici la fel cum răufăcătorii precum Sfert hălăduiesc pe la theka, spun eu. Aici trebuie să fie adda lor.

— Da, Shaitani Adda, spune Faiz.

— *Shaitan* nu înseamnă diavol? întreb eu.

— Djinnii răi sunt și ei numiți shaitani, spune Faiz.

— Nu vreți să vă faceți voi doi o emisiune numită *Patrula djinnilor* și să păstrați toate aiurelile astea pentru acolo? întreabă Pari.

— O mulțime de oameni s-ar uita la emisiunea aia, spun eu.

Pari nu ne mai poate certa, pentru că am ajuns la casa lui Chandni. Ne dăm seama că e casa ei după mulțimea de oameni care s-a format în față. Recunosc câteva chipuri: Sfert, wallah-călcătorul de rufe, tatăl lui Aanchal și Bețivanul Laloo. Pierdută în pragul ușii e o fată cu un bebeluș în brațe. O femeie se apleacă în umbră în spatele ei, cu fața pe jumătate acoperită de pallu. E mama lui Chandni, cred eu. Casa nu are ușă; un cearșaf rupt atârnă în locul ei.

Majoritatea bărbaților din mulțime poartă haine galbene. Probabil au fost la demonstrația Samaj. Doar Sfert poartă negru, ca întotdeauna.

— Chiar nu cred că ești în siguranță în locul ăsta, îi spune Pari lui Faiz.

— Sfert nu știe că e musulman. Nu ne cunoaște nici meni, spun eu, dar mi se întoarce stomacul pe dos, și nu

de la orezul vechi și de la kadhi pe care le-am mâncat la prânz.

Faiz pare speriat ca un câine prins în lațul unui hingher, dar spune:

— Nu plec nicăieri.

Vrea să dovedească ceva cuiva, poate chiar nouă.

Un bărbat care poartă un veșmânt galben, cu un șirag de mărgele rudiaksha care-i zdrăngănește pe piept, iese din casa lui Chandni. E un baba, nu știu care. Sunt prea mulți baba în Bhoot Bazaar.

Îmi lungesc gâtul să văd mai bine. Pradhan e aici, chiar în spatele lui baba. Nu l-am mai văzut de luni de zile. Părul negru îi e lucios ca și când soarele ar străluci deasupra lui, deși și azi aerul e îmbâcsit de smog. E un om slab, scund, îmbrăcat într-o kurta-pajama albă și o vestă aurie de fițe închisă la guler. O eșarfă galbenă îi e aruncată lejer pe umeri. Vorbește cu Sfert, care se apleacă astfel ca tatăl lui să-i poată șopti drept în ureche. Cineva încearcă să-i întrerupă, dar pradhan îl trimite la plimbare cu un gest al mâinii.

Baba e așezat pe un charpai. Oamenii îi cuprind picioarele, îi ating tivul veșmântului.

— Ai avut atâta dreptate, baba, spune un bărbat.

E ingenuncheat și cu capul plecat, dar îl recunosc. Îi spun lui Pari că el e tipul cu alură de luptător care i-a zis lui Duttaram că cei mici nu ar trebui să muncească.

— Șșșș, taci din gură! mă apostrofează un chacha.

— Atâta dreptate, îi spune Luptătorul lui baba. Până ca prezența ta strălucitoare să scoată la lumină adevărul respingător de la noi din basti, nu ne-am dat seama că musulmanii au fost cei care ne-au adus atâta suferință.

Cade la picioarele lui baba. Baba îl ridică de umeri și îl bate pe spinare. Trei lovituri puternice cu mâna strânsă în pumn, chiar pe vertebrele de pe coloana Luptătorului.

Luptătorul se ridică pentru a vorbi cu pradhan, care încă mai stă în spatele lui baba cu mâinile împreunate în față. Pradhan îi ignoră de obicei pe oamenii ca noi, dar acum ascultă cu o expresie serioasă pe față. Probabil că Luptătorul este unul dintre mulții informatori din basti. Mama spune că pradhan își plătește bine informatorii; poate așa a făcut Luptătorul rost de bani ca să-și cumpere ceas de aur.

Apoi e rândul tatălui lui Aanchal.

— Baba, spune el. Ce ușurare că te afli aici, cu noi. Din clipa în care te-am văzut, nu m-a mai durut inima. Știu că-mi vei aduce fata înapoi.

Baba își piaptănă barba cu mâna dreaptă. Cenușa i se strânge în vârfurile degetelor ca prin minune. O lasă să cadă în palmele întinse ale tatălui lui Aanchal, apoi îl îmbrățișează și-l lovește de trei ori pe spate. Tatăl lui Aanchal are o criză de tuse. E un om atât de slăbit, încât nu cred că i-ar fi putut face ceva fetei sale. Nu are putere nici cât să ridice un copil mic ca Chandni. Cred că va trebui să-l scoatem de pe lista suspectilor.

Bețivanul Laloo se ridică, cu brațele flasce legănându-i-se ca niște ramuri moarte gata să se prăbușească la pământ.

— Baba spune adevărul, niciun copil musulman nu a dispărut, se bălbăie el, cu cuvinte balmăjite de la pileală. Oprește-i pe musulmanii cei răi, baba, oprește-i!

Îl privesc pe Faiz. Se poartă ca și când nu i-ar păsa, dar cicatricea de lângă ochiul stâng îi tresare.

— E doar un copil, spune un bărbat care stă lângă mama lui Chandni din spatele lui baba.

Ar putea fi tatăl ei. Părul nepieptănat i se ridică precum niște flăcări deasupra frunții.

— Hindus, musulman, ce știe ea?

— Fiule, înțelegem, spune pradhan, întorcându-se ca să-l privească. Dar oamenii răi înțeleg?

Un om îi oferă lui baba un pahar de lapte bătut, pe care acesta-l termină din două înghițituri. Un alt bărbat îi dă un castron cu bhel-puri, pe care și le îndeasă în gură cu un bețișor de lemn de la înghețată. Mă întreb dacă baba e ca Țăcănitul; poate știe să facă să apară lucruri, bani magici ca cenușa din văzduh și pături din smog.

— Așa cum i-am informat pe mama și tatăl lui Chandni, spune baba, zdrobind bhelul și mișcându-l dintr-o parte a fălcii în cealaltă, ar trebui să facă o puja specială ca să ceară binecuvântarea lui Dumnezeu. Voi — arată înspre tatăl lui Aanchal și spre Bețișorul Laloo și spre wallah care calcă rufe — puteți ajuta de asemenea.

Oamenii care stau pe jos intonează *Ram-Ram-Ram-Ram*. Baba ține castronul într-o parte și îi recompensează pe discipoli cu câte-un ghionț în spinare.

— Așa binecuvântează el oamenii, îmi șoptește Pari. Am auzit de baba-ghionturile sale.

— Îi binecuvântează sau îi bagă în spital? șoptesc eu.

Pari chicotește.

— Copii, veniți aici!

E baba. Nu știu de ce și cum ne-a observat. Toată lumea se uită la noi și-mi doresc să nu mai facă asta și să se întoarcă la ceea ce făceau înainte.

— Sunt prietenii lui Bahadur, spune Bețișorul Laloo.

Tatăl lui Aanchal mă privește cu ochii mijiți, dar nu încearcă să mă lovească.

Mâini puternice ne împing către baba, care ne sărută pe frunte cu o gură care înțeapă din pricina bărbii și a mustății. Ne înghiontește în spinare, iar durerea mi se suie la cap, dar mi se lasă și în picioare. Îl lovește și pe Faiz, ceea ce e bine, înseamnă că nu-și dă seama că Faiz e musulman.

Arunc o privire înspre Sfert și Bărbatul-Luptător, care stau în spatele lui Ghiont-Baba. Sfert rânjește la mine în timp ce mă frec pe spinare, unde mă doare. Bărbatul-Luptător încă îi mai șoptește lui pradhan secrete de prin basti. Ne privește, dar, dacă m-a recunoscut cumva din ceainărie, pe fața lui nu se citește asta.

Cuvintele lui Ghiont-Baba ne însoțesc în timp ce Pari ne trage pe mine și pe Faiz deoparte:

— În acest basti există o forță malefică ce nu răspunde în fața zeilor noștri și depinde de noi să-l oprim înainte de a mai face rău...

Acum e vacanța de Crăciun. Avem mai mult timp să ne urmărim suspiecții care nu sunt djinni. Pari îl tăiașe pe chacha care repară televizoare de pe lista ei, dar l-a pus din nou, pentru că magazinul lui e aproape de Shaitani Adda. Faiz zice că eu și Pari ar trebui să purtăm galben, pentru că ne purtăm ca niște membri ai partidului Hindu Samaj. Pari îi explică faptul că, dacă îl prindem pe răpitor, îi ajutăm pe toți, și pe hinduși, și pe musulmani.

Filările sunt excelente pentru detectivii copii, ca noi. Pot să-l iau pe Samosa cu mine, atunci când nu e prea

ocupat încercând să-și prindă propria coadă și lipăind apa murdară de prin bălți.

Astăzi suntem în apropierea magazinului lui chacha care repară televizoare. Faiz a chiulit de la slujbă și vine cu noi, pentru că e îngrijorat că eu și Pari l-am putea acuza pe față pe chacha că e răpitor de copii și atunci Sfert și Hindu Samaj ar da foc bărbii lui chacha sau i-ar tăia capul cu o sabie. Am văzut asta întâmplându-se unor musulmani la știrile de la televizor.

În momentul de față ascundem faptul că suntem în mijlocul unei filări prefăcându-ne că ne jucăm cu bilele fraților lui Faiz. Samosa se entuziasmează de fiecare dată când aruncăm bilele și latră prea mult.

— De ce-ai adus și câinele ăsta idiot? mă întreabă Pari.

— Știe să ia urma indiciilor.

— Toată lumea se uită la noi din cauza lui Pakoda, spune Pari.

— Știi că nu așa-l cheamă.

— Poți, te rog, să-l faci pe Chow Mein să tacă? spune ea.

Faiz strânge bilele și le dă drumul în buzunar; poate că se teme ca Samosa să nu mănânce vreuna.

Îi dau lui Samosa să mănânce puțin pesmet din cel pe care mi l-a dat mama la micul dejun. E bine că lui îi place pesmetul și că eu nu pot să-l sufăr. Mama crede că eu și Runu-Didi stăm acasă toată ziua, învățând pentru examenele care vor începe în ziua în care se redeschide școala. Dar Didi pleacă la antrenament imediat ce termină treburile prin casă. Nu ne punem unul altuia întrebări. Ne pricepem să ne păstrăm secretele.

Chacha care repară televizoare iese din magazin cu doi dintre clienții săi și ne vede.

— Vă jucați pe aici pentru că vă gândiți că atunci când se va întoarce, Bahadur va trece mai întâi pe la magazinul meu, haan? spune el. Sunteți niște copii atât de buni.

Ne întreabă dacă vrem ceai, iar noi spunem că nu, dar cuvintele lui ne fac să ne simțim atât de prost, încât anulăm urmărirea și plecăm spre Shaitani Adda. Căutăm orice indiciu pe care răpitorul sau djinnul le-ar fi putut lăsa, dar nu e decât gunoiul obișnuit pe care îl vedem pe fiecare alee de la noi din basti: ambalaje de caramelle, pungi de chipsuri, ziare tasate pe pământ de picioare încălțate în papuci, căcăreze de capră, balegi de vacă, un pește rămas de la masa vreunei pășări. Zeița Saraswati cea spartă încă privește uimită dintre buruieni.

— Le-am putea spune adulților despre locul ăsta, spun eu. Ei ar putea să stea de pază nonstop. Și noaptea.

— De când ești atât de prost? strigă Faiz.

Amuleta care-l ferește de djinni îi tresaltă la gât. Samosa scâncește.

— Dacă spui cuiva ceva despre locul ăsta, oamenii o să dea sută la sută vina pe chacha care repară televizoare. O să creadă că el e răpitorul, la fel ca tine.

Apoi pleacă cu pași apăsăți, cu bilele zdrăngănindu-i în buzunar.

— N-ar fi trebuit să-l superi, spune Pari.

— Eu? Tu ești cea care l-a pus pe chacha care repară televizoare pe lista suspiecților.

Samosa latră.

Îmi dau seama că Shaitani Adda e un loc rău plin de sentimente rele, pentru că îi face până și pe prietenii buni să se certe.

Crăciunul e și ziua în care...

...are loc puja organizată de Hindu Samaj pentru a cere zeilor să alunge marele rău de la noi din basti. Până și mama și-a luat liber de dimineață ca să poată participa.

Port hainele mele obișnuite, dar mama poartă un lanț plakat cu aur în jurul gâtului și s-a rujat puternic. Runu-Didi și-a luat un salwar-kameez care scânteiază de paiete. Mama îi împletește părul lui Didi, iar Didi îi tot spune că nu face bine.

— Când erai doar puțin mai mică decât Jai, fugeai în spatele meu și mă implorai să-ți leg părul exact ca al meu, îi spune mama lui Didi. Îți păream frumoasă.

— Încă ești frumoasă, spun eu și mama zâmbește.

Când termină de împletit coada lui Didi, îi dă să poarte brățări și un lanț de argint. Runu-Didi pare mult mai mare acum, ca și când ar avea niște secrete pe care eu nu le pot ghici.

Puja se ține lângă casa lui Aanchal, dar mai aproape de șosea, astfel încât oamenii importanți din Hindu Samaj să nu fie nevoiți să meargă prin noroiul de la noi din basti. Sper ca bărbății de la dhaba cu Ganpati cu luminițe disco și din stația de ricșe să nu-i spună mamei că mă știu de undeva.

Un baldachin roșu a înflorit ca un trandafir gigantic în fața dhabei. Sub el, pe jos, au fost întinse covoare cafenii.

În mijlocul covoarelor este un careu din cărămidă umplut cu lemne de foc.

Angajații de la dhaba fac puri. Asta e cea mai frumoasă parte din puja: primim mâncare gratis la final. Îmi pare rău pentru Pari și Faiz, ratează un adevărat ospăț. Mama lui Pari s-a dus la lucru, lăsând-o pe Pari singură acasă să învețe. Lui Pari nici măcar nu-i pasă, pentru că ei îi place să învețe.

E pustiu în pandal, cu excepția câtorva oameni din Hindu Samaj îmbrăcați în tipicele lor veșminte galbene. Rătăcesc pe acolo cu capetele pe sus, indicându-le altora lucrurile care trebuie să fie reparate. Apoi văd o femeie care fuge înspre noi, cu părul despletit și vâlvoi, cu o pătură care-i alunecă de pe umeri, târându-se în urma ei și umplându-se de praf. Se așază pe jos chiar la margine de pandal, aproape de intrarea dinspre șosea. Se sprijină cu spatele de un stâlp care arată de parcă s-ar putea prăbuși în orice moment. Eu și mama mergem la ea, dar Runu-Didi rămâne în urmă ca să nu ne pierdem locurile.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă mama pe femeia pe care o recunosc ca fiind mama lui Chandni.

Apoi mama strigă la bărbații de la dhaba:

— Aduceți-i niște apă! Grăbiți-vă!

Unul dintre bărbați îi aduce mamei lui Chandni un pahar de tablă, cu apa până la buză. Aceasta bea repede, se uită la mama și spune:

— Am fost la secția de poliție.

— De ce?

— Am vrut să vină și ei la puja, ca să-l audă pe baba vorbind despre Chandni. Fiica mea, care a dispărut.

Mama dă din cap.

— Am auzit.

— Dar animalele alea m-au lovit aici — mama lui Chandni își atinge gâtul — aici — își răsucește mâna stângă ca să-și atingă spatele, chiar mai jos de bluză și deasupra fustei sariului — și aici.

Acum își atinge picioarele.

— I-am întrebat de ce nu-mi caută copilul și mi-au zis *Suntem servitorii tăi sau cum?* M-au întrebat *De ce faceți copii ca șobolanii dacă nu puteți avea grijă de ei? Facem o favoare lumii dacă vă ștergem mahalaia de pe fața pământului.*

Mă gândesc la cuvintele CAPCANĂ PENTRU ROZĂTOARE scrise pe o cutie metalică de pe terenul de joacă al școlii noastre, în apropiere de o zonă pavată unde se descarcă de obicei mâncarea de prânz din camioane.

— Să te duci să i te plângi lui baba, îi spune un bărbat mamei lui Chandni. El te va ajuta. Dar acum, pentru numele lui Hanuman, oprește-te din rona-dona asta. Am cheltuit o grămadă de bani ca să organizăm evenimentul acesta.

Mama lui Chandni zâmbește stingher, își trage nasul și-și netezește părul cu mâinile pline de vânătaii. Dhaba-wallah își ia paharul de tablă înapoi.

Nu știu de ce omul de la Hindu Samaj a spus că au cheltuit mulți bani pe puja. Banii au venit de la noi. Fiecare hindus le-a dat cât a putut celor de la Samaj, care au mers prin tot bastiul cu o găleată, în care noi am aruncat monede și rupii. Samaj și toți goonda din el sunt atât de înspăimântători, încât nimeni nu a îndrăznit să-i refuze.

— Poliția o să schimbe placa, îi spune mama mamei lui Chandni, acum că baba însuși e de partea noastră. Altădată, un om sfânt precum acesta nici măcar nu s-ar fi

uitat la oameni din casta noastră. Lucrurile se schimbă în bine. Vezi, până și smogul e mai rar azi.

Oamenii încep să sosească la puja. Își scot chappalii și pantofii înainte de a intra în pandal. Un om de la Samaj numește trei băieți care să vegheze asupra pantofilor Poma și Adides și Nik. Eu, mama și Didi am uitat să ni-i scoatem.

Ghiont-Baba apare alături de pradhan, Sfert și membrii găștii lui și Bărbatul-Luptător. Poate că Bărbatul-Luptător nu e doar informatorul lui pradhan, ci și un membru important din Hindu Samaj. Mă trag tot mai aproape de stâlp, astfel ca baba să nu mă mai poată pocni peste spinare.

— Draga mea copilă, îi spune baba mamei lui Chandni, ai îndurat atâtea. Dar nu-ți mai face griji. Voi rezolva toate necazurile tale.

Mama lui Chandni cade la picioarele lui, jelind din nou pentru că e recunoscătoare sau tristă, nu-mi dau seama. Baba o pocnește poc, poc peste spinare, că de-abia se mai poate ridica; probabil că o face să re trăiască bătaia încasată de la polițiști.

Ne lăsăm chappalii la băieții de pază, iar mie și mamei ni se permite să o însoțim pe mama lui Chandni. Baba, pradhan, Sfert și Bărbatul-Luptător se așază chiar lângă foc. Locurile noastre sunt în spatele lui baba, iar rândul nostru se transformă încet în rândul cel trist, cu toți părinții copiilor dispăruți, mama lui Omvir cu bebelușul ei boxer care doarme în toată zarva, tatăl lui wallah călcătorul de rufe și fratele cel prost dansator, mama lui Bahadur, Bețivanul Laloo, tatăl lui Aanchal și frații ei, Ajay și celălalt, al cărui nume nu-l cunosc. Tatăl lui Chandni nu e prin preajmă, probabil pentru că muncește. Îi zâmbesc lui Ajay, dar el întoarce capul.

Mama o cheamă pe Runu-Didi, dar ea refuză să ni se alăture. Stă cu prietena ei de la alergări, Tara, și cu mama Tarei.

Cineva aprinde lemnele de foc, puja începe cu incantații pe care nu le înțeleg și fumul cel fierbinte ne arde gâturile. Cu coada ochiului o văd pe mama ținând-o de mână pe mama lui Chandni. Nu cred că mama a mai văzut-o vreodată pe mama lui Chandni, sau poate doar în complexul de toalete sau la coada la apă, iar acum se poartă de parcă ar fi surori. Ochii mamei sunt umeziți de lacrimi, de parcă propriul ei copil ar fi dispărut. Sunt chiar aici și e ca și când nici nu m-ar vedea.

După puja, care e nemaipomenită, pentru că ne dau lapte bătut cu coriandru mărunțit care plutește pe deasupra și aloo puri cât pot duce burțile noastre, mama o lasă pe Runu-Didi să stea acasă, dar pe mine mă duce acasă la Pari. Crede că Pari mă poate ajuta să iau note mai mari la examene.

Mama m-ar fi luat cu ea la muncă dacă ar fi putut, m-ar fi ținut sub nasul ei și ar fi țipat la mine să învăț toată ziua, dar nu poate. Doamna ei cea fițoasă crede că cei mici din basti sunt plini de microbi și de TBC și febră tifoidă și variolă, chiar dacă variola a fost eradicată de mult.

Nu mă interesează să merg în nicio clădire în care oamenii cred că am bubat. Tata zice că ar trebui să ne respectăm pe noi înșine chiar dacă alții nu ne respectă. Când spune *alții* se referă la doamnele cu fițe, dar și la gardienii de la malluri, care sunt oameni din basti ca și noi, dar care nu vor să ne lase să intrăm pentru că nu arătăm a oameni bogați.

— Oare puja va avea efect? o întreabă Pari pe mama, stând în pragul ușii și trăgând în jos de tivul rochiei ei albastre, care arată ca o rochie de fițe.

Pari face rost de haine bune de la doamna fițoasă la care lucrează mama ei, care renunță la lucrurile ei strălucitoare de îndată ce încep să-și piardă puțin din strălucire.

— Să sperăm că zeii ne-au auzit, spune mama.

— Nu ai nevoie de-o puja ca să vorbești cu zeii. Ei te aud și dacă șoptești, spun eu.

Mama mă bate ușor pe ceafă. E un semnal nu-chiar-atât-de-secret să tac.

— Jai își irosește toată vacanța fără să studieze, se plânge mama către Pari, ca și când Pari ar fi profesoara mea. Vezi dacă poți să faci ceva să-l ajuți!

— Bineînțeles, chachi, spune Pari.

Mama pare mulțumită atunci când pleacă.

Mă așez pe jos pe podea, alături de Pari. Ea își așază unul dintre manuale în poala mea.

— Începe să studieze științele mediului. Când termin eu la științe sociale, facem schimb.

Pari citește puțin. Eu privesc furnicile negre care șerpuiesc pe podea și le zăpăcesc rupându-le șirul cu un colț al manualului lui Pari.

— Poliția-poliția-poliția, țipă un copil.

Se mai aude cineva strigând *poliția*. Eu și Pari lăsăm cărțile și alergăm la ușă. Pari întinde o mână ca să mă împiedice să merg mai departe.

— I-am promis mamei tale.

— Trebuie să aflăm ce se întâmplă, îi spun. Suntem detectivi.

Dar nu mă mișc. Lucrul bun și rău când locuiești într-un basti este că veștile îți ajung rapid la urechi fie că vrei sau nu.

Eu și Pari ascultăm cu atenție. Prindem cuvintele cele mai importante din sporovăielile găfăite din jurul nostru: poliție, arestare, răpire, copii, baba, puja, succes, reparații TV, Hakim. Punem cuvintele în ordine până să capete sens. Poliția l-a arestat pe răpitorul de copii. Pe Hakim, reparatorul de televizoare, care părea atât de inofensiv? Până la urmă nu era atât de inofensiv! Puja a avut un succes imediat! Baba e Dumnezeu însuși în formă umană! Baldachinul nu a fost dat jos și covoarele nu au fost încă strânse, dar zeii ne-au și binecuvântat.

— E adevărat? o întreabă Pari pe una dintre vecinele chachi care murmură *cine ar fi crezut* către oricine e dispus s-o asculte.

— Baba avea dreptate, îi spune chachi lui Pari. S-a dovedit a fi opera musulmanilor.

— Care musulman?

— Poliția a arestat patru. O gașcă de mullah.

Chachi pleacă de lângă noi și spune același lucru altcuiva.

Pari lovește podeaua cu piciorul drept.

— Patru musulmani arestați în aceeași zi în care baba Samaj ține o puja? Ție nu-ți sună suspect?

— Faiz o să fie supărat, zic eu.

Și eu sunt supărat; nu sunt eu cel care a rezolvat cazul.

Eu și Pari ne așezăm pe pragul ușii. Îl văd pe Faiz venind către noi. Îi fac cu mâna și-mi mut fundul ca să-i fac loc să se așeze. Se prăbușește lângă mine și spune:

— L-au luat.

Nu pare trist, doar uluit, ca și când cineva l-ar fi pocnit în cap și ar vedea stele verzi în fața ochilor.

— Am auzit, spune Pari.

— L-au luat pe Tariq-Bhai, spune Faiz. Spun că telefonul lui Aanchal e la el. Doar pentru că lucrează într-un magazin de telefoane.

— Nu, spun eu. Poliția l-a arestat pe chacha care repară televizoare.

— Și pe Tariq-Bhai, spune Faiz.

Ceva mi se așază pe piept. Probabil că am inhalat prea mult smog, așa că tușesc ca să-mi treacă.

Faiz se scarpină pe burtă, apoi se șterge la nas cu mânăca.

— Chiar avea telefonul lui Aanchal? întreabă Pari.

— Bineînțeles că nu.

Lui Faiz i se înroșește nasul de furie.

— Întrebam doar, spune Pari.

— Polițiștii au căutat prin casă, spune Faiz.

— Fără mandat? întreb eu.

— Au căutat pe sub pat, ne-au deschis până și cutiile de făină. Au spus *când o să găsim telefonul HTC al lui Aanchal, o să...*

— E un telefon scump, spun eu. De pe telefonul mamei poți doar să suni, dar de pe mobilul lui Shanti Chachi poți...

— Taci din gură, Jai, spune Pari, făcând ochii mari la mine.

— Probabil că ești fericit, spune Faiz. Voi ai ca chacha care repară televizoare să fie arestat.

— Poate ar trebui să mergi la secția de poliție, îi spune Pari lui Faiz. Poate că Tariq-Bhai are nevoie de ajutorul tău.

— Ammi e acolo cu Wajid-Bhai. Mie și lui Farzana-Baji ne-au spus să-i așteptăm acasă, dar n-am putut să stau cu mâinile în sân.

— Uite, spune Pari. Nu trebuie să te îngrijorezi.

— E ceva foarte îngrijorător, zic eu.

— Pe cine au mai arestat? întreabă Pari.

— Pe doi dintre prietenii lui Tariq-Bhai de la moschee. Nu-i cunoașteți.

Mă întreb dacă Tariq-Bhai ar putea să fie un răpitor, dar e imposibil. Îl știu pe Tariq-Bhai dintotdeauna. N-a încercat nici măcar o dată să mă răpească.

— Ne-a blestemat un djinn rău, spune Faiz. Ne privește cum plângem și e fericit, dansează.

Împinge cu limba în pereții obrajilor și o rostogolește ca și când asta i-ar împiedica lacrimile să-i cadă din ochi.

— Hai să mergem la secția de poliție, spun eu.

— I-am promis mamei tale și mamei mele că stăm aici, spune Pari.

— Nu trebuie să vii, îi spun.

— Ya Allah, spune Faiz, lovindu-și fruntea cu latul mâinii drepte și apoi lovind-o din nou.

— Nu face asta, spune Pari, cu o voce spartă, ca și când ar fi fost gata să înceapă și ea să plângă.

Apoi trage ușa casei în urma ei și-și bagă picioarele în chappali.

— Mergem cu toții.

La autostradă aflăm de la wallah care conduc ricșele motorizate și de la vânzători unde este secția de poliție. Niciunul dintre noi nu a mai fost pe acolo. Mergem

repede, iar Pari îl ține de mână pe Faiz, ceea ce e cu totul stânjenitor.

În fața secției de poliție sunt grupuri de femei care poartă abaya negre și bărbați cu fes. Unele dintre femei se tânguiesc și se bat cu pumnii în piept. Bărbații șoptesc ceva despre „dovezile“ pe care poliția le-ar putea strecura în casele lor ca să facă să pară că cei arestați sunt cu adevărat răufăcători. *Trebuie să ne păzim casele*, își spun unul altuia, *dar trebuie să stăm și pe aici*. Mă întreb care e familia lui chacha care repară televizoare, dar nu-mi dau seama și nu avem timp să stăm să vorbim cu ei.

Secția de poliție arată ca o casă. Ferestrele se zgâlțâie și pete maro, umede se umflă pe pereții cei galbeni, deși n-a mai plouat de mult. Când intrăm, încăperea e atât de întunecoasă, încât îmi trebuie câteva secunde ca ochii mei să se obișnuiască și să vadă ce se află în jurul meu. Inima îmi bate așa cum face înainte să-i arăt mamei rezultatele la examene.

Aerul din cameră e greu de șoapte și telefoane care sună, și fixe, și mobile. Picioarele îmi tremură ca iarba în vânt sau poate că doar așa le simt eu. Mă trag mai aproape de Pari și Faiz.

Birourile polițiștilor sunt pline de computere voluminoase și teancuri prăfuite de dosare legate cu sfoară. Într-un colț al încăperii, la dreapta noastră, sunt ammi a lui Faiz și Wajid-Bhai, care stau în fața polițistului de rang inferior care venise la noi în basti împreună cu ofițerul ca să-i ia lanțul mamei lui Bahadur.

— Oamenii voștri sunt aici ca să protesteze, foarte bine, le spune polițistul acum, cu voce tare și cu o figură plină de importanță. Dar mai întâi uitați-vă la halul în care arată

locul acesta. Nu suntem într-una din secțiile alea cibernetice pe care le vedeți la știri. Nu avem nici măcar aparat de aer condiționat aici. Nici apă de băut. Ca să cumpărăm sticle de douăzeci de litri de Aquafina trebuie să dăm bani din buzunar. Toată lumea care lucrează aici a avut malarie sau febră Dengue cel puțin o dată. Credeți că nouă ne e ușor?

— Nimeni nu crede așa ceva, spune Wajid-Bhai.

— Dacă fratele tău nu e un răufăcător, magistratul o să-l elibereze și o să-l puteți lua acasă, îi spune polițistul lui Wajid-Bhai.

— Vă rog, vă implor, femeia aceasta bătrână vă cade la picioare, nu-mi țineți fiul legat de o bancă, hohotește ammi a lui Faiz. Lăsați-l să se așeze! Nu o să fugă. Vă promit în numele lui Allah.

Privim de jur împrejur ca să vedem unde e Tariq-Bhai. Încăperea în care ne aflăm este ca un coridor, cu o ușă care duce la o a doua încăpere, din care se aud gemete; aceea trebuie să fie temnița. Faiz fuge spre ea, iar noi dăm buzna după el. Un polițist care stă în spatele unui birou șubred cu fâșii de ziare chitite sub două dintre cele patru picioare se ridică și se năpustește înspre noi, strigând:

— Opriți-vă! OPRIȚI-VĂ!

Noi nu ne oprim. Chacha care repară televizoare e legat de un scaun. Doi bărbați stau în picioare într-un colț, cu mâinile și picioarele legate cu sfoară. Tariq-Bhai stă așezat pe podea, cu capul pe genunchi, cu mâinile încâtușate la spate și legate cu lanț de piciorul unei bănci. Faiz îl îmbrățișează timp de o secundă, înainte ca polițistul să-l tragă deoparte.

— Ieșiți afară! ne spune polițistul. Vreți să fiți și voi arestați?

Îl înșfacă pe Faiz de guler și-l târăște afară.

Noi alergăm în spatele lor, iar Pari strigă:

— Nu faceți asta! Nu-i faceți nimic! O să mă plâng la comisarul-șef. Nu e drept, l-ați legat în lanțuri pe fratele nostru ca pe un animal. O să vă dea la televizor și mâine nu o să mai aveți loc de muncă.

Polițistul îi dă drumul lui Faiz și se întoarce spre Pari.

— Dacă ne dau la televizor, poate obținem o celulă adevărată, spune el, încercând să-și aranjeze trăsăturile surprinse ale feței așa încât să pară că ne este superior. Vedeți să le spuneți acelor wallah-de-la-televizor că nu avem invertor, așa că, atunci când se ia curentul, rămânem fără timp de cel puțin opt ore. Spuneți-le și că avem șobolani în secții, O.K.? Să nu uitați.

Wajid-Bhai vine grăbit lângă noi. Îi îndreaptă puloverul lui Faiz acolo unde strânsoarea polițistului l-a mototolit.

— Ce faceți aici? Ți-am spus să stai acasă, spune Wajid-Bhai.

Dar ne lasă să stăm cu el în timp ce îi vorbește agentul.

Ammi a lui Faiz îl îmbrățișează pe Faiz și strigă:

— Ai văzut ce i-au făcut fratelui tău, spune ea.

Wajid-Bhai îi spune polițistului că are de gând să angajeze un avocat.

— N-ai decât să încerci! rânjește polițistul.

— Duceți-l pe Faiz acasă! spune ammi, împingându-l către noi și apoi ștergându-și obrazii. Probabil că Farzana se întreabă pe unde e.

— Cum o să plătim onorariul avocatului? întreabă Faiz atunci când suntem afară. Trebuie să coste mii de rupii.

— Ne vine nouă vreo idee, spune Pari.

E ultima zi a anului...

...și e întuneric acum, dar tata și mama nu au ajuns încă acasă. Stau în fața ușii, iar ochii mei urmăresc un balon în formă de urs pe care un băiat îl face să zboare prin smog. Probabil că l-a șterpelit de la decorațiunile pentru Anul Nou din Bhoot Bazaar.

Mama întârzie pentru că doamna ei fițoasă dă o petrecere care va începe noaptea și va continua până dimineața. Noi nu facem niciodată petreceri în basti, deși unii mai dau cu petarde. Nu cred că va mai face cineva așa ceva anul acesta, însă întregul nostru basti e prost dispus, pentru că s-au întâmplat prea multe lucruri rele. Cei dispăruți sunt încă dispăruți, Tariq-Bhai este în închisoare și Faiz vinde trandafiri lângă șosea pentru niște bani în plus.

Runu-Didi scoate afară o oală cu orez fiert ca să scurgă apa, cu una din cămășile vechi ale tatei înfășurată la gura oalei așa încât căldura să nu-i ardă degetele. Mă ridic, ca apa să nu mă ude pe picioare. Didi e cea care gătește și face cumpărăturile în perioada asta, uneori împreună cu prietenele ei din basti, alteori cu vecinele chachi. Trebuie să meargă de colo-colo pe aceleași alei de zece-douăzeci de ori pe zi, să strângă apă, să meargă la complexul de toalete, să cumpere legume, să cumpere orez. Spune că n-o ajut deloc, dar o ajut.

Shanti-Chachi iese din casă.

— Rămâneți pe loc, voi doi, spune ea.

Didi duce oala înăuntru, dar se întoarce lângă mine, ținând încă în mână cămașa veche a tatei. O învârtte strâns în jurul degetelor. Bărbații vorbesc cu femeile de pe alee, care-și iau copiii în brațe și intră fugind în case. Ferestrele sunt trase, ușile sunt închise. Shanti-Chachi ascultă ce zic bărbații, cu mâinile așezate pe amândoi obraji. Balonul în formă de urs, acum abandonat, se freacă de marginea unui acoperiș de tablă și se sparge. Sună ca o împușcătură de la televizor.

Shanti-Chachi duce mâna la inimă.

— Ce-a fost asta? întreabă ea.

Vede ursul care moare, dar nu pare să se liniștească. Vine până la mine și la Didi, își așază mâna pe umerii noștri și ne conduce înăuntru. Închide ușa, chiar dacă fumul de la bucătărie încă n-a ieșit din casă.

— Ce-ai gătit pentru cină, Runu? întreabă ea.

— Doar orez. O să-l mâncăm cu dal.

— Ce voiau bărbații ăia? întreb eu.

— O să aștept cu voi până se întoarce mama voastră acasă, spune Shanti-Chachi. A trecut de vremea cinei și doamna ei fițoasă încă o pune să muncească. Ce femeie lipsită de inimă!

Runu-Didi dă drumul la televizor. Prezentatorii de știri sunt triști că oamenii nu pot sărbători Anul Nou afară pentru că *smogul iernii are alte planuri*.

Soțul lui Shanti-Chachi bate la ușă ca să-i dea lui chachi mobilul.

— Sună întruna, spune el.

Dă din cap înspre noi și pleacă. Chachi se plimbă în jurul casei cu telefonul lipit de ureche, fără să spună nimic altceva în afară de *haan-haan* și *wohi toh*. Deschide

cutii și verifică ce e înăuntru. Inspectează până și tubul de Parachute. Dacă mama i-a spus că tubul conține fondul nostru *pentru orice eventualitate*, chachi o să ghicească că lipsesc niște bănuți, pentru că e deșteaptă de felul ei.

— A dispărut cineva? întreabă Runu-Didi atunci când chachi termină o convorbire.

— Ar trebui să-i spuneți mamei voastre să pună un cuișor sau două în cutia cu pudră de ardei iute, spune chachi. Asta va împiedica pudra să se strice.

Se deschide ușa. E tata. A venit acasă devreme și miroase puțin ca Bețivanul Laloo. Tata nu miroase niciodată așa; poate o dată sau de două ori pe an. Dând din cap către Shanti-Chachi, spune:

— Am venit acasă imediat ce am auzit. Soțul dumitale a făcut bine că ne-a sunat pe mine și pe Madhu să ne spună că amândoi — se uită la mine și la Didi — sunt bine.

— Șocant, spune chachi, ce se întâmplă. Nu știu cum puteți suporta.

— Să suportăm ce? întreb eu.

— Încă doi copii au dispărut, spune tata. Copii musulmani. Frate și soră. Au ieșit să cumpere lapte ceva mai devreme în seara asta și nu s-au întors încă. Aproape de aceeași vârstă cu voi doi.

Farzana-Baji e mult mai mare decât Faiz, așa că nu el a fost răpit.

— Jai, asta înseamnă că răpitorul e încă în libertate, spune tata. Știi de ce-ți spun asta?

Mă enervează la culme când adulții îmi vorbesc așa.

— Oare Tariq-Bhai să fie eliberat acum? întreb eu. Nu ar fi putut răpi pe nimeni din închisoare.

— Cine știe? spune Shanti-Chachi.

— Copiii musulmani au dispărut cumva în apropierea transformatorului? întreb eu. Acolo e și un templu și e aproape de casa lui Chandni.

— De unde știi unde e casa ei? întreabă tata.

— Am văzut transformatorul când am fost la mareața pujă a lui Ghiont-Baba. Locul ăla e ca un canal în care tot cad copii, poc, poc, poc. Djinni Shaitan trăiesc acolo. Noi îi zicem Shaitani Adda.

— Care noi? întreabă Runu-Didi.

— Eu, Pari și Faiz.

— Jai, spune tata, ăsta nu e un joc. Când o să înțelegi asta?

În noaptea aceea visez picioare de copil și mâini de copil care atârnă din guri însângerate și apoi aud voci care se ceartă. Mă gândesc că fac parte din visul meu urât, dar când deschid ochii e dimineață și mama și tata se ceartă afară pentru cine ar trebui să stea acasă să aibă grijă de noi.

Runu-Didi stă pe pat, sprijinindu-și bărbia cu mâinile, cu fața curată. Probabil că ea și mama au adus deja apă.

— Uite cum sunt crescuți, spune tata. O fată care aleargă de colo-colo ca un băiat și un băiat care rățăcește prin Bazaar ca un cerșetor. E o minune că nu au fost încă răpiți.

— Ce vrei să spui? țipă mama. Asta-ți dorești tu să li se întâmple copiilor noștri?

— Nu asta am vrut să spun, spune tata.

Auzim zgomote de pași și mă întind repede și-mi trag pătura peste cap.

— Știu că ești treaz, Jai, spune mama. Ridică-te, hai cu mine. Astăzi te duc la complexul de toalete. Runu, strânge salteaua, fierbe apa de băut, taie niște ceapă.

Didi mă privește furioasă, de parcă eu aș fi cel care o forțează să facă treabă.

Mama nu mă lasă nici măcar să mă spăl pe dinți ca lumea. La cozile de la toaletă o văd pe Pari cu mama ei și pe Faiz cu Wajid-Bhai. Mama mă trage înspre mama lui Pari; vrea să verifice dacă plănuiește să stea azi acasă.

— Încercați să-i strecurați la coadă? întreabă femeia din spatele lui Pari, agitându-și degetul în fața noastră.

— Nu avem nevoie de locul dumitale, spun eu.

— Poliția i-a arestat degeaba pe Tariq-Bhai și pe chacha care repară televizoare, îmi spune Pari.

— În musulmani nu poți avea încredere, spune femeia cea băgăcioasă.

— Nu știți că au dispărut și copii musulmani? întreabă Pari, cu mâna dreaptă sprijinită pe șoldul drept.

Apoi se întoarce către mine și șoptește:

— Ai auzit, fratele și sora care au dispărut locuiau și ei aproape de Shaitani Adda.

— Faiz are dreptate. E opera unui djinn rău, spun eu.

— Aiurea, spune Pari.

Faiz ne privește de la rândul său. Abia dacă ne mai întâlnim acum, pentru că muncește tot timpul ca s-o ajute pe ammi să plătească facturile pe care obișnuia să le plătească Tariq-Bhai. Îl împușc cu degetul.

— Da, chiar ar trebui împușcați, spune femeia din spatele nostru. Toate astea sunt din vina lor.

Arată înspre ammi a lui Faiz, care e undeva mai în față la rândul pentru femeii împreună cu Farzana-Baji. Amândouă poartă abaya negre.

— Bastiul nostru a devenit un bârlog de criminali. Statul o să ne dea afară dintr-un moment în altul.

— E vina *voastră*, îi strigă cineva. Doi dintre ai noștri au dispărut. Crezi că fratele meu a făcut asta din pușcărie?

E Wajid-Bhai.

— Cine știe de ce mai sunteți în stare? spune femeia. Pe acoperișul toaletei pălăvrăgesc niște maimuțe.

— Poate că i-ați răpit pe ai voștri ca să nu mai dăm vina pe voi.

Telefonul mamei sună.

— Haan, doamnă, spune ea. Haan, aveți dreptate. Nu, doamnă. Da, doamnă. Doar de data asta...

— De ce nu le spune fratele tău polițiștilor unde i-a ascuns pe copiii noștri? se răstește un bărbat la Wajid-Bhai.

— Nu vorbi cu musulmanii ăștia, zice femeia care începuse cearta, trăgându-și pallu mai aproape de gât.

Pot să-i văd buricul. E întors în jos ca o gură tristă.

— Strigă *Allah-Allah* la megafoane zi și noapte și niciunul dintre noi nu mai poate să doarmă.

— În numele lui Krishna, vă rog, terminați! Speriați copiii, îi zice mama femeii.

— Dacă dispare copilul duminică, o să schimbi placa, spune femeia, îndreptând o unghie neagră lungă spre fața lui Pari, făcând-o pe Pari să-și tragă capul înapoi.

— Pot să găsesc o sută de oameni care să facă ce faci tu, uite-așa, uite-așa, țipă doamna cea fițoasă a mamei în telefon, atât de strident încât o auzim cu toții.

Doamna a dat-o pe engleză, lucru despre care mama spune că-l face atunci când se mânie foarte tare.

Maimuțele de pe acoperișul toaletei mârâie. Ammi a lui Faiz o strânge pe Farzana-Baji de umăr ca și când picioarele i s-ar fi transformat în cauciuc și ar fi gata să leșine.

— Ammi, Ammi, strigă Farzana cu ochii rotunjiți de panică, iar faldurile desprinse ale abayei i se întorc și se rotesc de fiecare dată când se mișcă.

— Îmi aduc aminte că vă datorez niște bani, îi zice mama doamnei fițoase. Ați fost foarte drăguță că nu mi i-ați reținut din salariul de luna asta.

Bărbații cu eșarfe legate în jurul feței se năpustesc asupra lui Faiz și a fraților săi. Cănille și gălețile zdrăngănesc și se ciocnesc. Faiz țipă și închide ochii și își pune mâinile la urechi.

— Madhu, chalo, hai să plecăm de aici! spune mama lui Pari.

Furia doamnei fițoase continuă să se reverse din telefonul mamei. Pari fuge la Faiz, iar Wajid-Bhai lovește un bărbat care-l batjocorea. Se iscă o încăierare, iar Faiz se lipește de Pari. Cineva strigă că-i vor face una cu pământul pe toți musulmanii, ca pe gândaci. Ammi a lui Faiz și Farzana-Baji merg clătinându-se înspre Wajid-Bhai și Faiz.

— Sunt niște copii, le spune ammi a lui Faiz bărbaților furioși. Lăsați-i în pace!

— Opriți-vă! se răstește mama lui Pari. Nu vrem să se iște o revoltă la noi în basti.

Bărbații isteți se folosesc de încăierare ca să le-o ia înainte altora și să intre la toaletă fără să plătească taxa. Îngrijitorul fuge după ei. Femeia din spatele nostru zâmbește și fața i se luminează ca și când ar fi reușit să facă un mare

caca după o lungă perioadă. Faiz și ammi și frații și sora lui fug din complexul de toalete, Pari ținându-l de mână pe Faiz și mama lui Pari strigând *Pari, așteaptă, așteaptă*.

— Dacă așa începe Anul Nou, imaginează-ți cum se va sfârși, spune cineva.

Am și uitat că e Anul Nou.

Mama hotărăște că trebuie să meargă la lucru după telefonul primit de la doamna cea fițoasă.

— Toate orele astea de uitat la televizor, îmi spune ea, nu sunt gratis.

E speriată de doamna ei cea fițoasă; nu poate s-o recunoască, așa că încearcă să mă facă pe mine să mă simt vinovat.

După ce pleacă, Runu-Didi începe să spele rufe. Eu o ajut arătându-i petele de mizerie pe care le ratează.

— Gata, de-ajuns, spune ea, stropindu-mă cu apa cu săpun.

Didi agață rufele spălate la uscat, apoi ignoră celelalte treburi ca să bârfească cu prietenele ei din basti. Azi nu are antrenament pentru că e Anul Nou, când până și antrenorul ei cel sever își lasă atleții în pace.

Calculez câte duminici mai trebuie să muncesc ca să pun la loc cele 200 de rupii pe care le-am luat din tubul de Parachute al mamei:

- am trudit la ceainărie șapte duminici;
- Duttaram mi-a plătit jumătate din ce-a promis în cinci duminici și de două ori salariul meu adevărat de patruzeci de rupii;
- cât mai am până să-mi ating ținta?

E greu de calculat, seamănă cu o problemă de matematică adevărată. Adun și înmulțesc și scad și apoi aflu rezultatul. Duminica viitoare, chiar dacă Duttaram mă plătește cu doar douăzeci de rupii, o să am cele 200 de rupii în total.

Aud zgomote furioase și ridic privirea. Pe alee, o femeie hindusă cu un sindoor pe frunte agită un polonic găurit înspre un vânzător musulman care poartă fes.

— Ce ți se pare că e casa mea? Garaj?

Bărbatul își împinge zorit căruciorul, strălucitor și frumos de la portocalele pe care le duce, dincolo de ușa ei.

— Ucigaș de copii! strigă un băiat în timp ce căruciorul vânzătorului de portocale scârțâie pe alee.

Runu-Didi îmi face semn că ar trebui să intru în casă.

— O să se întâmple ceva groaznic, simt asta, spune ea.

Nu pare speriată; niciodată nu pare. Chiar și acum vorbește calm, ca și când doar m-ar avertiza că s-ar putea să plouă și eu ar trebui să-mi iau umbrela.

Nu am chef să adun indicii despre copiii musulmani dispăruți. O să aflu totul despre ei și tot n-am să-i găsesc. Știu asta.

Mă prefac că învăț, mă gândesc la Pari și la Faiz, mă întreb dacă ammi a lui Faiz este la secția de poliție ca să ceară ca Tariq-Bhai să fie eliberat. Apoi vine vremea prânzului. Didi mă lasă să mă uit la programele de după-amiază. Joc crichet pe aleea noastră cu câțiva băieți din vecini care sunt mai mari decât mine. Moșăi un pic și în curând se face seară, iar mama și tata se întorc acasă. Eu și tata ne uităm la un meci de 20/20, pe care tata îl preferă celor de tip One Day sau Test, pentru că e scurt.

Azi e o zi așa cum erau toate înainte ca Bahadur și ceilalți să dispară, când nu eram detectiv sau băiat de ceainărie. E o

zi bună, cea mai bună. Să fii detectiv e prea greu. Poate că, la urma urmei, nu vreau să fiu detectiv. Poate că Jasoos Jai se poate retrage nevătămat, *bine-pa-pa-la revedere*. Nu știu ce-o să mă fac când o să cresc mare. Uneori, când mama îmi vede notele, spune că Pari o să fie ofițer al Serviciului Administrativ India, un administrator regional sau ceva de felul ăsta, iar eu voi fi lacheul ei.

Târziu în noaptea aceea mă trezesc auzind bătăi în ușa și plânsete și urlete. Tata se ridică din pat și bâjbâie în întuneric până când găsește întrerupătorul. Becul galben e furios că l-am trezit și fâsâie și trosnește.

— Au venit JCB-urile? întreb eu.

— E cutremur? întreabă Runu-Didi.

— Afară, strigă tata.

Mama ia tubul de Parachute. Îl leagă de pallu. Se apleacă și privește bocceaua noastră cu lucruri de valoare de lângă ușa. Așteaptă de aproape două luni exact momentul de față, dar mama nu o ia.

Dăm buzna pe alee. Vecinii noștri dau și ei năvală din case, unii ducând torțe. Luminile surprind ochii speriați ai caprelor și ai câinilor.

— Așteptați aici, spune mama, împingându-mă aproape de Runu-Didi.

— Poate că djinnul tău a mai răpit pe cineva, spune Didi.

Mă uit într-o parte și alta a aleii, imaginându-mi un djinn care trece șuierând prin aer către noi, și pe undeva sper, pentru că stau lângă Runu-Didi și pentru că Didi e mai mare și mai înaltă decât mine, s-o ia pe ea în locul meu. *Te rog, te rog, te rog.*

Tata și Shanti-Chachi merg în direcția țipetelor...

...ca să afle dacă ar trebui să fugim din basti sau să ne ascundem în casele noastre. Soțul lui Shanti-Chachi vorbește cu mama, scărpinându-și nervos părțile intime atunci când mama întoarce capul.

Eu și Runu-Didi așteptăm pe prag, sub aceeași pătură trasă peste capete și înțepându-ne pielea.

— Stai locului, spune Didi de fiecare dată când îmi întind picioarele ca să nu le las să-mi amorțească.

Mă întreb ce vor zeii de la noi. Poate o hafta mai mare, ca poliția noastră din basti. Poate o puja mai mare decât a lui Ghiont-Baba. Poate a fost destul de măreață, dar zeilor pur și simplu nu le pasă de noi. Poate, poate, poate. M-am săturat de poate.

— Uite-i, spune Didi și se ridică.

Partea ei de pătură cade pe jos. Încerc să strâng pătura pentru ca mama să nu se supere că o murdărim, dar e grea și înțepătoare și mă simt de parcă aș încerca să apuc un kikar și mă dor degetele. Mă întristează că sunt prea mic ca să fac până și un lucru atât de prostesc. Lacrimile îmi ard ochii.

— Nu plânge! spune Runu-Didi. N-o să ți se întâmple nimic.

— Nu plâng.

Didi ia pătura din mâinile mele. Antrenamentul trebuie s-o fi făcut puternică, pentru că o forțează să se poarte bine; o împăturește frumos în câteva clipe.

Tata mă ia în brațe. Nu sunt chiar atât de mic ca să fiu purtat în brațe, dar îmi lipesc fața de gâtul lui. Îi aud răsuflarea. E sonoră și gâfâită, ca a lui Samosa. Razele lanternelor se rotesc în jurul aleilor, luminând o jumătate de panou de satelit, un sfert dintr-o sârmă de rufe pe care cineva și-a întins hainele la uscat, porumbeii care merg pe acoperiș și-și fâlfâie aripile.

— Bivolul Fatimei, spune Shanti-Chachi, cu vocea spărgându-i-se ca sticla, a murit. Decapitat.

Ridic privirea. Când măcelarii ca Afsal-Chacha omoară animale, o fac doar ca să le mâncăm. Nimeni nu ar vrea să-l mănânce pe Bivolul-Baba. Până și un neisprăvit ca Bețivanul Laloo îl consideră Dumnezeu.

Shanti-Chachi și-a strecurat mâna pe după brațul soțului ei. Runu-Didi desenează semicercuri pe pământ cu piciorul drept.

— Cineva i-a lăsat Fatimei capul bivolului pe prag, spune tata.

— Fatima nu se poate opri din plâns, spune Shanti-Chachi. Îl iubea pe bivolul acela ca pe un copil. Nu se alegea cu nimic de pe urma lui, nici măcar cu balebă cât să aibă combustibil pentru o zi. Cu toate astea, cheltuia atât de mulți bani ca să-l hrănească.

Tata mă lasă jos, iar eu fug în casă. Mă strecor sub patul mamei și al tatei. Sunt curajos ziua, dar vitejiei mele nu-i prea place să iasă la iveală noaptea. Doarme, cred eu.

— Jai, ce faci? întreabă mama.

A venit după mine până în casă.

Probabil că arăt ekdum-stupid. Doar jumătate din mine încape sub pat din cauza pungilor și a sacilor pe care i-a depozitat în peștera ei. Mama îngenunchează pe podea.

— Ieși de-acolo, sona, spune ea.

Îmi zice sona doar atunci când mă iubește mai mult decât pe oricine altcineva pe lumea asta.

Scoate tubul de Parachute din pallu și șterge praful de sub pat rămas pe fața mea cu marginea sariului. Ies târându-mă de acolo ca să mă poată curăța cum trebuie. Mama pune tubul de Parachute la loc pe raft. Tata și Didi se întorc în casă.

— Un djinn l-a mâncat pe Bivolul-Baba? întreb eu.

— Nu există djinni, Jai, spune tata. Niște goonda au făcut asta. Capul bivolului a fost tăiat cu o sabie. Sunt urme de sânge în sus și-n jos pe aleea care duce la Fatima-ben.

Djinnii nu au nevoie de arme. Ei pot să taie capetele oamenilor doar gândindu-se la treaba asta.

— Probabil că băieții din Hindu Samaj l-au omorât pe Bivolul-Baba pentru că e al Fatimei, spune Runu-Didi. Ca să le dea musulmanilor o lecție.

— Noi venerăm vacile, spune mama. Oamenii noștri nu ar face niciodată un lucru atât de îngrozitor.

— Toată lumea știe că băieții de la Hindu Samaj au săbii, spune Didi. Le scot în timpul revoltelor. Am văzut asta la știri, haan, tată?

— Mă întorc la Fatima, spune tata. Sărmana femeie e atât de șocată.

— Nu face asta! îl roagă mama. Nu ieși din casă — cine știe ce lucru groaznic se mai întâmplă?

Dar tata și-a luat deja puloverul pentru afară și o șapcă.

— Cel puțin ia-ți un fular, spune mama. E foarte frig afară.

— Madhu, meri jaan, nu vrei să lași grijile în seama mea măcar o dată?

Runu-Didi pare stânjenită, ca de fiecare dată când tata o numește pe mama viața lui sau ficatul lui sau bătaia inimii lui. Dar pe mine mă face să mă simt în siguranță.

Mama îi pune tatei un fular în jurul gâtului ca și când ar fi o ghirlandă și ea s-ar căsători încă o dată cu el.

Nu-mi vine să cred că Bivolul-Baba nu mai e. N-a făcut niciodată rău nimănui, nici măcar muștelor care treceau bâzâind în cercuri prin fața ochilor lui până oboseau și cădeau moarte chiar între coarnele lui.

Ne întindem să ne culcăm și următorul lucru de care-mi amintesc e că trebuie să ne trezim, iar mama și tata se ceartă pentru cine ar trebui să meargă la muncă. Noaptea trecută mama era îngrijorată pentru tata și acum urlă de parcă ar vrea să-l împingă în gura unui djinn. Fac asta de fiecare dată când se întâmplă ceva groaznic, deși știu că nu ne pot supraveghea în fiecare zi. Se păcălesc singuri, dar pe mine nu. Stau pe salteaua mea, iar frigul îmi zgârie gâtul ca niște gheare. Sunt pakka de faptul că tata o să facă cum vrea el, dar mama câștigă disputa, spre surprinderea tuturor, chiar și a ei, după câte se pare.

— Să nu îndrăznești să te plângi dacă îmi pierd slujba, spune tata în timp ce-și pocnește degetele înspre mine, spunându-mi să mă trezesc. Nici măcar nu-mi dau seama cum o să mai mâncăm luna asta. Se pare că va trebui să folosim banii tăi puși deoparte pentru urgențe.

Tata merge spre raftul din bucătărie și ia tubul de Parachute. Mi se strânge stomacul până se face ghem. Mama înșfacă tubul de la tata și îl pune la loc pe raft.

— Nu e momentul pentru glume, spune mama.

— Cine zice că glumeam? spune tata.

— E vorba doar despre azi și mâine, zice mama. Shanti a spus că poate să-i supravegheze pe copii duminică, iar luni se vor întoarce la școală.

Runu-Didi și mama pleacă să aducă apă. Tata spune că o să mă ia cu el la complexul de toalete.

— Bivolul-Baba? întreb când ajungem afară.

— S-a curățat totul, spune tata.

— L-a luat Fatima-ben? întreb.

— Un măcelar din Bhoot Bazaar.

— Afsal-Chacha?

— Cine e? Iar ai vorbit cu străinii prin Bazaar? Nu ți-am zis să nu faci asta? Bhoot Bazaar nu e loc de joacă pentru copii.

— Nu mă joc, spun eu.

Trecem pe lângă un câine care seamănă cu Samosa. Sper că Samosa e bine. Sper că se ferește de djinni și de oamenii cu săbii.

Suntem blestemați, așa cum a zis Faiz, bietul Faiz care e acum vânzător ambulant. Mama spune că ammi a lui Faiz dispare înăuntrul abayeii ei. E îngrijorată pentru ce mănâncă fiul ei mai mare în închisoare: orez gătit cu gândaci, ceai amestecat cu cozi de șopârle, apă condimentată cu căcăței de șobolani.

— O să flămânzim luna asta? îl întreb eu pe tata.

— Nu-ți face griji pentru asta.

— Dar te duci la lucru mâine?

Tata strânge din umeri. Mama sau tata vor trebui să deschidă tubul de Parachute curând dacă își tot iau câte un chutti.

Sunt atât de aproape de final. Mai am nevoie de doar douăzeci de rupii.

— Tata...

— Uite ce e, Jai, o să fie bine. Nu o să murim de foame.

În timp ce mâncăm pesmeți la micul dejun, mama lui Pari o aduce pe Pari la noi acasă pentru supraveghere. Mama trebuie să-i fi spus la telefon mamei lui Pari să facă așa. Nici măcar nu s-a gândit să-mi zică și mie mai întâi.

Pari nu vrea pesmeți, a mâncat deja de dimineață, probabil tăieței Maggi, de care ar mânca și de cinci ori pe zi dacă ar putea.

— Ce faci, nu înveți? întreabă ea.

— Ascult-o, Jai! spune tata.

Tata merge cu mama și mama lui Pari până la capătul aleii. Se întoarce și vorbește cu vecinii noștri. Apoi o întreabă pe Runu-Didi ce pregătește pentru prânz, deși nu mâncăm decât orez și dal. Dă drumul la televizor, se așază pe pat și-și scutură picioarele. Schimbă întruna canalele. Fredonează o melodie. Se piaptână folosind o cutie de inox de pe un raft pe post de oglindă. Cântă. De obicei când ajunge acasă e atât de obosit, încât nu face decât să stea pe pat și să se uite la televizor. Dacă se hotărăște să cânte, nu e niciodată mai mult de un cântec. Acum nu se poate opri din cântat.

— Tată, învățăm, spun eu.

— Bineînțeles, spune el.

Dă televizorul mai încet ca și când asta ar fi fost problema.

Eu și Pari stăm în pragul ușii. O întrerup din studiu ca să-i zic că nu mai putem fi detectivi.

— Ce urme să luăm? Nici măcar nu știm numele copiilor musulmani.

— Kabir and Khadifa, spune Pari. Au nouă, respectiv unsprezece ani. Nu merg la școală la noi, ci la o școală de lângă bastiul nostru. Mama lor e aproape să nască din nou.

— Invenezi, spun eu.

— Am auzit la rândul doamnelor.

Încruntarea îi face colțurile gurii să coboare și îi desenează linii între sprâncene.

— Ce face asta pe aici? întreabă ea.

E Sfert cu membrii găștii lui și câțiva bărbați din Hindu Samaj. Vorbesc cu oamenii de pe aleea noastră. Atunci când ajung la mine acasă, eu și Pari ne ridicăm în picioare.

Sfert miroase puțin a daru, dar pare mai proaspăt și mai curat. Mijesc ochii înspre el ca să înțeleg de ce și-mi dau seama că e din cauză că și-a ras ceea ce aducea a mustață și barba care nu era chiar barbă.

Tata și Runu-Didi vin la ușă.

— E fiul lui pradhan, îi spune Pari tatei.

Încă nu știm cum îl cheamă de fapt pe Sfert.

— A mai dispărut cineva? întreabă tata grăbit.

— Încercăm să aflăm cine provoacă toată tulburarea asta în basti, spune Sfert, privind-o pe Runu-Didi. Ne puteți spune ceva? Ați văzut vreun musulman care să se comporte suspect?

Tata o trage pe Didi înapoi și trece în fața ei.

— Nu ar trebui să încercați să creați disensiuni în această comunitate, spune tata, ceea ce sună ca ceva ce ar spune la televizor un prezentator de știri bun.

Sfert își desface și apoi își suflecă mânecile cămășii negre. Are părul dat pe spate și uns cu ulei sau cu ceva mai scump, cum ar fi Brylcreem, despre care reclamele de la televizor spun că este o cremă *pentru bărbați, și nu pentru băieți*.

Mă întreb dacă Sfert l-a omorât pe Bivolul-Baba cu o sabie pe care o ascunde în casa lui de fițe. Îi privesc pantofii negri din pânză să văd dacă au pete de sânge pe ei, dar nu au decât noroi. Apoi îmi amintesc că el îi angajează pe alții să-i facă treburile murdare.

Sfert își înclină capul la un unghi din care să poată s-o vadă pe Runu-Didi, poate.

— N-ai ceva pe plită care trebuie supravegheat? o întreabă tata pe Didi.

Merge în colțul amenajat ca bucătărie. Apoi tata vorbește cu Sfert, cu convingere, cu mâinile unite la spate.

— Lucrurile se înrăutățesc pe zi ce trece. Tatăl tău ar trebui să facă mai mult pentru noi. Ar trebui să le ceară poliștilor să-i găsească pe răpitori. Ar trebui să le spună hindușilor și musulmanilor să nu se mai certe.

Privesc chipul lui Sfert cu atenție, deși am renunțat la munca de detectiv; nu mă pot abține. Acum, că chacha care repară televizoare este în pușcărie, Sfert este din nou suspectul principal. Își scarpină bărbia cu vârful degetului mare. Cuvintele tatei se împrăstie pe jos, ca să le ciugulească găinile și să le mestece caprele, pentru că urechile lui Sfert sunt înfundate și acolo nu pot intra.

Shanti-Chachi este șefa noastră duminică, dar...

...e o șefă groaznică. Dă fuga întruna până la ea acasă pentru că gătește și ea o dată și e îngrijorată că ar putea arde mâncarea. Nu ne poate cere să studiem la ea acasă; e plină de tuburi de alifie de la fabrici. Soțul ei lucrează ca măturător pentru municipalitate, ceea ce este o slujbă excelentă la stat, dar mai are și o a doua slujbă, înșurubează capace de tuburi, de acasă. Într-o zi am intrat în fugă și picioarele mele au strivit un tub sau poate zece tuburi, așa că niciun copil nu are voie în casă.

— Învățați, învățați! spune Shanti-Chachi, apărând la ușa noastră înainte să se grăbească înapoi la ea acasă, pentru a se asigura că prânzul ei e în continuare gustos.

Runu-Didi se încălță.

— Unde mergi? întreb eu.

— Antrenorul a reînceput antrenamentele de vineri. Tara i-a povestit de uciderea Bivolului-Baba, așa că a fost de acord să-mi dea câteva zile libere. Dar dacă lipsesc și azi s-a terminat, o să mă dea afară din echipă.

— Dacă lipsim amândoi toată ziua, Shanti-Chachi o să-și dea seama.

— Încă mai faci chestia aia la ceainărie?

— Încă mai faci chestia aia cu antrenamentul?

— Așteaptă aici, spune Didi.

Își ia puloverul și o zbughește afară, lăsând ușa pe jumătate deschisă și pe mine înăuntru. Trebuie să se fi dus la complexul de toalete. Aștept una-două-trei-patru-sute de minute, dar nici urmă de ea. Văd pe deșteptătorul întârziat al mamei care ticăie pe raft că sunt în mega-întârziere la muncă. Nu pot să cred că Runu-Didi m-a păcălit în felul ăsta.

Brățările de gleznă ale lui Shanti-Chachi se îndreaptă din nou spre casa noastră. Sar din pat și stau în fața ușii noastre pe jumătate închise, cât să nu poată să vadă înăuntru.

— Runu-Didi are probleme femeiești, spun eu. O doare burta.

Mama mi-a spus asta odată când m-a rugat să n-o deranjez pe Runu-Didi.

— Oo, spune chachi. Hai să văd!

— Doarme acum. A luat un Crocin.

— Dacă are nevoie de ceva...

— Vă va cere.

— Probabil că te-ai plictisit să stai așa aici.

— Învăț.

Fața lui Shanti-Chachi se acoperă de umbra îndoielii, dar pleacă. Când aud polonicul amestecând în oală, trag ușa aproape închisă și o tulesc spre Bhoot Bazaar.

— Ia uitați-vă, a sosit, doamnelor și domnilor, maharajahul din Bhoot Bazaar a hotărât într-un final să ne onoreze cu prezența domniei sale, spune Duttaram în clipa în care dă ochii cu mine.

— Au tăiat un bivoli în jumătate pe aleea mea, spun eu. S-au adunat o mulțime de oameni acolo. Nu am putut ieși ore întregi.

— Asta-i o treabă tristă, spune Duttaram, dar nu pare trist.

Îmi face semn cu ciocul ceainicului că ar trebui să-i servesc pe clienții care așteaptă. Nu vârs nicio picătură. Acum sunt un băiat de ceainărie expert.

Nu-i nici măcar după-amiază și le și văd pe două dintre chachile din vecini la standul de ceai al lui Duttaram.

— Chokra, ești în mare belea, spune chachi care locuiește lângă Shanti-Chachi. V-am căutat pe tine și pe sora ta peste tot.

Duttaram mă trage de urechi atunci când niște chachi îi povestesc că și-au făcut griji c-am fost răpit.

— Unde e sora ta? Întreabă o chachi din vecini.

— De unde să știu? răspund eu.

Ăsta e cel mai rău ghinion. Dacă aș fi fost prins după ora cinci a după-amiezii, aș fi făcut ultimele douăzeci de rupii de care aveam nevoie.

— Hai să mergem! spune chachi. Sărmana Shanti trebuie să fi făcut vreo sută de atacuri de cord până acum.

Duttaram scoate douăzeci de rupii din buzunarul cămășii și le pune în palma mea udă și murdară.

— Dă-le părinților tăi! spune el.

Împing bancnota în buzunar. Am fost prins, dar ghinionul meu e mai puțin rău decât am crezut.

Shanti-Chachi strigă atunci când mă vede, apoi mă îmbrățișează atât de strâns, încât îmi fac griji că o să-mi frângă oasele.

— De ce m-ai mințit, Jai? Unde e sora ta? Întreabă ea.

— Runu-Didi a plecat la școală ca să vorbească cu antrenorul ei. O să se întoarcă înainte ca mama să ajungă acasă.

— Mama ta vine acasă chiar acum, am sunat-o, a trebuit s-o fac. Stai așa, o sun din nou ca să-i spun să nu-și facă griji.

Chachi aproape că scapă mobilul, apoi își liniștește mâinile. Deși rotiurile pe care le face soțul ei lucesc de la ghee și deși el adaugă întotdeauna o linguriță de unt în dal, chachi este zveltă ca mama, iar acum pare și mai slabă. Îi spune mamei că sunt în siguranță și că Runu-Didi e cu mine. Rămășițe de oă roz sunt lipite de rădăcina unghiilor lui chachi, care sunt galbene precum curcuma la vârf, ca și vârful degetelor. Văd porțiunile cărunte din părul ei, acolo unde vopseaua se duce mai repede.

— Mama ta spune că se întoarce la muncă, pentru că doamna ei fițoasă dă o petrecere puțin mai târziu, spune Shanti-Chachi. I-am spus că Runu-Didi e cu tine pentru că nu am vrut s-o îngrijorez și mai mult. E în siguranță, nu-i așa, Didi a ta? N-ai mințit din nou, nu?

— E la școală.

— Trebuie să mergem să o luăm.

— E cu antrenorul ei, chachi. Au antrenament.

— Nu-mi pasă dacă e cu prim-ministrul în persoană. Eu o iau acasă.

— Pot să mă schimb? Cineva a vărsat ceai pe mine la stand.

— Grăbește-te!

Fug înăuntru, deschid tubul de Parachute și împăturesc în el cele douăzeci de rupii pe care mi le-a dat Duttaram. E posibil ca mama să mă omoare azi, dar nu o să mor hoț.

Shanti-Chachi îmi pune o mulțime de întrebări pe drumul către școală. De ce i-am zis că Runu-Didi are probleme femeiești? Știam măcar ce sunt problemele femeiești? Ce făceam în Bhoot Bazaar? Nu mi-era frică de răpitori? Când a devenit un băiețel ca mine așa un mincinos nerușinat?

Cu o voce pierită, îi spun că lucrez duminica, dar că mama și tata nu știu asta. Îi spun de Runu-Didi și de concursul ei interregional.

— Didi o să primească o oală mare cu bani dacă o să câștige și o să le dea totul mamei și tatei. De-asta muncesc și eu. Doar încercăm să-i ajutăm.

— Toate bune și frumoase, spune chachi nervoasă, dar, dacă vă răpește cineva, ce se întâmplă atunci, haan? Aveți cei mai buni părinți din întregul basti. Voi nici nu știți cât de norocoși sunteți.

— Ba știm.

— Dacă Runu nu e acolo? mă întreabă chachi când ajungem aproape de școală. Mama ta o să mă omoare. Va trebui să mă omor singură.

Azi poarta școlii e pe jumătate deschisă. Fanul nr. 1 al lui Didi, băiatul plin de coșuri, trage cu ochiul prin gard.

— Mișcă! se răstește chachi la băiat, iar el sare într-o parte, părând rușinat, ca și când l-am fi prins furând.

Runu-Didi stă pe o pistă ștersă trasată cu pudră de cretă pe pământ, cu mâna stângă întinsă ca să preia ștafeta de la colega ei de echipă. Mi-a spus că preluarea ștafetei n-ar trebui să dureze mai mult de două secunde. Să băjbâi sau să lași să-ți cadă ștafeta pot face să fii dat afară din echipă.

Didi începe să alerge în timp ce colega ei se apropie, apucă ștafeta chiar înainte ca coechipiera ei să strige *ștafetă*

și apoi prinde viteză, cu părul prins în coadă fluturându-i pe spate, balansând brațele, ridicând picioarele sus în aer ca și când n-ar fi cântărit nimic. E ultima alergătoare din echipa ei de ștafetă pentru că este cea mai rapidă.

— Runu, vino în momentul ăsta! urlă Shanti-Chachi.

Didi continuă să alerge, ca și când n-ar avea de gând să se oprească niciodată. Chachi o strigă iarăși pe nume, *ce crezi că faci, Runu?* strigă ea. Didi ajunge la linia de final, îi înmânează ștafeta antrenorului și-i spune ceva ce-l face să pară mai furios ca oricând. Și apoi vine alergând către noi.

Seara târziu, când mama ajunge acasă, nu ne zice absolut nimic, nici mie, nici lui Runu-Didi. Îi privesc atent chipul, deși nu e zgomotoasă, așa cum e de obicei atunci când se înfurie. Gustă dalul făcut de Didi și adaugă niște sare și garam masala. Se scarpină pe șale, chiar deasupra jupei, acolo unde spune întotdeauna că o doare. Încerc să-i dau un tub vechi de Balsam de Tigru, dar se preface că nu mă vede, deși îmi mișc mâna după privirea ei. Pun tubul la loc pe raft. Runu-Didi se uită la cureaua tatei, agățată într-un cui bătut în perete atât de tare, încât în jurul lui e o explozie de crăpături. Tata nu a folosit niciodată cureaua pe noi.

Într-un sfârșit tata ajunge acasă. Mama și Shanti-Chachi și soțul lui Shanti-Chachi ne împing pe noi doi pe ușă afară și-i dau tatei un raport amănunțit. Eu și Runu-Didi stăm așezați pe prag, tremurând.

Mâine e ziua examenului. Examenele par ireale, ca și cum ar fi dintr-altă lume. În lumea noastră, ne batem zilnic

cu djinni și cu răpitori și cu ucigași de bivoli și nu știm când vom dispărea.

Adulții șoptesc, dar îl aud pe tata cum găfâie șocat.

Shanti-Chachi deschide ușa și ne cheamă înăuntru. Apoi ea și soțul ei pleacă.

— Jai, ai crezut că n-o să ne ajungă banii pentru mâncare dacă nu muncești și tu?

— Nu o s-o mai fac, spun eu,

— Te lăsăm să mori de foame?

— Eu doar... m-am gândit să-i dau lui Faiz niște bani pentru că fratele lui e în pușcărie și avocatul le ia mult.

E o minciună bună și are sens, dar nu și pentru tata.

— Și Faiz asta îți ia banii?

— Nu... Duttaram nu mi-a dat încă nimic. Poate dacă aș fi muncit până la sfârșitul lunii.

— Și tu, Runu...

Mama e cea care vorbește acum.

— Ți-am cerut să-l supraveghezi pe fratele tău. În schimb, tu fugi la școală? Să alergi tot timpul prin smog pentru că-ți place de antrenor, haan? Crezi că nu știi ce se petrece în mintea aia a ta?

— De antrenor? Întrebă Runu-Didi.

Mă privește cu sprâncenele ridicate, ca și când mi-ar cere să-i explic raționamentul mamei. Îmi las bărbia în piept. Nu pot explica nimic.

— Antrenorul e eroul tău, nu-i așa? Întrebă mama. Riști să fii răpită doar ca să te duci să te vezi cu el.

Antrenorul lui Didi nu arată deloc a erou.

— Nu mă fură nimeni când mă duc să cumpăr legume pentru cină, spune Didi dând din mâini, lovindu-mă peste față din greșeală și tot continuând să se agite. Nu mi se

întâmplă nimic când stau la coadă la apă la cișmea sau pentru orez la magazin. Dar în clipa în care fac ceva ce-mi doresc să fac, tocmai atunci mă răpește cineva. Asta vrei să spui?

— Ai grijă cum vorbești! îi spune mama lui Didi.

— Ai un frățior de care trebuie să ai grijă, spune tata.

— Dacă nu puteți să aveți grijă de Jai, de ce l-ați mai făcut? întreabă Didi.

Tata se mișcă într-o fracțiune de secundă și îi trage o palmă lui Runu-Didi pe obrazul stâng. Cercelușul ca un belciug îi cade. Tata tremură. Ochii i s-au rotunjit și-și privește mâna ca și când nu i-ar veni să creadă ce a făcut. Mama începe să plângă. Tata n-a mai lovit-o până acum pe Didi; nici pe mine nu m-a lovit niciodată. Mama ne altoiește mereu, dar tata niciodată.

Mama se apleacă și ia de jos cercelul. Încearcă să-l pună la loc, dar Didi o împinge și se urcă în pat și stă în colțul în care stau eu în cap. Tata ia o pătură și iese în grabă din casă.

— Nu vrei să mănânci? îl întreabă mama.

Tata ridică mâna dreaptă ca să spună nu fără să se uite înapoi.

Eu stau așezat pe pat, departe de Runu-Didi, turtind cu încheieturile degetelor salteaua cea ponosită. Bănuiesc că Didi nu va putea să meargă la campionatul interregional. Pun pariu că e mult mai tristă din cauza asta decât că a lovit-o tata.

Kabir și Khadifa

Părea că așteaptă pe alee de ore în șir. În spatele ei, perdelele care marcau intrarea în sala de jocuri video se mișcau, dând la iveală fâșii de lumină care se întindeau până la picioarele ei. Se lăsase noaptea fără ca ea să observe și ștersese acoperișurile din Bhoot Bazaar.

Khadifa își imagina că intră cu pași greoi în sală și își trage fratele afară, dar simțul decenței o oprea. Fetele din basti nu intră în astfel de locuri, nici măcar fetele suficient de curajoase cât să poarte fuste scurte și să le răspundă obraznic părinților lor. Ea era responsabilă și încerca să-i oprească pe băieții care intrau legănându-se în sală, dar aceștia erau prea neatenți ca s-o asculte.

— Vă rog, fratele meu e acolo, înăuntru, i-a zis ea unui băiat, cine știe al câtelea, ale cărui mustață zbârlită și miros de țigări ca de adult ea le observă abia acum, panicată. Îl cheamă Kabir, e mic, are doar nouă ani. Spuneți-i să iasă, vă rog! Spuneți-i că-l așteaptă sora lui.

Expresia de pe fața băiatului nu se schimbă. Ea se dădu la o parte ca să-i facă loc și-și atinse hijabul, simțindu-se rușinată. Rușinea îi ardea obrajii până și în răcoarea de afară.

Își vârî mâinile în sân și o furie cunoscută i se ridică în suflet. Ammi îl trimisese pe Kabir să cumpere o pungă de lapte seara, după care pe Khadifa ca să-l aducă înapoi când el nu se mai întorsese după câteva ore. Khadifa avea

de vorbit cu prietenele ei și avea de terminat de cusut. De fiecare dată când Kabir nu era cuminte, cădea în sarcina Khadifei să îndrepte lucrurile. Era corect așa?

Lui ammi nu-i păsa de ce e corect. În zilele astea gândul părea că-i stă doar la bebelușul care-i crește în burtă. Dulceața cu care ammi îi vorbea noaptea târziu și dimineața devreme, gângurind cu o voce grea de somn cum că de-abia așteaptă să îl întâlnească — și de ce bebelușul acesta nu ar fi un alt băiat, așa cum își doreau părinții ei? — o împingea pe Khadifa la capătul răbdării. Noul ei frățior avea să fie probabil un derbedeu, ca și Kabir. Tot timpul Khadifei avea să se scurgă alergând după răzgâiații ăștia; fără niciun minut ca să încerce o nouă oă sau o bentiță acasă la vreo prietenă.

Ammi și abbu nu știau încă, dar Kabir chiulise de mai multe ori de la școală, care nu era chiar o școală, ci un centru condus de un ONG, unde elevi cu vârste cuprinse între doi și șaisprezece ani erau înghesuți în aceeași clasă. Chiulise de la predicile de vineri după-amiaza și de la rugăciunile de la moschee și șterpelise niște rupii din portofelul lui abbu. Banii pe care Kabir îi câștiga făcând diverse comisioane pentru negustorii din Bhoot Bazaar nu erau suficienți pentru numărul de ore de care avea nevoie la sala de jocuri. Ar fi șterpelit monede și de la Khadifa — ea economisea mai bine de jumătate din banii pe care-i câștiga din cusut —, dar știa cum să se ferească de el; îl împiedica înainte ca el să poată măcar să se apropie de economiile ei.

Părinții lor erau indulgenți cu Kabir, poate pentru că era băiat, dar imediat ce aveau să afle că furase și că lipsise de la școală și de la moschee aveau să-l facă pachet și să-l trimită în satul în care locuiau buncii lor și cu siguranță aveau s-o

desemneze pe ea să-l aducă pe calea cea bună. O considerau de încredere, suficient cât să aibă grijă de el de una singură. Khadifa presupunea că ar fi putut privi lucrul acesta ca pe un compliment, dar Ya Allah, nu de lauda asta avea ea nevoie.

Lui ammi îi era dor de casa copilăriei ei, aflată la trei ore distanță de basti, cu autobuzul. Vorbea adesea despre dulceața fructelor și prospețimea aerului la care renunțase de dragul orașului, unde nu putea nici măcar să respire. Dar pentru Khadifa satul acela era o lume diferită, o altă țară cu totul. Acolo, serile erau petrecute într-un întuneric tăcut, întrerupt doar de sunetul bivolistilor care dau din cozi și al țânțarilor care bâzâie, pentru că mullahul interzisese televizorul și radioul și poate chiar și vorbitul. Bunicii ei aprobau din cap atunci când mullahul spunea că fetele trebuie măritate înainte să îmbătrânească prea tare, iar bătrânețea însemna pentru el treisprezece sau paisprezece ani.

Kabir nu avea să piardă nimic dacă se mutau în sat, dar Khadifa ar fi pierdut totul.

O înnebunea felul în care el lua totul ca pe ceva ce i se cuvine. Avea prietene ale căror frați mai mari se jucau în aceste săli și de la care aflase prima dată de aceste senzații tari secrete pe care le încerca Kabir; putea să-i roage pe băieții aceștia, prin prietenii ei, să-l sperie pe Kabir. Să-l scuture puțin. Merita asta, Allah îi era martor.

Lovi cu piciorul ridicând țărâna, atrăgând privirile mânioase ale trecătorilor, apoi se lipi de peretele sălii, sperând ca smogul care se rotea în vâlătuci în jurul ei să o ascundă. Perdeaua care acoperea intrarea în sală se ridică. Kabir ieși clătînându-se, clipind, căci ochilor lui le era greu să se adapteze la lumina bolnăvicioasă de pe alee. Apoi o văzu și zâmbi timid.

— Unde e laptele? se răsti ea. Unde sunt banii?

Degetele lui băjbăiră prin buzunare, ca și cum ar mai fi existat vreo șansă ca mintea lui zăpăcită să nu-i fi cheltuit pe jocuri. Îl împinse până la un stand unde se vindeau lapte și caș. Pe tot drumul până acolo îl certă pentru egoismul lui.

— Hindușii sunt porniți pe noi, ne numesc porci teroriști și răpitori de copii și ucigași de copii, spuse ea, dar tu, tu nu te poți gândi la nimic altceva decât la tâmpeniile alea de jocuri, nu-i așa?

Pe Kabir îl dorea inima când sora lui spunea asta, mai ales pentru că era adevărat. La început, *se juca pentru a pierde vremea*, dar acum tânjea după emoția unei lupte cu pușca în același fel în care aurolacii pe care-i vedea pe aleile lăturalnice păreau să tânjească după Eraz-ex. Uitase să ofere namaz în ziua aceea și în multe alte zile, chemarea muezinului neputând să facă să-i tresară conștiința în interiorul sălii de jocuri, unde singurul lucru mai zgomotos decât împușcăturile era șuvoiul de sudalme ridicole care ieșea din gurile jucătorilor. *O mie de pule în curul tău, frate sau ești pe lumea asta din cauza unui prezervativ rupt.*

Știa că e prea mic să se afle în sala aceea cu ecrane zgâriate și manete care nu se pliază, luminată doar de un tub de lumină și aerisită de un ventilator de pe tavan ale cărui elice erau acoperite cu un praf negru. Dar în afara sălii de jocuri era un nimeni; înăuntru, era priceput la luptă și făcea parte din ceva mai mare decât bastiul și decât Bazaarul.

— Nu mai fac, spunea acum, fără să știe nici el dacă e sincer.

— N-o să mai faci, spunea Khadifa. O să am grijă de asta, te asigur.

Se pregăti să facă față mâniei ei, dar ea rămase tăcută. Părea obosită. O privi cum cumpără o pungă de lapte cu banii pe care probabil că îi câștigase ea și îi fu rușine. Nu știa cum să-i spună că-i pare rău.

Pe alee se formase o mulțime. În centrul mulțimii se aflau doi cerșetori, unul într-un scaun cu roțile cu o boxă prinsă de el și prietenul care-l împingea. Spuneau o poveste unui grup de copii care se întorceau de la vreun meci de crichet sau de fotbal, certându-se cu privire la cum ar fi trebuit să fie spusă. Sora lui, fermecată, se opri să-i privească, împingându-l pe băiețelul de lângă ea ca să poată vedea mai bine.

Era deja întuneric, iar ei întârziaseră, dar Kabir nu-i spusese asta. Cerșetorii vorbeau despre Intersecție-ki-Rani, o femeie fantomă care le salva pe fetele aflate în primejdie.

Chiar și atunci când se uita la televizor, Kabir se trezea cu mintea fugindu-i la *Call of Duty 2*, dar povestea lui Intersecție-ki-Rani era atât de violentă, încât îl făcu să uite preț de câteva minute reculul unui MP40 cu care își doboră atacatorii și petele roșii ca sângele care îi inundau perspectiva.

Această poveste e un talisman, spuse cerșetorul din scaunul cu roțile. Țineți-o strâns la inimă.

Sora lui îi trase un ghiont și îi spusese că e timpul să plece. Străzile începeau să se golească.

Se grăbiră spre casă. Gândurile lui Kabir zburară repede înspre sala de jocuri, unde astăzi se luptase cu naștiții din Rusia. Imagini din joc îi apăreau în fața ochilor: o iarnă lungă și friguroasă, cu zăpadă care se transforma în gheață, iar el ascunzându-se în spatele unui stâlp, aruncând o grenadă, folosind smogul ca scut împotriva gloanțelor

inamicilor. Se împiedică de ceva și sfârși grămadă la pământ, cele două lumi ale sale combinându-se în durerea care-i străbătu tot corpul, din tălpi până-n creștet.

Ochelarii de soare din plastic cu ramă neagră și brațe galbene, aranjați cu grijă în gulerul puloverului, trosniră sub el. Încă întins la pământ, își ridică pieptul ca să verifice dacă erau spărți. Doar câteva zgârieturi. Avea să îi poarte și mâine, fie că avea să fie soare, fie că nu, pentru că îl făceau să se simtă mișto atunci când intra în sala de jocuri. Dar nu avea să mai meargă acolo, nu-i așa?

Khadifa așteptă să se ridice, urmărind cu privirea cum smogul acoperă felinarele și casele, simțind un val neașteptat de duiosie. Kabir era doar un copil, care trăia într-o lume a oamenilor mari. Era epuizant, chiar și pentru ea.

— Ești bine? întrebă ea.

El îi făcu semn cu degetul mare în sus.

— Crezi că ammi o să ne pună să ne mutăm? întrebă Kabir imediat ce fu din nou în picioare. Într-un alt basti? Pentru că aici hindușii — se opri — sunt porniți împotriva noastră?

— Poliția i-a luat pe musulmanii pe care i-a vrut, spuse Khadifa. Probabil că hindușii sunt mulțumiți. O să ne lase în pace.

Spera să fie adevărat. Nu-i întâlnise niciodată pe musulmanii arestați și se bucura pentru asta.

Nu voia să se mute din basti. Toate prietenele ei erau aici, fete care o sunau atunci când părinții lor erau plecați la muncă ca să se poată preface că dau petreceri fițoase, care-i împrumutau hainele și bijuteriile lor și care bârfeau despre poveștile de dragoste scandaloase pe care oamenii mari le considerau a fi secretele lor. Fetele acestea erau cele care o

învățaseră să coasă paiete pe bluzele livrate cu grămada din fabrici și să păstreze câteva paiete pentru ea, astfel încât eșarfele ei să strălucească.

Ideea de a lăsa totul în urmă, de a fi forțată să se mărite, gândurile acestea o aduseră din nou în pragul unei crize de mânie; voia să țipe, să spargă brățărilor roșii din sticlă de la încheieturile mâinilor ei lovindu-le de ziduri. Dar ceva dinăuntru ei o opri din a reacționa așa. Poate ammi și abbu aveau dreptate; era un copil responsabil.

Kabir așteptă ca sora lui să spună ceva, dar aceasta nu zise nimic. Și-ar fi dorit să nu o fi dezamăgit atât de tare. Hotărî că de-acum încolo avea să-și petreacă timpul doar într-un loc bun și sănătos, precum sala de sport din Bhoot Bazaar, ale cărei postere promiteau să transforme *mieii în lei*. Kabir văzu cum pieptul îi crește și devine musculos ca cel al unui erou de film hindi. Își imaginează cum pașii lui grei se aud cu ecou pe aleile acestea, cum negustorii pentru care lucrează comentează atunci când trece pe lângă ei. Pașii cei grei păreau a fi reali, iar el se întoarse și văzu ceea ce părea a fi o siluetă masivă înfășurată într-o pătură neagră, dar cum putea fi sigur că această siluetă era adevărată? Jumătate din mîntea lui era încă în 1942.

Khadifa își privi fratele și, din expresia înmărmurită de pe fața lui, își dădu seama că acesta visa din nou.

— La noi în basti nu există secrete, spuse Khadifa. Abbu o să afle în curând câți bani furi de la el ca să-i cheltuiești pe jocuri. O să te dea afară. Va trebui să trăiești pe străzi și să tragi adeziv pe nas ca să adormi în nopțile reci ca asta.

Apoi văzu ceva mișcându-se. Lucirea unei monede de aur în întuneric. Privi înspre Kabir și înțelese că și el

o văzuse. Ar fi trebuit să fie deja acasă. Auziseră poveștile despre copiii care fuseseră răpiți.

Cu coada ochiului, văzu lucirea unui ac de argint, mișcarea ușoară a unei bucăți de material mirosind a ceva dulce, atât de puternic încât mirosul trecu prin aerul îmbâcsit, ajungându-i până la nas. Auzi clinchetul unor brățări care nu erau cele de la mâinile ei. Simți punga de lapte din mână umedă și lipicioasă.

— Dacă ți-e frică, poți s-o chemi pe Intersecție-ki-Rani, spuse Kabir, văzându-și sora tremurând. Ea le apăra pe fete.

— Fantomele hinduse nu vor să aibă de-a face cu noi, spuse Khadifa, apucându-l de mână și luând-o la fugă. Și tu? Pe tine cine te va apăra?

Trei

Această poveste îți va salva viața

Credem că djinnii s-au mutat în acest palat cam pe vremea când au murit ultimii noștri regi, cu inimile frânte de victoriile nedrepte ale oamenilor albi care se pretindeau a fi conducătorii noștri. Nimeni nu știe de unde au venit djinnii, dacă i-a trimis Allah-Ta'ala sau dacă au fost chemați aici de rugăciunile fierbinți ale credincioșilor. Sunt aici de mult timp, probabil că au privit cum se prăbușesc zidurile acestui palat, cum se macină coloanele din pricina mușchiului și a târâtoarelor și cum pitonii se strecoară peste pietrele sparte ca visele care pâlpâie în lumina zorilor. În fiecare an probabil că simt cum vântul mișcă copacii de champa din grădină, împrăștiind flori la fel de parfumate ca flacoanele de attar.

Nu putem să-i vedem pe djinni dacă aceștia nu iau forma unui câine negru sau a unei pisici sau a unui șarpe. Dar le simțim prezența în momentul în care pășim în interiorul acestui palat, în foșnetele care ne gâdilă cefele ca ramurile unui tufiș, în adierea care ne umflă cămășile și în liniștea pe care o simțim în inimi atunci când ne rugăm. Vedem că ți-e teamă, dar *ascultă, ascultă*, suntem îngrijitorii acestui palat al djinnilor de ani de zile și te încredințăm că nu au făcut niciodată vreun rău nimănui. Da, există djinni răi și djinni șireți și djinni necredincioși care vor să-ți ia în stăpânire sufletul, dar cei care trăiesc aici, djinnii care citesc

scrisorile pe care li le scriu credincioșii sunt djinni buni, pe care Allah-Ta'ala i-a zămislit din foc fără fum ca să ne ajute. Aceștia sunt sfinți.

Uită-te acum la mulțimea care inundă aceste locuri, care aruncă cubulețe de carne spre cer ca să fie prinse de ulii, care lasă castroane de carton pline cu lapte pentru câini în speranța firavă ca vreunul dintre ulii sau dintre câini să fie un djinn deghizat. Credincioșii aceștia aparțin tuturor credințelor. Nu suntem doar noi, musulmanii, Faiz — ai spus că acesta e numele tău, nu-i așa? Faiz, vezi, sunt aici și hinduși și sikhi și creștini și poate chiar și budiști. Au venit strângând în mâini scrisorile pe care le-au scris djinnilor și-și vor lăsa cererile lipite de zidurile prăfuite. Noaptea, atunci când porțile sunt zăvorâte, când vârfurile de cenușă ale bețișoarelor de joss cad pe pământ, djinnii citesc scrisorile mirosind a tămâie și flori. Ei citesc repede, nu ca noi. Dacă văd că dorința ta e sinceră, îți îndeplinesc cerința.

Ca îngrijitori ai casei djinnilor, am văzut asta întâmplându-se de atâtea ori. Dar nu ne crede pe cuvânt! Acolo, sub acel copac de chamba, vei observa un bărbat cu părul cărunt care urlă ordine spre patru băieți care cară ceaune de biryani. Ani de zile, fiica lui a avut o tuse permanentă pe care niciun medicament nu a putut-o vindeca. A dus-o la spitale de stat, la spitale private care arătau ca niște hoteluri de cinci stele, la o femeie vraci care locuia într-o colibă lângă Marea Arabiei și la ashramul unui baba care trăia sus, în Himalaya. I s-au făcut radiografii și tomografii și RMN-uri. A purtat inele cu pietre albastre și pietre verzi și pietre purpurii pentru sănătate. Nimic nu a funcționat. Apoi cineva i-a povestit despre locul acesta și tatăl a venit aici cu o scrisoare pentru sfinții djinni. Ar fi făcut orice pentru fiica sa,

și-ar fi scos toți dinții și i-ar fi legat într-o bucată de satin ca pe niște perle dacă asta era ceea ce ar fi dorit djinnii.

Scrisoarea lui către djinni era scurtă. Unii oameni scriu pagini întregi enumerându-și suferințele și atașează copii după certificatele de naștere și după certificatele de căsătorie și acetele de vânzare-cumpărare ale caselor care sunt împărțite, în mod inegal și neplăcut, între frați și surori și unchi și mătuși. Tatăl, însă, a scris doar: *Vă rog, aveți milă de noi și vindecați-o pe fiica mea de tuse*. Ne-a arătat scrisoarea, de-asta știm. A prins cu acul în scrisoare o fotografie a fiicei sale de *dinainte, dinainte* ca tusea să o transforme într-un schelet ambulant.

Iar acum, vezi și tu. Fiica este fata în salwar-kameez verde care stă lângă champa. Părul îi e acoperit în întregime de o eșarfă, așa încât să nu-i ispitească pe djinni — chiar și djinnii cei buni au o slăbiciune pentru fetele frumoase, o să fim sinceri cu tine —, dar nu-i așa că arată bine? Are culoare în obraji, putere în oase, spinarea nu îi e curbată deloc, iar tusea a dispărut. Se căsătorește luna viitoare. Tatăl le mulțumește djinnilor hrănindu-i cu biryani pe vizitatori.

Ai făcut bine venind aici. Acum trebuie să mergi înăuntru, să te alături lui ammi și fratelui tău. E mai întuneric acolo, cu siguranță. Rotocoalele de fum de la bețișoarele de joss și de la lumânări au înnegrit pereții. N-o să te minșim, o să dai de priveliști înspăimântătoare: o femeie care tremură, cu nebunia revărsându-i-se de pe buze, care e adusă aici de soțul ei, ce speră ca djinnii cei buni să gonească djinnul cel rău care locuiește în ea; un tânăr care se dă cu fruntea de perete până când sângele i se scurge pe piele; lilieci ce stau agățați cu capul în jos de acoperișurile prăbușite, iar țipetele lor ascutite formează un cor antic pentru rugăciunile fierbinți ale celor nefericiți.

Dar *ascultă, ascultă*, sfinții noștri djinni sunt puternici. Scrisoarea scrisă de ammi a ta le va spune djinnilor ce vrea familia: note bune pentru tine la următorul examen, o mireasă potrivită pentru fratele tău, întoarcerea în siguranță a vreunui văr pierdut sau a unui prieten. Poate — și nu spunem că acesta e cazul tău — speri să obții dreptate pentru tatăl tău sau pentru cineva din familie care a fost nedreptățit de poliție sau de tribunal. Nu fi surprins. Ni se întâmplă nouă, musulmanilor, mai des decât ți-ai închipui. Dar oricâte necazuri ar pluti în jurul tău, ai încredere în noi, djinnii le vor face să dispară.

Îți vom spune un secret: pe lângă drumurile cele mai netede din țara asta, mărginite de copaci de amaltar și jamun, locuiesc politicieni care au devenit miniștri ai Consiliului de Stat doar pentru că ne-au numit pe noi, musulmanii, străini. Urlă în timpul demonstrațiilor că Hindustan e doar pentru hinduși și că oamenii ca tine și ca mine ar trebui să plece în Pakistan. Dar până și ei vin aici să se roage. Își trimit lacheii în zori, când ruinele acestea sunt aproape goale, să curețe locul de oameni așa încât nimeni să nu-i poată fotografia atunci când se închină în fața djinnilor noștri. Au oprit până și Controlul Arheologic din a ne da afară pentru că au la fel de multă încredere în djinnii noștri cum avem și noi. Acești politicieni au limbi putrede și inimi rele, dar djinnii nu-i refuză. Toți sunt egali aici.

Vorbește cu oricare dintre vizitatori! Vei afla că se află aici pentru că a pierdut ceva. Uneori și-au pierdut chiar speranța și tocmai aici, între aceste ruine care te înspăimântă atât de tare, vor găsi un motiv pentru a trăi.

Dragă băiete, ia aminte la noi, pentru binele tău. Scoate-ți sandalele, spală-ți picioarele și pășește înăuntru. Djinnii așteaptă.

Școala în noul an este...

...la fel ca școala de anul trecut, dar în același timp mai rea, din cauza examenelor. După ce clopoțelul sună pentru ultima dată, eu și Pari stăm pe coridor, iar Pari își roade unghiile și apoi adună numere pe degete, pentru că are impresia că a greșit un răspuns la testul de matematică. Eu trebuie să fi avut vreo unu-două-trei-zece-toate răspunsurile greșite, dar nu-mi pasă. Îi povestesc lui Pari cum a lovit-o tata pe Runu-Didi, iar ea își strânge și-și desface mâna și spune:

— De cinci ori, de cinci ori mi-ai vorbit despre asta pe ziua de azi.

— Nu-i adevărat, spun eu.

Pari nici măcar nu m-a lăsat să vorbesc de dimineață, pentru că voia să recapituleze totul în minte. Aș vrea ca Faiz să fie aici, pentru că Faiz știe să asculte. Dar Faiz e la o intersecție, vinde trandafiri sau huse de telefon sau jucării de care noi n-avem niciodată parte, dar oricum suntem prea mari pentru jucării. Lipsește de la examene și apoi va lipsi multe zile de școală, poate chiar un an întreg dacă nu-l eliberează pe Tariq-Bhai în curând.

Runu-Didi iese pe coridor.

— Suntem gata, spun eu când se oprește lângă noi.

Eu, Didi și Pari trebuie să mergem acasă împreună.

— Nu mă așteptați! spune Didi. Trebuie să vorbesc cu antrenorul.

— O să se enerveze că trebuie să lipsești de la interregional? întreabă Pari.

Ochii aspri ai lui Didi mă săgetează pentru că sunt un gură-spartă. Apoi spune:

— Va trebui să facă o schimbare de ultim moment. Tu ce crezi?

Urechile lui Didi par goale fără cercei. Întind o mână s-o mângâi pe braț.

— Chi, zice Didi. De ce ai mâna așa lipicioasă?

— Mai bine nu întreba! spune Pari.

— Pari se scarpină în fund. Nu eu.

— Stai departe! spune Didi.

— Du-te și adună căpușele de pe fuduliile iubitului tău, antrenorul. Oricum asta e ceea ce faci cel mai bine, mă trezesc spunând.

Pari scoate un sunet de uimire și-și acoperă gura cu mâinile amândouă. Merg țațoș către poarta școlii, iar Pari vine alergând după mine. La poartă, întorc capul ca s-o privesc pe Runu-Didi. E încă în picioare pe coridor în fața clasei noastre, rezemată de un stâlp. Fanul ei, băiatul cu coșuri, stă de cealaltă parte a stâlpului, zâmbind larg în ceea ce pare a fi camera telefonului său mobil. Își trece limba ușor peste dinți. Didi se uită în acea parte a terenului de joacă în care antrenorul se pregătește să înceapă antrenamentul cu fetele, așa că poate nu și-a observat fanul.

Nimeni nu a vorbit azi despre Kabir și Khadifa; poate pentru că ei nu sunt din școala noastră. Nici măcar directorul nu le-a dat numele la adunare, dar ne-a avertizat să stăm în permanență cu garda sus.

— Runu-Didi mi-a spus să vin singur acasă, îmi spun mamei când se întoarce. E încă la școală. Antrenorul ei probabil că o pune să se antreneze suplimentar.

Eu și Didi suntem certați, așa că nu trebuie să ne păstrăm unul altuia secretele. Asta e regula. Didi o să înțeleagă.

Mama oftează și se așază pe pat. Mă uit la ceas. E ora șase, ceea ce înseamnă că e șase și un sfert sau șase și jumătate. Antrenamentul lui Didi ar fi trebuit să se fi încheiat deja. Bănuiesc că întârzie doar ca să-i oftece pe mama și tata. E o prostie.

— Probabil că Runu e furioasă, spune mama.

Închide ochii și începe să se roage *Doamne, fă ca fata mea să fie bine*. Spune asta de nouă ori și deschide ochii.

— Părinții nu ar trebui să-și lovească copiii, spun eu. Nu mai suntem în vremurile antice, ca atunci când erai tu copil.

Mama iese să vorbească cu Shanti-Chachi. Eu îmi mai iau un pulover peste primul pulover. Mama se întoarce și-mi spune că ea și soțul lui chachi se duc la școală ca să vorbească cu antrenorul.

— Vin și eu cu voi.

— Jai, n-am timp de asta azi.

Mama pleacă. Îmi cer iertare de la Runu-Didi în mintea mea. O rog să se întoarcă. Îi promit că nu o mai necăjesc niciodată. Shanti-Chachi se așază lângă mine și mă freacă pe spinare și-mi spune să respir ușor.

— Unde e mama, Jai? îl aud pe tata întrebând. Shanti, ce se întâmplă?

Mă rog din toate puterile. Aud vocea lui Runu-Didi. E acasă! Mă uit împrejur. Nu e aici. Urechile m-au păcălit.

— Cum adică Madhu s-a dus să o caute? strigă tata.
Unde e Runu?

Atunci când ridică vocea de mânie, pare mult mai mare. Vreau să mă fac ghem ca un miriapod sau să intru în carapace ca o țestoasă și să nu mai ies niciodată.

— Ce ți-a zis Runu, mai exact?

Tata vorbește cu mine. Îi spun totul, dar nu-i spun chiar totul, ca de pildă cum i-am strigat despre *fuduliile iubitelor tale, antrenorul*.

— Runu voia să vorbească cu antrenorul? Întreabă tata, apucându-mă de guler. Cât crezi că-i lua să vorbească? Nu puteai s-o aștepti?

— Nu striga la Jai! spune Shanti-Chachi. E doar un copil.

— Didi nu a fost răpită, îi spun în timp ce tata își slăbește strânsoarea. Probabil că antrenorul a convins-o să rămână în echipă.

Tata își scoate mobilul și sună pe cineva.

— Mă duc la școală în momentul ăsta, spun eu. O s-o aduc pe Runu-Didi înapoi.

— Shanti, poți să ai grijă de el? o roagă tata, cu telefonul lipit de urechea stângă.

— Bineînțeles, răspunde chachi.

— Haan, Madhu, spune tata la telefon în timp ce iese alergând din casă.

Mă ghemuiesc în colțul de stat în cap din patul mamei și al tatei și încerc să gândesc ca un detectiv, dar nu pot să mă adun deloc din cauza zgomotului din jurul meu. Vecinii tot intră la noi ca să ne întrebe pe mine și pe Shanti-Chachi dacă am aflat ceva. Se ciocnesc de bocceaua cu lucruri de valoare a mamei și ne împrăstie manualele și lucrurile. Se

întreabă unul pe altul dacă nu cumva vreun musulman a luat-o pe Runu ca să răzbune decapitarea Bivolului-Baba. La început vorbesc în șoaptă, așa încât să nu-i aud, dar în curând uită de mine în agitația lor și vocile li se ridică până la cer. Shanti-Chachi le spune să nu facă speculații până nu aflăm mai multe. Pentru că nu ascultă, îi amenință că le taie limbile alea veninoase.

Mă ciupesc de brațe ca să mă trezesc din visul ăsta urât, dar sunt treaz deja. Îmi pun singur întrebările pe care eu și Pari le-am pus fratelui și surorii lui Bahadur. Hotărâsc că Runu-Didi se ascunde pentru că tata a lovit-o, deși a fost doar o palmă și nu prea contează.

Shanti-Chachi le întreabă pe prietenele din basti ale lui Runu-Didi dacă știu unde e Didi. Nu știu.

— Era bine azi-dimineață la cișmea, spune una dintre ele. Nu părea supărată.

O chachi mă întreabă dacă Didi s-ar fi putut duce la vreun mall sau la cinema, dar Didi nu are bani să se ducă la film și noi nu mergem niciodată la malluri, iar gardienii de la mall oricum nu ne-ar lăsa să intrăm. Shanti-Chachi o sună pe mama pe mobil. Mama spune că Didi nu e la școală, iar ea și tata se duc acum acasă la colegile ei din echipa de ștafetă.

Încerc să mă gândesc unde ar putea fi Didi. Eu m-aș fi ascuns în spatele vreunui cărucior din Bhoot Bazaar sau în kirana unde lucrează Faiz. Dar Runu-Didi nu se poate ascunde în locurile acelea pentru că e fată și, în plus, nu cunoaște niciun vânzător, așa că ar fi trimis-o acasă.

Toată noaptea o caută oamenii pe Runu-Didi. Nu e de găsit. Cred și nu cred asta. Mama și tata se întorc acasă,

mama cu părul lipit de obraji, tata cu ochii mai roșii și mai umflați. Îi întreb dacă pot ieși pe afară ca s-o caut pe Didi. Planul meu secret e să-l găsesc pe Samosa și să-l las să-i ia urma lui Didi. Mama îmi spune să nu mă mișc.

Am mai trăit noaptea asta. Asta e noaptea în care Bahadur a dispărut și tot asta e noaptea în care Omvir și Aanchal și Chandni și Kabir și Khadifa au dispărut.

Apar Pari și mama ei. Pari stă cu mine pe pat, iar mama lui Pari plânge chiar mai tare decât mama. Faiz ne vizitează împreună cu ammi a lui.

— Ce fac mullah ăștia pe aici? întreabă o chachi, făcând semn cu bărbia înspre mama lui Faiz.

Eu plutesc deasupra tuturor, privindu-i cum plâng, privindu-i cum bârfesc. Unii oameni sunt aici doar ca să se hrănească cu lacrimile și cuvintele noastre. Vor duce poveștile noastre pe buzele țuguiate ca niște ciocuri și își vor hrăni cu ele soții sau prietenele care nu sunt aici.

— A bătut-o pe Runu de parcă ar fi avut doi ani, o aud spunând pe o femeie. Mi-a spus Shanti. Nu poți să mai ridici mâna asupra fiicei tale după o anumită vârstă.

— Nu-i asculta! spune Pari.

— N-ai de învățat? întreb eu.

— Examenele astea nu contează. Nu ne pot pica până nu ajungem într-a noua normală.

— Nici eu nu dau examenele, spune Faiz. Nu-s mare scofală.

Mama lui Pari continuă să plângă.

Tata pleacă împreună cu alți câțiva bărbați să caute în jurul maidanului cu gunoi, la Bazaar și în spitale.

Asta nu se întâmplă. Asta se întâmplă. Dumnezeu îmi răsuțește un șurub pe sub piele, fără încetare.

Oamenii vorbesc despre Runu-Didi. *Era o fată atât de bună, spun ei. Făcea toate treburile din casă, fără să se plângă. Vorbea politicos cu toată lumea, chiar și atunci când se isca vreo încăierare la cișmea. La treaba cu alergatul ar fi renunțat ea peste vreun an sau doi, iar apoi ar fi putut fi o soție perfectă, o mamă perfectă.*

Nu cunosc persoana despre care vorbesc.

— Fiica mea nu e moartă, ca să vorbiți așa despre ea, spune mama, cu sudoarea picurându-i pe frunte.

Toată lumea tace.

Patruzeci și opt de ore. Când copiii dispar, dacă nu-i găsești în primele patruzeci și opt de ore, atunci, după toate probabilitățile, sunt morți. Nu sunt sigur dacă douăzeci și patru sau patruzeci și opt de ore. Oricum ai lua-o, Runu-Didi nu e moartă.

— Ți-l amintești pe băiatul cu multe coșuri? o întreb pe Pari. Colegul de clasă al lui Runu-Didi care o urmărește peste tot, ca și când ar fi câinele ei sau așa ceva.

— Îl știu pe tipul ăla, spune Faiz. Ekdum-ratat.

— Era chiar lângă ea atunci când am văzut-o ultima dată, spun eu. Pari, îți aduci aminte?

— O să spun cuiva, zice Pari. O să-l găsim.

Când mă uit la ea, nu-mi dau seama dacă Pari e supărată sau tristă, pentru că vorbește în același fel ca de obicei. Vocea ei nu e nici mai ascuțită, nici mai groasă. Mă face să simt că nu ar trebui să mă îngrijorez prea tare. O tot privesc pentru ca șurubul acela să-mi iasă din piept, dar ea și mama ei care plânge cu suspine trebuie să plece ca Pari să le poată spune oamenilor să-l caute pe băiatul cu coșuri și totul doare mai rău ca înainte.

— Jai, vezi, un bărbat mi-a dat azi asta, spune Faiz.

E o bancnotă verde mototolită pe care Faiz o netezește cu ambele mâini. Un dolar american, spune el.

— E momentul potrivit pentru asta? îl întreabă ammi a sa.

Faiz pune banii la loc în buzunar. Îi curge nasul.

Dacă Didi ar fi avut o amuletă, așa cum are Faiz, oare ar fi fost deja acasă?

Cineva ne scoate pe mama și pe mine din casă pentru că vizitatorii ne iau aerul și niciunul dintre noi nu poate să respire. Ne așezăm pe charpai în fața casei lui Shanti-Chachi. Lacrimile curg pe obrajii mamei, iar ea nu și le șterge.

Vreau să-i spun mamei că din vina mea a dispărut Runu-Didi. I-am zis lui Didi ceva groaznic, însă, și mai rău, chiar cu o noapte în urmă îmi dorisem ca un djinn rău să o ia. Am invitat un djinn la noi în casă.

Privirea mamei mă împresoară ca semnul făcut de un pix roșu în jurul unui răspuns greșit. Pun pariu că și-ar fi dorit să fi dispărut eu în locul lui Runu-Didi. Eu nu câștig medalii. Eu nu iau note bune la examene. Eu nu o ajut la treburile din casă. Nu am adus niciodată apă de la robinet. Merit să fiu răpit. Smogul mi se înfășoară în jurul urechilor, șoptindu-mi același lucru. *Ar fi trebuit să fii tu-tu-tu.*

Mama își împreunează palmele în poală. Văd urme de arsuri pe pielea ei și semne rămase de la tăieturile cu cuțitul. Muncește prea mult, prea repede, aici, acasă, și în apartamentul doamnei celei fițoase. Doar Runu-Didi a ajutat-o, eu niciodată.

Aud vocea lui Pari. Își croiește drum agitându-și mâinile prin mulțimea de oameni din jurul nostru.

— Dați-vă, dați-vă! le strigă ea vecinilor noștri până când ajunge la charpai. Tatăl tău a plecat la Shaitani Adda, spune ea. Vorbește cu colegii lui Runu-Didi. Va vorbi chiar și cu băiatul cu coșuri azi, bine?

Faiz vine și el la noi.

— Jai, trebuie să fii puternic pentru mama ta, spune Pari.

— Lasă-l să plângă puțin dacă vrea, spune Faiz.

Nu vreau să plâng, dar nici nu-mi pot astupa urechile. Am un gogoloi sărat în gură și îl înghit pentru că nu pot să-l scuip. O văd pe mama privindu-mă cu o expresie ciudată, cu lacrimile scaldându-i bărbia și gâtul. *De ce plângi? mă întreabă fața ei. Nu ți-a păsat niciodată de Didi a ta. Te certai întruna cu ea.*

Pe la miezul nopții, mulțimea se mai rărește. Pari trebuie să plece, pentru că trebuie să scrie la examenul de mâine, adică *azi*, iar Faiz e nevoit să plece pentru că trebuie să meargă la muncă. Pari mă apucă strâns de mâini și până și mâinile ei de obicei reci ca gheața sunt calde după ce au stat în apropierea atâtor oameni atât de mult timp.

— E vina mea, îi șoptesc. Am vrut ca un djinn s-o ia pe Runu-Didi, și nu pe mine.

— Nu vorbi prostii, spune ea, dar o zice încet. Nu ești tu răpitorul. E un om rău de la noi din basti.

— Djinnii nu ascultă de tine sau de oricine altcineva, spune Faiz. Ei fac ce vor.

În curând rămânem doar eu, mama lui Bahadur și mama. Mama lui Bahadur ne duce înăuntru, iar ea se așază într-un colț, tușind și surprinzându-i privirea mamei

din când în când și plângând. Îi povestește mamei despre dimineața în care l-a prins pe Bahadur strecurând cuțitul de bucătărie în ghiozdan. Când l-a întrebat ce vrea să facă cu el, acesta i-a spus: *Îl iau pentru ca tata să nu te înjunghie.*

— Atât de multe griji își făcea pentru mine, spune mama lui Bahadur. Iar eu ce-am făcut pentru el?

În curând pleacă și ea. Smogul se strecoară înăuntru prin ușa pe jumătate deschisă, întunecând becul nostru și așa deja întunecat.

Tata se întoarce singur acasă, clătinând din cap.

— Nu e acolo, îi spune mamei și mama izbucnește zgomotos în lacrimi și tata plânge și el și amândoi par niște bebeluși.

— Ai fost la Shaitani Adda? îl întreb pe tata. Ai vorbit cu băiatul care e mereu în preajma lui Runu-Didi? I-ai văzut ghiozdanul pe undeva?

Pun toate întrebările astea ca un detectiv și-mi sună prostești când le aud și pare că vorbesc despre un străin, și nu despre sora mea.

— Băiatul acela a spus ceva ciudat, zice tata, dar îi spune mamei, și nu mie. Spune că, după ce Runu a vorbit cu antrenorul, s-a dus să stea în apropierea locului pe care Jai îl numește Shaitani Adda. Ca și când ar fi vrut să fie răpită. Zona aceea e pustie chiar și în timpul zilei. Băiatul a spus — hohotele îi scutură tatei umerii și-i zguduie pieptul — că Runu l-a împins să plece. L-a împins atât de tare, încât a căzut. A plecat acasă după asta.

— Chiar a plecat acasă? întreb eu.

— Oamenii care locuiesc lângă casa lui l-au văzut. Îi ajută pe copiii lor la teme și i-a ajutat și în seara aceea.

— De ce ar face Runu așa ceva? întreabă mama.

— E vina mea, spune tata, apucându-se violent de păr ca și când ar fi vrut să-și smulgă fiecare şuviță. E numai vina mea.

Dimineața mergem la...

...secția de poliție, unde ammi a lui Faiz și Wajid-Bhai așteaptă deja în picioare lângă biroul comisarului șef. Wajid-Bhai se apleacă în timp ce cere dreptate, iar cuvintele îi alunecă cu ușurință din gură. Probabil că le spune același lucru polițiștilor de douăsprezece zile deja. Ammi a lui Faiz strânge în mână un dosar, pe care uneori îl întinde spre polițist, care se preface că nu îl vede.

Mă uit înspre punga din material alb pe care o ține tata. Înăuntrul ei mama a pus tubul de Parachute. Îmi doresc să fi muncit mai multe zile, să fi pus mai multe rupii în tub. Mama nici măcar nu l-a deschis să verifice câți bani sunt acolo.

Punga mai conține și o fotografie de-a lui Runu-Didi. Nu a trebuit să le spun mamei și tatei că e nevoie de o fotografie ca să investighezi un caz de dispariție. Știau deja asta. În fotografie Didi primește o diplomă pentru câștigarea unei curse. Ea și persoana care îi înmânează diploma sunt pe jumătate întoarse spre aparatul de fotografiat, iar Didi zâmbește de parcă n-ar vrea să zâmbească. O medalie îi atârna la gât prinsă de o panglică portocalie.

Nu avem fotografii de studio cu Runu-Didi, ca cele ale lui Bahadur și Chandni, și nici poze de familie cu noi toți stând în fața faldurilor unei perdele pictate care se vrea a fi Taj Mahalul.

O femeie care poartă un sari verde cu pallu tras peste cap și cu mâinile amândouă păzindu-și bebelușul din burtă se oprește în fața mamei.

— Și copiii mei au dispărut, spune ea. Kabir și Khadifa.

— Ați vorbit cu polițistii? întrebă tata.

Bărbatul care e cu femeia gravidă, care trebuie să fie abbu al lui Kabir și Khadifa, șoptește:

— Trebuie să ne ținem de ei până fac ceva.

Ne-au rugat să mergem cu ei la agentul de rang inferior, care dă din cap plin de bunăvoință către un bărbat îmbrăcat ca și când ar lucra într-un birou elegant. Un șofer de autobuz a lovit mașina în valoare de trei milioane și două sute de mii de rupii a bărbatului. Când aude prețul, polițistul șuieră de parcă și-ar fi ars mâinile cu apă fierbinte.

— Nu pe mine trebuie să mă convingeți de nevinovăția băiatului, le spune ofițerul din colțul celălalt al încăperii lui ammi a lui Faiz și lui Wajid-Bhai. Vorbiți cu avocatul vostru! Magistratul ne-a dat permisiunea de a-l reține alte cincisprezece zile și doar magistratul ne poate spune să-l eliberăm.

Cel puțin știu unde este Tariq-Bhai, chiar dacă e vorba despre un loc atât de groaznic cum e o închisoare. Aș fi preferat ca Runu-Didi să fie la închisoare decât în mașina vreunui răpitor sau într-un cuptor pentru cărămizi sau în burta vreunui djinn.

Ofițerul ne cheamă. Le cere lui Wajid-Bhai și lui ammi a lui Faiz să plece. Ammi a lui Faiz mângâie mâna mamei atunci când trece pe lângă noi.

Mama și tata și abbu și ammi ai lui Kabir și Khadifa încep să vorbească în același timp.

— Mai ușor, spune ofițerul.

Telefonul mobil al mamei sună și, în cele două secunde cât îi ia ca să respingă apelul, ofițerul o ceartă:

— Crezi că suntem la Bazaar aici ca să te plimbi în voie de colo-colo până te hotărăști ce vrei să cumperi?

— E șefa mea, spune mama. Probabil se întreabă de ce nu am apărut.

Tata îi dă ofițerului fotografia lui Runu-Didi și-i spune că e cea mai bună atletă din școală, poate chiar din tot statul. Spune că va concura la Jocurile Naționale și ale Commonwealth-ului când va fi mai mare. Când o să-i zică lui Runu-Didi că tata a lăudat-o, o să râdă și o să spună *cine ar fi crezut că are un cuvânt bun de spus despre mine*. Apoi îmi dau seama că poate nu o s-o mai aud niciodată vorbind; cei care au dispărut nu s-au mai întors. Ochii mă ustură ca și când mi-ar fi dat cineva cu pastă de ardei iute peste ei. Mă doare pieptul.

— Te-am mai văzut, spune ofițerul, fluturând un dosar înspre mine. Ai fugit de la școală într-o bună zi pentru că te plictiseai.

Mama și tata mă privesc furioși.

Nu văd lanțul de aur al mamei lui Bahadur la gâtul ofițerului. Poate l-a vândut și a împărțit banii cu agentul.

— O să puneți fotografia lui Runu-Didi pe internet ca s-o trimiteți și altor secții de poliție? întreb eu.

— Pe cine-avem noi aici, pe Byomkesh Bakshi deghizat?

Ofițerul râde ca și când ar fi făcut vreo glumă bună. Mă mușcă de interiorul obrazilor, așa cum face Faiz, ca să nu plâng.

Tata scoate din plasă tubul de Parachute și-l pune pe biroul ofițerului.

— Mai putem aduce, spune el.

— Credeți că am nevoie de ulei de păr? Întrebă ofițerul, dar ia tubul, îi desface capacul și vede ce se află înăuntru.

Abbu-ammi ai lui Kabir-Khadifa par mai triști. Poate că ei nu au bani să-i dea polițistului.

Ofițerul îi înapoiază tatei fotografia lui Didi.

— Internet? Întreb eu.

— Nu merge acum, spune el.

Mama și tata se roagă de el. *Veniți peste două zile*, spune el într-un sfârșit, scuturând din cap și agitându-și picioarele ca și când noi am fi cei nerezonabili.

În fața secției de poliție, îi spun tatei:

— Nu mai avem alt tub de Parachute ca să-l mai plătim o dată.

— Cel puțin pe voi v-a ascultat, spune abbu al lui Kabir-Khadifa. Nouă ne-a spus că ne vor demola bastiul pentru că nu-i aduce decât necazuri.

Mama privește cerul, ca și când ar spera că Dumnezeu se va pogori din genuni și ne va da un răspuns, dar smogul își ține haina închisă până sus și nu lasă să scape nicio rază de lumină.

Tata și mama hotărăsc că trebuie să verifice spitalele pe care tata nu le-a putut verifica noaptea trecută. Cred că se referă la unitățile de primiri urgente, dar poate că se referă și la morgi și nu vor să pronunțe cuvântul de față cu mine.

Doamna cea fițoasă a mamei o sună din nou pe telefonul mobil. De data aceasta, mama răspunde. Explică de ce nu poate merge astăzi la muncă. Doamna cea fițoasă

nu e dată pe difuzor, dar tot o putem auzi. *Când o să vii? Mâine? Poimâine? Să-mi găsesc o nouă bai care să-ți facă treaba? Fiica ta trebuie să fi fugit cu vreun băiat. Aud că asta se întâmplă des în zona în care locuiești.*

Mama nu spune nimic, doar trage de firele care-i atârnă din pallu. Într-un final spune:

— Două zile, doamnă. Doar atât vă cer. Vă rog, iertați-mă pentru deranjul pe care vi-l provoc.

După ce închide, tata anunță că se duce cu abbu al lui Kabir-Khadifa la spitale. Mama și ammi a lui Kabir-Khadifa vor merge acasă cu mine.

— Nu mi-e teamă de morgi, spun eu.

Am văzut morgi la *Patrula de poliție*; sunt niște frigider metalice reci ca gheața care pot mirosi a Lizol. Adulții par speriați, de parcă aș fi rostit un cuvânt pe care nimeni nu ar trebui să-l spună cu voce tare, pentru că aduce ghinion.

— De ce nu o ajuți pe mama să o caute pe Runu în jurul Bazaarului? îmi zice tata.

Tata și abbu al lui Kabir-Khadifa închiriază o ricșă cu motor care să-i ducă la spitale. Eu, mama și ammi a lui Kabir-Khadifa mergem către Bhoot Bazaar. Vehiculele trec pe lângă noi, dar nu se mai aud deloc tare. Un perete de sticlă se lasă între mine și restul lumii.

Eu și mama mergem pe fiecare alee din Bhoot Bazaar, întrebând pe toată lumea de Runu-Didi. O descriem iar și iar.

— Are doisprezece ani, spune mama.

— Treisprezece ani peste trei luni, spun eu.

Ziua mea este la o lună după a lui Didi.

— Are părul prins într-o coadă de cal, cu un elastic alb, spune mama.

— Poartă salwar-kameez gri cu maro, spun. Uniforma de școală de stat.

— Cam atât de înaltă, spune mama, arătând până la umerii ei.

— Poartă pantofi alb cu negru, spun eu.

— Avea un ghiozdan de culoare maro.

Nu avem deloc noroc, dar tot e mai bine decât să stăm acasă. Mama îl sună întruna pe tata și lasă să-i scape câte-un oftat de ușurare de fiecare dată când el îi spune *nimic, nimic*. Mă rog lui Dumnezeu, Țăcănitului, fantomelor care plutesc undeva peste Bhoot Bazaar și ale căror nume nu le știu. Nu vreau ca Runu-Didi să fie în vreo morgă. *Te rog, te rog, te rog*.

Intrăm pe aleea cu theka. Anda-wallah preia o livrare de ouă stivuite în suporturile lor din plastic și legate de locul din spate al unei motociclete de la un bărbat care nu și-a dat casca jos. Sfert și membrii găștii lui fac haz de un bețivan pe jumătate adormit pe pământ. Îl lovesc cu picioarele în coaste pe bețivan. Sfert nu-și dă niciodată examenele, așa că ziua de azi e ca oricare alta pentru el.

Mama îl întreabă și pe Sfert despre Runu-Didi. Nu cred că mama știe cine e, dar Sfert știe despre cine vorbește mama. Gura i se lărgeste, pocnește din degete înspre lacheii săi, scoate un mobil din buzunarul din spate al blugilor negri și derulează în sus și-n jos. Dacă el a răpit-o pe Runu-Didi, atunci ascunde bine lucrul acesta; pare extrem de surprins.

— E cea care aleargă întruna, nu? spune el, cu ochii în telefon.

Mama încuviințează dând din cap, poate șocată că Runu-Didi e faimoasă.

Sfert ne cere să așteptăm și merge de colo-colo dând telefoane pe mobil. Le ordonă celor din gașcă *să o caute pe Runu peste tot*. I se prezintă mamei drept fiul lui pradhan.

— Tata e preocupat de lucrurile care se întâmplă la dumneavoastră în basti, spune el. Face tot ce poate să vă ajute.

— Nu poate tatăl tău să vorbească cu polițiștii? Întreabă mama.

— Va vorbi, spune Sfert. Mergeți acasă acum. Vă vom aduce vești.

Îi spun mamei de Samosa și cum poate el să ia urma mirosurilor. Mama nu prea ascultă, spune doar *nu te apropia de câinii vagabonzi, sunt turbați*. Trecem pe lângă standul de ceai al lui Duttaram și îi explic că Runu-Didi a dispărut.

— Ce se-ntâmplă cu lumea asta? spune el. Cine le face asta copiilor noștri?

Copiii lui sunt la școală, în siguranță și nici măcar nu sunt de la noi din basti.

O întreabă pe mama dacă dorește niște ceai, *nu-i nevoie să mi-l plătiți*, dar ea spune că nu.

Samosa iese din casa lui de sub căruț, se scutură de rămășițele de coriandru negru pe care vânzătorul de samosa le-a presărat pe blana lui peticită ca să se amuze și adulmecă pe la picioarele mele. Samosa o poate găsi pe Runu-Didi mirosindu-mă pe mine; suntem frate și soră.

— Unde e? îl întreb pe Samosa, împingându-l în față.

— Jai, vino aici! spune mama.

Samosa fuge înapoi la el acasă. Nu o poate găsi pe Runu-Didi prin mine. Put prea tare.

O căutăm și o tot căutăm pe Runu-Didi, pe lângă Bazaar și maidanul cu gunoi, unde îi întrebăm pe copiii care adună gunoaie și pe Sticlă-Badshah despre Didi. Încerc să mă gândesc cine ar fi putut s-o răpească. Nu este chacha care repară televizoare, pentru că el e în închisoare, nu e băiatul cu coșuri și nici Sfert nu e, pentru că el n-a știut că Didi fusese răpită. Mai rămân djinnii și răufăcătorii pe care nu-i cunosc.

Lacrimile mamei îi lasă dăre pe obraji și în jurul buzelor, care par să se facă albastre. Se sprijină de mine atunci când într-un sfârșit plecăm acasă, iar greutatea ei mă face să mă înclin într-o parte. Vecinii noștri se holbează la noi.

Acasă, mama scoate diploma înrămată a lui Runu-Didi din boccea cu lucruri de valoare de lângă ușă și despachează acele dupatta legate în jurul ei.

— Îți amintești ziua în care Runu a câștigat asta? mă întreabă.

Nu-mi amintesc. Mama nu vine mai niciodată la noi la școală, așa că nu cred să o fi văzut pe Didi alergând.

— Una dintre colegele ei a scăpat ștafeta în ziua aceea, spune mama, dar Runu a fost atât de rapidă, că echipa ei a câștigat totuși.

Cineva bate la ușă. E Fatima-ben. O forțează pe mama să accepte o cutie plină cu ceva.

— Roti și subzi, nu e mare lucru, spune ea.

Vorbește despre Bivolul-Baba.

— Mă arde inima de când l-am găsit... în starea aceea, spune ea. Cine ar face ceva atât de crud și de ce, nici nu-mi pot imagina. Nu e același lucru cu durerea prin care treci dumneata, bineînțeles...

Când pleacă, mama pune cutia pe raftul de la bucătărie. Shanti-Chachi ne aduce și ea mâncare, învelită în staniol.

— Niște puri, preferatele tale, Jai, spune ea.

Pun mâncarea de la ea peste cutia de la Fatima-ben.

Mama și Shanti-Chachi ies să discute niște lucruri de oameni mari.

Mă uit la cărțile lui Runu-Didi făcute teanc lângă pereți. Hainele ei sunt agățate în cuie. Pantalonii de trening pentru ora de yoga sunt puși pe un taburet, așteptând ziua de vineri, când va avea loc ora.

Simt mirosul lui Runu-Didi pe hainele și pe perna ei, care a făcut o adâncitură în mijloc de la greutatea capului. Dacă o fixează cu privirea destul de mult timp, răpitorul sau djinnul cel rău care a prins-o pe Didi o să-i dea drumul. Mă uit și mă tot uit. Mă dor ochii, dar nu-mi mut privirea.

Runu

Când a sunat clopoțelul, toată lumea s-a grăbit să iasă din clasă, dar ea a rămas în bancă, făcându-și de lucru cu manualele, desfăcând colțurile îndoite și aranjându-și faldurile de la dupatta așa încât să formeze un V perfect pe pieptul ei. Simțea rigiditatea apretului din uniformă, înmuiată cu grijă ore în șir în apă de orez, apoi clătită și întinsă pe o sârmă de rufe, unde s-a uscat, încet, prinzând toate mirosurile de pe alee: condimente, smog, căcăreze de capră, kerosen, fum de la focurile cu lemne și beedi. Nici nu avea rost s-o spele, îi plăcea mamei ei să zică. Până seara, când Runu își termina antrenamentul, uniforma era oricum umedă și lipicioasă de transpirație.

Mama nu putea să înțeleagă de ce Runu depune atât de mult efort pentru doar câteva ore în care hainele ei arătau de parcă fuseseră călcate de un wallah care calcă rufe. Mama nu putea să înțeleagă nimic în ceea ce-o privește. Nimeni nu putea.

Runu stătea acum în clasa goală, cu pereții înnegriți de pânze de păianjeni și de degete de cerneală, cu tabla crăpată pe la colțuri și albită de anii în care fusese scrisă cu creta. Vălătuci de smog se strecurau înăuntru ca niște lujeri capricioși prin ferestrele care nu se închideau cu totul. Avea în față o viață care se arăta plină de neînțelegeri și se ura pe ea însăși pentru asta — și pe toată lumea.

Își atinse obrazul în locul în care o palmuise tatăl ei noaptea trecută. Încă mai putea să audă sunetul pe care-l scosese mâna lui atunci când se retrăsese și apoi se repezise prin aer asupra ei în timp ce ea stătea, incapabilă să se miște. Acel moment de umilință nu lăsase, din fericire, niciun semn pe pielea ei, dar o parte din ea și-ar fi dorit ca fața să-i fie desfigurată, ca până și străinii să-și dea seama că un bărbat nu trebuie să fie îmbibat până-n dinți cu alcool, ca Bețivanul Laloo, ca să fie un tată rău.

Hotărârea ei devenea tot mai fermă. Nu avea de gând să meargă acasă (nici azi, nici altcândva). Nu avea să mai poarte niciodată cercei (nici azi, nici altcândva).

Cu manualele în ghiozdan, a ieșit pe coridor, unde fratele ei îi povestea voios evenimentele de noaptea trecută — *și apoi a palmuit-o pe Runu-Didi* — prietenei sale Pari, care era de o sută de ori mai deșteaptă decât el și se asigura că știe și el treaba asta. Runu i-a spus să n-o aștepte și măgarul i-a aruncat o insultă și mai colorată decât de obicei.

De când se născuse, îl privise pe Jai cu un amestec de dezgust și admirație; i se părea că are un fel de a atenua imperfecțiunile vieții cu visurile sale și cu încrederea în sine pe care lumea le-o permite băieților (ceea ce la fete era considerat a fi un defect sau dovada unei proaste creșteri). Cel puțin în seara asta nu va mai trebui să doarmă lângă mirosurile pe care le ducea cu el, uneori ale măcelăriei din Bhoot Bazaar, alteori de ceai și scorțișoară și, întotdeauna, iarna, mizeria zilelor care se acumulau pe pielea lui din refuzul de a se spăla cu apă rece.

Runu se rezemă de un stâlp de pe coridor și-și privi fratele plecând. De cealaltă parte a stâlpului era un băiat

din clasa ei. Pravin apărea oriunde mergea și Runu, pe terenul de sport unde se antrena, la magazinul de unde lua zahăr și kerosen cu rația, la robinetul din basti, unde ea și mama ei își lăsau oalele ca să le marcheze locurile la coadă atunci când vorbeau cu prietenele. Cel puțin nu încerca să vorbească cu ea.

Se simțea despărțită de lume. Nu era un sentiment nou; era acolo de ceva vreme. În timp ce alte fete de vârsta ei zâmbeau la propriile reflexii distorsionate din geamurile ferestrelor, propriul ei corp îi devenise atât de străin, încât de-abia putea să mai arunce o privire înspre el atunci când își turna pe ea o cană de apă rece într-unul din spălătoarele întunecate din complexul de toalete. Prietenele ei vedeau ceva exotic în faptul că le crescuseră sâni și purtau sutien, dar, pentru ea, sosirea ciclului și a crampelor care îl însoțeau semnalau doar sfârșitul și mai multor libertăți. În lunile în care mama ei nu-și permitea să cumpere tampoane, trebuia să folosească material împăturit, din care era imposibil să scoată mirosul de sânge.

Mai nou, trebuia să-și facă griji și pentru petele de sânge de pe hainele ei, și pentru băieții (chiar băieții care se antrenau cu antrenorul dimineața) care se holbau la ea în timp ce alerga. Antrenorul îi lua mereu la goană, dar băieții reușeau să se cațere pe câte un zid sau vreun copac ca să le filmeze cu telefonul pe ea și pe celelalte fete, focalizând pe sâni lor, care (ca să spunem adevărul) de-abia de se vedeau. Clipurile erau apoi răspândite prin școală, iar băieții clasificau fetele în funcție de calitățile lor fizice și își lăsau aprecierile (*Cinci-stele! Trei-stele! O-steal!*) pe pereții băii, ca toată lumea să le vadă.

Runu a ridicat cureaua genții acolo unde îi tăia umărul. Niciodată nu arăta că îi pasă de aprecierile băieților,

dar uneori se frământa din cauza lor. De ce era de trei stele și nu de patru, ca Jhanvi, sau chiar de cinci, ca Mitali? De ce Tara era de două, când arăta de parcă ar fi putut să fie Miss Univers? În zilele când scrijeliseră ultimele clasificări, băieții le abordaseră pe ea și pe Tara, de parcă ar fi crezut că șansele ca fetele să fie de acord cu o întâlnire ar fi fost cu atât mai mari cu cât încrederea lor în sine era mai scăzută. Devoțiunea lui Pravin față de ea, în mod destul de ciudat, rămânea neclintită în fața acestor graffiti.

Runu nu visa să se îndrăgostească, nici de Pravin, nici de băieții mai mari care se aranjau imitându-i pe eroii din filme; cu siguranță nu de gangsterul Sfert, ai cărui ochi urmăreau orice fată din apropierea lui. Nu voia romantism. Tot ce-și dorea era să urce pe un podium și să-și plece capul ca să primească o medalie de aur. (Într-o competiție națională? De stat? Regională? *Orice.*) Dar, în momentul de față, era o fiică insuficient-de-bună pentru părinții ei și, într-o bună zi, avea să devină soția insuficient-de-bună a unui străin. Fără un loc în echipa de atletism a școlii, asta era ceea ce reprezenta ea acum și cine putea fi în viitor, deși *viitorul* părea doar o simplă posibilitate, o breșă în smog care sugera lumina soarelui, dar nu chiar.

— Nu e ora antrenamentului pentru fete? întrebă Pravin, care ocolise stâlpul pentru a vorbi cu ea în cele din urmă.

Făcu semn cu nasul înspre un colț al terenului de sport, unde antrenorul netezea pământul cu vârfurile pantofilor lui ponosiți din pânză. Se antrena pe acest teren plin de coșuri de gunoi în formă de pinguini și balansoare și tobogane și tot era mai rapidă decât cei mai mulți elevi de la școlile private. Viteza o făcea specială. Fără asta, nu ar fi

nimic, ar fi o non-persoană. Simțea gândul acesta ca pe o mână care-i sfâșia coastele. Pieptul o durea sălbatic, inima îi bătea nebunește.

— Nu te simți bine? întrebă Pravin, cu vocea pierită, ca și când nu i-ar fi venit să creadă că vorbește cu ea.

Ea se lipi și mai tare de stâlp, uitându-se la celelalte fete din echipă — Harini nu avea să fie niciodată la fel de rapidă ca ea — și dând din cap la instrucțiunile antrenorului. Runu trase puternic aer în piept. Imaginea din fața ei se curbă și se destrămă. Pravin îi puse mâna pe umăr, deasupra curelei de la geantă.

— Runu, Runu!

Vocea lui o smulse din somnolența care-i distorsiona imaginea. Îi dădu mâna la o parte, strâmbând din gură.

— Nu mă atinge! spuse ea.

— Aproape ai leșinat, spuse el, coșurile de pe față devenindu-i și mai roșii.

— Lasă-mă în pace! zise ea și sări pe terenul de joacă.

Antrenorul îi făcu un semn cu capul și spuse:

— Știam că nu poți să stai deoparte.

— Nu sunt aici, spuse ea, venindu-i să plângă doar pentru că spusese asta.

— Nu-mi place să se uite nimeni la echipa mea în timp ce se antrenează, spuse antrenorul, cu vocea la fel de severă ca întotdeauna. Dacă nu te alături lor — arată cu mâna înspre celelalte fete —, atunci pleacă, te rog.

Colegele ei de echipă, gâfâind, pufăind, o priviră consternate când își ridică mâna într-un gest prin care ea spera să spună și bună ziua, și la revedere. Ele erau tribul ei (chiar și Harini), aceste fete harnice care îi erau și rivale, care alergau pentru că voiau burse sportive sau sperau să facă

rost de o slujbă la stat prin locurile alocate sportivilor când aveau să termine facultatea. Le privea cu invidie. Se gândi la vremurile în care călătoriseră la competițiile interșcolare și-și împărtășiseră secrete frumoase și secrete urâte și secrete rușinoase și nu știa ce avea să se facă fără ele, fără speranță, fără visuri.

Cerul era apăsător, decupând acoperișul școlii. Ieși de pe teren și intră pe alee. Ambalaje goale și castroane din folie de aluminiu foșneau și licăreau intens pe jos. Aleea era pustie. Vânzătorii își mutaseră cărucioarele spre locurile în care erau clienți. Se simțea singură într-un fel care o speria, și nu din cauza djinnilor celor răi care-l îngrijorau pe fratele ei sau a bărbaților care luaseră cam multe guri de desi daru și încercau să ciupească de fund orice femeie care trecea pe acolo. Cine era ea, dacă nu o atletă?

Se întreba dacă părinții i-ar fi permis să-și reia antrenamentele după ce s-ar fi terminat cu răpirile.

Jai are nevoie de cineva care să-l învețe matematică, și-l imagina pe tatăl ei spunând.

Trebuie adusă apă în fiecare seară, ar spune mama ei.

Era ca și când ea ar exista doar ca să aibă grijă de fratele ei și de casă. Apoi ar avea, la fel, grijă de soțul ei, cu mâinile mirosind a bucăți de balebă de vacă. Propriile ei visuri erau nesemnificative. I se părea că nimeni nu vede ambiția care crește în ea; nimeni nu-și imagina ca ea să devină cineva.

Când ajunse în Bhoot Bazaar, rămase un moment ca să-și aranjeze părul prins în coadă și s-o mai strângă. Pe pereții spoiți cu paan din jurul ei erau reclame la ore de calculatoare, la examenele pentru finanțe și asigurări, cursuri și chemări la vot din partea politicianilor. Se crispă sub privirile libidinoase ale bărbaților care vindeau morcovi

și ridichi și ardei grași. Își dorea să fi fost băiat, pentru că băieții puteau să încalce pe o conductă de scurgere și să fumeze beedi fără ca cineva să-i oprească.

Intră într-un magazin de țesături, iar vânzătoarea o privi bănuitoare în timp ce ea se uita în jur. Runu îi ceru feței să-i arate un material de bluză albastru ca marea (văzuse marea destul de des la televizor), de pe un raft din spatele tejghelei. Vânzătoarea ezită, ochii ei întrebând ce anume avea să facă cineva care purta o uniformă ponosită cu un material strălucitor. Runu inventă o poveste despre o nuntă la care trebuia să participe, gândindu-se în tot acest timp la colegele ei care alergau, și-i veni dor de gustul de țărână din gură și de pietrișul din ochi și de bățile puternice ale inimii, iar imaginea aceasta cu ea fugind întrerupse povestea acelei nunți false, astfel că vânzătoarea spuse:

— A fugit mireasa? Și cu nunta cum rămâne?

Trebuie să fi spus ceva cu voce tare, fără să-și fi dat seama, ca și când ar fi vorbit în somn. Rușinată, Runu pipăi materialul de bluză cu degetele și spuse:

— Nu e bun.

Se întoarse pe călcâie și ieși fugind din magazin până ajunse la șosea. Umerii și geanta de școală se izbeau de fermei și bărbați ciudați. Apoi se ciocni de un copilăș, care se clătină în lături, căzu la pământ și urlă, deși nu părea să se fi rănit. Mama acestuia își azvârli punga de cumpărături înspre Runu, ratând-o la milimetru. Valul de violență o împinse pe Runu mai departe. Dar unde mergea? Cine știa? Cui îi păsa? Ei nu.

Merse de-a lungul șoselei, mirosind porumbii pe care vânzătorii îi coceau pe cărbuni, privind cum vânzătorii de bhel puri își echilibrează coșurile aproape goale pe capete

și își strâng tarabele de răchită, la capătul unei zile grele de muncă. Plăcile de piatră din pavaj se balansau la fiecare pas. Oamenii îi atrăgeau atenția că le stă în drum. Nu avea nicio țintă, iar ei ghiceau asta din mersul fetei. Ei aveau cine de pregătit, trenuri pe Linia Purpurie de prins, copii ale căror teme trebuiau verificate. Când mulțimea de oameni se mai rări pentru o clipă, văzu un tânăr care stătea ca un stăpân lângă o cutie de oțel pe roți pe care scria:

APĂ FILTRATĂ
CEA MAI PROASPĂTĂ! CEA MAI LIMPEDE!
CEA MAI CURATĂ!
DOAR 2 RUPII DE PAHAR

Se zgâia la ea de parcă ar fi fost nebună, ceea ce, luând în calcul cele ce se petreceau, ar fi putut fi adevărat. Mașinile treceau grăbite pe șosea ca niște șuvoaie de lumină. Mama ei trebuia să fie acasă și îngrijorată deja până peste cap. Runu îi putea auzi vocea lui Jai sugerând idei stupide furate din *Patrula de poliție* ca s-o găsească. Părinții ei probabil că-l ascultau. Jai nu era Runu. Jai nu era fată. Își întoarse palmele și se uită la bătăturile care-i brăzdau degetele, datând fiecare găleată de apă pe care o cărase, fiecare brinjal pe care-l feliase, fiecare cămașă pe care o spălase. Avea dungi negre pe mâini acolo unde flăcările o arseseră în timp ce gătea. Acestea erau liniile vieții întipărite în palmele ei, cele care-i pecetluiau destinul.

Vânzătorul de apă se apropie de ea șovăitor. Pe șosea trecu un autobuz, iar șoferul își ținea mâna apăsată pe claxon, pe claxonul ca un țipăt nesfârșit.

— Te-ai rătăcit? întrebă vânzătorul. Ce faci aici?

— Ce-ți pasă? spuse ea, dar doar în minte.

Se întoarse și se îndepărtă de el, amintindu-și că de-asta se apucase să alerge, și încă repede; nu voia ca oamenii s-o întrebe de ce-și suflă nasul sau de ce mănâncă golgappa sau privește ploaia care cade din cer. Nicio parte a vieții ei nu-i aparținea și niciun colț de lume. Pista de alergare era singurul loc unde se simțea singură, chiar dacă o sută de ochi o priveau; acolo, nu erau decât ea și sunetul pantofilor care loveau pământul.

— Runu? spuse o voce care se sparse șovăind.

Atunci Pravin păși în față cu mâinile în buzunare.

— Am auzit că au dispărut copii chiar din locul acesta, spuse el. Ar trebui să mergi acasă.

Ea privi în jur și-și dădu seama, după transformatorul electric înconjurat de un gard din fier, că se afla în Shaitani Adda din poveștile lui Jai. Ceva o adusese aici, furia sau tristețea sau o emoție pe care nu o putea numi.

— Runu, chalo, spuse Pravin.

— Încearcă Clearasil, spuse ea blând. Poate ajută.

— Ești doar de trei, spuse el, iar lui Runu îi trebui un minut să-și dea seama despre ce anume vorbea.

— Trei e mult mai sus decât minus o sută, unde te afli tu, spuse ea.

Fu surprinsă și recunoscătoare pentru faptul că creierul ei venise cu un răspuns.

Pravin arăta de parcă ar fi fost gata să înceapă să plângă, dar apoi plecă.

În Shaitani Adda era pustiu acum. Pulsul din tâmpile i se accelerează. Chiar dacă djinnii nu erau adevărați, disparițiile chiar avuseseră loc. Nu voia să fie un număr, un totem pentru Hindu Samaj. Mai avea (încă) visuri. Peste un an

sau doi, avea să găsească o cale să evadeze de acasă, dar pentru moment trebuia să se mulțumească cu aerul stătut al casei lor cu o singură cameră.

Vocea unui bărbat se auzi în întuneric venind în spirale către ea:

— Ce faci pe aici?

— Nu știi ce se spune despre fetele care umblă pe afară până la ora asta? o întrebă o femeie.

Niciun loc nu rămânea tăcut pentru prea mult timp în acest basti (ar fi trebuit să știe asta).

Tata spune că plecăm în patrulare...

...imediat ce smogul lasă ca un pic din lumina dimineții să pătrundă la noi în basti.

— Ar fi trebuit să stăm de pază în Shaitani Adda al tău, îmi spune, atunci când au început să dispară copiii. A fost o neglijență din partea noastră să nu facem nici măcar atât.

Rămân tăcut. Nu au trecut încă cele patruzeci și opt de ore de când băiatul cu coșuri a văzut-o pe Runu-Didi; se vor împlini diseară. Avem o zi întreagă la dispoziție ca s-o găsim pe Didi.

Când patrula noastră pornește la drum, din grupul nostru fac parte doar tata, mama, abbu al lui Kabir-Khadifa, Shanti-Chachi și cu mine; în curând ni se alătură și alții, bărbați care nu trebuie să lucreze în timpul zilei, bunici și bunicuțe și câteva femei care țin în brațe copii mici înveliți bine în șaluri și dupatta. Nimeni nu-l numește pe abbu al lui Kabir-Khadifa terorist; poate că noi, hindușii, nu-i mai urâm pe musulmani.

Tata bate la fiecare ușă, trage de fiecare perdea, întreabă, *unde e fica mea? Ați văzut-o? Uitați-vă la fotografia aceasta, uitați-vă cu atenție!* Dacă mama o cunoaște pe doamna casei, spune *ați văzut-o pe Runu la cișmea, vă aduceți aminte?*

Părinții tuturor celorlalți copii dispăruți ni se alătură, cu excepția mamei lui Omvir și a lui ammi a lui Kabir-Khadifa și a mamei și tatălui lui Chandni. Chiar și

Bețivanul Laloo e aici. Poate că acum sunt cincizeci sau șaptezeci de oameni în grupul nostru de patrulă.

Batem la și mai multe uși. O femeie pe care mama o cunoaște de la cișmea îi spune:

— Ești atât de ghinionistă. Ce lucru groaznic!

Își privește recunoscătoare bebelușul, care se află în siguranță în brațele ei.

O altă femeie spune că mama ar fi trebuit să fie mai severă cu Didi.

— Toată treaba aia cu alergatul ți-am zis eu că n-o să sfârșească bine. Fiicele nu trebuie lăsate niciodată de capul lor.

Chipul mamei se schimonosește de durere, ca și când cineva ar fi înjunghiat-o.

Vestea despre patrula noastră se răspândește în tot batiul și în Bhoot Bazaar. Sfert apare cu gașca lui. Ochii lui privesc în jur, iar mâinile și picioarele îi tremură ca și când ar fi agitat. Poate e îngrijorat pentru Runu-Didi. Poate știe ceva ce nu ne poate spune.

Dacă Sfert este răpitorul, nu ar fi trebuit să se afle aici. Sau e aici tocmai ca să nu-l bănuim. Care dintre variante e adevărată? Pari ar ști răspunsul corect. Dar Pari scrie pentru examenul de la științele mediului în momentul acesta.

— Tata o să vorbească cu un ministru din oraș, îi spune Sfert tatei. O să insiste ca trupele speciale ale poliției să fie trimise aici.

— Suntem proști să credem asta? spune cineva din mulțime.

— Cine a comentat? strigă Sfert, dar nimeni nu recunoaște că a pus întrebarea.

— Tatăl tău mai locuiește măcar aici? îl întreabă tata pe Sfert.

— Hai să ne gândim cum să vă găsim fiica mai întâi, spune Sfert.

Pătrunde cu forța în casele oamenilor ca și când s-ar aștepta s-o găsească pe Runu-Didi legată înăuntru. Nimeni nu protestează, nici măcar bătrâna care își schimbă hainele atunci când Sfert dă buzna pe ușă. Se înfășoară repede într-un cearșaf.

Văd surori mai mari îngrijind bebeluși, familii care sunt încă întregi, din care nu lipsește nimeni, nici măcar o capră ținută ca animal de companie sau un pisic.

Mergem de jur împrejurul Bhoot Bazaarului. Gâturile ni se usucă. Cineva ne oferă supă. Altcineva ne oferă ceai.

Mama lui Bahadur stă aproape de mama, dar merge pe vârfuri în preajma ei, ca și când i-ar fi teamă să nu calce pe tristețea mamei, care trebuie să aibă aceeași dimensiune și formă ca tristețea mamei lui Bahadur, doar că e mult mai proaspătă.

— Maidanul cu gunoi, strigă cineva.

Alerg și tot așa fac și mama și tata și toți ceilalți. Mă împiedic și cad.

Măinile mamei mă ajută să mă ridic.

— Poate au găsit-o pe Runu, spune ea. Poate se ascunde când am fost ieri pe acolo.

Ochii îi sunt aprinși ca ai unui nebun, părul i s-a desfăcut și pete albe de salivă i s-au întipărit pe buze. Vreau s-o cred, dar nu pot. La groapa de gunoi n-ai cum să găsești ceva bun.

— Trimiteți înapoi femeile și copiii! tună vocea unui bărbat adresându-se patrului noastre.

Nu-l pot vedea pentru că sunt prea scund.

— Cine ești tu să ne spui ce să facem? se răstește o femeie din spate.

Am o rană deschisă în palmă de când am căzut. Mă ustură și îmi zvâcnește. Haine care atârnă înșirate pe sforile de rufe flutură lovindu-se de fețele adulților. Lumea se împinge și se înghesuie și înjură. Niște coate mă izbesc peste față. Țip, dar nimeni nu aude, țișatul e tăcut.

— Avem dreptul să știm ce se întâmplă cu copiii noștri, strigă o femeie. Noi i-am născut, nu tu.

Mulțimea înaintează și ne poartă și pe noi cu ea. E ca vântul, iar mama și tata și eu suntem niște zmeie cu sforile rupte, care zboară încotro le poartă el. Pot fi o sută de oameni în jurul meu, poate chiar două sute. Aerul care pute a putreziciune și a căcat și a cauciuc ars și a baterii freamătă de frica și mânia noastră.

Intrăm pe aleea care duce la groapa de gunoi. E mai mult spațiu aici și mulțimea se răspândește și într-un sfârșit pot să văd ce se petrece. Sfert, tatăl lui Aanchal, wallah care calcă rufe și tatăl lui Kabir-Khadifa stau lângă Sticlă-Badshah și copiii care strâng gunoaie. Îl apuc pe tata de mână și ne alăturăm lor.

— Hai, spune-le, nu te teme! îi spune Sticlă-Badshah unui băiat mucos de vârsta mea, care poartă niște mărgel din sticlă galbenă în jurul gâtului și ține strâns în mână un sac maro-murdar.

Nu cred că eu și mama am vorbit cu el ieri.

— Copiii mei sunt tot timpul la pândă, spune Sticlă-Badshah, privindu-l pe Sfert ca și când ar ști că el este cea mai importantă persoană de aici. Cine ia marfa cea mai bună face cei mai mulți bani.

Mă întreb ce-au găsit copiii. Vreau să știu. Nu vreau să știu.

O fată cu bentiță roșie care-i ține părul pe spate îl împinge pe băiatul cu mărgel.

— Vorbește! spune ea.

El tace.

O recunosc; e fata care făcea elicopterul cel rupt să zboare când am venit aici cu Faiz. Nu pare să mă recunoască.

— Arrey, chiar adineauri, spune fata-elicopter, am văzut un bărbat care s-a dus până în mijlocul maidanului cu gunoi cu ceva ascuns sub pătură. Nimeni nu merge atât de departe pentru treaba mare.

Mă uit în jur. Peste tot sunt focuri mici și fum și porci și câini.

— După ce a plecat bărbatul, am mers să verificăm — la început nu ne-am apropiat, în caz că chiar făcuse treaba mare. Apoi am văzut o plantă atât de înaltă — își duce mâna până la talie — legată cu o cârpă albă. Cârpă nu era murdară. Aici totul e murdar, chiar și noi, uită-te la noi.

Ne arată mâinile înnegrite.

— Eu sunt cel care a găsit-o, vorbește în cele din urmă băiatul cu mărgel de sticlă. Am tras de plantă și m-am uitat sub ea. Am crezut că omul ascunsese ceva ce valora mulți bani. Un lucru pe care-l furase și pe care nu voia să-l vadă soția sau mama lui. Și era asta!

Privește la sacul pe care-l ține în mână.

Sticlă-Badshah i-l ia și scoate o cutie albastră din plastic plină de noroi și murdărie. Cutia are lungimea antebrațului său și e lată de mai puțin de treizeci de centimetri. Deschide capacul, dar e deasupra capului meu.

Tatăl lui Aanchal geme. Tatăl lui Omvir țipă. Tatăl lui Kabir-Khadifa plânge.

— E cumva...? întreabă tata.

Sticlă-Badshah mă privește și lasă cutia mai jos astfel încât să pot vedea.

— Elasticul ăsta de păr... e al lui Didi a ta? întreabă.

Înăuntru sunt multe lucruri, un inel din plastic care strălucește alb, mărgelile, ochelari de soare negri cu galben, brățări roșii, brățări de gleznă făcute din material argintiu înnegrit pe alocuri, o bentiță cu un trandafir roșu, ca de hârtie, într-o parte, un telefon HTC și, sub toate acestea, un elastic de păr alb. Ar putea fi al lui Didi, dar la fel de bine ar putea fi al altcuiva.

— Jai, spune tata, cu vocea pierită ca și când ar fi cerșit.

— Telefonul este al lui Aanchal, spun eu. Inelul strălucitor e al lui Omvir.

Tatăl lui Aanchal ia telefonul, îl întoarce pe toate părțile.

— E al lui Aanchal, spune el.

— Ochelarii de soare sunt ai fiului meu, spune abbu al lui Kabir-Khadifa. Iar brățările roșii ar putea fi ale Khadifei, nu sunt siguri.

— Ați venit cu toții să vă căutați copiii, spune Sticlă-Badshah și se oprește ca și când ar ține un discurs.

Aș vrea să se grăbească.

— Mi-ați spus ce purtau.

Îl privește pe tatăl lui Aanchal.

— Îmi amintesc că mi-ai vorbit despre telefonul HTC al fiicei tale. M-ai rugat să te sun dacă văd ceva de felul ăsta vândut la mână a doua la Bazaar. Și, băiețelule — acum mă

privește pe mine —, când tu și mama ta ați fost ieri pe aici, ea mi-a spus despre elasticul surorii tale. De cum mi-au adus copiii cutia asta și am văzut ce e înăuntru, am știut că ceva nu e în ordine.

— Omul care a îngropat-o, el unde este? întreabă tata.

— Copiii nu l-au urmărit pe omul acela, din păcate, pentru că le-a luat ceva timp să găsească cutia. Până să mi-o aducă ei, dispăruse.

— Era mare, spune băiatul cu mărgele. Ca un copac.

— Foarte înalt, încuviințează fetița-elicopter. Arăta ca un luptător.

Răsufarea mi se oprește în gât.

— Purta cumva un ceas de aur? reușesc să rostesc.

— Nu știu, spune micul gunoier.

Bea dintr-o cutie de suc de mango strivită. Îmi vine să-i trag un șut astfel încât să-i cadă din mână.

— Era hatta-katta, spune altcineva.

Atunci sunt sigur.

Mă întorc spre Sfert. Îl știe pe Bărbatul-Luptător. Dar nu-l pot întreba nimic, pentru că s-a mutat mai încolo și vorbește la mobil, cu mâna la gură. Nu vrea să auzim ce spune.

Mama lui Bahadur și Bețivanul Laloo și mama își croiesc cu greu drum prin mulțime ca să ajungă la noi.

— Ce e acolo, ce e acolo? întreabă mama.

— E o cutie cu câteva lucruri care par să le aparțină copiilor dispăruți, explică Sticlă-Badshah.

Mama ridică elasticul de păr.

— Pune-l la loc! îi zic eu. E o probă.

— Nu suntem la emisiunea ta tâmpită, urlă mama la mine. Ce-i cu tine? Nu mai suport să te ascult nicio secundă în plus.

Mama știe că din vina mea a dispărut Didi. Lacrimi fierbinți îmi țâșnesc din ochi. Tata mă trage mai aproape.

— Bahadur? întreabă mama lui Bahadur.

Sticlă-Badshah îi dă cutia, iar ea scotocește prin lucruri și spune:

— Dar nu e nimic de-al lui aici.

— Se poate să le fi căzut câte ceva copiilor când s-au jucat cu ea, spune Sticlă-Badshah. Nu au vrut — sunt copii. Nu știau ce e asta.

Băiatul cu mărgele își atinge colierul cu un aer de stăpân.

— Unde-ați găsit asta? îi întreabă mama lui Bahadur pe copiii-gunoieri. Duceți-mă acolo!

Doi dintre copii pornesc către gunoi. Mama lui Bahadur își ridică tivul sariului și îi urmează. Bețivanul Laloo merge cu ea, dar se prăbușește în gunoi, iar ea trebuie să-l ridice. O să dureze o veșnicie. Nu avem timp. Trebuie să-l găsim pe Luptător. El a luat-o pe Runu-Didi.

— Tată, zic eu, l-am văzut pe omul acela la magazinul de ceai al lui Duttaram.

Mă uit la mama. E gata să țipe iarăși la mine, așa că spun pe scurt.

— Cred că locuiește aproape de Shaitani Adda. Ar trebui să mergem acolo.

E doar o bănuială, dar acela e locul unde s-au petrecut răpirile, așa că locuința lui trebuie să fie pe acolo.

— Copiii mei o să vină cu voi, spune Sticlă-Badshah. O să-l recunoască dacă-l văd, nu-i așa?

Copiii dau din cap că da, dar fețele lor nu par prea convinse.

Sfert ne spune că a sunat la poliție. Vor aduce excavatoare JCB ca să poată mișca lucrurile dintr-o parte în alta pe maidanul cu gunoi și să caute cum trebuie. Dar JCB-urile sunt ca să ne distrugă casele, nu ca s-o găsească pe Runu-Didi. Ea nu e în gunoi.

— Răpitorul e din partidul tău, îi spun lui Sfert înainte ca mama să mă poată opri. Îl cunoști. Arată ca un luptător.

— Mă îndoiesc, spune Sfert cu calm, dar are pumnii încheștați, iar încheieturile degetelor i s-au albit.

— Lucrează la Golden Gate, dar locuiește la noi în basti, spun eu. A fost la puja lui Ghiont-Baba. L-am văzut vorbind cu tatăl tău.

— Mulți oameni vorbesc cu tata, spune Sfert.

— O să căutăm prin toată adda, bine, Jai? spune tata, aproape ca și când i-ar părea rău pentru mine.

— Eu aștept poliția aici, spune Sticlă-Badshah.

Mă uit la cutia din mâinile lui. Sunt prea multe amprente acum pe ea, iar ale răpitorului trebuie să fi fost șterse.

— N-ar trebui să rămâi aici? îl întreabă tata pe Sfert când acesta ne urmează împreună cu membrii găștii lui. Pe noi poliția n-o să ne asculte. Dar o să te asculte pe tine.

Sfert flutură mobilul prin fața tatei.

— O să mă anunțe când ajung. O să le ia ceva timp, mai ales dacă trebuie să cheme JCB-urile.

Cu un arătător îndoit mă cheamă la el.

— Care e numele răpitorului? întreabă el.

— Nu știu, spun eu.

Cred că mă va pocni, dar mă lasă să merg la tata și la mama.

Oamenii care locuiesc lângă adda spun că nu există decât un singur om hatta-katta în acest cartier și ne arată casa. Îi batem la ușă. O bicicletă, neagră și murdară de noroi, se sprijină de un perete lângă un rând de canistre goale. Luptătorul iese afară, părând supărat.

— El e, îi șoptesc tatei.

— El era, confirmă băiatul cu mărgelile scuturând energic din cap.

— Arestați-l! strigă fata-elicopter.

Apoi mă privește tristă.

Sfert și gașca lui îl apucă pe Luptător de guler. E atât de puternic, încât se scutură și ei cad grămadă într-o parte.

— Ce aveți cu soțul meu? țipă o femeie care dă năvală din casă și vine lângă Luptător.

Sariul îi e tras într-o parte, iar brățărilor i se lovesc una de alta atunci când îl apucă de mânecă.

Sunt destui oameni în trupa noastră de patrulă cât să formeze un cordon în jurul Bărbatului-Luptător. Nu se poate lupta cu toată lumea. Eu și tata și mama dăm năvală în casă. Runu-Didi trebuie să fie înăuntru.

Casa nu are decât o singură cameră, ca a noastră, și Didi nu-i acolo. Mama își înăbușă un țipăt și iese clătînându-se.

Cineva aprinde lumina. Eu mă uit sub charpai, scot de acolo vasele stivuite. Membrii găștii lui Sfert deschid cutii de făină și le golesc conținutul. Capacele se rotesc, zângănesc; rafturile prinse în cuie de perete trosnesc; vocile mă înconjoară ca niște dăre de fum. Alunec pe zahărul și sarea de pe podea, dar continui să mă târăsc, scotocind fiecare centimetru în căutarea dovezilor. A fost oare Runu-Didi

aici? Nu-mi dau seama. Tata și altcineva, wallah care calcă rufe, caută printre rufele din casă, și printre cele spălate, și printre cele nespălate. Alți oameni vor să intre, dar e prea mare aglomerație înăuntru. Tatăl lui Aanchal ne cere câtorva dintre noi să ieșim, astfel încât să poată căuta lucruri de-ale fiicei lui. Ies, iar tata mă ține de mână.

Aerul e greu ca nămolul de povara strigătelor și a blestemelor și a înjurăturilor. Membrii găștii lui Sfert îl leagă pe Luptător de mâini cu o sfoară. Are ceasul de aur la mână, dar e spart. Se creează un val de mișcare, mâini care se încheștează în pumni, mușchi care se flexează, picioare și mâini care lovesc aerul încercând să-l lovească pe el. Sunetul loviturilor e la fel ca sunetul făcut de satărele pline de sânge care taie carnea la magazinul lui Afsal-Chacha din Bhoot Bazaar. Inima îmi pompează sânge în urechi prea repede.

Soția Luptătorului țipă și se vaită. O femeie o ia de gât și-i spune să tacă, *altminteri*. Bicicleta pe care o văzusem mai devreme zace pe pământ, cu cadrul sfărâmat, cu cauciucurile tăiate. Îmi amintesc zgârieturile pe care le observasem la încheietura mâinii Luptătorului, la ceainăria lui Duttaram. Fuseseră oare făcute de Bahadur și Omvir în încercarea de a se elibera din strânsoarea lui? Acum a fost zgâriat pe tot corpul de oameni și fiecare linie roșie punctată de pe pielea lui seamănă cu oricare alta.

Patru polițiști, inclusiv ofițerul și polițistul pe care i-am văzut de atâtea ori, apar și ei. Ofițerul nici măcar nu privește înspre mama lui Bahadur, deși i-a luat lanțul de aur.

Sosirea polițiștilor nu atenuează asprimea furiei de pe alee. Luptătorul se prăbușește sub loviturile și pumnii care nu se domolesc. Totul se desfășoară cu încetinitorul. Smogul se rărește și se ridică; lumina devine albastră și

cenușie; un bărbat se scarpină la subsuori; vocile biciuiesc aerul întrebând *copiii ar mai putea fi... nu, nu morți!* Bâzâitul din urechi devine tot mai puternic. Sângele țâșnește din buzele sparte ale Luptătorului, care nu scoate niciun cuvânt.

— Unde sunt copiii? îl întreabă fiecare om care-l lovește. O mie de întrebări, iar el rămâne tăcut la toate.

Mă duc lângă Sfert. Îi spune ofițerului că numele Luptătorului este Varun. A fost văzut la câteva evenimente organizate de Hindu Samaj, dar nu-l cunoaște pe Varun și nici tatăl său nu-l cunoaște. Ofițerul le pune copiilor-gu-noieri câteva întrebări: *cine l-a văzut pe Varun îngropând cutia, ce e în ea, unde este*. Nu-și notează nimic în carnet, așa cum face Pari.

— Unde e Runu-Didi? țiip eu.

Cuvintele au gust de rugină în gura mea. Nu înțeleg ce se întâmplă. Nu pot să gândesc ca un detectiv pentru că nu sunt detectiv. Ofițerul mă privește, apoi își mută privirea.

Pradhan sosește într-o ricșă-tricicletă. Polițiștii stau în jurul lui într-un semicerc. Își împreunează mâinile, spune *mulțumesc că ați venit*.

— Nu-mi vine să cred că cineva care îl venerează pe baba al nostru poate fi un răufăcător, spune pradhan. Când Eshwar m-a sunat și mi-a povestit, mi s-a frânt inima.

Nu știu cine e Eshwar și apoi îmi dau seama că e Sfert.

Pradhan se apropie de mama și de mama lui Bahadur, care se ridică. Tatăl lui Aanchal și wallah care calcă rufe ies clătînându-se din casa lui Varun cu mâinile goale.

— E prietenul dumitale, spun eu și dau la o parte picioare de adulți ca să mă poată vedea. Luptătorul Varun.

V-am văzut vorbind cu el. Întrebați-l unde a închis-o pe Didi a mea!

— Eshwar mi-a spus că Varun a făcut unele treburi pentru Samaj, spune Pradhan, adresându-se mulțimii, nu mie. Dar Samaj are atât de mulți membri, iar eu vorbesc cu atâția oameni, încât mă tem că nu-l cunosc personal pe omul acesta.

Nici măcar nu privește înspre Varun.

— Fiți siguri că vom cerceta până la capăt. Aveți cu-vântul meu.

— Dar unde e fiica mea? întreabă mama.

— Fiul meu? întreabă mama lui Bahadur.

— De ce erau lucrurile lor într-o cutie? întreb eu.

— Toate la timpul lor, spune pradhan.

— Așteptați să murim cu toții? întreabă mama, cu cuvinte blânde și limpezi. Acela ar fi un moment bun să faceți ceva?

Poliștii le pun cătușe lui Varun și soției sale și spun că îi duc pe amândoi la maidanul cu gunoi.

— O să ne arate ce altceva a mai ascuns acolo, ne explică un polișt. Din moment ce copiii nu sunt în casa lui și pentru că se pare că a strâns suveniruri de la fiecare copil pe care l-a răpit, nu există decât o singură explicație logică legată de ce anume a făcut cu ei.

— Ce crezi că o să găsească acolo? îl întreabă wallah care calcă rufe pe tata în timp ce urmărim procesiunea poliștilor. Copiii noștri nu sunt acolo.

El știe ce caută; cu toții știm. Auzim întrebările pe care poliștii le pun lui Varun și soției sale.

- I-ați tăiat bucăți și i-ați aruncat la gunoi?
— I-ați lăsat să fie mâncați de câini și de porci?
— Spune-mi, nenorocitul! O să te fac eu să vorbești.
Oamenii ies din magazine ca să ne privească.
— Ce se întâmplă aici? Întreabă ei.

Negustorii musulmani își mototolesc fesurile în mâini până le fac ca niște mingi mici și se îndepărtează de noi.

- Runu-Didi e vie, spune tata.

Varun trebuie s-o fi ascuns pe Didi pe undeva, poate în vreo fabrică abandonată sau vreun depozit. Un traficant i-ar vinde pe cei pe care-i răpește, nu i-ar omorî. Cui i-a vândut-o Varun pe Didi? Sau e Varun un djinn care a luat formă umană?

- Tata se repede în față și-l apucă de cot pe Varun.

- Fiica mea, Runu, unde este?

Sângele picură pe fața rănită a lui Varun și pe puloverul lui. Îl privește pe tata cu ochii umflați și rânjește.

Pe maidanul cu gunoi poliștii îi interoghează din nou pe Sticlă-Badshah și pe copiii-gunoieri. Cutia albastră de plastic se află acum în mâinile poliștilor; niciunul dintre ei nu poartă mănuși.

- De ce are soțul dumitale cutia? o întreabă o polițistă pe soția lui Varun.

Nu avem nimic de-a face cu asta, spune ea.

- Unde i-ați îngropat? întreabă un alt polițist.

Niciunde, nu știm nimic, spune ea.

Pradhan se îndepărtează de gunoi, care îi este teamă că-i va murdări kurta-pajama. Dă telefoane de pe mobil, unul după altul. Sfert duce mesaje de la el la poliști și înapoi.

Nu înțeleg de ce pierd timpul în felul acesta. Îmi simt capul gata să explodeze. Vorbesc cu un copil-gunoier care trece pe acolo.

— Copiii dispăruți sunt în gunoi? întreb eu.

— N-am fi spus noi cuiva dacă ar fi fost? spune el.

Un jeep de poliție se îndreaptă către maidanul cu gunoi, cu motorul înecându-se. În spatele lui sunt un excavator JCB galben și o camionetă de poliție cu gratii care-i apără ferestrele. Mai mulți polițiști și polițiste decât am văzut vreodată ies din mașinile lor și o pornesc greoi prin gunoaie. Literele P și O lipsesc de pe partea laterală a jeepului, așa că se citește LICE¹.

— Sunați-l pe tatăl lui Chandni! îi strigă un bărbat altuia. Probabil că e la muncă. A spus să-l sunăm dacă aflăm ceva.

— Sună-l dumneata! spune al doilea bărbat. Nu am numărul.

Polițiștii formează un cordon în acea parte a maidanului cu gunoi unde descoperiseră copiii cutia. Varun și soția lui sunt duși către mijlocul lui. Excavatorul se îndreaptă către cordon, turtind gunoiul cu roțile lui mari, gheara cea lungă legănându-i-se în față.

Bărbații și femeile de la noi din basti merg în spatele excavatorului. Polițiștii pocnesc din degete și plesnesc din limbă și le ordonă tuturor să se întoarcă.

O bătrână aruncă o mână de coji de legume înnegrite în agentul a cărui cămașă nu are trese. Imediat încep și alții să arunce în polițiști cu orice pot lua de pe jos, pietricele, pietroaie, ambalaje din plastic, ziare cocoloșite, zdrențe, cutii Tetra Pak.

¹ Pāduchi (engl.).

— Trădătorilor! urlă ei. Ucigași de copii! Criminalilor!
O piatră îl lovește pe ofițer în genunchi, iar el țopăie într-un picior. Vreau să-i fi rupt piciorul.

— Opriți-vă, opriți-vă! se roagă Sfert de toată lumea. Sunt aici ca să-și facă meseria. Să-i lăsăm să și-o facă!

Comisarul șchioapătă prin gunoi către jeep.

— Plecăm dacă mai faceți asta. Luăm și JCB-ul cu noi, strigă el.

Asta pune capăt aruncării cu pietre. Două fete care adună gunoiul împart între ele un morcov plin de noroi, chicotind după fiecare mușcătură. Sunetul făcut de JCB pune porcii pe fugă. Sticlă-Badshah merge de colo-colo, supraveghindu-și regatul, spunându-le copiilor să nu umble prin gunoaie în fața polițiștilor.

— O să ajungeți la casa de corecție, îi avertizează el.

Așteptăm și așteptăm și așteptăm, eu și tata și mama. Plângem cu rândul. Eu plâng primul și apoi mama și apoi tata.

— Băieții și fetele mele sunt adevărații eroi, îi spune Sticlă-Badshah unui bărbat din patrula noastră. Dacă nu erau ei, criminalul n-ar fi fost prins niciodată. Spun asta la toată lumea, pentru că de mâine copiii mei vor fi uitați, iar Hindu Samaj își va asuma tot meritul.

Badshah mă vede între mama și tata și mâna lui cenușie se întinde să-mi ciufulească părul. Eu mă fac mic în sariul mamei și în jacheta cu nasturi pe care-o poartă pe deasupra.

— Nu-ți face griji, fata mea, îi spune mamei Sticlă-Badshah. Poliția pune întrebările potrivite. În sfârșit.

O polițistă îmbrăcată într-o cămașă kaki și pantaloni, cu un baston într-o mână și șapca în cealaltă, vine la noi ca să vorbească cu mama despre Runu-Didi.

— Nici măcar n-ați deschis vreun dosar de dispariție, spune mama. De asta sunt oamenii atât de furioși.

— Eu vin dintr-o chowki, spune polițista. E subordonată secției mari de poliție, dar nu le putem spune oamenilor de acolo ce să facă.

Polițista o bate ușor pe cot pe mama. Amândouă par stânjenite.

Trece o oră sau așa ceva, nu știu sigur. Excavatorul JCB tot mută gunoiul dintr-o parte într-alta. Nu au găsit nimic. Asta e o veste bună sau o veste proastă, nu-mi dau seama.

Oamenii care așteaptă, ale căror familii sunt întregi și care nu au pierdut pe nimeni, pălăvrăgesc în jurul nostru, făcând pe detectivii. *De ce a făcut Varun asta, când a făcut-o, cum a făcut-o?* Pentru ei totul e ca un joc, un joc de-a ghicitul.

Nu-i mai pot asculta pe oamenii ăștia. Nici mama nu mai poate. Se ridică și o ia la fugă înspre Varun. Fug după mama și tot așa și tata.

Runu-Didi ar fost de patru ori mai rapidă decât noi.

Gunoiul din jurul nostru fâșâie și pleoscăie atunci când fugim, ne mușcă de picioare, încearcă să ne doboare. Două vaci se îndepărtează de noi poticnindu-se.

Ajungem la cordon.

— Cereți-i bărbatului acelaia să-mi spună unde e fiica mea! strigă mama.

Polițista care a zis că e dintr-o chowki stă în fața mamei, cu palma la doi centimetri de fața mamei.

— Aveți răbdare, spunea ea.

Nu o lasă pe mama să înainteze.

Câinii latră întărâtați. Samosa nu e aici, trebuie să fie sub căruciorul cu samosa de lângă ceainăria lui Duttaram. Varun se leagănă de parcă ar fi beat, cu sângele negru întărindu-i-se în jurul unei tăieturi la sprânceană. Soția lui plânge.

Gheara excavatorului răscolește din nou gunoiul. Apare o pungă neagră din plastic.

— Ce e asta? strigă o voce de lângă mama.

E tatăl lui Aanchal.

Un polițist ridică punga cea murdară cu mâinile goale, o desface și o răstoarnă. Din ea cad o grămadă de casete video cu filme hindi vechi.

— Ce-ai făcut cu Aanchal a mea, animalule? țipă tatăl lui Aanchal.

Ochii lui Varun sunt pe jumătate închiși. Bărbia îi cade în piept. Un polițist îl împunge cu bastonul. Se îndreaptă.

E după-amiază târziu acum, nu au trecut încă cele patruzeci și opt de ore. Sticlă-Badshah le cere copiilor-gunoieri să întindă niște saci pe jos ca să ne putem așeza. Știu că Runu-Didi nu e ascunsă aici, dar Varun știe unde este și poate că, dacă mai stă mult aici, cu pietrele sfâșiindu-i pielea, adevărul îi va țâșni din gură.

Mama și tatăl lui Chandni sosesc și ei. Oamenii îi înconjoară ca niște șoimi.

Pradhan nu mai e aici. Nu l-am văzut plecând. Sfert a preluat comanda. Membrii găștii lui îi aduc mâncare în ambalaje din plastic de la Bhoot Bazaar.

Pari apare lângă mine împreună cu mama ei, care probabil că a plecat mai devreme de la muncă pentru a o lua pe Pari de la școală. Faiz nu e cu ea.

— Am auzit, spune Pari.

Mama ei suspină.

Mă dau într-o parte ca să-i fac loc lui Pari pe sacul de un alb murdar. Ea se așază cu umărul lipit de umărul meu și-și pune mâna într-a mea.

— Cum a fost la examen? întreb eu.

— Bine, spune ea.

N-o întreb dacă crede că Varun e djinn. Știu ce-o să spună.

Bețivanul Laloo își apasă o nară cu arătătorul și-și suflă mucii din cealaltă. Mama și mama lui Bahadur vorbesc, cu capetele plecate, cu obrajii umezi. Un alt jeep sosește cu și mai mulți polițiști. Varun se prăbușește la pământ. Polițiștii îl trezesc cu lovituri și scuipat care le curge din gură precum cascadele, iar el nu se poate șterge pentru că are mâinile încătușate.

— Nu, nu, iertați, iertați! strigă soția lui.

Mama se ridică și rătăcește prin gunoi ca o stafie. Un os de pește i s-a prins de talpa sandalei stângi. Mama lui Pari merge alături de ea, spunând *Runu se va întoarce, știi eu*. Dar plânge când spune asta.

— Aș vrea ca mama să înceteze, spune Pari.

Aerul se răcorește. Smogul ne linge cu limba lui verde-cenușie în timp ce ne frecăm ochii cei roșii. Ce ascund polițiștii în spatele cordonului? Au găsit oare cadavre? E oare Runu-Didi în vreun sac din plastic? Nu pot să mă gândesc la asta. Excavatorul geme, țiuie și grohăie în timp ce merge înainte și înapoi, trosnește și tușește.

— Se întunecă, haan, spune Beṭivanul Laloo.

Trebuie să fie ora când merge de obicei la magazinul de daru, pentru porția de seară de pileală.

— Pleacă, dacă vrei, spune mama lui Bahadur.

Pare la fel de dezgustată ca mine.

Sosesc și Faiz și Wajid-Bhai. Spun că au auzit ce s-a întâmplat de la oamenii de la noi din basti și de la vânzătorii din Bhoot Bazaar.

— Nu ești la muncă? îl întreb pe Faiz.

Știu că aranjează marfa pe rafturi la kirana după o zi întreagă de vândut trandafiri.

— În seara asta, nu, spune el.

Stă chiar pe marginea sacului nostru, dar în mare parte e pe pământul plin de gunoaie. Mâinile îi sunt acoperite de zgârieturi de spini, iar vocea îi e aspră, probabil de la noxele inhalate pe șosea.

— Nu ai fost la secția de poliție? îl întreabă Pari pe Wajid-Bhai. Nu-l pot ține în închisoare pe Tariq-Bhai când omul ăla — gesticulează înspre cordon — a fost prins. În flagrant.

— Ei zic că o să dureze. Dar Tariq-Bhai o să fie eliberat, sunt sigur.

Wajid-Bhai pare emoționat, deși fața lui încearcă să pară normală. O piatră ascuțită mi se rostogolește pe gât în jos.

Pradhan se întoarce pe maidanul cu gunoi. Vorbește cu polițiștii. Apoi bate din palme ca să știm că urmează să țină un discurs.

— Varun și soția lui vor fi duși acum la secția de poliție, spune el. Refuză să vorbească, iar poliția nu a găsit nimic altceva în gunoi.

— Nu-și pot lua niște lămpi pe baterii și să continue treaba asta peste noapte? Întreabă tatăl lui Chandni.

— Se vor întoarce mâine, spune pradhan. Ați văzut deja cât de neobosit a muncit Eshwar — fiul meu — pentru voi astăzi. Și eu am făcut tot ce-am putut. Vă amintiți puja pe care am organizat-o? Rugăciunile noastre își află încet un răspuns.

— Dar copiii noștri..., spune abbu al lui Kabir-Khadifa. Soția mea, care e pe cale să nască, nu mai poate suporta tensiunea asta.

— Ce se-ntâmplă cu Runu? Întreabă tata.

— Polițiștii trebuie să îndeplinească formalitățile întocmirii unui dosar împotriva lui Varun și a soției sale, spune pradhan. Sunt proceduri de urmat. Lăsați-i să-și facă treaba.

— Dacă și-ar fi făcut treaba, nu am fi ajuns azi aici, spune un bărbat.

— Haideți să nu ne facem un dușman din poliție acum, spune pradhan. Voi merge personal la secția de poliție și voi verifica dacă totul e făcut cum trebuie.

— Duttaram spusese că luptătorul lucrează într-o clădire de fițe. Mai știi cum se numea? mă întreabă Faiz.

— Golden Gate, spun eu.

— Poate că a închis-o pe Runu-Didi în clădirea aia, spune Faiz.

— Doamna, șefa lui, nu l-ar lăsa să facă asta, spun eu, dar apoi mă gândesc la doamnele cele rele pe care le-am văzut în *Patrula de poliție*.

Sunt prea prost să fi uitat ceva atât de important. Cum am putut să uit? Probabil că înnnebunesc. Nici măcar un gând limpede nu am în cap.

Le spun tatei și mamei despre apartamentul de fițe. Faiz spune că uneori apartamentele rămân goale mult timp, pentru că oamenii cu fițe locuiesc în țări străine sau la oraș și le vizitează doar din când în când. Mama spune că e adevărat. Tata repetă totul către pradhan și Sfert, care se pregătesc să plece.

— Ar trebui să mergem acolo, spune tata.

— Nu putem aștepta, spune mama. Fiica mea ar putea fi chiar acum acolo.

— Doar persoane foarte speciale locuiesc în acea clădire, spune pradhan, părând enervat. Ei nu au nici măcar habar de acest basti, sunt sigur. Nu e vina lor că servitorul le-a fost arestat.

— Cu siguranță le puteți cere polițiștilor să verifice, spune tata.

— Golden Gate nu e o ceainărie în care să intri pentru un pahar de ceai oricând ai chef, zice pradhan.

Polițiștii îi împing pe Varun și pe soția lui în spatele camionetei. Oamenii îi aruncă insulte, îl numesc nenorocit și blestemat.

Când mașinile de poliție și excavatorul pleacă, wallah care calcă rufe spune:

— Nici măcar nu ne-au spus nimic despre copiii noștri.

— Chiar acum mă duc la secția de poliție, spune pradhan. O să le spun de chestiunea cu Golden Gate. O să vă sun.

Sfert îi cere unui lacheu să noteze numerele de mobil ale tuturor. Apoi pleacă.

Au trecut aproape patruzeci și opt de ore și încă nu știm unde e Runu-Didi.

Gunoaiele sunt o mare...

...care freamătă neagră acum, cu excepția locurilor unde focurile de cărbuni mocnesc portocaliu. Pari mă trage de mână.

— Avem nevoie de răspunsuri, spune abbu al lui Kabir-Khadifa. Trebuie să-i facem pe oamenii din Golden Gate să ne deschidă porțile.

— Hai să le arătăm ce ne poate pielea! spune tatăl lui Aanchal, bătându-se în piept.

— Hai să mergem! spune Bețivanul Laloo, dar se îndreaptă în direcția maidanului cu gunoi.

Mama lui Bahadur aleargă după el și îl aduce înapoi.

Lunga noastră procesiune pornește trecând pe lângă Sticlă-Badshah, care acum stă tolănit pe un tron-charpai în fața casei sale.

— Aveți grijă! strigă în urma noastră.

Străini se alătură grupului, atrași poate de furia din pașii noștri. Pentru ei ziua trebuie să fi fost obișnuită și plictisitoare, așa cum erau și ale mele odată, iar acum sunt nerăbdători să fie martorii unei bătai, astfel încât să aibă o poveste care să merite a fi repetată mâine la ceainărie.

Dincolo de maidanul cu gunoi se află primele clădiri de fițe, iar aici străzile se largesc și se netezesc. Sunt pavate cu asfalt și mărginite de copaci de neem și amalata.

Pari și Faiz stau lângă mine. Nu vreau să-mi vadă tristețea, dar sunt și bucurios că se află aici.

O grămadă de câini vagabonzi latră în timp ce-i gonesc pe câinii inamici dincolo de strada întunecată. Samosa nu ar mârâi niciodată la cineva în felul ăsta.

Ajungem la o stradă laterală care urcă spre Golden Gate. E mărginită de stâlpi de iluminat și plante prinse în cușcă. Clădirea e o aglomerare de crem și galben, nu de auriu. Mi-o imaginez pe Runu-Didi cu fața lipită de fereastra unui apartament, răsuflarea ei desenând un cerc de abur pe sticlă.

Tata și alți bărbați de la noi din basti vorbesc cu paznicii care au două birouri la poarta de intrare și la cea de ieșire. Camerele de supraveghere, cu nasurile lor ascuțite, adulmecă în jurul nostru. Oameni fițoși trec de bariere în mașinile lor lucioase și în jeepuri. Au abțibilduri speciale cu Golden Gate lipite de parbrize, așa că portarul își dă ușor seama că sunt din clădire.

— Cum ar fi putut cineva să-i strecoare înăuntru pe Bahadur și pe Aanchal și pe Runu-Didi prin toate astea? Întreabă Pari. Ar fi făcut gălăgie.

— Dacă Varun are mașină, i-ar fi putut ascunde înăuntru, spune Faiz. Nu se uită pe bancheta din spate — face un gest înspre paznici —, așa că, dacă locuiești aici, îți cunosc chipul, te lasă să intri. Dar cum ar putea avea Varun mașină?

Nu poate. Are doar o bicicletă. Asta înseamnă că Runu-Didi nu e aici?

Tata și ceilalți mai vorbesc încă cu paznicii, ridicând vocile și mâinile în aer. Unul dintre paznici spune *această tamasha a mers prea departe, chemăm poliția*.

— Chemați-o, spune tatăl lui Aanchal. Credeți că ne pasă?

Sunetul unei sirene ne forțează să ne întoarcem. Măcar o dată, poliția e astăzi peste tot.

Între oamenii din mulțime e spațiu exact cât să văd pantofii unui polițist tropăind pe strada laterală. Pantofii sunt maro, nu negri ca cei ai comisarului, așa că polițistul acesta e un inspector. Un bărbat care stă la balconul etajului întâi ne filmează cu telefonul mobil.

Inspectorul de poliție vorbește cu paznicii, apoi se întoarce către noi și spune că a sunat-o pe proprietara apartamentului de lux unde lucra Varun.

— Proprietara nu este aici în momentul acesta, dar verificăm totul, vă asigur, spune el. Dar vă rog, amintiți-vă, cei care locuiesc aici sunt numai oameni sus-puși. Haideți să păstrăm sonorul la minimum.

Iarăși așteptăm. Pari află de la cineva că apartamentul de lux este apartamentul de la ultimul etaj.

Ai grijă de fata mea, se roagă mama lângă mine. Repetă rugăciunea de nouă ori, așa cum a făcut toată ziua.

Ridic privirea. Mi-o imaginez pe Runu-Didi deschizând brusc fereastra unui balcon de la cel mai de sus apartament și sărind, noi toți fugind s-o prindem înainte ca ea să se izbească cu capul de pământ. O altă camionetă a poliției sosește. Polițiștii umblă tacticos de colo-colo, ca și când ar face o plimbare prin parc.

— Ce s-a întâmplat cu tipul acela, Varun? Cu nevasta lui? Pari îl oprește pe unul dintre ei și-l întreabă.

— Închiși, răspunde polițistul. N-o să mai vadă niciodată cerul.

— Cine vrea să vadă cerul ăsta? spune prietenul lui și râde. E plin de otravă. Le e mai bine în închisoare, fără să mai respire aerul ăsta.

Mulțimea de la Golden Gate se tot mărește. Nu știu de unde vin oamenii, dacă sunt de la noi din basti sau din alte părți.

Paznicii au lăsat să intre o mașină argintie la fel de mare ca un jeep, dar aceasta se oprește chiar la poartă. Eu, Pari și Faiz ne împingem și ne croim drum până la bariere, astfel încât să putem vedea ce se petrece. Mama, tata și Wajid-Bhai vin cu noi.

Din mașină iese o femeie îmbrăcată într-un salwar-kameez alb cu auriu, cu părul mătăsos și negru căzându-i mai jos de umeri, purtând sandale cu tocuri înalte ca niște creioane. În mâna stângă ține strâns o geantă neagră, iar în mâna dreaptă un telefon mobil. Inspectorului i se permite să intre să vorbească cu ea. Nu văd clar fața femeii. Ne face cu mâna nouă, celor din basti, și continuă să dea și să primească telefoane pe mobil.

Se face tot mai întuneric. Inspectorul termină conversația cu femeia și iese. Jeepul ei dispare în spatele zidurilor. Un paznic îi oferă inspectorului un scaun din plastic, iar inspectorul se urcă pe el ca pe un podium. Alți polițiști țin brațele și spătarul scaunului fixe.

— Doamna e îngrozită și întristată să audă de tragedia care s-a abătut asupra așezării voastre mărginașe, spune inspectorul. E o persoană foarte importantă, o prietenă a comisarului nostru de poliție.

Inspectorul atinge vârfurile ridicate ale mustății sale groase cu degetul mare și arătătorul răsfirate. Scaunul se clatină, așa că polițiștii îl țin și mai strâns.

— Un astfel de cetățean cumsecade nu avea cum să aibă ceva de-a face cu aceste dispariții. Totuși, din curtoazie pentru mine, doamna mă va conduce în apartamentul domniei sale, pe care, îmi spune dânsa, l-a cumpărat de curând, în scopuri de investiție. Doamna nu stă prea des aici, pentru că are multe alte proprietăți. Greșeala doamnei a fost să-l angajeze pe răufăcătorul care se află acum în custodia noastră. Vă rog să înțelegeți, familia lui lucrează pentru doamna de trei generații. Sunt din același loc natal. Când doamna căuta un îngrijitor pentru apartamentul acesta, cineva i-a sugerat numele lui. Faptul că l-a angajat a fost singura greșală a dumneaei. O regretă profund. Acum, doamna e suficient de generoasă cât să-mi permită să intru fără mandat. O să verificăm totul cu mare atenție. Vă cerem cooperarea. Dacă găsim ceva, vă anunțăm de îndată.

Acest discurs mult prea lung a făcut pe toată lumea să se agite. Murmurele foșnesc prin mulțime, se rotesc și devin tot mai grele, se transformă în strigăte.

— Nu, spune cineva, ridicând pumnul.

— Trebuie să vedem cu ochii noștri dacă monstrul acela o ține legată pe fiica mea înăuntru, spune tata.

E aproape de biroul paznicului de lângă poarta de intrare.

Tatăl lui Aanchal și wallah care calcă rufe și Bețivanul Laloo și abbu al lui Kabir-Khadifa încuviințează și, cu voci la fel de sonore ca cea a tatei, cer să fie lăsați să intre. Polițiștii îl ajută pe inspector să coboare de pe scaun. Acesta dă un telefon de pe mobil. Apoi anunță că doamna este o femeie generoasă și bună, dar că nu poate să permită plebei să cotrobăiască prin apartamentul ei care costă între cinci și zece crore.

— Lăsați-ne să ne facem treaba! spune el. Vă rog, așteptați aici!

— Câte zerouri sunt în zece crore? o întreabă Faiz pe Pari în timp ce inspectorul și polițiștii intră pe porți.

— Opt, spune ea.

Nu trebuie să numere pe degete.

Rana deschisă din palmă mă ustură. Stau departe de toată lumea, iar lacrimile îmi curg pe obraji. Mă simt cu totul singur. Până și fratele și sora lui Bahadur se au unul pe celălalt.

— Așa cum era de așteptat, casa doamnei e goală, spune inspectorul când iese.

— Unde este Runu a mea? strigă mama.

— Unde este Chandni? întreabă mama lui Chandni.

Alți oameni îi preiau cuvintele și le aruncă în capul inspectorului:

— Chandni-Runu, Aanchal-Omvir, Bahadur-Kabir-Khadifa, unde sunt, unde sunt?

— Nu sunt aici, spune inspectorul. Vă sugerez să vă împrăștiți, altminteri voi fi nevoit să recurg la acțiuni severe.

— N-ați făcut nimic pentru noi, strigă tatăl lui Omvir, wallah care calcă rufe. Nimic. Nici nu ne-ați căutat copiii.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ne-ați fi ascultat, spune tatăl lui Aanchal.

— Ascultat, repetă Bețivanul Laloo.

Aud ceva spărgându-se. O piatră a spart farul unui jeep de poliție. Cine a aruncat-o? O creangă zboară în zig-zag prin aer și ochii mei o urmăresc până când doboară șapca kaki de pe capul inspectorului de poliție. Oamenii aruncă cu ce găsesc în polițiști, în paznici și în balcoanele apartamentelor.

O piatră lovește fruntea unui paznic și sângele îi tâșnește din rană ca apa dintr-un robinet deschis la maximum. Ceilalți paznici își umflă obrajii și suflă în fluierile pe care le poartă la gât. E o îngrămădeală generală cu lovituri de coate și îmbrânceli. Eu și Pari și Faiz suntem storciți ca o atta. Măinile mamei mă apucă strâns de degete. Nu-l văd pe tata.

Oamenii doboară cuștile din jurul plantelor, rup crengi și, fluturându-le ca pe niște sulite, se apropie de paznici. Polițiștii își leagă bâtele. Trecem pe lângă ei și, pentru că suntem atât de mulți, nu ne pot opri. Sărim peste bariere, intrăm în birourile paznicilor, deschidem larg porțile. Intrăm alergând, mama și mama lui Pari și Pari și Faiz și Wajid-Bhai și eu. Nici măcar nu știu ce urmează să facem.

— Runu trebuie să fie aici, spune mama.

— O să le facem turnul praf, spune cineva.

Aud sirene, țipete, bastoane care lovesc în carne, bătăi din palme și oameni care țipă, care-și apasă fularele sau căciulile-cagulă sau măștile peste capetele și brațele și picioarele care le sângerează. Mulțimi de oameni cu fițe țopăie prin balcoane, filmându-ne cu telefoanele mobile. Prin ușile de sticlă ce duc în încăperea de la intrarea în Golden Gate văd un grup de femei de la noi din basti care probabil că muncesc în clădire.

O lumină aurie atârână de tavan și două ventilatoare vopsite în auriu și alb se învârt de-o parte și de alta a ei. Podeaua e albă și strălucitoare ca o oglindă. Plante înalte se ondulează din ghivecele albe așezate pe la colțuri, iar frunzele lor sunt de un verde aprins cum n-am mai văzut niciodată, nici măcar în copacii din satul lui Nana-Nani sau Dada-Dadi.

— Gita, Radha, strigă mama.

— Meera, urlă mama lui Chandni.

Femeile din basti care lucrează în Golden Gate deschid ușile de sticlă care nu au nici măcar o pată pe ele. Ne spun o mulțime de lucruri în același timp.

— Se întâmplă ceva ciudat în apartamentul de la ultimul etaj în ultimele câteva luni.

— De când a cumpărat doamna acel apartament. Acum vreo șase sau șapte luni.

— Un paznic spune că la apartamentul de la ultimul etaj se fac livrări până noaptea târziu. Chiar și după miezul nopții.

— Varun a spus că e mobilă nouă, a spus că proprietara pune rafturi, blaturi în bucătărie. Cine să verifice dacă e adevărat sau nu?

— Paznicii mereu găsesc ceva de bârfit la adresa ei. Spun că aduce în fiecare noapte câte un alt bărbat în apartamentul ei. Dar e greu să știm cu siguranță. Nu le vedem chipurile, nici măcar pe camerele de supraveghere. Bărbații stau în spate când ea trece cu SUV-ul pe la bariere.

Un vaiet începe să se audă din spatele meu. Este mama lui Bahadur.

— Trebuie să vedem dacă copiii noștri sunt înăuntru, spune un bărbat.

Alergăm în clădire. Suntem mai rapizi decât adulții eu, Pari și Faiz. Ne urcăm în lift. I-am pierdut pe mame și pe tați și pe Wajid-Bhai, dar nu contează, pentru că unii oameni de la noi din basti au intrat și ei în lift cu noi. Faiz apasă butonul pentru ultimul etaj, 41. Urcăm, ne apropiem-ne apropiem, repede ca rachetele. Îmi simt capul ușor. Mă sprijin de peretele lucitor de oțel. Adulmec

mirosurile de metal, precum Samosa. Nasul meu încearcă s-o repereze pe Didi.

Liftul se deschide într-o încăpere pătrată cu podele de marmură și o ușă strălucitoare și neagră. Sunăm la clopoțelul de lângă ușă, batem și lovim cu picioarele până ne dor, iar doamna, cu mobilul lipit de ureche, ne deschide. Gonim pe lângă ea. Oricum nu ne-ar putea opri; alți oameni din basti sunt în spatele nostru și o încolțesc, o împing în perete.

O chachi înșfacă telefonul doamnei și i-l dă unui chacha, care și-l pune în buzunarul blugilor cu un rânjet. Telefonul continuă să sune.

Ferestrele din apartament se întind de la tavan până la podea. De aici, tot ce e afară pare mic, mallurile și drumurile și luminile albe și roșii ale mașinilor și poate chiar și bastiul nostru, dar nu-mi dau seama unde e. Nu pot să văd oameni. Trenul de pe Linia Purpurie, care trece zorit pe un pod, arată ca un tren de jucărie pe un pod de jucărie.

Pari mă ia de mână.

— Nu sta acolo degeaba! spune ea. Concentrează-te!

Privim împrejur. Totul e în perfectă ordine. Pernele stau în sus, cu spinările lor drepte, pe canapele crem. Lumini încastrate în tavan strălucesc ca tot atâtea sori mici, prea strălucitori ca să-i poți privi. Trandafiri galbeni proaspeți și parfumați se înghesuie unii în alții în vase negre. Sculpturi metalice de păsări și animale și zei stau nemișcate pe rafturile din lemn construite în pereți. Covoarele de pe podea sunt moi ca norii.

— Poliția o să vă bage pe toți în închisoare, amenință doamna.

Apoi îmi aduc aminte de ce mă aflu aici. Uitasem. Lucrul ciudat e că și ceilalți oameni din basti se poartă la fel ca mine. Cu toții am rămas cu gurile căscate. Picioarele și mâinile se mișcă încet în această încăpere, care e mai mare decât douăzeci de case de-ale noastre puse laolaltă. Apartamentul de fițe ne face vrăji, ne împiedică să mai gândim; poate așa i-au capturat pe copii.

— Runu-Didi? spun eu.

Apoi strig mai tare:

— Runu-Didi? Runu-Didi?

Urmele mâinilor și ale degetelor de la mâini și ale picioarelor noastre vor distruge orice dovadă, dar ce putem să facem? Un bărbat care spune că el a inspectat deja întregul apartament strigă:

— Interzis copiilor aici.

Probabil că știe vreo incantație care-l protejează de magia neagră.

Doamna strigă *paza, paza, e cineva acolo, e cineva?* Apoi spune:

— Îl cunosc pe pradhan de la voi. N-o să vă mai vedeți casele când o să vă întoarceți diseară. O să pun să vă fie demolată toată mahalaua aia împuțită.

— Verific bucătăria, spune Pari, pe care o putem vedea de unde ne aflăm. Faiz, tu verifică dormitorul și Jai, tu aruncă o privire în oricare altă cameră pe care o mai au!

Nici măcar nu putem ghici câte camere are acest apartament sau la ce servesc.

Printr-un coridor îngust, alerg în *cealaltă cameră*, care e un dormitor, cu un pat în care pot să doarmă cinci oameni și un dulap de lemn cu patru uși care acoperă întregul perete. Verific sub pat. Cearșaful alb de pe el

este apretat. Pernele albastru-păun au un miros proaspăt. Deschid ușile dulapului. Sariuri, salwar-kameezuri, cearșafuri, cămăși bărbățești și pantaloni sunt așezate ordonat pe fiecare raft.

Ies pe balconul care mărginește dormitorul. Nu e nimic altceva acolo în afară de plante în ghivece albastre și două scaune de fiecare parte a unei măsuțe joase. Aici vântul se aude mai tare și e un frig pătrunzător. Mă dor urechile. Tremur, mă chinui să văd prin smog, strig *Runu-Didi*, *Runu-Didi* și, când nu primesc niciun răspuns, indiferent de câte ori îi strig numele, mă întorc înăuntru.

În spatele unei uși din dormitor, găsesc o baie ascunsă, cu două lavoare și o cadă și un duș. Podeaua acoperită cu gresie este strălucitoare și uscată; n-a folosit-o nimeni.

Cum dau să plec, doi bărbați de la noi din basti dau buzna în cameră.

— Privește ventilatorul, privește aparatul de aer condiționat, ia uite la cearșaful ăsta — e din mătase? Cât crezi că costă patul ăsta? Un lakh? Trei lakhi? se întreabă bărbații unul pe celălalt.

Se aruncă pe pat și spun *arrey-waah, ce moale e*.

O aud pe Pari strigându-ne pe mine și pe Faiz. A prins-o cumva doamna? Ies alergând pe coridor, unde niște chacha și chachi de la noi din basti au provocat un ambuteiaj, apoi în bucătărie, unde totul e vopsit în albastru și gri. Oamenii deschid dulapuri și fură linguri și masala și chiar cuburi de zahăr și solnițe. Un bărbat îndeasă o sticlă de daru la cureaua pantalonilor.

Pari îngenunchează pe podea lângă chiuvetă, cu capul aplecat deasupra unei găleți. Faiz e lângă ea.

— Ce e? întreabă el. Ești bine?

Pari ne arată ce conține găleata: perii, apă cu săpun înăuntru din sticle din plastic, bureți și cârpe. Sub toate acestea zac trei sticle maro închis cu etichete greu de citit. Îmi ia o groază de timp să-mi dau seama că pe una scrie Cloroform PL. Etichetele de pe cutiile mai mici indică Midazolam Injectabil BP și Mezolam 10 mg. Nu știu ce înseamnă toate acestea.

— Ce caută acestea aici? întreabă Pari.

— Ce anume? întreabă Faiz.

— Directorul ne-a spus despre seringi și medicamente care te adorm, mai știi? spune Pari. Poate nu erai la școală în ziua aceea.

— Faiz era acolo, spun eu. Era înainte ca Tariq-Bhai să fie arestat.

— Cloroformul te adoarme, spune Pari. Poate chiar pentru totdeauna.

— Nu atingeți sticlele! spun eu. Amprente. Dovezi.

— Asta înseamnă, întreabă Faiz, că doamna e o răpitoare de copii? Oare ea și Varun conduc împreună o afacere de răpire de copii? Oare asta era cartierul lor general?

— Dar, spune Pari, această femeie este prietenă cu pradhan și cu comisarul de poliție. Asta înseamnă oare... ce înseamnă asta? Ei au știut că e infractoare și nu au făcut nimic?

— Unde o ține pe Runu-Didi? întreb eu.

— O s-o găsim, spune Pari. Acum, doamna va trebui să spună poliției adevărul.

— Filmează asta! îi spune Faiz unui chacha care adună cuțitele dintr-un sertar și le examinează în lumină, poate ca să se hotărască pe care anume să-l șterpească din apartament. Uite, în sticla asta sunt somnifere. Pe care Varun le-a

folosit cu siguranță ca să răpească copii și să-i aducă aici, la această doamnă.

Chacha pune cuțitul jos și face ceea ce-l roagă Faiz. Polițiștii intră alergând în bucătărie, cu bâtele ridicate, gâfâind, strigând *afară, acum, maimuțelor*.

— Avem dovada că stăpâna acestui apartament, cea mai bună prietenă a comisarului vostru, e vinovată. E o răpitoare de copii, le spune Pari.

— Deja am filmat toate astea, spune Faiz, și am trimis filmul la o mie de oameni. N-aveți cum să vă mai ascundeți.

Polițiștii își lasă bastoanele în jos. Îi roagă pe ceilalți oameni din bucătărie să plece. Chacha care a făcut filmarea rămâne.

— Uitați-vă la etichetele astea! le spune Pari polițiștilor. Medicamentele acestea adorm oamenii. De ce are femeia asta aceste medicamente în apartamentul ei? E ilegal. Trebuie s-o arestați.

În bucătărie se face liniște, cu excepția a ceva ce bâzâie, poate vreun frigider sau poate vreo lumină. Un polițist încearcă să atingă găleata, dar Pari îl oprește.

— Unde vă sunt mânușile? întreabă ea.

— Varun ăla trebuie să fi ascuns sticlele aici. Crezi că o doamnă ca asta își bate capul cu nimicurile de sub chiuveta de la bucătărie? întreabă un ofițer.

Un țipăt crește înăuntrul meu și simt c-o să explodez pe tot tavanul. Mă ridic în picioare și-mi mișc mâna pe blatul bucătăriei, acolo unde se află un castron negru plin cu portocale. Îl împing pe margine în timp ce Pari vorbește cu polițiștii. Apoi îl răstorn. Bolul se sparge. Portocalele se rostogolesc pe podea, oprindu-se la picioarele oamenilor.

Tata și mama și mama lui Pari și Wajid-Bhai intră în bucătărie.

— Pari, strigă mama ei. Am crezut că ai dispărut.

— Runu-Didi nu e aici, le spun mamei și tatei.

În camera de zi, inspectorul îi explică doamnei că este în interesul dumneaei să-l însoțească la secția de poliție.

— Aici nu vă pot garanta siguranța, spune el.

Apoi ne ordonă să plecăm, altminteri vom fi arestați.

— Vedeți bine că nu sunt copii aici. Doamna nu poate fi trasă la răspundere pentru ceea ce a făcut individul ăla abject. Dar o vom lua oricum la un interogatoriu.

Tata și Wajid-Bhai ne conduc spre ieșirea din mulțime cu brațele larg întinse. Coborâm cu liftul, trecem de intrarea plină de cioburi de sticlă, dincolo de poartă și de barierile rupte. Dube TV sunt parcate într-o parte a șoselei, în spatele mașinilor de poliție. O reporteriță stă cu un microfon sub un stâlp de iluminat care s-a aprins. Cameramanul îi spune să se miște puțin mai la stânga.

— O să se dea la televizor, spune mama lui Pari, părând surprinsă. Acum poliția va trebui să facă ceva.

— E prea târziu, spun fără să vreau, dar, după ce o zic, știu că e adevărat.

Pe toată durata iernii, smogul a furat...

...culorile de la noi din basti și acum totul este cenușiu-alb, până și fețele mamei și tatei când o reporteră le vâra un microfon sub nas. Eu stau în fața ușii lui Shanti-Chachi, pe jumătate ascunzându-mă după chachi.

Au trecut trei zile de când am găsit sticlele de somnifere în apartamentul doamnei din Golden Gate. Bastiul nostru a devenit celebru și opusul lui celebru. În fiecare oră, o nouă dubă TV parchează la Bhoot Bazaar. Reporteri care par puțin mai în vârstă decât Runu-Didi dau năvală cu operatorii după ei, vorbind cu oricine e dispus să le zică ceva.

Jurnalista care îi intervieveză pe mama și tata face un reportaj despre părinții copiilor dispăruți. Așa ne-a spus. Tata ține în mână fotografia lui Runu-Didi pe care am arătat-o și polițiștilor. Mama își apasă pallu peste gură.

— Ne vrem fiica înapoi, vă rugăm, spune tata, întinzând fotografia lui Didi mai aproape de cameră.

Vocea lui de obicei prea puternică e moale acum, microfonul de-abia o surprinde.

Reporterita își dă părul pe spate.

— Vorbiți mai tare, îi spune din buze.

— Fiica noastră, vă rog, dați-ne-o înapoi, spune tata.

Apoi el și mama privesc în cameră în tăcere. Reporterița face un gest ca de tăiere a capului către operatoare.

Shanti-Chachi o cheamă pe reporterița spre ea.

— V-au spus cei de la poliție de ce au ignorat plângerile noastre atât de mult timp? Întreabă chachi. V-au spus de ce nu au căutat nici măcar un singur copil dispărut în mai bine de două luni?

Operatorul focalizează pe Shanti-Chachi.

— Poliția o va elibera oare pe proprietara apartamentului pentru că e bogată? vrea să știe chachi. Unde ne-a ascuns copiii?

— Ați prins asta? o întreabă reporterița pe operatoare, care încuviințează dând din cap.

Se întoarce cu spatele către chachi și rostește în cameră:

— Locuitorii acestei mahalale nefericite acuză poliția de neglijență. Se ridică întrebări despre rolul domnișoarei Yamini Mehra, proprietara apartamentului de la ultimul etaj din Golden Gate în valoare de șapte crore. Domnișoara Mehra a afirmat că nu avea cunoștință de activitățile dubioase întreprinse de servitorul dumisale, Varun Kumar, în apartamentul său. În tot acest timp, zvonurile despre motivația lui Varun Kumar se împrăștie ca focul. Făcea oare parte dintr-o rețea de traficanți de copii sau dintr-o rețea de trafic de rinichi? De ce strângea suveniruri de la victimele sale, lucru evidențiat de poliție ca fiind un comportament specific unui ucigaș în serie?

Mama se prăbușește la pământ. Operatoarea se apleacă astfel încât să prindă tristețea mamei pentru știrile de la nouă. Shanti-Chachi aleargă până la mama și îi pune o mână pe spate înainte ca tata să poată face asta.

— Cum te mai suporti? îi strigă Shanti-Chachi operatoarei. Vrei să plângem, să ne smulgem părul din cap, să ne batem peste piept. Ce obții din asta, o promovare, un bonus mare cu ocazia următorului Diwali?

Operatoarea se ridică în picioare.

— Haide să mergem la altă casă! îi spune reporterița.

— Da, plecați, ce ușor vă este! spune chachi. Noi suntem cei care trebuie să fie aici azi și mâine și poimâine. Asta despre care vorbiți ca și când ar fi doar o poveste e viața noastră. Măcar înțelegeți lucrul ăsta?

Prietenele lui Runu-Didi vin să ne vadă. Ele sunt aici, dar Didi nu e și totul pare aiurea. Mama le roagă să se așeze pe pat, apoi ne strângem prin colțurile casei. Fetele nu știu ce să zică; noi nu știm ce să le spunem. Deșteptătorul mamei ticăie stângaci, distorsionând timpul între acele lui leneșe. Pare că e dimineață și noapte și ieri și mâine și săptămâna trecută și săptămâna viitoare, toate deodată.

Tata le întreabă pe prietenele lui Didi dacă l-au văzut pe Varun Kumar dând târcoale școlii. Ele spun că nu. Eu l-am văzut de atât de multe ori și am și vorbit cu el și nu m-am gândit niciodată că ar putea fi răpitorul.

Antrenorul lui Didi ne vizitează împreună cu Mitali și Tara și Harini și Jhanvi.

— Runu era cea mai bună din echipă, spune antrenorul, ca și când Didi nu ar mai fi în viață. Mai rapidă decât oricare alt atlet pe care l-am antrenat în viața mea.

— E adevărat, spune Tara. O să ne fie greu să câștigăm fără ea.

Nana și Nani o sună pe mama pe mobil.

— Ți-am spus că locul ăla nu e sigur, spune Nani.
Ți-am spus să-i trimiți pe copii să locuiască cu noi.

Mama le închide telefonul.

Pari și Faiz apar și ei alături de Wajid-Bhai, care spune că avocatul pe care ammi l-a angajat e sigur că Tariq-Bhai o să fie eliberat în curând.

— Lucrurile se termină întotdeauna cu bine, spune el.

— Când te întorci la școală? mă întreabă Pari. După examene ar fi cel mai bine. I-am spus Domnului-Kirpal că te poate aștepta atunci.

— Mama lui Pari zice că s-ar muta într-un alt basti, spune Faiz.

— Taci! îi zice Pari. Ammi a ta e cea care plănuiește să se mute.

— Să se mute unde? întreb eu.

— Ammi crede că ar trebui să mergem într-un loc unde sunt mai mulți ca noi.

Faiz își scarpină cicatricea.

— Mai mulți musulmani. Atunci cei din Hindu Samaj nu ne vor mai putea amenința, așa cum o tot fac aici.

Când casa noastră se golește e deja întuneric afară, mama ne servește pe mine și pe tata cu roti și cu aloo pe care soțul lui Shanti-Chachi le-a gătit pentru noi. Ne prefacem că mâncăm, mutând mâncarea dintr-o parte a farfuriei în cealaltă. Nu-mi mai e foame, dar mestec o bucată de roti astfel încât stomacul să nu mă doară la noapte, așa cum m-a durut în ultimele câteva nopți.

Shanti-Chachi vine în fugă la ușa noastră și-l roagă pe tata să aprindă televizorul și să dea pe știri. Apoi își trece

mâna pe după umerii mamei ca și când ar pregăti-o pentru ceva groaznic. O crainică ce poartă o jachetă neagră și are părul pieptănat pe spate spune că au ieșit la iveală detalii înfiorătoare despre *Cazul răpirilor din mahala*.

— Varun Kumar a mărturisit că își ademenea victimele cu dulciuri pline de droguri sau le provoca stări de inconștiență injectându-le sedative, ale căror flacoane au fost recuperate din apartamentul unde lucra ca îngrijitor. Soția lui, care făcea curățenie și ocazional lucra ca bucătăreasă în același apartament, se pare că i-a fost complice. Și mai șocant, surse din poliție susțin că Varun Kumar a mărturisit că i-a omorât și dezmembrat pe copiii pe care i-a răpit. A cărat părți ale corpurilor lor în pungi de plastic legate de bicicletă și le-a aruncat pe maidanul cu gunoi, în canalele din jurul mallurilor și al stațiilor de metrou de pe Linia Purpurie. Aceste răpiri nu s-au limitat la mahalaua în care locuia. Se crede că îi vâna și pe copiii străzii. Numărul exact al celor dispăruți nu se cunoaște încă. Că este șapte sau șaptezeci, pur și simplu nu știm. Polițiștii speră ca lucrurile pe care le-au adunat să îi ajute să identifice victimele.

Fața unui polițist umple ecranul, poate vreun comisar-adjunct. Niște mâini invizibile întind microfoane către gura lui.

— Am declanșat o căutare extinsă pentru a găsi rămășițele copiilor, spune el.

Nu înțeleg. Vorbesc despre Runu-Didi și Bahadur?
Prezentatoarea revine.

— Se pare că, datorită unor plângeri privind neglijența de care s-ar face vinovată poliția locală, e posibil ca acest caz să fie transferat la Biroul Central de Investigații, care va lua în calcul posibilitatea ca Varun Kumar să fie parte a

unei rețele mai mari de trafic de persoane, al cărei mod de operare includea pornografia infantilă și traficul de organe.

Mama smulge telecomanda din mâna tatei.

— Apartamentul cel luxos de la ultimul etaj care costă opt crore se presupune a fi fost scena acestor crime brutale. Rolul proprietarei acestui apartament, Yamini Mehra, o doamnă din înalta societate văzută adesea la petreceri alături de politicieni și polițiști din rangurile superioare — ecranul televizorului prezintă fotografii în care doamna stă alături de politicieni și polițiști îmbrăcați în uniformă de comisar sau de subcomisar —, nu este încă foarte clar.

— Copilul meu nu e mort, spune mama.

— Bineînțeles că nu, spune Shanti-Chachi.

Mama stinge televizorul și aruncă telecomanda izbind-o de perete.

Excavatoarele JCB se întorc pe maidanul cu gunoi a doua zi. Caută *rămășițe*. Nu înțeleg de ce poliția crede că Varun i-a ucis pe copiii pe care i-a răpit. Chiar dacă așa a spus, probabil că minte. Nu este djinn ca să-i taie sau să-i mănânce; dacă chiar ar fi fost un djinn, ar fi dispărut în loc să stea în pușcărie.

Eu și tata privim utilajele. Tata a convins-o pe mama să meargă la muncă, spunându-i că va face infarct dacă trebuie să fie martoră la deschiderea fiecărei pungi de plastic din grămada de gunoi.

— Fiica noastră nu e aici, o asigură el.

O sună la fiecare jumătate de oră sau îl sună ea.

— Nimic, spune el de fiecare dată. Ți-am spus că Runu nu e aici.

Poliția formează cordoane în jurul sectoarelor din maidanul cu gunoi pe care le excavează utilajele JCB. Nu lasă pe nimeni înăuntru, nici măcar pe copiii-gunoieri sau pe oamenii care vor să facă treaba mică și treaba mare.

— Dacă ar fi fost cadavre prin gunoi, unul dintre copiii mei le-ar fi văzut până acum, le spune Sticlă-Badshah tuturor celor care vor să-l asculte.

Tatăl lui Aanchal apare ca să-i batjocorească pe polițiști.

— Ați spus că fiica mea a fugit cu un băiat, haan, și ia uite ce s-a întâmplat! Sunteți mulțumiți acum? Întreabă el.

— Ghiont-Baba nu v-a adus fiica înapoi, îi spun. Ați crezut c-o va face.

Nu-mi pasă dacă-l enervez și mai tare.

— Nu-l mai las pe baba cel fals să mai pună piciorul la noi în basti, spune el. N-ar fi trebuit niciodată să-l ascult pe el sau pe pradhan.

Tata întreabă un polițist pe care nu l-am mai văzut până acum dacă ceea ce am auzit la televizor e adevărat.

— Au spus că a ascuns copiii în canale, dar lumea n-ar fi simțit mirosul?

Polițistul spune că au localizat deja o pungă în spatele unui mall care are un cinematograf 4D la ultimul etaj, dar e prea devreme să se poată stabili cui îi aparțin *rămășițele* pe care le conține. Punga a fost găsită exact în locul unde le-a spus Varun Kumar că va fi, ceea ce înseamnă că spune adevărul.

— Și care-i starea canalelor noastre de scurgere? spune polițistul. Toate put a moarte. Ați văzut vreodată pe cineva curățind vreunul? Uitați cum se inundă drumurile noastre la o aversă doar.

— De ce ar mărturisi un om ca Varun că a răpit copiii? întreabă tata.

— Ofițerii care investighează trebuie să fi folosit serul adevărului asupra lui, spune polițistul. O injecție și nu mai poți minți timp de câteva ore. Două injecții și nu va mai putea să tacă până nu ne spune unde e îngropat fiecare copil.

Am văzut ceva la știri despre injecțiile astea sau poate să fi fost la *Crime în direct*, dar nu am crezut că e adevărat.

— E adevărat, întreabă tatăl lui Aanchal acum, că femeia aceea, Mehra, aducea bărbați străini în apartamentul ei noaptea târziu? Aud că sunt optzeci de apartamente în acea clădire. Nimeni din acele optzeci de apartamente nu a văzut sau auzit nimic?

— Poliția are nevoie de timp ca să interogheze toți locatarii și să descopere ce au văzut și ce nu, spune ofițerul. Nu doar locatarii, ci și femeile de serviciu, grădinarii, măturătorii, paznicii. Aveți încredere, facem tot ce putem. Le verificăm desfășurătorul de apeluri de pe telefonul mobil, ca să aflăm cu cine au vorbit doamna și servitorul.

— Dar ceea ce se spune la televizor despre prietenii Mehrei, cum că ar fi chirurgi aduși ca să le ia rinichii copiilor, asta nu poate fi adevărat, nu-i așa? insistă tatăl lui Aanchal.

— Cine știe? spune polițistul. Cei bogați cred că pot cumpăra orice, chiar și pe noi.

— Problema, continuă tatăl lui Aanchal, este că polițiștii ca dumneavoastră sunt bănuitori cu femeile de serviciu și instalatorii, dar, când văd o doamnă sau vreun domn cu fițe, își pleacă fruntea, se dau la o parte.

Polițistul râde, dar e un râs amar.

— Dacă aduceți câini polițiști, îi spun eu, îi puteți găsi pe copii mai repede.

Dă din cap sugerând că s-a săturat de noi și începe să se îndepărteze. Dar apoi se oprește.

— Șefii zic că e un caz limpede, spune el. Există dovezi suficiente ca să-i dăm pe mâna justiției pe cei care au fost arestați. În plus, un câine n-ar putea să ia nici măcar o urmă într-o hazna ca asta.

Nimic semnificativ nu se găsește în gunoi, cu excepția unei bucăți de uniformă școlară și bucățele de pantofi de copii. Polițiștii le sigilează pentru a fi analizate, în caz că aparțin copiilor dispăruți; mă întreb dacă Samosa m-a adus aici pentru că știa ce se află îngropat în gunoi. Poate că el e în stare să facă lucruri pe care câinii polițiști nu le pot face.

Seara, atunci când excavatoarele amuțesc, tata mă ia acasă și o roagă pe Shanti-Chachi să aibă grijă de mine. Spune că se întoarce repede.

Chachi se așază lângă mine, ca pentru a se asigura că nu plec nicăieri.

Unde să mă duc? Nu sunt detectiv. Dacă aș fi fost, nu aș fi lăsat pe nimeni s-o răpească pe Runu-Didi.

— Didi a ta e bine. Știu eu. Așa simt eu, îmi spune chachi.

Eu nu știu nimic. Nu simt nimic. Uneori, de exemplu acum, totul înăuntrul meu amorțește, chiar și creierul.

Mama ajunge acasă devreme. Shanti-Chachi îi spune că nu știe unde e tata, iar mama zice:

— M-a sunat.

A adus legume proaspete și ouă de la Bhoot Bazaar. Runu-Didi îi cerea ouă mamei când începea antrenamentul, dar mama îi spunea că nu suntem crorepati ca familia Ambani ca să mâncăm ce vrem. Acum Didi nu este aici, dar avem ouă. Asta mă înfurie, dar nu zic nimic.

Fără televizor, la care mama nu mă lasă să mă uit, tăcerea din casă e prea zgomotoasă. Foșnesc paginile unui manual, mă întreb de ce Pari și Faiz nu au venit să mă vadă. Mama lui Pari i-a spus că are voie să umble prin basti doar însoțită de un adult. Poate că azi Pari nu a găsit un adult. Faiz probabil că încă muncește. Cuțitul mamei face țac, țac, țac. Uleiul sfârâie, semințele de chimion bolborosesc, ceapa se rumenește. Casa noastră miroase ca atunci când gătea Runu-Didi.

Stau pe burtă, în pat, fără să citesc din carte. Simt mirosul Bețivanului Laloo și ridic privirea. E tata. Se împleticește până lângă pat și se așază, aproape pe mâna mea. Mi-o trag la timp. Mă roagă să mă dau mai încolo ca să se poată întinde.

— Uite, am făcut tot ce-i plăcea lui Runu, spune mama.

Nici măcar n-a observat că tata e beat.

— Anda-bhurji, baingan-bharta și roti.

Mama se ridică în picioare și se duce la ușă ca și când s-ar fi așteptat ca Runu-Didi să apară alergând pe alee în orice clipă. Aștept împreună cu mama.

Tata adoarme. Mâncarea se răcește.

Azi se împlinește exact o lună de când Runu-Didi...

...a dispărut. În casa noastră, hainele lui Didi încă mai așteaptă chitite pe taburete; îi scot perna noaptea, când mă culc, și nu trec niciodată pe partea ei de saltea. Dar dincolo de casa noastră, lumea se schimbă. Fatima-ben și ceilalți musulmani s-au mutat într-un alt basti, dincolo de râu, unde trăiesc doar musulmani. Unii hinduși numesc locul acela Chhota-Pakistan.

Faiz și familia lui se mută și ei acolo. Azi este ultima lui zi la noi în basti. Chiar acum, eu și Pari îi ajutăm pe Wajid-Bhai și pe Faiz să facă bagajele. Am venit aici imediat după școală. Ammi a lui Faiz și sora lui sunt deja în Chhota Pakistan, împreună cu majoritatea lucrurilor lor. Tariq-Bhai nu îi poate ajuta cu mutarea, pentru că e încă în închisoare. Se pare că va fi eliberat în curând, poate chiar săptămâna asta, dar nu putem fi siguri. Poliției îi ia secole până să facă ceva.

Până să terminăm, casa lui Faiz pare mare, pentru că toate lucrurile și oamenii din ea au dispărut. Miroase a pânze de păianjen abandonate și praf lăsat să se îngroașe pe după dulapuri. Eu și Pari cărăm afară ultimele lor lucruri în pungi din plastic. Așteptăm o ricșă-tricicletă chemată de Wajid-Bhai.

Niște chacha și chachi și copii din vecini ies pe alee ca să-i vadă pe Faiz și pe Wajid-Bhai plecând. Îmi scot puloverul și mi-l leg în jurul taliei. Dacă Runu-Didi s-ar întoarce azi, ar fi șocată să vadă că smogul aproape a dispărut. E și mult mai cald, prea cald pentru februarie.

Uneori uit că Didi nu mai e. Polițiștii spun că probabil toți cei dispăruți sunt morți, dar mama spune că Didi se va întoarce *măine*. Spune asta de zile întregi. Nu o cred.

— Nu ți-am înapoiat banii pe care i-am luat de la tine, îi spune Pari lui Faiz.

Sună ca și când ar spune că n-o să-l mai vadă niciodată pe Faiz.

— După ce te faci doctor, să mă tratezi pe gratis! spune Faiz.

Fața și mâinile și până și cicatricea cea albă i s-au înnegrit de la atâta stat pe șosea și vândut trandafiri.

— Dacă mă vezi la vreo intersecție când treci pe acolo în mașina ta cea mare, să încetinești și să-mi cumperi toate florile, astfel încât să pot chutti-maro pentru tot restul zilei.

— Doar nu te gândești să rămâi vânzător de trandafiri o viață întreagă, nu-i așa? spune Pari. Ar trebui să mergi la școala de lângă noul tău basti.

Mă simt de parcă o sută de fluturi ar bate din aripi înăuntrul pieptului meu. Ce înseamnă o viață întreagă? Dacă mori când încă mai ești copil, e viața ta întreagă sau jumătate sau zero?

— Chi, ce faci? spune Pari, împingându-l pe Faiz atunci când îi curg muci pe ea în timp ce încearcă s-o îmbrățișeze.

Îl îmbrățișez pe Faiz. Apoi traversează aleea ca să le spună bine-pa-pa-la-revedere vecinilor.

— Faiz e foarte trist că se desparte de voi doi, spune Wajid-Bhai. Dar nu suntem în siguranță aici. Cineva întreba iarăși la complexul de toalete ieri dacă noi, musulmanii, i-am răpit pe Kabir și Khadifa și l-am omorât pe Bivolul-Baba ca să se dea vina pe Hindu Samaj. E greu să ascuți astfel de lucruri zi de zi. Allah știe de ce ne învinovățesc pe noi.

— Sunt nebuni, spune Pari.

— Cât despre Tariq-Bhai, odată ce ai fost în închi-soare, e o pată ce nu se șterge niciodată. Are mai multe șanse să-și găsească o slujbă printre oamenii noștri.

Pari dă din cap.

— O să plecați și voi în curând, nu? o întreabă Wajid-Bhai. O să fii vedetă la noua ta școală. Am auzit că acolo fiecare elev poate să folosească calculatorul.

Pari se uită la mine, știind că nu-mi place să aud vorbindu-se despre asta.

— Nu plec nicăieri până nu se termină anul școlar, spune ea. S-ar putea chiar să nu se întâmple.

Ricșa-tricicletă sosește. Wajid-Bhai încarcă în ea ultimele pungi. Tălpile lui wallah-ricșă sunt brăzdate de crăpături mari și de porțiuni de piele moartă de culoarea cenușii. Ceafa îi lucește argintie de transpirație.

Faiz sare înapoi lângă noi.

— O să trec pe la școală într-una din zilele astea, spune el. În timpul pauzei de prânz. În felul ăsta o să mănânc și eu de prânz.

— O să-ți taie numele de pe listă, spune Pari.

— Încă nu l-au tăiat pe Bahadur, iar el e dispărut de trei luni, spune Faiz. Peste un an sau doi o să ajungă și la mine.

— Anunță-ne când îl eliberează pe Tariq-Bhai! îi spune Pari lui Wajid-Bhai. Poți s-o suni pe mama. Faiz are numărul ei.

— Inshallah, să se întâmple în curând, spune Wajid-Bhai.

— Tariq-Bhai nu o să se mai atingă de mobil după ce îi dă poliția drumul, ne spune Faiz lui Pari și mie. Nu o să mai vrea să aibă nimic de-a face cu telefoanele, așa că telefonul lui o să-mi revină mie și apoi o voi suna pe ammi a ta și — ochii i se mută de la fața mea la cea a lui Pari — pe ammi a ta.

— Bietul Tariq-Bhai, spune Pari. Dacă poliția ar fi luat urma telefonului lui Aanchal, așa cum ți-a zis Tariq-Bhai, monstrul ăla de Varun ar fi fost prins înainte ca...

Tușește, pentru că își dă seama că e mai bine să nu-și termine fraza.

— Djinnii cei buni de la palatul djinnilor îl veghează pe Tariq-Bhai, spune Wajid-Bhai. Jai, spune-i mamei tale să se roage acolo!

— Locul acela nu-i atât de înspăimântător precum pare de-afară, spune Faiz, strângându-și amuleta în palmă. El și Wajid-Bhai se urcă în ricșa-tricicletă.

— Sigur te duci la palat? mă întreabă Faiz, aplecându-se în afară de pe scaunul pasagerului.

Îi fac cu mâna în semn de la revedere.

Wallah-ricșă apasă pe pedale, dar ricșa e grea și îi ia o vreme s-o pună în mișcare. Eu și Pari și ceilalți de pe alee urmărim ricșa înaintând cu greu.

Cineva spune că o familie hindusă urmează să cumperi casa lui Faiz. O familie cu patru copii și o mamă și un tată și o dadi. Nu cred că mă voi împrieteni cu vreunul

dintre ei. Probabil că nici nu știu de săpunul Purple Lotus and Cream.

Îi spun lui Pari că am de gând să mă duc la maidanul cu gunoi.

— Mama se întoarce abia peste două ore, spun eu.

— Vin cu tine, spune ea.

Nici mama ei nu a ajuns încă acasă.

Nu mai zăbovim după lăsarea serii. Nu vrem ca părinții noștri să se îngrijoreze. Au renunțat totuși să ne mai urmărească peste tot. Poate pentru că nu a mai fost răpit nimeni după ce Varun, soția sa și doamna cu fițe au fost arestați.

— Crezi că doamna cu fițe e nevinovată? o întreb pe Pari, deși am vorbit de multe ori despre asta. Avocatul ei a cerut eliberarea pe cauțiune.

— N-o s-o obțină, spune Pari. E un caz atât de important, că o să fie dat la *Patrula de poliție*.

N-o să mă mai uit niciodată la *Patrula de poliție*. Când o să pună în scenă povești adevărate cu oameni răpiți sau uciși, o să mă simt de parcă cineva ar încerca să mă strângă de gât, sunt sigur de asta. O crimă nu mai e o simplă poveste pentru mine; nici un mister nu mai e.

— Femeile din basti care lucrează la Golden Gate spun acum că tot felul de politicieni și comisari de poliție intrau noaptea în apartamentul doamnei, zic eu. VIP-urile astea o s-o scoată de la închisoare.

Multe lucruri legate de acest caz nu au sens pentru mine și din cauza asta o tot întreb pe Pari. Până și prezentatorii de știri de la televizor, la care nu am voie să mă

uit, dar la care mă uit în secret înainte ca mama să ajungă acasă, sunt nedumeriți. Reporterii spun în fiecare zi altceva, iar presupunerile lor se schimbă ca prețul apartamentului doamnei, care era de patru crore într-o zi și de douăsprezece crore în ziua următoare și *care nu mai valorează mai nimic astăzi, după dezvăluirile șocante care au provocat prăbușirea prețurilor în Golden Gate.*

Potrivit acelorași reporteri, doamna cu fițe și servitorul făceau parte dintr-o rețea de traficanți de carne vie, o rețea de traficanți de rinichi și o rețea de pornografie infantilă, adică una care se ocupă cu filmarea copiilor. Spun că servitorul e un psihopat care agresa sexual și omora copii; servitorul și soția lui au acționat de capul lor și au omorât copiii care trebuiau să fie traficați; doamna cu fițe este nevinovată; doamna cu fițe este *mintea criminală care se bucură de patronajul celor mai influenți politicieni din India.*

Titlurile știrilor de la televizor sunt oribile. Uneori le văd atunci când încerc să adorm, pâlپându-mi sub pleoape ca lumina neonului.

EXCLUSIV! În apartamentul ororilor!

Ucigașul din mahala dă la iveală detaliile macabre ale crimelor

Proprietara apartamentului de lux își susține nevinovăția

În spatele aparențelor strălucitoare, povestea șocantă a unei rețele de trafic de rinichi

Ce s-a întâmplat cu adevărat la Golden Gate.

Vedeți întâi aici!

Mărturisirile mâncătorului de oameni de la Golden Gate!

— E posibil să nu aflăm niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat în apartamentul acela, pentru că avem o poliție inutilă, îmi spune Pari. Singurul motiv pentru care Varun a fost prins e pentru că e prea prost. Dacă nu i-ar fi răpit pe Kabir și Khadifa, oamenii din basti i-ar fi învinovățit în continuare pe musulmani. Ar fi putut să fie și încăierări.

— Probabil că nu și-a dat seama că sunt musulmani, spun eu. Nu ți se pare că Faiz arată ca un hindus?

— De ce a trebuit să se mute idiotul ăla? spune Pari.

Ajungem la maidanul cu gunoi. Excavatoarele au plecat de mult. O femeie aruncă o găleată plină de coji de legume și oase de pește. Auzim un strigăt. E tatăl lui Aanchal, care a supravegheat maidanul încă de când poliștii au găsit bucățele din geanta lui Aanchal și din lucrurile pe care le purta în ziua în care a dispărut — kurta galbenă pe care Pari a notat-o în raportul ei — în gunoi.

— Arunci gunoaie peste mormântul fiicei mele? o întreabă tatăl lui Aanchal pe femeie.

— Ce vrei să facem? răspunde femeia. Ți se pare că astea — leagănă găleata goală înspre gunoi — sunt de păstrat în casă?

— Cei de la BCI o să te aresteze când o să vină, spune tatăl lui Aanchal. Strici dovezile.

— Ți-ai pierdut fiica, înțeleg, dar toate țișetele tale n-o vor aduce înapoi.

Eu și Pari îl vedem pe Sticlă-Badshah vorbind cu copiii-gunoieri. Mergem înspre ei, îi întrebăm ce mai fac. Fata-elicopter care ne-a spus de Varun că ascundea cutia albastră în gunoi în ziua în care a fost prins este cu Sticlă-Badshah, iar astăzi are în mână o păpușă roz, slabă ca un băț, cu păr auriu și zero haine.

Sticlă-Badshah mă strânge de umăr. Papagalul de pe brațul său îmi face cu ochiul.

— Uneori, spune el, când văd știrile de la televizor, nici măcar nu le pot privi, așa niște lucruri șocante, murdare spun că le-au făcut monștrii ăia copiilor noștri.

— Ar trebui să mergem acasă, spune Pari.

— Da, bineînțeles, spune Sticlă-Badshah.

Fata-elicopter îmi întinde păpușa, pentru că îi pare rău de mine, poate.

— Nu se joacă cu păpușile, spune Pari.

— Probabil că ți-e greu să înțelegi ce se întâmplă, îmi spune Sticlă-Badshah. Dar de câte ori te gândești la sora ta, ceea ce-mi doresc e să nu te gândești la ororile pe care poate le-a trăit în apartamentul acela. O să mă rog să-ți amintești de ea în clipele cele mai frumoase, făcând ceea ce-i plăcea să facă, fie și să se uite la emisiuni de divertisment la televizor.

— Runu-Didi nu se prea uita la televizor, spun eu.

— Crede-mă, spune badshah, azi sau mâine, fiecare dintre noi va pierde pe cineva apropiat, cineva pe care-l iubim. Cei norocoși sunt cei care pot îmbătrâni prefăcându-se că au ceva control asupra propriei lor vieți, dar până și ei o să-și dea seama la un moment dat că totul e nesigur, merit să dispară pentru totdeauna. Sunt niște biete fire de praf pe lumea asta, scânteind o clipă în lumina soarelui și apoi dispărând în nimic. Va trebui să te împaci cu asta.

— O să încerc, spun eu, chiar dacă nu înțeleg ce vrea să spună.

O urmez pe Pari până la ea acasă. Vecinele ei chachi o întreabă despre școala cea nouă. E o școală particulară

dincolo de râu, aproape de casa lui dada-dadi al ei, unde a fost admisă cu bursă întreagă, ceea ce înseamnă că nu mai trebuie să plătească taxe. Oamenilor de la școala particulară le-a părut rău de ea după ce au văzut bastiul nostru la știri. Pari le spune vecinelor chachi că mama și tatăl ei trebuie să-și găsească slujbe în apropierea școlii ca să se poată muta.

Lipit pe butoiul de apă al casei vecinei lui Pari e un fluturaș pe care scrie *Eliberați-ne copiii acum*. E vechiul fluturaș distribuit de Hindu Samaj după dispariția lui Chandni. Cineva a desenat o mustață pe fotografia lui Bahadur. Polițiștii i-au găsit pantofii într-un canal de scurgere din apropierea unui mall. I-au spus mamei lui Bahadur că i-au *recuperat* și osemintele, dar că au nevoie de mai multe teste ADN pentru a fi sută la sută siguri. De la Runu-Didi polițiștii nu au găsit nimic în afară de elasticul de păr.

— De ce nu rămâi? mă întreabă Pari când spun că plec. Mama face maggi la masa de seară.

— Mamei n-o să-i placă dacă nu ajung acasă până atunci.

Îmi țin capul în jos în timp ce merg repede undeva, nu acasă, pentru că nu vreau să merg acasă încă. Dar, indiferent cât de repede aș merge, niște chacha și chichi sar pe mine și-mi pun întrebări pe care nu le pot adresa mamei și tatei. Ar trebui să încep să alerg peste tot, ca Runu-Didi. Oamenii aceștia nu m-ar mai putea opri.

— Ai mai auzit ceva de sora ta? mă întreabă un bărbat care-mi blochează calea.

— Sora ta, care a fost răpită, îmi explică o femeie de lângă el, ca și când nu aș ști.

— I-au sunat cei de la poliție pe părinții tăi în legătură cu ea? întreabă o fată care are mizerie în pliurile gâtului.

— Spun că nu știu câți copii au dispărut, îi zice femeia bărbatului, șapte, douăzeci, treizeci, poate o sută, poate chiar o mie.

— Nu sunt chiar atât de mulți copii la noi în basti, spune bărbatul.

— Arrey, îi răpesc și pe copiii străzii, chiar și pe cei care aleg gunoiul.

— Poliția încă mai face teste ADN, spun eu.

— Și cât mai durează testele? întrebă fata.

— Luni de zile, spun eu.

Habar n-am. Poate că, atunci când vor veni, cei de la BCI vor urgenta lucrurile. Poate că nu. Cred că Pari are dreptate și nu vom afla niciodată ce i-au făcut monștrii din Golden Gate lui Runu-Didi.

Alți chacha și alte chichi trăncănitori apar de nicăieri, încercând să mă asalteze cu întrebări. Mă strecur și ies din mulțime și fug înspre casa lui Bahadur. Îmi place să spionez alte familii care sunt triste ca și noi, pentru că vreau să aflu dacă ei fac ceva diferit să scape din încheștarea fantomelor.

Shanti-Chachi îmi tot spune că acum trebuie să devin bărbat și să am grijă de mama și de tata. Mă îngrijorează mama. În fiecare seară, când mâncăm, se uită fix la fața mea, poate sperând s-o vadă pe Runu-Didi în mine, și apoi se întoarce dezamăgită, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Mama a devenit atât de slabă și firavă, încât mi-e teamă că o să cadă din picioare și o să moară într-una din zilele astea și vom rămâne doar eu și tata, iar tata nici măcar nu mai vorbește. Vine acasă mirosind a alcool ieftin și se aruncă poticnindu-se în pat. A devenit un al doilea Bețivan Laloo.

Casa lui Bahadur e încuiată, dar sunt câțiva oameni de la televiziune în față, luându-i un interviu lui Sfert. Și-a dat hainele cele negre pe o cămașă galbenă și pantaloni kaki.

— Am fost singurul partid care a intervenit când poliția locală a refuzat să ajute, spune el. Suntem parte integrantă a acestei comunități.

Mă întreb dacă pradhan și Sfert știau adevărul despre Varun; dacă doamna cu fițe i-a dat lui pradhan o parte din bani pentru fiecare copil dispărut din basti. L-am auzit pe soțul lui Shanti-Chachi spunându-i asta unui bărbat din fața lui de la coada la toaletă.

Mă gândesc să arunc cu pietre în Sfert, apoi mă hotărâsc că nu vreau să-l enervez. Dacă mă răpește? Ce o să se întâmple cu mama și cu tata atunci? În schimb, merg spre Bhoot Bazaar. O să-l salut pe Samosa și apoi o să mă duc cu siguranță acasă.

Casa noastră e plină de vise urâte. Le are mama și le am și eu. În visele mele, Runu-Didi zboară de la un balcon din clădirea Golden Gate, întinzându-și aripile uriașe. E Jatayu din vremurile străvechi, dar și ea e rănită și însângerață. Mama nu-mi spune ce visează. Din felul în care se trezește țipând, îmi dau seama că e ceva groaznic.

Simt o umbră, rece și singuratică, ce trece pe deasupra mea. Privesc în sus, cu teama că e acea pasăre, cu teama că e Didi. Dar cerul e gol. Ceva mi se freacă de picioare. E Samosa. Îngenunchez ca să-l scarpin la urechi. Limba roz îi atârnă pe afară ca și când ar zâmbi.

Mă caut prin buzunare după mâncare, dar sunt goale. Samosa se freacă cu botul de picioarele mele. Nu-i pasă că

nu am nimic să-i dau. El e prietenul meu adevărat. Faiz m-a părăsit și Pari mă părăsește, dar Samosa n-o să mă părăsească niciodată.

Mă duc la Duttaram. Nu vorbește cu mine pentru că e ocupat.

Îi spun lui Samosa să vină cu mine și mergem către casă. O să-i întreb pe mama și pe tata dacă Samosa poate să locuiască cu noi, pentru că, mai întâi de toate, Samosa e deștept; în al doilea rând, Samosa e ca un polițist, dar unul bun; în al treilea rând, Samosa nu o să lase pe nimeni să mă fure. Acestea sunt argumente excelente.

— Te provoc la o întrecere până acasă.

Mă privește dând din coadă.

— O să vedem cine fuge mai repede. Theek-thaak? îl întreb. Pe locuri, fiți gata, START!

Apoi fug cât de repede pot. Îmi simt inima explodând, limba îmi iese ca a lui Samosa, dar nu mă opresc decât atunci când sunt în pragul casei. Apoi respir adânc cu mâinile pe genunchi.

Mă întorc să văd unde e Samosa. Tropăie pe lângă mine, gâfâind și părând nedumerit.

— Am câștigat, am câștigat, am câștigat, strig eu, sperriind puii și caprele de lângă noi.

Samosa îmi linge mâinile. Știe să piardă.

— Sunt cel mai rapid alergător din lume, spun eu.

— Ce glumă, o aud pe Runu-Didi spunând.

— Taci, spun și apoi îmi amintesc că, deși am vocea ei în minte, ea nu mai e.

Mă așez pe prag. Samosa își așază capul în poala mea. Blana lui e moale și caldă. Televizorul urlă acasă la Shanti-Chachi.

— Mahalalele ar trebui demolate? Spuneți-vă părerea! Trimiteți-ne gândurile dumneavoastră la...

Privesc înspre cer. Azi smogul e o perdea destul de subțire cât să zăresc licărirea unei stele în spatele ei. Nici nu-mi pot aminti când am văzut ultima oară o stea.

— Uite! îi zic lui Samosa.

Dar a dispărut deja. Poate nu a fost niciodată acolo. Poate a fost doar un satelit sau un avion. Poate a fost Runu-Didi, spunându-mi să nu-mi fac griji, pentru că zeii există și au grijă de ea. Mă veghează așa cum Țăcănitul îi veghează pe băieții lui, sunt sigur de asta.

Apoi văd iarăși steaua. I-o arăt lui Samosa. Îi spun că e un semnal secret, de la Runu-Didi către mine. Are atâta putere, încât poate să treacă de păienjenișul de nori și smog și chiar și de zidurile pe care zeii asti le-au ridicat ca să despartă o lume de cealaltă.

Postfață

Am lucrat ca reporteră în India din 1997 până în 2008 și, în mulți dintre anii aceștia, am scris reportaje și articole pe tema educației. În fiecare zi am vorbit cu directori de școli și licee, profesori, funcționari de stat și, cel mai important, cu elevi. Crescând într-o casă în care banii erau drămuși, crezusem că am șanse limitate să realizez ceea ce voiam să fac, dar ca ziaristă am văzut că până și căile acelea limitate sunt cu totul blocate pentru tinerii din locurile cele mai sărace. Am intervievat copii care lucrau ca gunoieri sau cerșeau la intersecții, care erau nevoiți să depună eforturi uriașe ca să învețe acasă din cauza condițiilor familiale grele și care au fost nevoiți să renunțe la școală după ce au fost relocați în urma violențelor religioase. Dar cei mai mulți dintre ei nu mi se prezentau ca victime; erau îndrăzneți și amuzanți și adesea iritați de întrebările mele. Noi, ca societate, și guvernele pe care le-am ales îi abandonaserăm, așa cum arătau invariabil și articolele mele, dar, pentru că scriam constrânsă de numărul de cuvinte și de termenele-limită, nu am reușit să le surprind umorul, sarcasmul și energia.

Cam în aceeași perioadă am început să aflu de dispariția în masă a unor copii din familii sărace. Se spune că în jur de o sută optzeci de copii dispar în India în fiecare zi. Aceste dispariții ajung de obicei la știri doar atunci când e prins vreun răpitor sau dacă există detalii de natură să facă

senzație. Poate datorită timpului petrecut intervievând copii în legătură cu aspirațiile lor, interesul meu se îndrepta, în mod firesc, înspre poveștile lor, dar acestea nu erau de găsit. Toată presa se concentra pe răufăcători. Înainte să pot investiga mai în profunzime, în viața mea a avut loc o schimbare care a dus la plecarea mea din India, țara în care m-am născut și am crescut.

Articolul pe care nu fusesem în stare să-l scriu, despre copiii dispăruți și familiile lor, mi-a rămas în minte. La Londra, m-am înscris la un curs de *creative writing* și, pentru prima dată, am încercat să scriu despre asta și am eșuat. Mi-am făcut griji în privința problemelor etice legate de reprezentarea literară a unui grup de oameni marginalizați, vulnerabili. Nu am vrut să minimalizez inegalitățile pe care le observasem în jurul meu, dar povestea unei tragedii risca să devină parte a unei narațiuni stereotipe despre sărăcia din India, care pune la egalitate între oameni și problemele lor.

În iarna lui 2016, m-am întors într-un final la povestea pe care o lăsasem deoparte cu ani în urmă. Asta s-a întâmplat pentru că, odată cu Brexitul, cu alegerea lui Donald Trump și ascensiunea dreptei în India și în alte țări, exista senzația că lumea se închide în fața celor percepuți ca „outsideri” sau „minoritari”, grupuri cărora le aparțineam și eu acum, ca imigrantă în Marea Britanie. M-am gândit la copiii pe care obișnuiam să-i intervievez, la hotărârea lor de a supraviețui într-o societate care îi neglija adesea cu bună știință și mi-am dat seama că povestea trebuie spusă din perspectiva lor. Jai, un copil de nouă ani, mi-a devenit călăuză în roman. Prin Jai și prietenii lui am încercat să surprind trăsăturile pe care articolele mele le ignoraseră: rezistența copiilor, veselia și fanfaronadele lor.

Propria mea viață s-a schimbat în mod neașteptat tocmai când începeam să lucrez la acest roman. Un unchi pe care-l admirasem toată viața mea, cel mai bun dintre toți oamenii, un doctor care își trata pacienții pe gratis dacă aceștia nu aveau bani, a murit. Singurul meu frate, cu șase ani mai tânăr decât mine, a fost diagnosticat cu cancer în stadiul IV. Dintr-odată, problemele cu care se confruntau Jai și prietenii lui, chiar dacă în mod indirect, au devenit ale mele și ale familiei mele. Cum poate să trăiască cineva în incertitudine în fiecare zi? Cum găsești speranța când ți se spune că ea nu există? Și ce avea să se întâmple cu nepotul meu, în vârstă de doar zece ani în momentul acela? Cum îi explici unui copil moartea? Am descoperit că nu pot să discut aceste probleme cu alții, nici măcar cu prietenii mei cei mai apropiați; în schimb, m-am întors spre personajele din această carte, căutând răspunsuri în acțiunile lor.

Chiar dacă experiențele personale au stat la baza acestei cărți în aceeași măsură ca cele profesionale, ar trebui să subliniez că acest roman *nu* este povestea mea și nici nu a fost vreodată gândit ca atare. Scriindu-l, am devenit însă conștientă de poveștile pe care le creăm ca să înțelegem tristețea și haosul, așa cum fac Jai și ceilalți în această carte, și de toate modurile în care aceste povești ne pot alina sau ne pot dezamăgi. Conștientizarea acestui lucru a șters din pagini diferența de mulți ani dintre mine și personajele mele, dar, în final, *Patrula djinnilor* este o carte despre copii și doar despre copii. Am scris acest roman ca să contrazic ideea că ar putea fi reduși la statistică. Am scris-o pentru a ne aminti de fețele din spatele numerelor.

Un ultim comentariu. În timp ce scriu această notă, în septembrie 2019, India se confruntă cu un fenomen

tulburător, care a făcut ca zvonuri și mesaje redirectionate prin WhatsApp despre anumiți răpitori de copii să ducă la linșarea de către mulțimi a celor acuzați, mulți dintre ei oameni nevinovați din comunități marginalizate și sărace, cei priviți ca „outsideri” ai unei zone sau cei cu dizabilități. Asta se întâmplă după dezlănțuiri similare de furie împotriva minorităților, în special a celor musulmane, și după intensificarea atmosferei de neîncredere din țară. Contradicția inherentă acestei situații nu poate fi ignorată: în India continuă să dispară copii în fiecare zi, traficul de copii rămânând o problemă reală care nu are parte de prea multă atenție și, cu toate astea, există oameni gata să facă dreptate pe cont propriu pornind de la zvonuri și știri false, poate mânați de temerile față de „celălalt” întreținute de cei aflați la putere.

Speranța vine sub forma organizațiilor caritabile care lucrează cu copii din comunitățile sărace. Cei interesați să afle mai multe despre ele pot să caute următoarele organizații: Pratham (prathamusa.org), Childline (childlineindia.org.in), Salaam Baalak Trust (salaambaalaktrust.com), HAQ: Centrul pentru Drepturile Copilului (haqrc.org), International Justice Mission (ijm.org/india), Goranbose Gram Bikash Kendra (ggbk.in) și Fundația MV (mvfindina.in).

Glosar

ABBU

Tată

ACCHA

„înțeleg“; „în regulă“; „da“

ADDA

loc unde oamenii se adună
ca să discute

AKHARA

loc unde se învață și se practică lupte

AMMI

mamă

ARREY

termen-umbrelă care exprimă o gamă largă de emoții precum surpriza, interesul, exasperarea sau nerăbdarea; poate însemna și „hei“

BABA

sfânt; poate exprima afecțiunea

BADSHAH

monarh, rege

BAJI

soră mai mare

BAKWAS

prostii

BASTI

așezare

BEEDI

țigări indiene

BEN

soră; folosit și pentru a arăta respectul față de o femeie; poate indica familiaritatea

BETA

fiu

BHAI

frate; folosit și pentru a te adresa unui bărbat

BHAIYYA

frate

BHOOT

fantomă

CHAAT

gustări sărate

CHACHA

unchi; folosit aici ca termen care indică respectul

CHACHI

mătușă; folosit aici ca termen care indică respectul

CHADDI

chiloți

CHALO

„să mergem“

CHARPAI

pat făcut din funii întinse pe
un cadru de lemn

CHOKRA

băiat

CHOR

hoș; chor-police este un joc
pentru copii

CHOWKI

o secție de poliție; în acest
context, o secție de poliție
mai mică ce funcționează în
subordinea alteia mai mari

CHUTTI

vacanță, concediu

DADA-DADI

bunic patern — bunică
paternă

DARU

alcool

DHABA

restaurant modest, așezat de
obicei la marginea unui drum

DIDI

soră mai mare

DOST

prieten

EKDUM

complet

GHARAO

protest în care oamenii în-
conjoară o persoană sau o
clădire; pichetare

GOONDA

bandit

GULAB-JAMUN

dulce prăjit făcut din lapte
condensat sau lapte praf,
servit în apă de trandafiri
îndulcită și/sau în sirop de
cardamom

HAAN

da

HAFTA

taxă de protecție (literal,
„săptămână“; taxa de pro-
tecție era de obicei plătită
săptămânal)

HATTA-KATTA

robust, puternic, voinic

**JANTAR MANTAR JADU
MANTAR**

frază folosită de magi-
cieni în India, similară
cu „abracadabra“

JASOOS

spion, agent, detectiv

JCB

utilaj pentru construcții
și producție, precum un
buldoexcavator

KABADI-WALLAH

comerciant de deșeuri, per-
soană care colectează deșeuri

KIRANA

băcănie

KOTHA

bordel

KYA

ce

MALIK

proprietar, stăpân

MERI JAAN

„viața mea“; termen ce exprimă afecțiunea

MULLAH

prelat islamic, conducător al unei moschei; folosit aici pentru a desemna un bărbat musulman

NA

„Corect?“ „Nu-i așa?“

NANA

bunic matern

NANI

bunică maternă

PAKKA

sigur

PALLU

capătul liber al unui sari, purtat peste umăr

PANDAL

structură similară unui cort

PRADHAN

șef, lider

PRESS-WALLAH

persoană care își câștigă traiul călcând rufe

PUJA

rugăciune sau ritual de rugăciune săvârșit în cinstea unei zeități și pentru obținerea binecuvântării

PURI

pâine prăjită în baie de ulei

RANDI

curvă

RANI

regină

ROTI

pâine rotundă nedospită

SAAB

domn

SHAITAN

diavol, spirit rău

SONA

aur, prețios; în acest context, un termen care exprimă afecțiunea

THEEK-THAAK

„Toate bune? E totul în regulă?“

THEKA

magazin de băuturi alcoolice

YAAR

prieten, amic

Mulțumiri

Pe când lucram ca jurnalistă în India, am vizitat adesea așezări ca a lui Jai și le sunt profund recunoscătoare celor ce m-au invitat în casele lor și și-au împărtășit povestea. Dacă n-ar fi fost bunătatea și generozitatea lor, n-aș fi scris acest roman.

Sunt, de asemenea, recunoscătoare pentru informațiile pe care le-am descoperit în următoarele titluri: *The Illegal City: Space, Law and Gender in a Delhi Squatter Settlement* (Ashgate, Surrey, 2012) de Ayona Datta; *In the Public's Interest: Evictions, Citizenship and Inequality in Contemporary Delhi* (Orient Blackswan, New Delhi, 2016) de Gautam Bhan și *Swept Off the Map: Surviving Eviction and Resettlement in Delhi* (Yoda Press, New Delhi, 2008) de Kalyani Menon-Sen și Gautam Bhan. Pe site-ul meu, deepa-anappara.com, se află o listă a cărților și articolelor care au inspirat această carte.

Mă consider norocoasă că am avut ocazia să lucrez cu doi agenți străluciți și generoși: Peter Straus și Matthew Turner, care m-au călăuzit prin procesul de publicare cu înțelepciune și căldură. Îi datorez mulțumiri speciale lui Matt, pentru sugestiile de editare, veselie și refuzul ferm de a ceda în fața întrebărilor mele adesea nevrotice. De asemenea, mulțumesc echipei de drepturi de autor de la RCW, mai ales lui Stephen Edwards, Laurence Laluyaux,

Tristan Kendrick și Katharina Volckmer, dar și lui Gill Coleridge și celorlalți membri ai RCW.

N-aș fi putut spera la editori mai entuziaști și meticuloși decât Clara Farmer de la Chatto & Windus și Caitlin McKenna de la Random House. Mulțumirile mele pentru că i-au primit pe Jai și pe prietenii lui în inimile lor, pentru sensibilitate și pentru redactarea atentă. Toată gratitudinea celor de la Vintage, mai ales lui Charlotte Humphrey pentru răbdarea și sprijinul ei, dar și lui Suzanne Dean, Lucie Cuthbertson-Twiggs și Anna Redman Aylward. Îi mulțumesc lui David Milner pentru corectură și lui John Garrett pentru capul limpede. De asemenea, le mulțumesc Emmei Caruso, lui Greg Mollica, Evan Camfield, Mariei Braeckel, Melissei Sanford, lui Katie Tull și tuturor celor de la Random House, New York.

Mulțumiri echipei de la Penguin Random House, India, mai ales lui Manasi Subramaniam pentru sugestii, dar și lui Gunjan Ahlawat.

Mulțumirile și recunoștința mea se îndreaptă și către prietenii care m-au ajutat să rămân cu mintea întreagă într-o perioadă îngrozitor de dificilă: lui Roli Srivastava pentru notițele pe marginea acestui roman și pentru bunătatea pe care mi-a arătat-o vreme de douăzeci de ani; lui Rineeta Naik pentru observațiile ei și pentru că mi-a asigurat un acoperiș deasupra capului în Delhi; lui Taymour Soomro pentru înțelepciune, criticile ascutite și pentru discuțiile prietenoase, dar și lui Kristien Potgieter pentru feedback și generozitate. Mulțumiri uriașe lui Harriet Tyce pentru sprijin. De asemenea, le datorez mulțumiri lui Avani Shah și Rory Power.

Le sunt recunoscătoare lui Joe Dunthorne, Andrew Cowan și grupurilor mele de lucru de la University of East

Anglia pentru feedback la primele capitole ale acestui roman. Mulțumirile mele, de asemenea, lui Giles Foden.

Pe când scriam la *Patrula djinnilor*, am primit încurajări în timpul unor concursuri de debut pentru roman în lucru. Mulțumirile mele organizatorilor, cititorilor și juriului de la Bridport/Peggy Chapman-Andrews First Novel Award, Lucy Cavendish College Fiction Prize și Deborah Rogers Foundation Writers Award.

Mulțumiri lui Euan Thorneycroft pentru sprijin. Mulțumiri speciale celor care mi-au fost alături încă de la început: Alison Burns, Emma Claire Sweeney și Emily Pedder. Mulțumiri, de asemenea, bibliotecilor din Essex și British Library.

Mulțumiri familiei mele. Dragostea și recunoștința mea lui Shailesh Nair pentru povești, sprijin și entuziasm.

La sfârșit, în pofida celor spuse mai sus, trebuie să adaug că sunt singura responsabilă pentru imperfecțiunile acestui roman.

Cuprins

<i>Unu</i>	9
Această poveste îți va salva viața.....	11
Privesc casa noastră cu... ..	18
Școala noastră e zăvorâtă... ..	37
Merg prin Bhoot Bazaar, imaginându-mi viața... ..	49
Bahadur	62
Astăzi e ultima noastră seară... ..	69
Prima noastră treabă ca detectivi... ..	82
Mai e timp până... ..	95
Omvir	109
Eu și Pari nu o spunem cu voce tare, dar... ..	115
Gara pare și mai aglomerată... ..	129
 <i>Doi</i>	 141
Această poveste îți va salva viața.....	143
Acum trei săptămâni eram doar un școlar, dar... ..	153
Eu și Runu-Didi ne facem temele... ..	169
Bastiul își pierde forma... ..	186
Aanchal.....	198
Aștept la o coadă întortocheată... ..	207

Zilele trec ca orele și...	215
Ca un leu în cușcă, Runu-Didi...	224
Chandni.....	233
Demonstrația Hindu Samaj...	237
Crăciunul e și ziua în care...	247
E ultima zi a anului...	259
Tata și Shanti-Chachi merg în direcția țipetelor...	269
Shanti-Chachi este șefa noastră duminică, dar...	277
Kabir și Khadifa	285
<i>Trei</i>	293
Această poveste îți va salva viața.....	295
Școala în noul an este...	299
Dimineața mergem la...	310
Runu.....	319
Tata spune că plecăm în patrulare...	329
Gunoaiele sunt o mare...	351
Pe toată durata iernii, smogul a furat...	365
Azi se împlinește exact o lună de când Runu-Didi...	375
<i>Postfață</i>	388
<i>Glosar</i>	392
<i>Mulțumiri</i>	395

La prețul de vânzare al cărții
se adaugă 2%, reprezentând
contravaloarea timbrului literar.